MAUREEN JOHNSON

YOUNG

MAESTRUL minciunilor

PRIMUL VOLUM DIN SERIA STEVIE BELL

UN THRILLER COMPLEX
ȘI CAPTIVANT.
JOHN GREEN

FICTION CONNECTION

TREI

www.virtual-project.eu

MAUREEN JOHNSON

MAESTRUL MINCIUNILOR

— Primul volum din seria Stevie Bell —

Original: *Truly Devious* (2018)

Traducere din limba engleză:
CAMELIA GHIOC

virtual-project.eu

3
TREI

— 2019 —

Tuturor celor care au visat vreodată
să găsească un cadavru în bibliotecă

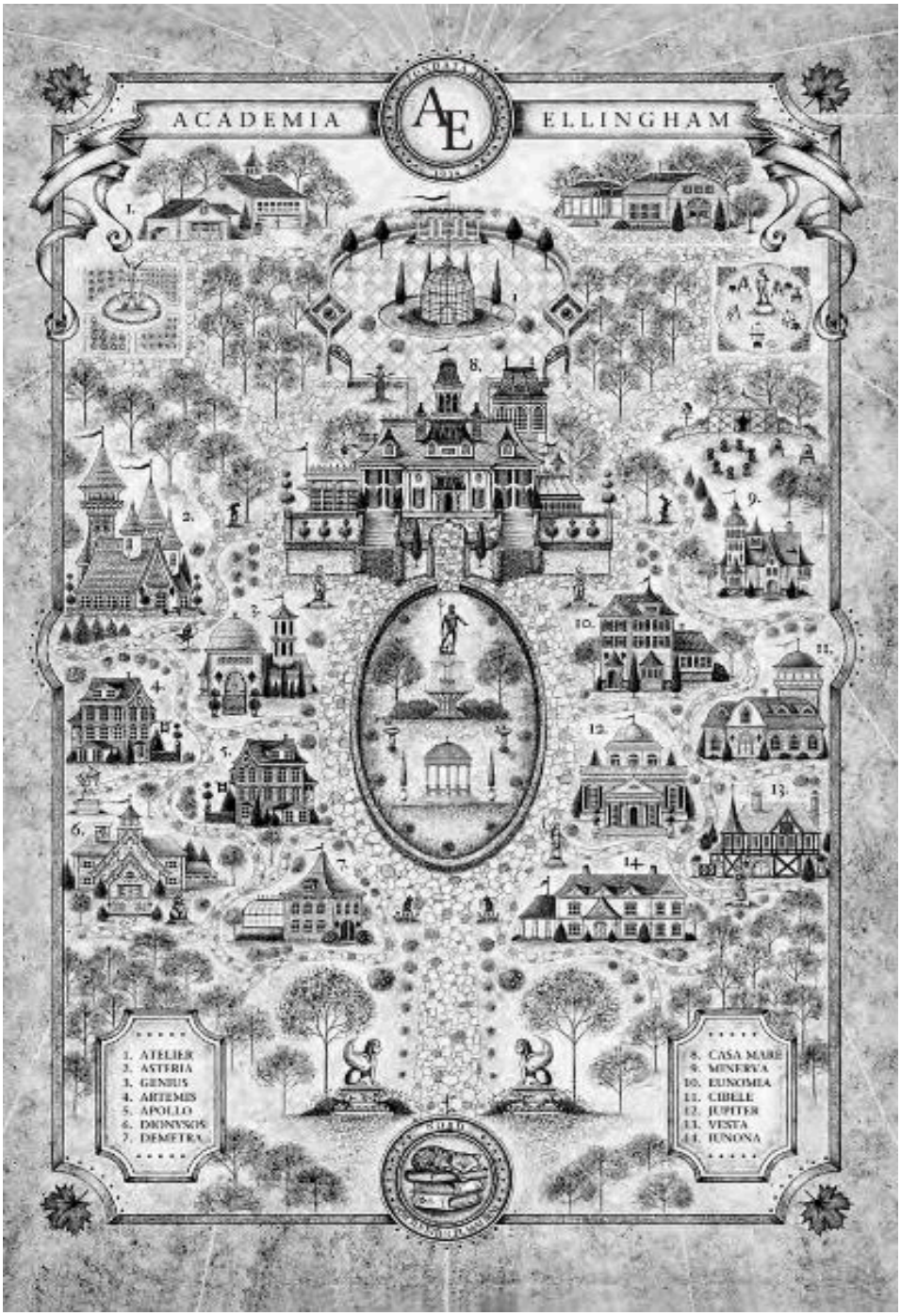

MAESTRUL MINCIUNILOR

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII

Imagine fotografică a scrisorii primite la reşedinţa Ellingham pe 8 aprilie 1936

Iată! O cimilitură!
Ah, ce-o să ne veselim!

S-alegem pistol, frânghie?
Trebuie să cumpănim.

Cuţitul taie ca briciul
şi sclipeşte-aşa frumos!

Otrava lucrează alene,
şi-atunci nu ni-i de folos.

Focu-i prea sărbătoresc,
iar înecul cam durează.

Spânzurătoarea nu-i bună
fiindcă este prea… aţoasă.

Să-i dai vânt de la-nălţime,
ţeasta să i se zdrobească?

Sau maşina-i, cu viteză,
de un zid să se izbească?

Bombele sunt zgomotoase,
scot mulţime de scântei.

Ce de pedepse… tot felul
pentru băieţii cei răi!

Ce s-alegem? Ce s-alegem?
Of, deloc, deloc nu ştim.

Dar şi-n gaură de şarpe
noi tot o să vă găsim.

Ha ha!

Cu sinceritate,
Maestrul minciunilor

13 aprilie 1936, ora 18:00
Ştii că nu pot să te las să pleci…

Destinul a ciocănit la uşa lui Dottie Epstein cu un an înainte, luând forma unei convocări în biroul directorului.

Nu era pentru prima dată acolo.

Dolores Epstein nu era trimisă la director pentru vreunul dintre motivele obişnuite – bătăi, copiat, corijenţe, absenţe. Dottie era chemată la ordine pentru probleme mai complicate: inventa experimente chimice, punea la îndoială abilitatea profesorului de a înţelege geometria neeuclidiană sau citea în timpul orelor fiindcă nu avea nimic nou de învăţat la ora respectivă, aşa că măcar îşi umplea timpul cu ceva util.

— Dolores, spunea directorul. Nu se poate să te porţi de parcă eşti mai deşteaptă ca toată lumea.

— Dar sunt, răspundea ea.

Nu din aroganţă, ci fiindcă era adevărat.

De data asta, Dottie nu prea ştia ce făcuse. Intrase prin efracţie în bibliotecă pentru a căuta o carte, dar era aproape sigură că nu ştia nimeni. Dottie cercetase toate colţurile acestei şcoli, reuşise să descuie fiecare încuietoare şi îşi băgase nasul în toate dulapurile, bufetele şi firidele. În acţiunile ei nu era nici urmă de rea intenţie. De obicei, căuta ceva sau voia, pur şi simplu, să vadă dacă putea să facă lucrul pe care şi-l propusese.

Când a ajuns, domnul Phillips, directorul, era aşezat la biroul lui masiv. Mai era cineva cu el – un bărbat cu păr grizonant şi costum splendid, cenuşiu. Şedea mai într-o parte, scăldat într-un fascicul dungat de lumină solară, strecurată printre jaluzele. Arăta exact ca din filme, într-un fel, chiar *era* din filme.

— Dolores, a spus domnul Phillips. Dânsul e domnul Albert Ellingham. Ştii cine e dl Ellingham?

Normal că ştia. Toată lumea ştia. Albert Ellingham deţinea American Steel, ziarul *New York Evening Star* şi casa de producţie Fantastic Pictures. Era putred de bogat. Era genul de persoană al cărei chip ţi-l puteai imagina cu uşurinţă tipărit efectiv *pe bani.*

— Domnul Ellingham are să-ţi spună ceva extraordinar. Eşti o fată foarte norocoasă.

— Stai jos, Dolores, a spus domnul Ellingham, arătând cu mâna spre un scaun din faţa biroului domnului Phillips.

Dottie s-a aşezat, şi faimosul domn Ellingham s-a aplecat în faţă, şi-a sprijinit coatele de genunchi şi şi-a împreunat strâns mâinile mari, bronzate. Dottie nu mai văzuse niciodată pe cineva bronzat în martie. Acesta, mai presus de orice, era cel mai evident indiciu al bogăţiei domnului Ellingham. Putea să deţină însuşi soarele.

— Am auzit multe despre tine, Dolores, a spus el. Domnul Phillips mi-a spus cât eşti de inteligentă. La 14 ani eşti deja în clasa a unsprezecea. Ai învăţat singură latina şi greaca? Înţeleg că faci traduceri?

Dottie a aprobat timid din cap.

— Nu te plictiseşti uneori aici, în timpul orelor? a întrebat el.

Dottie i-a aruncat o privire neliniştită directorului, dar acesta a zâmbit şi a încurajat-o cu un gest din cap.

— Uneori, a spus Dottie. Dar nu e vina şcolii.

Vorbele ei i-au făcut pe amândoi bărbaţii să chicotească, iar Dottie s-a relaxat un pic. Nu de tot, doar un pic.

— Dolores, am deschis o şcoală, a continuat domnul Ellingham. O şcoală nouă, unde persoanele deosebite, ca tine, pot învăţa în ritmul lor, în felul lor, prin orice modalitate li se potriveşte. Eu consider că învăţătura e un joc, un joc minunat.

Domnul Phillips şi-a coborât o clipă privirea spre sugativa de pe birou. Probabil că majoritatea directorilor de şcoală nu erau de părere că învăţătura era un joc, dar nimeni nu avea să-l contrazică pe marele Albert Ellingham. Dacă spunea că învăţătura era un joc, atunci era un joc. Dacă ar fi spus că învăţătura era un elefant în rochiţă verde care se dă pe role, ar fi fost de acord şi cu asta. Când ai destulă putere şi bani, poţi dicta înţelesurile cuvintelor.

— Am ales treizeci de elevi proveniţi dintr-o varietate de medii ca să vină la şcoala mea şi aş vrea să fii unul dintre ei, a continuat domnul Ellingham. N-o să ai niciun fel de restricţii în procesul de învăţare şi vei avea acces la orice îţi trebuie. Nu ţi-ar plăcea?

Lui Dottie i-a plăcut foarte mult ideea. Dar a observat o problemă imediată şi iremediabilă.

— Părinţii mei nu au bani, a spus ea direct.

— Banii n-ar trebui să stea niciodată în calea învăţăturii, a spus cu blândeţe domnul Ellingham. Şcoala mea e gratuită. Dacă accepţi să vii, eşti oaspetele meu.

Părea prea frumos ca să fie adevărat… dar era adevărat. Albert Ellingham i-a trimis un bilet de tren şi cincizeci de dolari, bani de buzunar. Câteva luni mai târziu, Dottie Epstein, care nu ieşise în viaţa ei din New York, era în drum spre munţii din Vermont şi înconjurată de mai mulţi copaci decât văzuse vreodată.

Şcoala avea o impunătoare fântână arteziană care-i amintea de cea din Central Park. Clădirile de cărămidă şi piatră parcă erau din poveşti. Camera ei din Casa Minerva era mare, dar plăcută, şi avea şemineu (era *frig* aici). Aveau cărţi, o mulţime de cărţi grozave, şi puteai să împrumuţi câte voiai şi să citeşti orice voiai, fără să fii amendat de bibliotecă. Profesorii erau blânzi. Aveau un laborator de ştiinţe cu dotări serioase. Învăţau botanică în seră. Învăţau dans de la o femeie, Madame Scottie, care purta costume de dans mulate şi eşarfe şi avea brăţări enorme pe braţe, până sus.

Domnul Ellingham locuia în campus cu soţia lui, Iris, şi fiica lor de trei ani, Alice. Uneori, în weekend, veneau pe alee maşini luxoase şi din ele coborau oameni în haine minunate. Dottie a recunoscut cel puţin două staruri de cinema, un politician şi un cântăreţ celebru. În acele weekenduri veneau trupe din Burlington şi New York, iar din Casa Mare se auzea muzică până târziu în noapte. Uneori, invitaţii domnului Ellingham se plimbau pe proprietate şi mărgelele de pe rochii sclipeau în lumina lunii. Dottie nu fusese aşa de aproape de celebrităţi nici când locuia în New York.

Angajaţii aveau grijă să facă curat, dar proprietatea era imensă şi plină de ascunzători, aşa că rămâneau lucruri peste tot. Un pahar de şampanie ici, un pantof de satin colo. Nenumărate mucuri de ţigară, pene, mărgele şi alte resturi de la cei bogaţi şi extraordinari. Lui Dottie îi plăcea să adune aceste obiecte bizare pe care le găsea şi să le păstreze în ceea ce numea muzeul ei. Cel mai frumos lucru pe care l-a găsit a fost o brichetă din argint. O aprindea şi o stingea încântată de mişcarea lină a

capacului. Bineînţeles că avea să predea bricheta, doar că voia s-o mai ţină un pic.

Deoarece Ellingham le lăsa elevilor libertatea de a lucra şi învăţa când voiau şi de-a umbla hai-hui, Dottie îşi petrecea foarte mult timp singură. Vermont era un loc cu totul diferit de ceea ce ştia ea – nu era ca atunci când cobora pe scări de incendiu sau se căţăra pe burlane. Dottie s-a obişnuit cu pădurea, s-a obişnuit să cerceteze împrejurimile campusului. Aşa a găsit tunelul, în timpul uneia dintre primele ei ieşiri după ce sosise în toamnă la Ellingham. Explora pădurea. Dottie nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu acea boltă deasă de frunziş, cu acea tăcere profundă, întreruptă doar din când în când de câte-un foşnet. Apoi a auzit un zgomot familiar – sunetul făcut de ceva subţire şi metalic sub talpă. A recunoscut pe loc sunetul ca de tobă. Suna exact ca atunci când călcâi pe o trapă din trotuar.

Dottie a deschis uşa şi a văzut un şir de trepte curate din ciment care duceau în jos, sub pământ. S-a trezit într-un tunel întunecat din cărămidă, un tunel uscat şi bine întreţinut. I-a stârnit curiozitatea. A folosit bricheta de argint ca să se ghideze în timp ce cobora către o uşă masivă, cu un panou glisant la nivelul ochilor. Şi-a dat seama imediat la ce se uita – erau peste tot în New York. Era uşa unui bar în care se vindea alcool în mod ilegal.

Uşa era descuiată. Nimic din acest tunel nu părea foarte bine păzit de ochi iscoditori; parcă exista ca să fie explorat. Aşa că l-a explorat. Uşa s-a deschis spre o cameră de aproximativ un metru pătrat, cu tavan înalt. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi şi rafturile erau pline de sticle de vin şi băuturi spirtoase de toate felurile. Dottie a examinat etichetele complicate de pe sticlele colorate, etichete în franceză, germană, rusă, spaniolă, greacă… o întreagă bibliotecă de alcool.

Într-unul dintre pereţi era zidită o scară. Dottie a urcat-o şi a deschis chepengul din capătul ei. S-a trezit într-o mică structură ca un dom, cu acoperiş din sticlă. Podeaua era acoperită cu covoare de blană şi perne, mai multe scrumiere şi câteva pahare de şampanie răzleţe. S-a urcat în picioare pe bancheta fixată în perete de jur împrejurul camerei şi şi-a dat seama că se afla pe o insuliţă în mijlocul lacului ornamental din spatele Casei Mari a familiei Ellingham.

O firidă secretă! Cea mai secretă firidă din lume. Acesta avea să fie locul ei pentru citit, a decis ea. Dottie Epstein şi-a petrecut foarte mult timp acolo, ghemuită pe un covor de blană, cu un teanc de cărţi lângă ea. N-o prinsese nimeni în acel loc, niciodată, şi era sigură că, chiar dacă ar fi prins-o, domnul Ellingham nu s-ar fi supărat. Era un bărbat tare blând şi vesel.

Nici că putea fi mai în siguranţă de-atât.

Acea zi de aprilie era ciudată şi ceţoasă; spaţiile dintre copaci erau neclare şi tot domeniul Ellingham era acoperit de o pătură de pâclă lăptoasă. Dottie a decis că vremea se potrivea cu o carte poliţistă. Sherlock Holmes avea să fie perfect. Citise toate povestirile cu Sherlock Holmes, dar să recitească o carte era una dintre cele mai mari plăceri ale ei, iar ceaţa asta era exact ca ceaţa londoneză din povestiri.

Învăţase care erau momentele cele mai propice ca să se ducă în micul dom. Era luni după-amiază – nimeni din Casa Mare nu avea să fie acolo. Domnul Ellingham plecase dimineaţă şi doamna Ellingham după-amiază. Dottie a luat din biblioteca şcolii colecţia de povestiri cu Sherlock Holmes şi a pornit spre locul ei secret.

În ziua aceea, cupola mică din sticlă parcă plutea printre nori. Dottie s-a întins pe podea, a tras peste ea o blană şi a deschis cartea. În scurt timp, rătăcea pe străzile Londrei, gata de aventură!

Dottie era aşa de absorbită de lectură, că a fost luată prin surprindere de un zgomot venit direct de sub ea. Cineva era în încăperea cu băuturi şi urca pe scară. Cineva era *chiar acolo.* Fără să mai aibă timp să fugă, Dottie a tras peste ea covorul greu de blană şi s-a lipit cât de tare a putut de perete, încercând să se facă una cu un morman de perne. Stai pe podea. Fii o denivelare şi atât.

A auzit geamătul chepengului ridicat şi bufnetul scos când a căzut pe piatră. Persoana a urcat în cupolă şi a rămas în picioare la vreo jumătate de metru de faţa lui Dottie. Aceasta s-a rugat să nu calce pe ea. S-a strâns şi mai tare la perete.

Persoana s-a îndepărtat de ea şi a aşezat ceva pe podea. Dottie a riscat şi a ridicat marginea covorului doar un centimetru-doi şi a văzut cum o mână înmănuşată

scotea nişte lucruri dintr-un sac şi le aşeza pe jos. O lanternă, un binoclu, o funie şi ceva ce reflecta lumina.

Obiectul lucios era o pereche de cătuşe, asemănătoare cu cele pe care le avea unchiul ei, poliţistul.

O lanternă, un binoclu, funie şi cătuşe?

Corpul i-a fost străbătut de un val de adrenalină care i-a accelerat pulsul. Ceva nu era în regulă. A lăsat covorul să cadă la loc peste ea şi s-a ghemuit şi mai tare, cu faţa apăsată de podea, turtindu-şi nasul. Câteva minute, persoana s-a foit prin încăpere. Apoi s-a lăsat dintr-odată tăcerea. Plecase? Ar fi auzit dacă ar fi coborât cineva prin trapa de lângă capul ei.

Începu să simtă din nou pe faţă propria-i respiraţie fierbinte. Habar nu avea ce se întâmplă, dar o lua cu ameţeală. A început să numere în gând. Când a ajuns la cinci sute şi tot nu se auzea niciun sunet, a luat hotărârea să ridice iar încet marginea covorului. Doar de-un deget. Doar încă puţin.

În câmpul ei vizual nu era nimeni. A mai ridicat încă un pic. Nimic. Era pe punctul de a ridica covorul când…

— Bună, s-a auzit o voce.

Dottie a simţit cum inima i se loveşte de podea.

— Nu te teme, a continuat vocea. Poţi să ieşi.

De-acum nu mai avea niciun sens să se ascundă. Dottie a ieşit de sub blană strângând cartea la piept. S-a uitat la vizitator, apoi la obiectele de pe podea.

— Alea sunt pentru joc, a spus persoana.

Joc? Bineînţeles. Soţilor Ellingham le plăceau la nebunie jocurile. Le jucau tot timpul cu invitaţii – complicate vânători de comori şi ghicitori. Domnul Ellingham umpluse casele elevilor cu jocuri gen Monopoly şi uneori venea chiar şi el să joace. Lanternă. Funie. Binoclu. Cătuşe. Ar putea fi un joc. Şi la Monopoly sunt piese cu forme ciudate.

— Ce fel de joc? a spus Dottie.

— E foarte complicat, a spus persoana. Dar o să fie tare distractiv. Trebuie să mă ascund. Te ascundeai şi tu aici?

— Ca să citesc, a spus Dottie.

A ridicat cartea încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

— Sherlock Holmes? a spus persoana. Îl iubesc pe Sherlock Holmes. Pe care-o citeşti?

— *Un studiu în roşu.*

— E bună. Vezi-ţi de citit. Nu te opri din cauza mea.

Vizitatorul a scos o ţigară şi şi-a aprins-o, apoi a fumat-o fără s-o scape din priviri pe Dottie.

Dottie o mai văzuse pe această persoană. Era cineva care ar fi putut foarte bine să joace unul din jocurile complicate ale soţilor Ellingham. Dar Dottie era fată de New York, care văzuse destule ca să ştie când ceva nu era în regulă. Luminiţele din ochi. Tonul vocii. Unchiul ei, poliţistul, îi spusese întotdeauna: „Ascultă-ţi instinctul, Dottie. Dacă ceva sau cineva îţi dă un sentiment neplăcut, fă bine şi pleacă de-acolo. Vii şi mă chemi pe mine."

Instinctul i-a spus lui Dottie să plece. Dar cu grijă. Poartă-te normal. A deschis cartea şi a încercat să se concentreze la cuvintele din faţa ei. Ţinea întotdeauna în mânecă un ciot de creion ca să-şi ia notiţe. Când vizitatorul s-a uitat afară, a împins creionul în jos, în palmă, o mişcare pe care o perfecţionase în timp, şi a trasat o linie tremurată sub una din propoziţiile de pe pagină. Nu era mare lucru, dar era o modalitate de a lăsa un indiciu pe care poate că cineva avea să-l înţeleagă dacă…

Nimeni nu avea să înţeleagă, iar acest *dacă* era prea înspăimântător ca să se gândească la el.

A împins creionul la loc în mânecă. Nu se mai putea preface că citeşte. Ochii ei nu mai reuşeau să urmărească rândurile. Totul tremura în ea.

— Trebuie să înapoiez asta la bibliotecă, a spus. N-o să zic nimănui că eşti aici. Nu suport nici eu să fiu pârâtă.

Persoana i-a zâmbit, dar era un zâmbet straniu. Nesincer. Tras prea tare de colţurile gurii.

Dottie a devenit acut conştientă că se afla într-o structură din mijlocul unui lac, în munţi. A trecut în revistă în minte toate posibilele scenarii şi a văzut exact cum aveau să se desfăşoare următoarele secunde. Inima şi-a încetinit bătăile, iar sunetul lor a început să-i bubuie în cap. Timpul se scurgea cu mare încetineală. Citise multe cărţi în care moartea era prezentă ca personaj – o forţă palpabilă într-o încăpere. Acum exista o asemenea forţă în încăpere, un vizitator tăcut în acelaşi spaţiu cu ea.

— Trebuie să plec, a spus, cu voce îngroşată.

A dat să o ia spre chepeng, iar persoana s-a mişcat şi ea în aceeaşi direcţie. Parcă erau piese pe o tablă de şah, negociindu-şi mutările către un final inevitabil.

— Ştii că nu pot să te las să pleci, a spus persoana. Aş vrea să pot.

— Poţi, a spus Dottie. Ştiu să ţin un secret.

Strângea la piept cartea cu Sherlock Holmes. Nu i se putea întâmpla nimic rău cât îl ţinea în mâini pe Sherlock Holmes. Sherlock avea s-o salveze.

— Te rog, a spus ea.

— Îmi pare tare rău, a spus vizitatorul pe un ton care părea sincer întristat.

Mai rămăsese exact o mişcare de făcut şi Dottie ştia că era o mişcare proastă. Dar când nu mai ai pătrate pe care să te mişti pe tablă, faci ce trebuie să faci. Se aruncă spre deschiderea din podea. Nu era timp să încerce să ajungă la scară – a lăsat cartea să cadă şi a sărit în gaura neagră. Cu mâinile întinse orbeşte. Degetele i-au alunecat pe treptele scării, dar nu a reuşit să se apuce de ele. Cădea. Podeaua a întâmpinat-o cu o cumplită finalitate.

Când a aterizat, a avut o clipă pulsatorie de conştienţă. Durerea era aproape dulce şi în jurul ei se acumula ceva cald. Persoana cobora scara. Dottie a încercat să se mişte, să se târască pe podea, dar n-avea niciun sens.

— Îmi pare nespus de rău că ai venit aici, a spus vizitatorul. Nespus de rău.

Când întunericul a venit s-o ia pe Dottie, a învăluit-o rapid şi total.

FRAGMENT DIN CRIMELE DE PE MUNTE: AFACEREA ELLINGHAM

Academia Ellingham era situată la jumătatea distanţei dintre poalele şi vârful muntelui numit în mod oficial Muntele Morgan. Însă nimeni nu-i spunea Muntele Morgan. Localnicii îi spuseseră dintotdeauna Muntele Secure sau „Marele Topor” din cauza protuberanţei din vârf, care semăna cu uneltele respective.

Spre deosebire de munţii din jur, care atrăgeau schiori şi turişti, Muntele Secure era în mare parte împădurit şi neexploatat. Iubitorilor de drumeţii le plăcea, la fel şi singuraticilor şi ornitologilor amatori şi celor care iubeau izvoarele de munte şi îşi doreau să se piardă în pădure. În 1928, când îl descoperise Albert Ellingham, oamenii evitau Marele Topor. Nu existau drumuri, nici măcar forestiere, care să ducă spre el. Codrul era prea des, râul prea adânc. Cădeau prea multe stânci. Era prea sălbatic şi straniu.

Conform legendelor, Albert Ellingham a dat peste acest loc din greşeală, încercând să ajungă la Burlington, la Yacht Club. Cum de-a nimerit accidental pe versantul unui munte nelocuit în 1928, nu se ştie, dar el reuşise şi a proclamat locul ca fiind perfect. Visa de mult timp să întemeieze o şcoală care să funcţioneze după propriile lui principii şi idealuri – învăţătura ca joc, un amestec de elevi bogaţi şi săraci, toată lumea să înveţe împreună, fiecare în ritmul propriu. Aerul de aici era curat, cântul păsărilor era pur. Nimic nu le-ar fi distras atenţia elevilor de la scopul lor.

Ellingham a cumpărat un lot imens la un preţ de trei ori mai mare decât preţul de pornire. A durat câţiva ani să creeze cu dinamită o suprafaţă plată suficient de mare ca să construiască şcoala. Au fost tăiate drumuri forestiere. Compania de telefonie a tras fire şi a instalat pe traseu câteva telefoane publice. Încet, dar sigur, Muntele Secure a fost conectat la lume printr-un drum noroios, câteva cabluri şi un flux de oameni şi materiale.

Academia Ellingham, aşa cum urma să fie cunoscută, nu avea să fie doar o şcoală – familia Ellingham şi-a construit şi ea o casă acolo, fix în inima campusului. Şi nu era orice casă. Era cea mai grandioasă reşedinţă din tot statul Vermont, mare cât cele mai mari clădiri din Burlington şi Montpellier.

Albert Ellingham a vrut să trăiască în mijlocul experimentului său, în centrul lui educaţional. Domeniul era plin de statui. Proprietatea era brăzdată în lung şi-n lat de alei care nu aveau nicio logică. Se zvonea că Ellingham şi-a urmărit una dintre pisici şi a pus să se facă poteci pietruite de-a lungul tuturor traseelor pe care le alegea aceasta, fiindcă el considera că „pisicile ştiu cel mai bine”. Zvonul nu era adevărat, dar pe Ellingham îl distra aşa de tare, că a apărut un alt zvon, cum că el ar fi răspândit primul zvon.

Apoi mai erau tunelurile, ferestrele false, uşile care nu duceau nicăieri… toate glumiţele arhitecturale care-l amuzau enorm pe Albert Ellingham şi făceau ca petrecerile lui să fie scandalos de distractive. Se spunea că nici măcar el nu ştia locul fiecărui tunel sau spaţiu şi că permisese diverşilor arhitecţi să adauge fiecare câteva ca să-i ofere nişte surprize plăcute. Pe scurt, era idilic şi fantastic şi poate că ar fi rămas aşa, dacă n-ar fi fost noaptea aceea ceţoasă din aprilie 1936, când a dat atacul Maestrul minciunilor.

Şcolile pot fi celebre pentru multe lucruri: rezultate academice, absolvenţi, echipe sportive.

Dar nu ar trebui să fie celebre pentru crime.

1

— Elanul e o minciună, a spus Stevie Bell.

Mama ei s-a întors spre ea cu o expresie pe care o afişa deseori – puţin obosită, forţată să reacţioneze din pură obligaţie parentală la ce avea să spună Stevie.

— Poftim? întrebă.

Stevie arătă pe geamul microbuzului.

— Vezi ăla? şi-a îndreptat Stevie degetul spre un indicator pe care scria doar ELAN. Am trecut pe lângă cinci de-astea. Adică o mulţime de promisiuni. Nici măcar un elan.

— Stevie…

— Au promis şi căderi de stânci. Unde sunt căderile mele de stânci?

— Stevie…

— Cred cu tărie în publicitatea bazată pe adevăr, a spus Stevie.

Aceste vorbe au avut ca rezultat o lungă pauză. Stevie şi părinţii ei avuseseră numeroase conversaţii despre natura adevărului şi a faptelor, iar în orice altă zi, acest schimb de replici ar fi erupt într-o ceartă. Nu şi azi. Parcă au decis, printr-un fel de înţelegere reciprocă nerostită, că aveau să lase de la ei.

La urma urmelor, nu te muţi în fiecare zi de acasă la o şcoală cu internat.

— Nu-mi place că nu ni se permite să urcăm cu maşina până în campus, a spus tatăl ei pentru probabil a opta oară în acea dimineaţă.

Dosarul cu informaţii de la Ellingham fusese foarte clar în această privinţă: NU ÎNCERCAŢI SĂ ADUCEŢI ELEVII CU MAŞINA PÂNĂ LA ŞCOALĂ. VEŢI FI OBLIGAŢI SĂ LĂSAŢI MAŞINILE LA POARTA DE LA POALELE MUNTELUI. FĂRĂ EXCEPŢIE.

Această cerinţă nu ascundea nicio intenţie infamă – motivul era foarte bine explicat. Campusul nu fusese gândit pentru un număr mare de maşini. Era un singur drum către el şi nu exista parcare. Ca să ajungi sau să pleci de-acolo, luai microbuzul academiei. Părinţii ei nu priviseră cu ochi buni chestia asta, de parcă un loc la care se ajungea greu cu maşina era, cumva, inerent suspect şi

încălca libertatea lor fundamental americană, dăruită de Dumnezeu, de a merge cu maşina oriunde doreau.

Dar regulile erau reguli, aşa că familia Bell stătea pe scaune în microbuz – unul de calitate, cu douăsprezece locuri, ferestre fumurii şi un ecran video care nu făcea decât să reflecte slab reflexia ferestrei. La volan era un bărbat mai vârstnic, cu păr argintiu. Nu vorbise de când îi luase în urmă cu cincisprezece minute de la popas şi chiar şi atunci nu spusese decât „Stephanie Bell?" şi „Staţi unde vreţi. Nu mai e altcineva." Stevie auzise de această celebră reticenţă a nativilor din Vermont şi că le spuneau celorlalţi „oameni de şes", dar tăcerea lui avea ceva straniu.

— Uite, dacă te răzgândeşti… i-a spus încet mama ei.

Stevie îşi încleştă mâinile de braţele scaunului.

— N-o să mă răzgândesc. Am ajuns. Aproape.

— Ziceam şi eu… a adăugat mama ei, apoi s-a oprit.

Era o altă conversaţie cicălitoare. Dimineaţa era plină de cele mai tari hituri, dar şi ceva material nou.

Stevie se uită în spate pe geam cum imaginea orizontului de un albastru mistic al Vermontului dispărea, înghiţită de copaci şi pereţi de stâncă golaşă, care mărgineau drumul tăiat în munte. Creşterea lentă a altitudinii făcea ca urechile să-i pocnească în timp ce mergeau mai departe pe I-89, îndepărtându-se de Burlington, Vermont, şi intrând tot mai adânc în sălbăticie. Simţind că discuţia era în mod normal încheiată, şi-a pus căştile în urechi. Când a dat să apese *Play,* mama ei a atins-o pe braţ.

— Poate că nu e cel mai bun moment să asculţi poveştile alea sinistre cu crime, a spus.

— Crime reale, a răspuns Stevie înainte să se poată opri.

Corectarea o făcea să pară pedantă. Şi-apoi, fără certuri. Fără certuri.

Stevie scoase mufa căştilor şi încolăci firul.

— Mai ai veşti de la prietena ta? a întrebat mama ei. Jazelle?

— Janelle, a corectat-o Stevie. Mi-a trimis un mesaj ca să-mi spună că era în drum spre aeroport.

— Ce bine, a spus mama ei. O să-ţi prindă bine să ai prieteni.

Fii drăguţă, Stevie. Nu-i spune că ai deja prieteni. Ai o mulţime de prieteni. Nu contează că mulţi dintre ei sunt oameni pe care îi cunoşti doar online, de pe forumuri de discuţii pe teme de crime şi cazuri nerezolvate. Părinţii ei habar nu aveau că puteai să cunoşti oameni şi în afara scolii şi că nu era nimic bizar, şi că internetul era modul prin care găseai oameni cu aceleaşi preocupări ca ale tale. Şi, bineînţeles, avea prieteni şi la şcoală, dar niciodată aşa cum aveau alte fete, lucru care se pare că presupunea petreceri în pijamale şi machiaj şi mers la mall.

Dar asta nu mai conta acum. Viitorul era aici, în munţii învăluiţi în ceaţă.

— Deci, ce ziceai că o interesează pe Janelle? a întrebat mama ei.

— Ingineria, a spus Stevie. Face lucruri. Maşinării, aparate.

Urmă o tăcere sceptică.

— Iar băiatul ăla, Nate, e scriitor? a spus mama.

— Băiatul Nate e scriitor, a confirmat Stevie.

Aceştia erau ceilalţi doi colegi din anul întâi despre care ştia că urmau să locuiască în noul cămin al lui Stevie. Despre cei din anul doi nu ţi se spunea nimic. Din nou, acestea erau informaţii care circulaseră săptămâni în şir în jurul mesei din bucătărie a familiei Bell – Janelle Franklin era din Chicago. Era reprezentanta naţională a organizaţiei GROWING STEMS, un program care încuraja fetele de culoare să intre în domeniile ştiinţei, tehnologiei, ingineriei şi matematicii. Stevie primise o mulţime de informaţii, cum ar fi faptul că Janelle fusese prinsă reparând (cu succes) prăjitorul de pâine la vârsta de şase ani. Stevie ştia tot ce-i plăcea lui Janelle: să facă maşinării şi dispozitive, să sudeze şi să lipească, să-şi întreţină panourile de Pinterest dedicate tehnicilor de organizare, fetele cu ochelari, romanele pentru adolescenţi, cafeaua, pisicile şi cam orice serial TV.

Stevie şi Janelle comunicau deja regulat prin mesaje. Deci ăsta era un lucru bun. Prietena numărul unu.

Celălalt boboc din Casa Minerva era Nate Fisher. Nate spunea mai puţine şi nu răspundea niciodată la mesaje, dar despre el erau mai multe informaţii de aflat. Nate publicase o carte numită *Cronicile Argint de lună* când avea 14 ani – şapte sute de pagini de naraţiune fantastică,

scrise în câteva luni, publicate mai întâi online, apoi tipărite. Se spunea că acum lucra la cartea a doua din seria *Argint de lună.*

Acesta era genul de oameni acceptaţi la Academia Ellingham.

— Par să fie nişte persoane impresionante, a spus tatăl ei. Şi tu eşti la fel. Suntem mândri de tine. Ştii asta.

Stevie pricepea mesajul codificat în acele propoziţii: *Chiar dacă te iubim, nu pricepem în ruptul capului de ce ai fost primită la şcoala asta, copilă ciudată apărută din noi.*

Aşa fusese toată vara, acest amestec bizar de mândrie mărturisită şi îndoială nerostită, ambele apărute pe fondul buimăcelii stârnite de toată această înşiruire de evenimente. Părinţii lui Stevie nu ştiuseră când contactase ea Academia Ellingham. Nu era genul de şcoală la care mergeau cei din familia Bell. De aproape un secol, academia fusese căminul unor genii creatoare, al unor gânditori revoluţionari şi al unor mari inovatori. Ellingham nu avea formular de înscriere, nu avea listă de condiţii, nu avea niciun fel de instrucţiuni în afară de îndemnul: „Dacă vrei să ocupi un loc la Academia Ellingham, te rugăm să ne contactezi.”

Atât.

O frază simplă, care îi înnebunea pe toţi elevii ambiţioşi. Oare ce voiau? Ce căutau? Era ca o ghicitoare dintr-un basm sau o povestire fantastică – ceva ce te pune vrăjitorul să faci înainte să-ţi dea voie să intri în Peştera Secretelor. Înscrierea la o şcoală ar fi trebuit să includă liste de condiţii rigide şi note la examene şi eseuri şi recomandări şi poate chiar o mostră de sânge şi fredonarea a două măsuri dintr-un spectacol muzical la modă. Nu şi la Ellingham. Trebuia doar să baţi la uşă. Doar să baţi la uşă în modul acela special, corect, pe care refuzau să ţi-l descrie. Nu trebuia decât să iniţiezi contactul prin… *ceva.* Căutau o sclipire. Dacă vedeau în tine acea sclipire, puteai fi unul dintre cei cincizeci de elevi pe care îi primeau în fiecare an. Cursurile durau doar doi ani, doar primul şi ultimul an de liceu. Nu plăteai nimic. Dacă intrai, totul era gratuit. Trebuia doar să intri.

Microbuzul a virat pe banda de ieşire de pe autostradă şi a tras la un alt popas, unde aştepta o altă familie. O

fată şi părinţii ei îşi studiau telefoanele. Fata era foarte drăguţă, cu păr lung şi negru.

— Ce păr frumos are! a spus mama lui Stevie.

Deşi vorbea despre altcineva, bătea apropo la părul lui Stevie, pe care şi-l tăiase singură în baie la începutul primăverii, într-un puseu de reinventare personală. Mama ei plânsese când văzuse părul blond al lui Stevie în chiuvetă şi o dusese la coafor ca să i-l fileze şi să-i dea o formă. Părul fusese unul din principalele motive de certuri, care ajunseseră până în punctul în care părinţii îi spuseseră că, drept pedeapsă, n-aveau să-i dea voie să meargă la Ellingham… dar până la urmă cedaseră. Ameninţarea fusese făcută într-un moment de furie. Mama ei ţinuse mult la părul lui Stevie, şi, într-un fel, de-asta hotărâse Stevie să renunţe la el. Totuşi principalul motiv fusese că fata credea că-i stă mai bine cu el scurt.

Aşa era. Tunsoarea scurtă, ciufulită, i se potrivea şi era uşor de întreţinut. Mai fuseseră probleme când şi-l vopsise roz, şi albastru şi-apoi roz cu albastru. Dar acum revenise la normal: blond-cenuşiu, scurt.

Bagajele fetei au fost încărcate în compartimentul de sub microbuz, iar ea şi familia sa au urcat. Toţi trei erau bruneţi, cu un aer studios, cu ochi mari, încadraţi de ochelari. Arătau ca o familie de bufniţe. S-au schimbat saluturi politicoase, mormăite, iar fata şi familia ei s-au aşezat în spatele familiei Bell. Stevie a recunoscut-o pe fată din ghidul trimis celor din anul întâi, dar nu-şi amintea cum o chema.

Mama ei o înghionti, dar Stevie încercă să o ignore. Fata se uita iar în telefon.

— Stevie!

Trase adânc aer în piept. Trebuia să se aplece peste mama ei ca s-o strige pe fată, care era cu un rând mai în spate, pe cealaltă parte a culoarului. Jenant. Dar trebuia s-o facă.

— Salut, a spus Stevie.

Fata ridică ochii.

— Salut! a spus ea.

— Eu sunt Stevie Bell.

Fata a clipit încet, digerând informaţia.

— Germaine Batt, a spus.

Doar atât s-a sinchisit să spună. Stevie a dat să se îndrepte la loc în scaun, cu senzaţia că ambele părţi

făcuseră un efort lăudabil, dar mama ei a înghiontit-o din nou:

— Împrieteneşte-te cu ea, a şoptit.

Puţine cuvinte dau fiori mai reci decât acest *împrieteneşte-te.* Ordinul de a crea o legătură cu fata îi îngheţă lui Stevie sângele în vene. Voia căderi de stânci. Dar ştia ce avea să se întâmple dacă ea nu vorbea… aveau să vorbească părinţii ei. Iar dacă se porneau părinţii ei, se putea întâmpla orice.

— Vii de departe? a întrebat Stevie.

— Nu, a spus Germaine ridicând ochii din telefon.

— Noi venim din Pittsburgh.

— Aha, a spus Germaine.

Stevie s-a lăsat la loc în scaun, s-a uitat la mama ei şi a ridicat din umeri. Nu putea s-o *oblige* pe Germaine să vorbească. Mama ei îi spuse din priviri: *ei, măcar ai încercat.* O bilă albă pentru efort.

Microbuzul trepidă când ieşi de pe autostradă şi-o luă pe un drum mai îngust, denivelat, de-a lungul căruia se înşirau magazine şi ferme şi panouri de reclame la schiat, sticlărie şi dulciuri cu sirop de arţar. Apoi clădirile s-au rărit şi au început iar terenurile agricole, pe care nu se vedeau decât camioane vechi şi roşii şi din când în când câte-un cal.

Urcau tot mai mult, prin pădure.

Deodată, microbuzul luă o curbă strânsă şi-o apucă printre copaci, azvârlind-o pe Stevie într-o parte, cât pe ce s-o arunce din scaun. Pe un mic indicator maro-roşcat scria cu litere aurii: Către Academia Ellingham. Era aşa de discret, de parcă şcoala se ascundea în mod deliberat.

Drumul pe care erau acum abia dacă putea fi numit drum. Cu mare generozitate putea fi numit potecă. În realitate, era de fapt o fisură artificială în peisaj – o cicatrice şerpuită pe obrazul pădurii. La început, microbuzul a luat-o în jos, foarte repede, gonind spre unul din cursurile de apă care mărgineau proprietatea. La bază era o construcţie la care te puteai referi în glumă ca fiind un pod, ce părea făcut din lemn, frânghii şi vise. Parapeţii săi aveau cam jumătate de metru înălţime, iar podul părea gata să se prăbuşească dacă păşea pe el un iepure mai dolofan.

Microbuzul a trecut în goană peste el. Podul s-a scuturat violent, scaunul lui Stevie zgâlţâindu-se.

Apoi au luat-o iar în sus, într-un unghi rezervat de obicei telescaunelor şi avioanelor la desprinderea de pe pistă. Dar nimic nu putea opri microbuzul. Umbra copacilor întuneca total poteca. Ramurile zgâriau laturile vehiculului ca zeci de unghii. Microbuzul a scos nişte zgomote scrâşnite, părând să lupte din răsputeri ca să urce poteca tot mai îngustă. Stevie ştia că n-avea de ce să se teamă, dar microbuzul părea să sfideze înseşi forţele universului ca să se caţăre pe această potecă. Era puţin probabil ca aceasta să fie cursa – cu ea şi părinţii ei – în timpul căreia microbuzul să cedeze şi să o ia la vale cu spatele, înapoi pe unde venise, scăpat de sub control, gonind de capul lui ca să se prăbuşească orbeşte în râu şi în dulcele întuneric rece, acvatic… dar nu se ştia niciodată.

Panta devenea tot mai lină şi copacii făceau loc unei poteci mai netede, care se deschidea către o privelişte cu păşuni verzi. Microbuzul s-a apropiat de o poartă păzită de două statui pe piedestaluri, creaturi înaripate cu chipuri surâzătoare şi ochi goi, cu patru labe şi cozi.

— Ce îngeri ciudaţi! a spus mama ei întinzând gâtul ca să se uite.

— Nu sunt îngeri, a spus Stevie. Sunt sfincşi. Creaturi mitice care te pun să dezlegi ghicitori înainte să-ţi dea voie să intri undeva. Dacă greşeşti, te mănâncă. Ca în *Oedip.* Ghicitoarea Sfinxului. Ăla e un sfinx. A nu se confunda cu Spanx, care e o armă eficientă din arsenalul complexului industriei regimurilor de slăbire.

Mama ei i-a aruncat din nou acea privire. *Noi ne-am cam dorit genul de fată care iese în oraş, se duce la cumpărături, merge la balul de absolvire, şi ne-am ales cu ciudata asta cam înfricoşătoare, pe care o iubim, dar despre ce naiba tot vorbeşte?*

Uneori lui Stevie îi era milă de părinţii ei. Ideea lor despre ce e *interesant* era incredibil de limitată. N-aveau să se distreze niciodată aşa de bine ca ea.

Germaine se uita la Stevie cu ochi mari, luminoşi. Expresia ei era la fel de indescifrabilă ca a sfincşilor.

În clipa aceea, o pătură de îndoială se lăsă peste tot ce însemna mintea lui Stevie. N-ar fi trebuit să fie primită aici. Scrisoarea greşise adresa, venise la altă Stevie decât cea care trebuia. Era un truc, o glumă, o eroare cosmică. Nimic din toate astea nu putea fi real.

Dar, chiar dacă toate aceste lucruri erau adevărate, era prea târziu, fiindcă ajunseseră la Academia Ellingham.

2

Primul lucru pe care l-a văzut Stevie a fost spaţiul verde circular, cu o fântână arteziană în mijloc şi o statuie a lui Neptun care te întâmpina printre stropii de apă. Zona verde era înconjurată de o perdea groasă de copaci. Printre spaţiile dintre ei se iţeau cu sfială fragmente de clădiri, frânturi de cărămidă, piatră şi sticlă. În capătul îndepărtat al rondului, gazda întregii poveşti, se afla o vilă grandioasă: Casa Mare, un conac gotic fantezist, cu zeci de ferestre ca de catedrală, patru arcade în jurul uşii şi acoperişul cu mai multe vârfuri.

Pentru o clipă, Stevie aproape că amuţi. Văzuse sute de fotografii ale domeniului Ellingham. Cunoştea hărţile şi unghiurile şi priveliştile. Dar când s-a trezit aici, pe peluza imensă, în aerul proaspăt, rarefiat, auzind susurul apei în fântâna lui Neptun şi simţind pe faţă razele de soare… a început să i se învârtă capul.

Şoferul a descărcat valizele lui Stevie din burta microbuzului, împreună cu trei sacoşe cu provizii pe care părinţii ei insistaseră să le ia. Erau jenant de grele, pline ochi cu gigantice recipiente de plastic cu unt de arahide, prafuri pentru ceai rece, o tonă de gel de duş, produse de igienă şi alte lucruri cumpărate la reducere.

— Trebuie să-i dăm bacşiş? a întrebat mama ei încet, în timp ce toate acestea erau descărcate din microbuz.

— Nu, a spus Stevie, forţându-se să pară sigură pe ea.

Habar nu avea dacă se dădea bacşiş şoferului şcolii sau nu. Asta nu apărea nicăieri în documentarea pe care-o făcuse.

— Eşti bine? a întrebat tatăl ei.

— Îhî, a spus, sprijinindu-se de valiză. Doar că e… incredibil de frumos.

— E altceva, a spus el. Asta e clar.

O maşinuţă încăpătoare de golf a întors pe alee şi s-a oprit în faţa lor. Un bărbat i-a salutat. Era mai tânăr ca şoferul, poate să fi avut 30 şi ceva de ani, solid şi musculos, îmbrăcat în bermude uzate largi, cu multe buzunare, şi un tricou polo cu emblema Ellingham. Era genul de persoană normală, dintr-o bucată, care i-a făcut pe părinţii ei să se relaxeze, aşa că s-a relaxat şi Stevie.

— Stephanie Bell? a întrebat el.

— Stevie, l-a corectat ea.

— Eu sunt Mark Parsons, a spus. Administratorul domeniului. Ai primit Minerva. E o casă frumoasă.

Lucrurile lui Stevie şi toată familia Bell au fost încărcate în maşinuţă. Germaine şi familia ei s-au urcat în alta, care a pornit în direcţia opusă.

— Toată lumea vrea să primească Minerva, a adăugat Mark când nu mai putea fi auzit de cealaltă familie. E cea mai bună casă.

Proprietatea era plină de cărări pietruite netede, care se întortocheau printre crânguri. Au mers pe sub frunzişul care arunca o umbră deasă, iar Stevie şi părinţii ei au căzut într-o tăcere impresionată, intimidaţi de clădirile şcolii. Unele erau mari, grandioase, din piatră şi cărămidă roşie, legate între ele de arcade gotice şi cu colţurile îmblânzite de mici turnuleţe. Unele erau dezgolite şi impunătoare, în timp ce altele erau înfăşurate complet în iederă, încât arătau ca nişte cadouri oferite unui zeu al pădurii. Acesta era departe de liceul ei de cartier. Acesta era în mod evident un centru educaţional.

În spatele copacilor se vedeau statui greceşti şi romane din piatră albă, rece, stând singuratice în luminişuri.

— Cineva şi-a făcut de cap la magazinul de grădinărit, a spus tatăl ei.

— A, nu, a răspuns Mark, conducând maşinuţa pe lângă un grup de capete cu ochi inexpresivi şi goi, dar cu expresii hotărâte, care-i făceau să semene foarte mult cu un comitet pe cale să ia o decizie importantă. Toate acestea sunt originale, a adăugat el. Statui valorând o avere, lăsate în aer liber.

Cinstit vorbind, poate că erau prea multe statui. Poate că cineva ar fi trebuit să stea de vorbă cu Albert Ellingham şi să-i spună să o lase mai moale cu achiziţionarea statuilor. Dar Stevie şi-a spus că dacă eşti destul de bogat şi destul de celebru, poţi să faci cam orice vrei cu bârlogul tău din creierii munţilor.

Maşinuţa de golf a oprit în faţa unei case joase, respectabile, construite din cărămizi roşii şi aurii care alternau. Părea să aibă mai multe secţiuni – în dreapta era o porţiune mare care arăta ca o casă obişnuită, apoi într-o parte era o extensie care se termina cu un turn. Toată clădirea era acoperită cu un strat de iederă canadiană ascunzând chipurile în basorelief de sub

acoperiş şi de deasupra ferestrelor. Uşa era vopsită într-un albastru-viu şi era larg deschisă, lăsând să intre adierea vântului şi muştele.

Stevie şi părinţii ei au intrat într-o încăpere ce părea a fi un fel de cameră comună, cu podea din piatră şi un şemineu lat, în jurul căruia erau balansoare. Camera era răcoroasă şi umbrită şi încă mai mirosea a lemn şi focuri demult stinse. Era decorată cu un tapet roşu catifelat un pic prea încărcat, mai ales dacă erai claustrofob, şi un cap de elan pe perete care purta o coroană cu luminiţe de Crăciun. În încăpere mai erau un hamac atârnat lângă foc, nenumărate perne pe podea, o canapea mov uzată, dar care arăta teribil de confortabilă, şi o masă din lemn masiv, care ocupa cea mai mare parte a spaţiului. Pe masă erau o cutie de pescar, cu multe compartimente pentru cârlige şi momeli, şi nişte obiecte micuţe care arătau a materiale pentru lucru manual – mărgele sau alte chestii misterioase folosite la împodobirea albumelor de amintiri. Din peretele de lângă uşă ieşeau opt cuiere mari, de vreo douăzeci sau douăzeci şi cinci de centimetri lungime – mult prea mari pentru haine. Stevie a atins unul cu vârful degetului, ca o manifestare fizică a întrebării: *Ce mai eşti şi tu?*

— Bună!

Stevie s-a întors şi a văzut o femeie ieşind din bucătăria mică, ţinând în mână o cană de cafea. Avea capul ras, cu doar o urmă de puf pe el, şi o siluetă minionă, dar extrem de musculoasă şi bronzată. Avea braţele tatuate elegant cu mâneci din flori. Purta un tricou larg pe care scria MOR DUPĂ SĂPĂTURI şi pantaloni scurţi cu buzunare, care lăsau să se vadă o pereche de picioare puternice şi păroase.

— Stephanie? a întrebat-o femeia.

— Stevie, a precizat ea din nou.

— Sunt dr. Nell Pixwell, a spus femeia dând mâna cu fiecare membru al familiei. Spuneţi-mi Pix. Sunt directoarea Casei Minerva.

Stevie îndrăzni să se uite mai bine la obiectele minuscule de lângă cutia cu momeli. La o examinare mai atentă, şi-a dat seama că nu erau materiale pentru lucru manual – erau dinţi. O grămadă de dinţi disparaţi. Aici. Pe masă. Stevie nu ştia dacă erau adevăraţi sau falşi şi nu

era sigură că asta avea vreo importanţă. O masă plină de dinţi e o masă plină de dinţi.

— Aţi avut o călătorie plăcută? a întrebat Pix împărţind rapid dinţii rămaşi pe masă în compartimentele cutiei.

(Pâc, a făcut un dinte când a căzut în cutia de plastic. *Pâc!)*

— Scuze, tocmai făceam puţină ordine în lucrurile astea. Ai ajuns cel mai devreme…

(Pâc, a făcut un molar.)

— Vrea cineva cafea?

Grupul a fost condus în bucătărioara casei, unde fiecare a primit o cană de cafea şi Pix le-a explicat părinţilor lui Stevie cum stătea treaba cu mâncarea. Micul dejun era servit în casă, iar celelalte mese, în sala de masă. Elevii veneau şi-şi făceau aici de mâncare oricând doreau şi exista un sistem de comandat alimente online. Când s-au întors în camera comună, mama lui Stevie a decis să abordeze subiectul cel mai evident:

— Ăia sunt dinţi? a întrebat.

— Da, a spus Pix.

Nu le-a fost oferită imediat nicio explicaţie, aşa că Stevie a intervenit:

— Dr. Pixwell e specialistă în bioarheologie, a spus ea. Face săpături arheologice în Egipt.

— Exact, a spus Pix. Mi-ai citit biografia pe site-ul şcolii?

— Nu, a spus Stevie. Dinţii, tricoul, ai pe încheietură un tatuaj cu Ochiul lui Horus, pe ambalajul ceaiului de muşeţel din bucătărie explicaţiile sunt în arabă şi ai pe frunte o dungă albă de la o pălărie sau bandană. Am ghicit.

— Sunt extrem de impresionată, a spus Pix dând din cap aprobator.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea. O muscă bâzâia în jurul capului lui Stevie.

— Stevie se crede Sherlock Holmes, a spus tatăl ei.

Îi plăcea să facă remarci de genul ăsta, care păreau glume şi poate că la un anumit nivel erau bine intenţionate, dar aveau întotdeauna o tentă ironică.

— Cine nu şi-ar dori să fie Sherlock Holmes? a spus Pix, zâmbind şi privindu-l în ochi. Când eram mică, citeam mai ales Agatha Christie, fiindcă a scris mult

despre arheologie, dar toată lumea îl iubeşte pe Sherlock. Haideţi să vă arăt casa…

În acea clipă, cu acea unică frază, Pix a câştigat pe vecie loialitatea lui Stevie.

Cele şase camere ale elevilor din Casa Minerva erau poziţionate toate pe latura aflată în stânga camerei comune: trei camere jos şi trei sus. La parter era o baie comună, cu gresie şi faianţă care n-aveau cum să nu fie originale, fiindcă nimeni nu mai producea culoarea aceea. Dacă era să numească acea nuanţă, Stevie i-ar fi zis „somon cu indigestie”.

La capătul coridorului se afla o uşă mare care dădea în turnuleţ.

— Aici avem ceva mai deosebit, a spus Pix deschizând uşa. Înainte să se deschidă şcoala, Minerva era folosită pentru invitaţii lui Ellingham, aşa că are nişte particularităţi care nu se găsesc în celelalte cămine…

A dat uşa de perete, dezvăluindu-le o magnifică încăpere rotundă, o baie, cu un tavan înalt. Podeaua era acoperită cu dale de un gri-argintiu sidefat. În centru era o cadă mare, cu picioare de leu. Ferestrele lungi aveau vitralii înfăţişând flori şi viţe stilizate, care scăldau încăperea în curcubeie.

— Încăperea asta e foarte populară în sesiuni, a spus Pix. Elevilor le place să înveţe în cadă, mai ales când e frig. Altfel nu prea e folosită, fiindcă avem o mică problemă cu păianjenii. Şi acum, hai să-ţi arăt camera ta!

Stevie a decis să ignore ceea ce tocmai auzise despre păianjeni şi a mers mai departe, către camera ei, Minerva Doi. Minerva Doi mirosea de parcă se cocea de luni de zile la foc mic şi avea aerul îngroşat de izul unui spaţiu închis, amestecat cu cel de vopsea proaspătă şi lac de mobilă. Una dintre cele două ferestre cu ochiuri multiple, care dădeau spre faţa casei, fusese deschisă în încercarea de a aerisi camera, dar adierea era prea leneşă. Două muşte intraseră şi dansau sub tavanul înalt. Pereţii aveau o culoare crem, dulce, cu care şemineul negru făcea un contrast dur.

În timp ce aduceau lucrurile lui Stevie, s-a discutat despre unde ar trebui pus patul şi dacă se putea intra de afară pe geamul ăla şi la ce oră se dădea stingerea. Pix a ţinut piept cu uşurinţă întrebărilor (ferestrele se puteau deschide de sus şi toate aveau încuietori solide, iar

stingerea era la zece în timpul săptămânii şi la unsprezece în weekend, monitorizată electronic cu ajutorul cardurilor de identificare ale elevilor şi de Pix în persoană).

Mama ei se pregătea să despacheteze bagajele lui Stevie, când Pix a intervenit şi i-a târât după ea ca să le facă un tur personalizat al campusului, oferindu-i lui Stevie un moment de calm. Afară ciripeau păsările şi vântul aducea sunetul unor voci îndepărtate. Minerva Doi scoase un scârţâit blând când Stevie traversă podeaua. Îşi plimbă mâna pe pereţi ca să le simtă textura ciudată – erau îngroşaţi de vopseaua atâtor ani, strat peste strat de vopsea, care acoperea semnele lăsate de locatarul precedent. Stevie văzuse recent un documentar poliţist despre cum se pot decoji straturile de vopsea ca să scoţi la iveală inscripţii ascunse de decenii. De atunci, îşi dorise cu ardoare să umezească şi să cojească un perete, doar ca să vadă dacă era ceva dedesubt.

Probabil că pereţii ăştia aveau poveşti de spus.

13 aprilie 1936, ora 18:45

Ceaţa se lăsase cu iuţeală în ziua aceea – dimineaţa înflorise senină şi strălucitoare, dar imediat după ora patru, peste ţinut s-a lăsat o perdea de fum gri-albăstrui. Acesta a fost lucrul pe care o mulţime de oameni l-au pomenit mai târziu: ceaţa. Până la sosirea amurgului, totul era învăluit într-un întuneric perlat şi nu vedeai nimic la doi metri în faţă. Rolls-Royce-ul Phantom se mişca încet prin ceaţă, urcând drumul periculos care ducea la domeniul Ellingham. A tras pe dreapta la jumătatea aleii circulare din faţa Casei Mari. Maşina se oprea întotdeauna la jumătate. După ce se dădea jos din maşină, lui Albert Ellingham îi plăcea să meargă pe jos către casă şi să cuprindă cu privirea regatul montan. A coborât de pe bancheta din spate înainte ca maşina să oprească de tot. Secretarul lui, Robert Mackenzie, a aşteptat câteva secunde înainte să coboare şi el.

— Trebuie să te duci la Philadelphia, a spus Robert din spatele şefului său.

— Robert, nimeni nu *trebuie* să se ducă la Philadelphia.

— Trebuie să te duci la Philadelphia. Şi ar trebui să trecem măcar pentru două zile şi pe la biroul din New York.

Ultimul autobuz plin cu bărbaţi care lucrau la etapele finale ale construcţiei a trecut pe lângă ei, întorcându-se la Burlington şi diversele orăşele de pe parcursul drumului. A încetinit pentru ca pasagerii să-i poată face cu mâna şefului lor, în semn de rămas-bun.

— Aţi făcut treabă bună astăzi! le-a strigat Albert Ellingham. Ne vedem mâine, băieţi!

Când s-au apropiat de intrare, majordomul a deschis uşa şi cei doi bărbaţi au intrat în magnificul antreu al casei. De fiecare dată când intra, Ellingham era încântat de efectul încăperii, de felul în care lumina se juca în spaţiu, ricoşând din fiecare frântură de cristal, colorată de vitraliile scoţiene pe care dăduse o avere, dar meritaseră cheltuiala.

— Bună seara, Montgomery, a spus Ellingham.

Vocea lui tunătoare stârni ecouri în atriul deschis.

— Bună seara, domnule, a spus majordomul, luându-le pălăriile şi hainele. Bună seara, domnule Mackenzie. Sper că nu a fost o călătorie prea obositoare pe ceaţa asta.

— Ne-a luat o veşnicie, a spus Ellingham. Robert mi-a vorbit tot drumul numai despre şedinţe şi întâlniri.

— Spune-i, te rog, domnului Ellingham că trebuie să se ducă la Philadelphia, a spus Robert dându-i pălăria.

— Domnul Mackenzie doreşte să vă informez…

— Sunt lihnit de foame, Montgomery, a spus Ellingham. Ce avem în seara asta?

— Supă-cremă de ţelină şi filé de calcan cu sos de migdale, pentru început, domnule, urmate de friptură de miel, mazăre cu mentă, sparanghel cu sos olandez şi cartofi à la Lyonnaise, iar la final, un sufleu rece de lămâie.

— Grozav! Mâncăm cât de repede posibil. Mi-am făcut poftă de mâncare. Câţi paraziţi mai avem pe-aici?

— Domnişoara Robinson şi domnul Nair încă sunt cu noi, deşi nu s-au simţit prea bine mai toată ziua, aşa că bănuiesc că o să fie la masă doar doamna Ellingham, domnul Mackenzie şi dumneavoastră, domnule.

— Bun. Cheamă-i. Hai să mâncăm.

— Domnule, doamna Ellingham încă nu s-a întors. A ieşit după-amiază cu duduia Alice la o plimbare cu maşina.

— Şi nu s-au întors nici acum?

— Presupun că ceaţa trebuie să o fi încetinit, domnule.

— Pune nişte oameni cu lumini să o aştepte la capătul drumului, ca s-o ajute să vadă calea la întoarcere. De cum intră în casă, spune-i că ne aşezăm să mâncăm. N-o lăsa nici să-şi scoată haina. Adu-o direct la masă.

— Prea bine, domnule.

— Hai, Robert, a spus Ellingham luând-o înainte. Mergem la mine în birou să jucăm o partidă de Rook[1]. Şi nu încerca să mă refuzi. Nimic nu e mai serios decât un joc.

Secretarul răspunse profesionist, prin tăcere. Să joace diverse jocuri cu şeful său era una din îndatoririle sale nenegociabile, iar unul din numeroasele motto-uri ale lui Ellingham era „nimic nu e mai serios decât un joc”. De aceea elevii aveau întotdeauna acces la jocuri, iar noul joc numit Monopoly era obligatoriu pentru elevi, pentru

cei care locuiau în casă, dar şi pentru personal. Toată lumea trebuia să joace măcar o dată pe săptămână, iar acum aveau loc campionate lunare. Aşa era viaţa în lumea lui Albert Ellingham.

Robert luă corespondenţa zilei din tăviţă şi o trecu în revistă cu ochi de expert, aruncând unele plicuri imediat înapoi la locul lor şi îndesându-şi altele sub braţ.

— Philadelphia, a spus iar.

Era treaba lui să se asigure că marele Albert Ellingham rămânea concentrat la ce avea de făcut, fără să se lase distras. Robert se pricepea bine la asta.

— Bine, bine, pune-o în calendar. Ah…!

Ellingham luă de pe birou o chitanţă Western Union.

Aceste bucăţele de hârtie erau preferatele lui, să-şi ia notiţe pe ele.

— Am început dimineaţă o nouă ghicitoare. Spune-mi cum ţi se pare.

— Răspunsul e, cumva, Philadelphia?

— Robert, a spus Ellingham cu severitate. Ghicitoarea mea. E una bună, cred. Fii atent. *Ce-i ambelor părţi utilă? De duşman ea te piteşte; sau te dă-n vileag mişeleşte?* Ei? Ce zici?

Robert a oftat şi s-a oprit din sortarea corespondenţei ca să se gândească.

— *E ambelor părţi utilă,* a repetat el. Ca un spion. Un trădător. O persoană duplicitară.

Ellingham a zâmbit şi i-a făcut semn secretarului său să-şi continue şirul gândurilor.

— Dar, a spus Robert, nu e o persoană. E altceva. Un obiect care funcţionează din două direcţii…

Se auzi o bătaie în uşă şi Ellingham se grăbi să deschidă el uşa.

— E uşa! a spus deschizând-o cu emfază, dând la iveală chipul alb ca varul al majordomului. Uşa!

— Domnule… a spus Montgomery.

— O clipă. Pricepi, Robert? Uşa poate fi folosită din ambele părţi…

— Şi poţi să te ascunzi după ea, sau poate arăta unde te-ai dus, a spus Robert. Am înţeles. Da…

— Domnule! a spus Montgomery.

Tonul lui nerăbdător era complet necunoscut celor doi bărbaţi, aşa că l-au privit nedumeriţi.

— Ce s-a întâmplat, Montgomery? a spus Ellingham.

— Vă caută cineva la telefon, domnule, a răspuns Montgomery. Trebuie să veniţi imediat. Pe telefonul administrativ. În cămară. Vă rog, domnule, grăbiţi-vă!

Comportamentul lui Montgomery era aşa de neaşteptat, încât Ellingham s-a supus fără o vorbă. L-a urmat în cămară şi a luat receptorul care îi era întins.

— *Soţia şi fiica ta sunt în mâinile noastre,* a spus o voce.

3

Stevie Bell avea o singură dorinţă: voia să vadă un cadavru la picioarele ei.

Nu voia să omoare oameni – nici pe departe! Voia doar să fie persoana care afla de ce murise un om, atâta tot. Voia să aibă pungi de plastic cu eticheta PROBĂ şi un costum de protecţie din hârtie, cum purtau criminaliştii. Voia să fie prezentă în camera de interogatoriu. Voia să descurce iţele cazului.

Ceea ce era foarte bine şi frumos şi probabil că mulţi oameni îşi doreau acelaşi lucru dacă ar fi fost mai sinceri cu ei înşişi. Dar vechiul ei liceu nu era genul de şcoală unde simţea că şi-ar putea exprima pe deplin această dorinţă. Vechiul ei liceu era un liceu bun, dacă-ţi plăcea la liceu. Nu era prost, nici malefic. Era exact aşa cum trebuia să fie: kilometri de linoleum şi neoane zumzăitoare, duhoare caldă de cantină inhalată prea de dimineaţă, scântei de inspiraţie rapid înăbuşite de lungi perioade de rutină plicticoasă şi dorinţa permanentă de a fi în altă parte. Şi cu toate că Stevie avea prieteni acolo, niciunul dintre ei nu înţelegea pe deplin cât de mult iubea ea misterele poliţiste. Aşa că scrisese un eseu plin de pasiune în care îşi pusese tot sufletul şi-l trimisese mai mult în glumă. Ellingham oricum n-avea s-o accepte vreodată.

Dar celor de la Ellingham le-a plăcut ce citiseră. Şi îi dăduseră această cameră.

Mobila era din lemn şi surprinzător de masivă. Avea o comodă mare care s-a clătinat când Stevie a atins-o; lacul nu reuşea să acopere numeroasele crestături de pe suprafaţa ei. Unele erau doar zgârieturi de uzură, dar câteva erau cuvinte şi iniţiale cât se poate de clare. Stevie a deschis sertarele şi, spre surprinderea ei, a descoperit că în ele erau deja nişte lucruri: o pătură de flanel în carouri, o jachetă groasă mov, din polar, cu blazonul Academiei Ellingham pe piept, un fel de lanternă militară cu un set nou de baterii, un halat albastru din flanel şi nişte rachete cu cleme pe ele. Pe acestea Stevie a trebuit să le scoată ca să le studieze câteva minute, până a stabilit că probabil erau rachete de zăpadă, iar cuierele

mari pe care le văzuse lângă uşa de la intrare erau destinate atârnării acestora.

Stevie ştiuse că se ducea în Vermont şi ştia că în Vermont se făcea frig, dar obiectele astea îi sugerau *supravieţuirea.*

S-a apucat să-şi deschidă cutiile şi genţile. Şi-a scos cearşafurile vechi, cenuşii, plapuma dungată pe care o avea de la zece ani şi două dintre pernele mai puţin îngălbenite din dulapurile de acasă. Uitându-se la aceste obiecte în lumina limpede de Vermont, păreau toate cam… ponosite. Avea şi câteva lucruri noi, precum obligatoriul suport cu produse pentru baie şi şlapii, dar nu se putea spune că aceste obiecte înviorau camera.

Dar nu era nicio problemă. În imaginaţia ei, camera de internat avea să arate ca reşedinţa lui Sherlock Holmes din Baker Street – sărăcăcioasă, dar cu caracter.

Şi-a băgat căştile în urechi ca să asculte, în sfârşit, mai departe înregistrarea emisiunii descărcate de pe internet. Aceasta era despre H.H. Holmes, criminalul în serie din Chicago: *„… au descoperit numeroasele încăperi din castelul morţii creat de Holmes: camerele cu instalaţii de gaz, camera spânzurătorii, seiful izolat fonic…”*

Însemnase una dintre cutii cu stele şi acum a deschis-o. Această cutie conţinea obiectele ei de strictă necesitate pentru supravieţuire: romanele poliţiste (sau cel puţin o selecţie atent făcută, formată din câteva zeci de volume esenţiale). Acestea au fost aranjate cu afecţiune în bibliotecă, în ordinea în care simţea nevoia să le vadă.

„… toboganul către cuptorul din subsol, unde cadavrele puteau fi…”

Sherlock Holmes deasupra lui Wilkie Collins. Apoi Agatha Christie împrăştiată pe două rafturi, care duceau apoi către Josephine Tey şi Dorothy L. Sayers. Şi-a croit drum către epoca modernă şi a încheiat cu cărţile ei despre criminalistică şi psihologie criminalistică. A făcut un pas înapoi ca să studieze efectul general, apoi a mai umblat pe ici, pe colo, până ce aranjamentul a fost exact cum îşi dorea. Unde erau cărţile ei, acolo era şi ea.

Aranjează cărţile perfect şi restul va veni de la sine. Acum se putea ocupa de restul camerei.

„… acid, o colecţie de otrăvuri, o roată de tortură…”

Stevie era mai puţin preocupată de obiectele traiului cotidian, precum hainele ei. O interesau foarte puţin

hainele şi oricum nu avea bani să şi le cumpere, aşa că garderoba ei înclina în mare parte spre blugi şi tricouri simple. Tânjea după un pulover gros, ca de pescar, fiindcă aşa purta detectivul din romanul poliţist scandinav favorit şi prefera în loc de poşete o geantă practică, cu curea lungă de-a curmezişul corpului, cum purta detectivul ei favorit din serialele englezeşti.

Avea totuşi un obiect de preţ în materie de haine: un trenci retro din vinil roşu, scos direct din anii ’70, pe care-l găsise în fundul dulapului bunicii ei. Îi venea aşa de bine lui Stevie, de parcă fusese croit pe ea, şi şi-l decorase cu o selecţie de mici insigne pe rever, care omagiau trupele, emisiunile audio şi cărţile ei favorite. Haina avea buzunare adânci şi o curea lată, iar când o purta, Stevie se simţea puternică, pregătită şi extrem de impermeabilă. Până şi mama ei, care detesta gusturile în materie de haine ale fiicei sale, fusese de acord cu trenciul roşu. („A dat Domnul să te văd şi pe tine cu ceva roşu!”)

Îşi atârnă haina în dulap şi închise uşa, când s-a întors şi l-a văzut pe zombi.

★

Stevie citise deseori că actorii arată puţin diferit faţă de restul populaţiei deoarece camera distorsionează înfăţişarea unui om. Cineva care arată bine pe cameră arată aşa de bine în persoană, că realitatea începe să se curbeze un pic. Aşa stăteau lucrurile cu silueta care stătea în pragul uşii lui Stevie. Era un tip îmbrăcat într-o cămaşă albă de in şi o pereche de pantaloni scurţi de un albastru-aprins, şi arăta ca o reclamă la hainele J. Crew rătăcind în căutarea unei şedinţe foto pentru vreo revistă lucioasă.

Chipul lui era de neconfundat. Când îl văzuse ultima dată era sumbru, plin de praf şi de lacrimi. Acum zâmbea cu blândeţe. Avea trăsăturile moi şi rotunjite – obraji fericiţi, un nas mic, rotunjit jucăuş la capăt, gropiţă în bărbie. Părul castaniu era mai lunguţ în creştet şi cădea în valuri lejere. Sprâncenele n-aveau cum să nu fie prelucrate de mâna omului. Nu exista în natură niciun arc aşa de arcuit. Arăta tonifiat din cap până în picioare, dar pulpele în special. De fapt, pulpele lui deveniseră prea mari pentru restul corpului. Pulpe vânjoase.

— Salut, a spus el.

Avea vocea profundă şi mătăsoasă şi plină, un sunet pe care l-ar scoate smântâna, dacă smântâna ar putea vorbi. (Ceea ce, din fericire, nu poate. E posibil ca smântâna să aibă o voce minunată, dar probabil că ar fi o conversaţie plicticoasă.)

— Eşti Hayes Major, a spus Stevie.

— Îhî.

Chicoti moale, cumva autoironic, cu toate că Stevie era aproape sigură că nu era autoironie *pe bune.*

Hayes era star pe YouTube. La începutul verii, lansase un serial online în zece părţi numit *Sfârşitul* despre supravieţuitorul unei invazii de zombi. Toate clipurile erau filmate dintr-un buncăr subteran – doar Hayes vorbind cu camera despre supravieţuirea lui în ceea ce numea Oraşul Flămând, un orăşel de la marginea mării în care mai erau câteva mici enclave de rezistenţă umană. Serialul lui era unul dintre acele lucruri care acum nu existau, iar o clipă mai târziu erau peste tot.

Stevie ştiuse că Hayes era elev la Ellingham şi că era posibil să-l vadă la un moment dat. Nu se aşteptase să-l vadă în uşa ei în timp ce-şi despacheta bagajele. Nu ştia că avea să fie în casă cu ea.

— Scuze, eram la telefon, a spus el. Vorbeam cu unii din L.A.

Şi-a ridicat telefonul de parcă voia să indice prezenţa în el a unor minusculi cetăţeni din Los Angeles. Stevie nu prea pricepea de ce îşi cerea scuze şi cu atât mai puţin de ce explica motivul pentru care vorbea la telefon înainte ca ea să dea ochii cu el. Dar, oricum, a dat aprobator din cap, ca şi cum era normal. Poate că era o chestie pe care o făceau celebrităţile – probabil că Hayes intra în categoria celebrităţilor adevărate. Vorbeau la telefon, iar apoi vorbeau cu tine despre faptul că au vorbit la telefon.

— Deci, fii atentă, a spus el. Crezi că ai putea să mă ajuţi?

Stevie a clipit nedumerită.

— Cu ce? a întrebat.

— Cu lucrurile mele.

— A! a spus Stevie cu gheara rece a panicii înfiptă în ceafa ei.

Dădea deja impresia că e o gură-cască imbecilă.

— Sigur.

L-a urmat în camera comună, unde genţile şi cutiile lui (mai frumoase şi mai multe decât ale ei) aşteptau să fie cărate. El a făcut semn cu mâna către o cutie.

— Te rog să ai grijă cu aia, a spus el.

Stevie a luat-o drept o indicaţie să ia în braţe cutia aceea. Era cam grea, plină de un fel de aparatură inegal distribuită, care aluneca dintr-o parte în alta când o mişca.

— Mda, a spus el, luând o geantă mai mică şi pornind pe coridor către scările circulare din capăt. A fost o vară ciudată. De aceea eram la telefon.

— Aha, a spus Stevie. Păi, da, sigur.

A încercat să manevreze cutia prin spaţiul circular. Treptele au scârţâit tare, iar cutia s-a prins de perete. Hayes şi-a văzut de drum, dar Stevie era blocată şi încerca să se răsucească şi să schimbe unghiul cutiei fără s-o zgâlţâie prea tare. S-a oprit o clipă, aşteptându-l pe Hayes să se întoarcă să-i dea o mână de ajutor, dar când acesta n-a apărut, a tras adânc aer în piept şi a împins înainte, lăsând cutia să zgârie peretele până la etaj.

Camera lui Hayes era Minerva Şase, chiar în capăt. Era ca a ei, dar mai încinsă şi cu o fereastră în plus.

— A, bun, a spus el. Pune-o oriunde. Mersi.

— E bun serialul tău, a spus ea. Mi-a plăcut mult.

Nu era tocmai adevărat. Serialul era cel mult mediocru.

Pregătindu-se de venirea la şcoală, Stevie se uitase la toate episoadele. Nu erau lungi, vreo zece minute fiecare, şi erau OK. Povestea era bunicică. Jocul lui Hayes, mai puţin. Consta în mare parte din pomeţi şi o voce joasă, senzuală. Uneori asta-i tot ce-ţi trebuie. Stevie încerca întotdeauna să fie onestă, dar nu voia să întâlnească primul om din noua ei casă şi să-i spună: „Serialul tău a fost mediocru şi mult supraestimat, dar înţeleg de ce eşti apreciat: pentru înfăţişare şi vocea groasă.” Oamenii nu prea aveau tendinţa să se entuziasmeze la auzul unor astfel de remarci.

— Mersi, a zis el şi a ieşit pe uşă într-un fel care sugera că ea trebuia să vină cu el şi să aducă şi alte bagaje.

Era un lucru bun. Hayes Major, celebritate a internetului, vorbea cu ea. Totodată, Hayes Major,

celebritate a internetului, o punea să care cele mai grele bagaje, dar chiar şi aşa, tot era ceva bun.

Încă o chestie bizară, şi-a spus Stevie coborând treptele în spirală – ştia totul despre viaţa amoroasă a lui Hayes. Acesta fusese implicat în vară într-o altercaţie publică la o convenţie, când se combinase cu o altă celebritate de pe YouTube pe nume Beth Brave, vedeta serialului *Beth nu e aici.* Beth era iubita lui Lars Jackson, din serialul *Tipii ăştia.* Când Hayes s-a cuplat cu Beth a izbucnit un scandal filmat de zeci de martori, în care cei trei s-au certat în gura mare pe un coridor. Pe net se zvonea că Beth avea să apară într-un al doilea sezon din *Sfârşitul.*

Asta era viaţa pe care-o ducea Hayes. Era foarte diferită de viaţa lui Stevie.

— Oameni din L.A., a spus el neîntrebat în timp ce luau alte cutii. Serialul a stârnit mare interes acolo pentru posibile filme, deci…

A lăsat suspansul să plutească în aer până ce Stevie a exclamat:

— Uau!

— Mda, a zis el. Agentul meu vrea să fac imediat un alt serial acum, cât sunt interesaţi.

Încă un drum anevoios în sus pe scări.

— Alţi zombi? a întrebat Stevie când a reuşit să-şi tragă sufletul.

— Ştiu şi eu? Pe aia poţi s-o pui pe pat… Adică… am făcut deja unul cu zombi, nu?

— La final te-ai transformat într-unul, a spus Stevie. Parcă aşa, nu? A fost un final oarecum deschis.

— Mda… a spus el pe un ton care arăta că nu mai era entuziasmat de conversaţie. Păi, eu mai am de dat nişte telefoane acum, că am ajuns. Mulţumesc mult. Ne vedem pe-aici, da?

— Clar, a spus Stevie ştergându-şi fruntea de sudoare şi ieşind cu spatele din cameră. Ne vedem… ştii tu… pe-aici.

El forma deja un număr.

Când a ieşit pe hol şi a coborât scările, Stevie şi-a dat seama de două lucruri.

Primul era că aici era opt dimineaţa, deci în Los Angeles era cinci dimineaţa. Într-o zi de weekend. Or fi având ei program de lucru bizar acolo, la Hollywood, dar

era puţin probabil ca Hayes să aibă cu cine purta discuţii de afaceri importante la ora aia.

Al doilea era că, deşi locuia în aceeaşi clădire cu ea, Hayes Major nici n-o întrebase cum o cheamă.

13 aprilie 1936, ora 19:15

— Soţia şi fiica ta sunt în mâinile noastre. Fă exact ceţi spunem dacă vrei să trăiască. Nu suna la poliţie. O să ştim dacă o faci. Supraveghem secţia de poliţie. Scoate din seif douăzeci şi cinci de mii. Ieşi din casă şi vino personal la lac. Urcă cu banii într-o barcă şi vino pe insulă. Ai la dispoziţie cincisprezece minute.

Conexiunea a fost întreruptă.

Trei bărbaţi stăteau în cămara majordomului: Albert Ellingham avea telefonul în mână. Robert Mackenzie şi Montgomery, majordomul, erau lângă uşă. Albert Ellingham a pus receptorul la loc în furcă şi a urmat o tăcere densă, frenetică.

— Montgomery, a spus încet Ellingham, spune-i domnişoarei Pelham să ia măsuri de protecţie a copiilor de la şcoală. Toată lumea înapoi în casele lor. Uşile încuiate. Draperiile trase. Toată lumea înăuntru. Acum. Robert, hai cu mine.

Din nou, Robert Mackenzie a urmat paşii rapizi ai şefului său spre birou. Odată ajunşi înăuntru, Ellingham a închis şi a încuiat uşa, apoi s-a dus la uşile mari de sticlă şi s-a uitat afară. Bezna coborâse peste munţi. Bezna coborâse peste tot.

Ellingham s-a dus hotărât spre unul dintre corpurile bibliotecii de pe peretele fără ferestre. A tras în jos o carte de pe raftul de sus, dar numai până la jumătate. S-a auzit un *clac* tipic şi toată porţiunea de zid s-a deschis. Ellingham a deschis larg ascunzătoarea, scoţând la iveală un seif imens în perete. A introdus combinaţia şi a răsucit mânerul încuietorii. Între timp, Robert alerga de la o fereastră la alta ca să închidă draperiile.

— *Trebuie* să chemăm poliţia, a spus Robert. Trebuie să-i chemăm *acum.*

— Caută o lampă şi aprinde-o, te rog, a spus Ellingham scoţând mai mulţi săculeţi cu bani.

— Încă mai sunt câţiva muncitori pe domeniu, a insistat Robert, trăgând de draperiile grele care s-au închis peste uşile de sticlă cât peretele, aflate în spatele încăperii. Ar putea fi afară în cinci minute, în jurul proprietăţii şi pe drumurile din jur. Unii au puşti. Toţi sunt suficient de îndemânatici.

— Robert, *nu avem timp de aşa ceva.* Duc banii ăştia la lac. Aprinde o lampă şi *ajută-mă să număr.*

Mai târziu, când a fost întrebat despre acest moment, Robert Mackenzie a spus că, într-adevăr, nu au avut timp să se gândească. De aici şi sclipirea de geniu a cererii: nu era timp să se gândească, nu era timp să facă planuri. A înşfăcat una dintre lămpile cu gaz pe care le ţineau în fiecare cameră din casă (căderile de curent erau frecvente), a aprins-o şi apoi a căzut în genunchi şi s-a apucat de numărat banii. La sfârşit, aveau acolo douăzeci şi trei de mii şi câteva bancnote de douăzeci de dolari.

— Nu e de-ajuns. Ne trebuie mai mult.

Probabil pentru prima dată în viaţa lui, Albert Ellingham avea un ton disperat.

— Nu mai am decât cinci minute ca să ies cu banii din casă. Ne trebuie *ceva.*

Unul dintre cei mai bogaţi oameni din America a alergat câteva clipe prin biroul său, trăgând sertare, căutând mormane de bani pe care sigur nu le avea sau orice altceva ar fi putut valora atâţia bani.

— O să trebuiască să fie de ajuns, a spus.

Geanta cu bani cântărea vreo zece kilograme. Ellingham a ridicat-o cu greu şi a deschis uşile de sticlă.

Înainte să-i dea lampa cu gaz, Robert s-a oprit:

— Ştii că odată ajuns acolo, te pot lua. Probabil că pe tine te şi vor!

— Atunci să mă ia.

— Şi după aia? a spus Robert. E o *nebunie.* Avem nevoie de ajutor.

Preţ de o secundă crucială, Albert Ellingham s-a oprit.

— Marsh, a spus. Sună-l acasă. Nu-i spune ce s-a întâmplat. Doar găseşte un pretext ca să-l faci să vină. Nimeni altcineva, ai înţeles? Nimeni în afară de Marsh.

Robert a încuviinţat din cap. Albert Ellingham a luat lampa şi a ieşit cu o geantă de bani în negura munţilor din Vermont. A parcurs cei vreo cincizeci de metri până la malul lacului, unde se afla un mic debarcader. A pus banii într-una din bărcile cu vâsle legate la mal pe partea dinspre casă şi a urcat cu grijă în ea, apoi a pus lampa pe bancheta goală. Când a împins cu vâsla în marginea ţărmului, tremura din tot trupul. Cu toate acestea, a ajuns într-un minut-două la movilă şi a aruncat funia în jurul stâlpului de acostare.

— Am ajuns, a strigat în întuneric.

O lanternă se aprinse spre el, orbindu-l pentru o clipă.

— Coboară, a spus o voce. Ia şi banii!

— Soţia şi fiica mea… unde sunt?

— Nu mai vorbi!

Ellingham a aruncat geanta. Aceasta a aterizat pe fâşia de iarbă din jurul domului. El a coborât cum a putut, având în vedere că abia vedea.

Persoana a ţinut lanterna îndreptată direct spre faţa lui Ellingham, forţându-l să se uite în jos şi să-şi umbrească ochii cu palma. Aproape că s-a târât în patru labe din barcă pe uscat.

— Deschide uşa, a spus vocea.

Ellingham a scos cheile din buzunar şi a deschis uşa de pe partea laterală a cupolei. Acest dom era micul lui loc de gândire – insula lui de pace. Persoana l-a izbit tare, împingându-l înăuntru, unde a aterizat pe podea.

— Aruncă banii în trapă, a spus vocea.

Persoana vorbea printr-un fular, aşa că vocea îi era înăbuşită. Se putea sesiza un accent, un accent pe care încerca să-l ascundă pronunţând cuvintele într-un mod bizar. Ellingham avea pupilele contractate încă din cauza luminii, aşa că a pipăit orbeşte podeaua în căutarea chepengului. L-a găsit, l-a deschis şi a împins geanta în gaură. A auzit cum a dărâmat în cădere nişte sticle de pe rafturi, care apoi s-au făcut bucăţi pe jos. S-a întors spre străin, dar acesta i-a implântat iar lumina direct în ochi, orbindu-l din nou.

Pentru o clipă, în Ellingham s-a dat o luptă. Să se repeadă la individul ăsta? Să-l pună la pământ acum şi să-l dea cu capul de marginea de piatră a observatorului întrebându-l la fiecare lovitură unde era familia lui? Frica şi furia îl umpleau în egală măsură. Dar Ellingham nu ajunsese aşa de departe în viaţă cedând fiecărui impuls.

— E tot ce aveam în seif, a spus. Îmi lipsesc aproape două mii, dar ţi-am dat tot ce aveam. Dacă aveam mai mult timp… Îţi dau orice. Orice.

Ceva s-a abătut asupra capului său şi apoi totul s-a topit în întuneric.

4

După impresia fenomenală pe care i-o făcuse lui Hayes Major, Stevie s-a plimbat câteva minute prin camera ei şi şi-a analizat strategia de prezentare personală. Mai multă încredere în sine. Asta îi lipsea. Când avea să intre în FBI, urma să fie nevoită să se ducă direct la oameni şi să dea mâna cu ei, să-i privească în ochi şi să le pună întrebări. Hayes o luase doar prin surprindere, atâta tot.

Următoarea ei ocazie era deja aici, dând şuturi într-un coş de rufe plin ochi cu mape de desen, creioane, creioane cerate şi vopsele, aflat lângă uşă. Îşi făcu apariţia o fată, presupusa proprietară a piciorului care dădea şuturile sus-menţionate.

Purta un tricou galben, spălăcit şi intrat la apă, cu un logo de service auto, şi o fustă veche de majoretă, albastru-închis, cu pliuri ascunse, roşii. Avea picioarele pline de mici vânătăi şi tăieturi – nimic grav, din câte se vedea, mai degrabă genul de răni pe care le dobândeşti când încerci să te caţeri într-un copac sau să te caţeri pe obiecte, în general. O pereche de balerini cu baretă din pânză roşie, zdrenţuită, abia reuşeau să-i acopere picioarele, ţinuţi laolaltă de ace de siguranţă. Dar părul ei era adevărata piesă de rezistenţă a stilului ei personal: arăta nespălat şi încâlcit şi fusese adunat în mici smocuri pe tot capul, apoi legat în moţuri cu ceva ce păreau a fi şoseţele de bebeluşi. Pe braţul stâng avea un lung tatuaj, o frază imensă cu un scris complicat. Pe braţul drept avea notiţe şi schiţe cu creionul de diferite culori.

— E cald ca *curu'* aici, a spus fata în loc de salut. Ca curu', pe bune! Când naiba o să pună şi ei nişte aer condiţionat?

Stevie a păşit înainte, a cumpănit ideea de a-i întinde mâna, a ales în schimb să se sprijine nonşalant de unul dintre scaune.

— Eu sunt Stevie, a spus. Stevie Bell.

— Hai salut, a spus fata. Eu sunt Ellie.

Pe lista elevilor de la Ellingham nu exista nicio Ellie, dar exista o persoană pe nume Element Walker. Iar persoana asta arăta ca un Element. Ellie, sau Element, a tras un şut într-o cutie care conţinea un şal din pene, un

ukulele, un melon şi o mulţime de pungi de plastic pline cu farduri folosite, împrăştiind sclipici pe toată podeaua.

— Pot să te ajut? a spus Stevie.

Ellie a ridicat din umeri, dar a părut încântată de ofertă.

Lucrurile lui Ellie erau mult mai alandala decât ale lui Hayes sau Stevie – avea două cutii de carton, o geantă imensă din pânză tare, ca ale soldaţilor,un rucsac auriu şi un sac negru pentru rufe murdare, tot numai gâlme. N-a durat mult să depoziteze aceste obiecte în Minerva Trei, care era lângă baia cu turnuleţ.

— Pix, a spus Ellie târându-şi în cameră ultimele bagaje, apoi revenind în camera comună. De ce e cald ca curu' aici?

(De reţinut – îşi făcu Stevie o notiţă mentală –, aici poţi să spui *cur* de faţă cu profesorii.)

— E vară, a răspuns Pix intrând în camera comună. Salut, Stevie. I-am lăsat pe părinţii tăi să facă turul campusului. O să se întoarcă repede. Şi, Ellie, căldura n-o să ţină mult, iar după aceea o să îngheţi de frig. Aşa că ai un motiv să priveşti cu speranţă spre viitor.

— De ce nu pun aer condiţionat? a spus Ellie lăsându-se să cadă de sus în hamac.

S-a învârtit şi s-a întors cu fundul în sus, lăsându-şi capul să atârne în jos, măturând podeaua cu moţurile ei de păr.

— Fiindcă e o clădire veche, cu instalaţie electrică veche, a răspuns Pix. Fiindcă… incendii. Cum a fost la Paris?

— Cald, a spus Ellie. Ne-am dus la Nisa pentru o vreme. Mama are un nou iubit şi el are o casă acolo.

Paris. Ellie fusese la Paris. Desigur, Stevie ştia că Parisul e un loc real, unde se duc oameni reali. Şcoala ei sponsorizase anul trecut o excursie a Clubului de franceză şi cunoştea trei persoane care se duseseră. Durase doar o săptămână şi cea mai importantă povestire cu care se întorseseră era că pe Toby Davidson îl lovise o bicicletă şi fusese cât pe ce să-şi piardă un deget. *(Aproape că şi-a pierdut un deget: Povestea lui Toby Davidson.* Nu era o carte pe care să n-o poţi lăsa din mână.)

La uşă s-au auzit nişte zgomote şi Stevie s-a întors şi-a văzut acolo o persoană nouă. Cu toate că era un soare

orbitor, arăta ca cineva prins de furtună, cu un rucsac imens în spate. Avea pe el un tricou pe care scria DACĂ VEZI CE SCRIE PE TRICOU, EŞTI PREA APROAPE. Ochii lui aveau o ciudată culoare gri spălăcit. Avea o claie de păr blond-roşcat care fusese tuns de cineva cu mai mult entuziasm decât talent.

— Nate! a spus ea.

Mâna întinsă. Ochii în ochii lui.

— Eu sunt Stevie.

Nate s-a uitat la mâna ei întinsă, apoi la faţa ei, parcă vrând să vadă dacă nu făcuse gestul la mişto. Cu un oftat care probabil (probabil?) că nu intenţionase să fie auzit de ceilalţi, i-a scuturat-o o dată şi apoi i-a dat repede drumul.

Stevie a decis să renunţe la faza cu strângerea de mână.

Pix l-a întâmpinat pe Nate şi a scos cardul lui, timp în care Ellie l-a examinat din poziţia ei cu susul în jos.

— Nate e scriitor, a sărit Stevie. A scris o carte. *Cronicile Argint de lună.*

— N-am citit-o, a răspuns Ellie. Foarte tare. Şi tu?

— Eu am citit-o, a spus Stevie.

— Nu, a spus Ellie. Tu. Tu cu ce te ocupi?

— A, da, a spus Stevie fără să se lase distrasă de greşeală.

Împrumutase tehnica de la unul dintre detectivii ei preferaţi din acest moment, de la televizor – Sam Weatherfeld din *Vreme de furtună.* Sam nu se împotmolea niciodată în astfel de momente; îşi vedea mai departe de conversaţie şi nu încerca să meargă împotriva curentului. Era momentul să-şi declare identitatea. Se gândise la numeroşi termeni care să o descrie. Ar fi fost o absurditate şi o îngâmfare prea mare să spună că era detectiv; nu era niciun fel de reprezentant al legii sau detectiv particular, şi nici nu rezolvase vreodată de-adevăratelea vreun caz. Să spună că era pasionată de mistere poliţiste o făcea să pară că are un hobby bizar şi aere de superioritate. „Istoric în criminalistică” nu era tocmai corect şi era categoric prea plicticos. Soluţia ei a fost să nu-şi dea un titlu, ci să declare o activitate.

— Studiez infracţiuni, a spus ea.

— Ca să le comiţi sau ca să le pui capăt? a întrebat Ellie.

— Ca să le pun capăt, a spus Stevie, dar probabil că ar merge în ambele sensuri.

— Deci ai venit aici din cauza infracţiunilor? a spus Ellie. A crimelor?

— Oarecum, a spus Stevie.

— Super! Cineva trebuia s-o facă odată şi-odată. Sunt nişte crime foarte tari, corect?

A executat o jumătate de salt pe spate ca să se dea jos din hamac. Fusta i s-a prins la spate dezgolindu-i fundul.

Ellie o acceptase pur şi simplu, fără ezitare. Preţ de o clipă, lui Stevie i s-a umplut capul de endorfine şi curcubeie. Atât fusese de ajuns: o vorbă amabilă, aprobatoare din partea altui elev, iar ea şi-a dat seama că totul avea să fie OK.

Şi da, *erau* nişte crime foarte tari.

Apoi a zărit ceva cu coada ochiului – părinţii ei veneau pe alee cu o altă pereche de părinţi, cel mai probabil ai lui Nate. Părinţii lui Nate erau oameni foarte rigizi, îmbrăcaţi impecabil în tricouri polo aproape identice şi bermude. Culorile erau diferite, dar efectul era acelaşi. Tatăl lui Stevie vorbea şi gesticula, iar mama ei aproba din cap. Tatăl lui Nate asculta, iar mama lui scruta casa şi împrejurimile.

Endorfinele au rupt-o la fugă şi au fost înlocuite de sudori reci. Oare ce spuneau părinţii ei? Vorbeau, cumva, despre opiniile lor privind presa? Despre faptul că guvernul încearcă să controleze vieţile americanilor cumsecade? Despre mitul încălzirii globale? Sau despre ceva mai simpatic, cum ar fi preţul hârtiei igienice cumpărate en-gros? Acestea erau toate subiecte preferate şi toate posibilităţi cât se poate de reale.

Stevie s-a uitat la Nate, care se holba la uşă de parcă vedea apropiindu-se un nor de lăcuste. Şi el simţea încordarea dată de întâlnirea dintre perechile de părinţi. Acum, Ellie îşi scărpina fundul dezgolit. (Mă rog, nu fundul propriu-zis, ci partea de sus unde coapsa se întâlneşte cu fundul. Teoretic, coapsa, dar la drept vorbind, fundul.)

Stevie s-a apucat de scaun şi s-a pregătit de impact.

— Ai văzut vreun elan? l-a întrebat pe Nate, în încercarea de a face o conversaţie oarecare.

— Ce? a spus el.

Ceea ce era un răspuns corect la asemenea întrebare.

Toţi părinţii au ajuns ghem la uşă, ca apoi să se prelingă unul câte unul în camera comună.

— …doar evitând drumurile cu plată, l-a auzit Stevie spunând pe tatăl ei.

Din câte se părea, conversaţia fusese despre călătorie. Ceea ce probabil că era foarte plictisitor, dar era un teren solid. Şi atunci, opt ochi părinteşti s-au întors spre fundul expus de pe podea. Ellie s-a rostogolit în poziţia şezând, dar a fost cu doar câteva secunde prea târziu. Pentru o clipă, părul ei încâlcit, prins cu şoseţele, a stat la verticală.

Părinţii lui Nate n-au avut nicio reacţie evidentă, dar Stevie şi-a văzut părinţii cum absorbeau scena. Tatăl ei şi-a ferit privirea. Gura mamei s-a strâmbat într-un zâmbet slab şi buimac.

— Haideţi să vă arăt cum mi-am aranjat camera, a spus ea luându-i de câte un braţ şi trăgându-i în jos pe coridor.

— Ce, Doamne iartă-mă, avea pe ea fata aia? a întrebat mama ei un pic prea tare, când Stevie a închis uşa camerei în urma lor.

— N-am văzut în viaţa mea aşa ţoale pe cineva, a adăugat tatăl ei.

Părinţii lui Stevie trăiau cu convingerea că ceea ce purta o persoană avea o legătură directă cu valoarea acelei persoane ca fiinţă umană. Existau haine normale (bine) şi haine drăguţe (foarte bine), apoi restul. Ellie tocmai retrasase limitele acestei ultime categorii.

— V-a plăcut campusul? a spus Stevie zâmbind. Aşa-i că e extraordinar?

Campusul chiar era extraordinar – asta era de netăgăduit, iar părinţii ei au făcut un efort vizibil să nu zăbovească asupra lui Ellie, ci să se concentreze în schimb asupra acestui paradis montan cu conacuri şi fântâni arteziene şi artă şi frumuseţe naturală.

— O să trebuiască s-o luăm înapoi spre casă, a spus tatăl ei. Ai… tot ce-ţi trebuie?

La aceste vorbe, Stevie a fost copleşită de o emoţie complet neaşteptată. Părinţii ei se pregăteau să plece, ceea ce ea ştiuse şi, sinceră să fie, îşi dorise, dar acum, că

sosise momentul, a năpădit-o un val fierbinte de emoţie. Îşi înghiţi nodul din gât.

— Aşa, a spus mama ei. Pastilele le ai? Hai să le vedem, ca să fim siguri.

Punga de plastic cu medicamentele lui Stevie a fost scoasă la iveală şi examinată.

— Ai o sută douăzeci de pastile de Lexapro şi treizeci de Ativan, dar nu lua Ativan decât la nevoie.

— Ştiu.

— Iar dacă ai nevoie, ai grijă…

— Ştiu, mamă…

— Ştiu că ştii. Şi să ne suni în fiecare zi.

— Să fii cuminte, a spus tatăl ei strângând-o tare în braţe. Dacă ai nevoie de noi, să suni. La orice oră.

Tatăl ei părea efectiv în pragul lacrimilor. Nu se putea mai rău de-atât. Cei din familia Bell nu plângeau. Cei din familia Bell nu-şi arătau emoţiile. Aşa ceva trebuia oprit.

— Nu uita, i-a şoptit la ureche mama, poţi să te întorci oricând acasă. Venim imediat şi te luăm.

Mica îmbrăţişare de despărţire a mamei spunea: *Nu ai ce căuta tu într-un loc ca ăsta. Ai să vezi. O să te întorci acasă.*

5

După câteva clipe fără plâns (dar cu mult clipit des) în care s-a holbat îndelung la medicamentele ei înainte să le bage într-un sertar, Stevie a ieşit din cameră şi a descoperit că sosise Janelle Franklin şi că Nate dispăruse. Janelle era mai scundă decât îşi imaginase Stevie. Era îmbrăcată cu o salopetă cu pantaloni scurţi roşie, înflorată, şi părul împletit în codiţe era înfăşurat într-o eşarfă cu nuanţe de galben şi auriu. Îşi dăduse cu un parfum uşor, văratic, al cărui iz a rămas să plutească în urma ei când s-a repezit s-o îmbrăţişeze pe Stevie.

— Am ajuns! a spus apucând-o pe Stevie de braţe. Am ajuns! Au venit şi părinţii tăi?

— Au plecat acum câteva minute. Ai tăi…?

— Nu, a spus Janelle. Azi sunt amândoi de gardă, aşa că ne-am luat rămas-bun de la toţi săptămâna asta – cine în familie, prieteni, am mers la picnic…

Janelle sporovăia fericită despre numeroasele evenimente care avuseseră loc înainte de plecarea ei. Provenea dintr-o familie numeroasă din Chicago, cu rude prin tot statul Illinois. Avea trei fraţi, doi la MIT[2] şi unul la Stanford. Părinţii ei erau doctori.

— Hai să vezi camera mea!

A apucat-o pe Stevie de încheietura mâinii şi a condus-o alături, într-o cameră foarte asemănătoare, dar cu toate obiectele poziţionate în oglindă. Şemineurile lor erau spate în spate.

— Probabil că o să am nevoie de mai mult spaţiu de lucru, a spus Janelle, dar cred că pot să folosesc masa din camera comună. Pix a spus că pot să sudez acolo. Poţi să crezi că suntem aici?

— Ştiu, a spus Stevie. Mă cam ia cu ameţeală.

— Cred că s-ar putea să fie de la altitudine, a spus Janelle. Nu suntem foarte sus. Cel mai înalt punct din Vermont are doar o mie trei sute zece metri înălţime şi altitudinea n-ar trebui să devină o problemă decât de la o mie cinci sute douăzeci în sus, totuşi s-ar putea să fie nevoie să neutralizezi efectul nivelului mai scăzut de oxigen bând un pic mai multă apă. Poftim.

A deschis geanta şi a scos o sticlă nouă de apă, pe care i-a pus-o în mână lui Stevie.

— Cred că sunt pur şi simplu emoţionată, a spus Stevie.

— Posibil şi asta. Soluţia e tot apa. Şi respiraţiile profunde, lente. Bea!

Stevie a deschis sticla şi a băut îndelung, cum i se spusese. Apa nu strică niciodată.

— Nate a venit? a întrebat Janelle.

— Da. Cred că s-a dus sus.

— Cum e în carne şi oase?

— Cam cum părea şi din mesaje, a spus Stevie.

— Păi, acum suntem aici. Hai la el!

Janelle schimbase complet energia din casă. Era mişcare, era acţiune. Stevie s-a trezit trasă în vâltoarea stârnită de Janelle, urmând-o când a traversat iute holul şi a urcat rapid scările circulare. Nate era în Minerva Patru, prima de pe coridor. Avea uşa închisă, dar se auzea cum se mişca înăuntru.

Janelle a bătut. Neprimind imediat un răspuns, i-a trimis un mesaj.

O clipă mai târziu, uşa s-a crăpat şi a apărut chipul lung al lui Nate. Un moment a stat aşa, fără să facă nimic, după care, cu un oftat abia auzit, a deschis uşa suficient cât să le lase să intre.

— Te bagi la îmbrăţişări? a spus Janelle.

— Nu prea, a răspuns Nate trăgându-se înapoi.

— Atunci fără îmbrăţişări, a spus Janelle.

— Cu saluturile cum stai? a spus Stevie.

— Alea sunt tolerabile.

Stevie l-a salutat soldăţeşte.

Camera lui Nate era mai mult sau mai puţin identică cu ale lor, doar că deja era vraişte. Pe podea erau o încâlceală de cabluri şi un teanc de cărţi. Îşi organizase cărţile, exact la fel ca Stevie.

— Conexiunea Wi-Fi e de tot rahatul aici, a spus în loc de bun venit. La fel şi semnalul de mobil.

A dat un şut în mormanul de cabluri – purta pantofi sport Converse.

— Încă nu le-am încercat, a spus Stevie.

— Ei, să ştii că sunt de rahat.

Cutia cea mai apropiată de Stevie părea să fie plină cu… fragmente de obiecte. Pur şi simplu, fragmente. Picioare de scaun. Un fel de disc de metal. Janelle s-a dus să se uite în ea.

— Ce sunt astea? a întrebat. Şi tu construieşti?

Nate s-a repezit să se-aplece, disperat să-şi apere cutia.

— Mă duc… la târguri de vechituri, a spus fluturând din mână de parcă subiectul era o problemă ce trebuia rezolvată. Adun lucruri. Îmi plac ceasurile de cameră. Şi tot felul de chestii.

A închis cutia şi, cu acest gest, a pus capăt conversaţiei.

Lui Stevie îi plăcea atitudinea tonică, energică, sigură de sine a lui Janelle la fel de mult cât îi plăcea comportamentul morocănos al lui Nate. Ea avea un pic din fiecare stil şi se potrivea foarte confortabil la mijloc, între cei doi.

— Începe turul! a strigat Pix de la poalele scărilor. Toată lumea vă aşteaptă afară. Haideţi, copii!

Nate a părut să ezite, dar Janelle nu intenţiona să se dea bătută.

— Cred că e obligatoriu, a spus.

Janelle, Nate şi Stevie au ieşit afară, unde un mare grup de persoane se foiau în aşteptarea lor. Ca elevi în anul doi, Hayes şi Ellie evident că nu trebuiau să vină cu ei.

Se părea că grupul mersese de la o casă la alta ca să adune membri, iar Minerva era ultima oprire. Stevie s-a uitat la ceilalţi boboci ca ea. Nu ştia prea bine la ce se aşteptase – dacă credea că elevii de la Ellingham aveau să se prezinte toţi în halate albe, de laborator, sau dacă aveau să arate toţi ca Ellie.

În general, arătau ca oricare alt asortiment de elevi de la oricare liceu. Erau câţiva cu păr lucios şi perfect, care se lipiseră deja unii de alţii cu ajutorul acelei stranii alchimii care uneşte toţi oamenii cu păr lucios şi perfect. Era o fată într-o rochie retro în pătrăţele roşu-aprins cu alb, cu ochelari ochi de pisică, cu linii lungi trasate pe pleoape cu tuş, terminate cu cozi lungi, o poşetă retro roşie şi o mică pălărie-ornament roşie. Era cea mai elegantă, iar când mergea, tocurile i se scufundau în iarbă. Mai era o fată cu păr verde şi tricou cu NASA, care îşi manevra cu multă îndemânare scaunul cu rotile pe terenul moale, acoperit cu iarbă. Era o fată cu păr negru, tăiat cu precizie sub ureche, piele albă şi ruj roşu viu, care arăta ca o vedetă din filmele mute, îmbrăcată cum era, cu o rochie gri, fără formă, dar vădit rafinată,

prinsă la mijloc cu o curea neagră lată. Altă fată avea pe cap un superb hijab înflorat şi făcea o mulţime de poze cu telefonul. Mai era un tip care nu şi-a scos deloc căştile cu urechi de pisică pe parcursul întregului tur.

Ghidul lor era un elev pe nume Kazim Bazir, care vorbea repede şi entuziast. Kaz avea ochi sclipitori, plini de încântare, şi tonul energic al unui agent de vânzări care ţinea morţiş să te convingă să-ţi cumperi propriul tău refugiu montan dezaxat.

— Academia Ellingham a fost construită între 1928 şi 1936 de Albert Xavier Ellingham şi soţia lui, Iris Ellingham, a spus Kaz. Partea din dreapta a campusului, unde se află casele noastre, e cunoscută drept campusul ud, din cauza pârâului care face un cot şi delimitează proprietatea. Câmpurile şi sălile de clasă şi majoritatea celorlalte clădiri sunt pe campusul uscat. Sigur, tot campusul e pe uscat…

Niciun zâmbet. Un public dificil.

Ellingham era superb în lumina soarelui. Era singurul cuvânt care-l putea descrie. Lumina cădea ca ploaia, în picături fine care rămâneau suspendate în aer. Un norişor de astfel de picături minuscule înconjura fântâna care ţâşnea vesel în mijlocul spaţiului verde, creându-şi propriul ecosistem de curcubeie. Lumina găsea fiecare ungher şi nişă a clădirilor din cărămidă roşie. Făcea şi garguii să pară că zâmbesc. Făcea verdele copacilor şi mai intens. Făcea statuile… mă rog, statuilor nu le făcea nimic, doar că scotea în evidenţă cât de multe erau în campus.

— Crezi că, cu timpul, o să ni se pară mai puţin înfricoşătoare? a întrebat Nate când au trecut pe lângă încă un grup de greci sau romani goi.

— Sper că nu, a răspuns Stevie.

Kaz a condus grupul pe alei, arătându-le toate clădirile şi la ce erau utilizate. Albert Ellingham fusese un admirator înfocat al culturii romane şi al celei greceşti. Lucru vizibil şi din numele clădirilor: Eunomia, Genius, Jupiter, Cibele, Dyonisos, Asteria şi Demetra.

În timp ce traversau peluza, Stevie a ridicat privirea spre Casa Mare. Numele ei era simplu şi corect. Casa Mare era un personaj în sine în această poveste – prima clădire ridicată în locul acesta, creată ca să satisfacă orice capriciu al familiei care locuia în ea, servind în acelaşi

timp ca centru educaţional. Aceasta era casa din care Iris şi Alice Ellingham plecaseră în dimineaţa aceea, chiar pe această alee. Stevie a numărat ferestrele de la primul etaj.

— Ce e acolo? a întrebat Janelle. Te uiţi foarte scrutător în sus, la ele.

— Acolo, a spus Stevie indicând cu degetul două dintre ferestrele din stânga. De acolo a spus Flora Robinson că s-a uitat afară în noaptea răpirii.

— Cine e Flora Robinson?

— O prietenă de-a familiei Ellingham. Cea mai bună prietenă a lui Iris Ellingham. A fost suspectată multă vreme, pentru că în acea noapte a dat o declaraţie tare ciudată. Interogatoriul ei a fost foarte straniu.

Nu era timp de Flora şi povestea ei. Turul a continuat cu biblioteca Ellingham, o structură de piatră care semăna puţin cu o biserică datorită marii roze mistice de deasupra intrării, a turlei ascuţite şi a uşii roşii duble, arcuite în partea de sus.

— E special creată aşa, a spus Kaz. Albert Ellingham spunea că religia lui este cunoaşterea şi biserica lui este biblioteca, aşa că a construit o biserică.

Înăuntru, biblioteca era răcoroasă şi tăcută, străbătută de o lumină colorată ce se strecura prin ferestrele cu vitralii. Toate clădirile erau impresionante, dar aceasta avea ceva maiestuos. Un ieşind lat umplea cam jumătate din spaţiu, dar odată ce treceai de el, o mare parte din clădire era deschisă şi puteai vedea în sus încă două etaje de rafturi cu cărţi care tapetau pereţii clădirii. Complicate scări în spirală făcute din dantelării răsucite de viţă-de-vie din fier forjat duceau către nivelurile de sus. Dintre toate clădirile, aceasta ar fi trebuit, probabil, să fie cea mai tăcută şi neclintită, în schimb părea un pic… Stevie s-a chinuit să găsească cuvântul cel mai potrivit. Sălbatică? Un vânt dezlănţuit se învârtejea şi şuiera pe sub tavan. Viţa din fier părea să se târască cu adevărat în sus pe scări. Bibliotecara, care parcă intrase în fugă cu o clipă înainte, avea răsuflarea tăiată. Purta un echipament de ciclism care arăta foarte profesionist, iar părul ei scurt şi negru avea amprenta unei căşti de protecţie abia scoase.

— Salut! a spus ea gâfâind uşor. Sunt Kyoko Obi. Eu sunt bibliotecara voastră, dar conduc şi clubul de ciclism.

Pe-aici toţi ocupăm câte două funcţii. Scuzaţi-mă o clipă…

A băut îndelung dintr-o sticlă reutilizabilă de apă cu emblema Ellingham.

— Avem aproximativ o jumătate de milion de cărţi la faţa locului, a spus ea, atât aici, cât şi în depozit. Avem acces la alte câteva milioane în format digital. Am instituit parteneriate cu majoritatea bibliotecilor universităţilor de top din lume, aşa că vă putem obţine cam orice carte pe care v-aţi putea-o dori. Treaba mea e să fac rost de tot ce aveţi nevoie.

Stevie răsuci un moment în minte informaţia. Unul din lucrurile bune când trăiai în Pittsburgh era că Biblioteca Carnegie era una dintre cele mai bune din ţară. Reuşise să găsească acolo tone de cărţi şi materiale. Dar se putea ca aici să existe lucruri legate de caz, lucruri care să nu fie disponibile nicăieri în altă parte. Stevie voia să mai stea, dar Kazim i-a condus mai departe, tocmai în cealaltă parte a campusului, către un cort imens, circular, o structură cu aspect semipermanent.

— Aceasta e iurta pentru studiu, a spus Kaz, împingând o clapă grea ce servea drept uşă. Podeaua din interior era acoperită de un talmeş-balmeş de frumoase covoare ţesute şi mormane de perne şi fotolii puf umplute cu polistiren.

— Foarte mulţi oameni dorm aici, a spus Kaz. E pentru studiu, dar… are tot felul de utilizări.

Fata cu părul tuns drept a început să râdă cu subînţeles. O fată cu păr argintiu scurt, din care o porţiune mai lungă se ridica ascuţită de pe frunte, îşi făcea de lucru prin preajmă. Avea ochelari rotunzi, salopetă albă şi pe sub ea un maiou scurt. Se ţinea de câteva minute bune după Janelle, Stevie şi Nate. Soarele a ieşit de după un nor, scăldându-i pe toţi într-o lumină puternică, orbitoare, de vară. Fata şi-a ciocănit ochelarii cu degetul şi lentilele s-au întunecat.

— Sunt fermecate, a spus ea.

— Lentile heliomatice, a răspuns Janelle râzând. Plastic fotocromatic.

— Sunt Vi Harper-Tomo, i-a spus fata lui Janelle, întinzându-i mâna. Şi chiar *sunt* fermecată.

Între cele două se produse o descărcare electrică aproape vizibilă cu ochiul liber, ceea ce a speriat-o o

clipă pe Stevie. Abia o întâlnise pe Janelle, Janelle era şansa ei cea mai mare de a avea o prietenă apropiată şi deja apărea altcineva în peisaj.

Era un gând absolut aiurea.

Stevie a încercat să-l alunge din minte şi să se concentreze la trofeul acestui tur: o privire aruncată în interiorul Casei Mari din Ellingham, fosta reşedinţă a familiei Ellingham. Studiase ani de zile fotografiile casei. Văzuse schiţele arhitecturale. Ştia povestea. Însă Kaz i-a condus pe lângă ea.

— Nu intrăm? a întrebat Stevie.

— La sfârşitul turului! a spus el trecând cu grupul pe lângă grădina împrejmuită cu ziduri şi înapoi într-un luminiş din mijlocul copacilor, unde se afla o clădire modernă vastă, întinsă, din piatră şi lemn nelăcuit de Vermont.

Avea un acoperiş înalt, ascuţit, ca o cabană de schi.

— Acesta e şopronul artelor, a spus Kaz. E singura clădire care a fost adăugată la campusul original şi continuă să crească. Iar acum se lucrează la extinderea lui.

Pământul de pe una din laturi era săpat şi construcţia părea nouă. Stevie nu s-a putut abţine să nu remarce că clădirea era aproape lipită de zidul grădinii – faimoasa grădină împrejmuită cu zid, care adăpostea lacul unde avusese loc livrarea răscumpărării de către Ellingham.

Poarta grădinii era deschisă şi intrau oameni cu căşti de protecţie. Stevie şi-a întins gâtul ca să se uite, dar grupul intra în şopronul artelor. Avea timp. Şi categoric avea să intre în grădină.

— Şopronul artelor nu e doar pentru artă, a spus Kaz înaintând cu spatele în încăpere. Cam totul se întâmplă aici. Yoga şi dans, întruniri, unele ore.

Kaz era cum nu se putea mai entuziasmat când a vorbit despre construcţia ecologică a şopronului artelor, despre podelele de bambus şi amplasarea toaletelor care transformau deşeurile în îngrăşământ natural. Stevie începea să trepideze de nerăbdare. După o prelegere care parcă a ţinut o veşnicie despre canalizare, au plecat şi s-au întors la Casa Mare.

Când au păşit înăuntru, pentru o clipă lui Stevie i s-a tăiat respiraţia. Casa era construită în jurul unui foaier uriaş, cu balcoane la etajele superioare care dădeau în

spaţiul vast. În faţa ochilor ei se aflau scara principală, care se unduia spre balconul de la primul etaj şi de acolo se răsucea elegant spre al doilea. Pe peretele din capătul primului rând de trepte se afla o pictură imensă, făcută de celebrul pictor şi prieten al familiei Ellingham, Leonard Holmes Nair. Imaginea reprezenta lacul cu observatorul în fundal, pe timp de noapte. Cu toate că acest lucru era foarte clar, stilul adoptat era aproape halucinant. Iris şi Albert pluteau în prim-planul tabloului – siluete mitice din tuşe lungi albastre şi galbene. Părul scurt şi negru al lui Iris părea să se întindă dinspre capul ei către copaci, împletindu-se în crengile lor. Chipul lui Albert Ellingham era contopit cu luna plină care atârna deasupra observatorului şi-şi revărsa lumina peste lac. Se uitau în direcţii opuse, cu chipuri prelungi peste limită, ochi întinşi, alungiţi, guri aproape dreptunghiulare.

Stevie văzuse multe imagini cu această pictură. Pe net nu era cine ştie ce. Dar văzută în realitate, a fascinat-o şi i-a captat atenţia. Era tulburătoare. Avea ceva… ceva ce părea să bântuie tenebrele din fundal, ceva ce părea să existe dincolo de observator. Tabloul fusese pictat cu doi ani înainte de răpire, dar părea să prevestească destinul sumbru aflat la orizont şi faptul că observatorul avea să facă parte din el.

Pictura părea să prezideze peste toată casa.

— Vi-l prezint pe Larry, a spus Kaz arătând spre un bărbat aşezat la un birou mare de lângă uşa de la intrare.

Era un bărbat mai în vârstă, în uniformă, cu păr grizonant tuns milităreşte.

— Sunt Larry de la Pază, a spus el. Aşa mi se spune. La numele ăsta răspund. Sunt şeful securităţii pe tot domeniul Ellingham. Ştiu deja cum vă cheamă pe toţi. Am grijă să cunosc pe toată lumea înainte să sosească aici.

— Larry de la Pază cunoaşte pe toată lumea! a spus Kaz.

Larry de la Pază nu păru prea încântat de întrerupere.

— Suntem în siguranţă aici, dar dacă aveţi vreodată nevoie de noi, puteţi să apăsaţi butonul albastru de la alarmele pe care o să le vedeţi în clădirile din campus şi pe unii stâlpi de iluminat. Regulile de aici nu sunt complicate, dar trebuie să le respectaţi. Dacă nu, o să vă treziţi cu mine la uşă. Locuiesc chiar în capătul aleii,

lângă poartă, aşa că sunt mereu aici. Dacă undeva scrie „Intrarea interzisă”, înseamnă că intrarea e interzisă. Nu înseamnă „Intră fiindcă te-a provocat cineva sau fiindcă ai auzit că alţii o fac”. Unele dintre structurile originale ale proprietăţii nu mai prezintă siguranţă. S-ar putea să intraţi, dar s-ar putea să nu mai ieşiţi. S-a întâmplat să avem oameni blocaţi cu zilele într-un loc, aşa că erau speriaţi şi morţi de foame când au fost eliberaţi. Consideraţi-vă preveniţi.

— Ce înseamnă asta? a spus Janelle încet în timp ce Kaz le făcea semn să intre într-una dintre camerele din faţă. Structurile originale nu prezintă rezistenţă?

— Se referă la tuneluri, a spus Stevie. Şi la pasajele ascunse.

În dreapta uşii de la intrare, în partea opusă biroului lui Larry, se afla o cameră de zi cu magnifice lambriuri de lemn pictat, reprezentând viţe răsucite şi trandafiri roz pal, toate decorate cu modele delicate în relief, din ipsos argintiu. Mobila era tapiţată cu mătase violet şi podeaua era acoperită cu un imens covor decorativ. Această încăpere de secol al optsprezecelea fusese importată de soţii Ellingham din Franţa, de la Lyon – mobila, covoarele, draperiile şi decoraţiunile de pe pereţi, toate fuseseră ambalate, trimise în America, apoi redimensionate şi asamblate aici.

Camera următoare, sala de bal, avea o uşă dublă din sticlă cu ochiuri dispuse într-un complicat stil art nouveau. Uşile erau întredeschise, aşa că Stevie le-a împins ca să le deschidă de tot şi a păşit într-o încăpere gigantică ce se întindea în faţa lor şi în sus pe două niveluri. Podeaua era alcătuită din romburi de marmură albe şi negre; pereţii erau despicaţi din podea până la tavan de oglinzi, sculptate şi înrămate în argint delicat. Lambriurile de pe pereţi zugrăveau scene de bal mascat. Draperiile trandafirii ce cădeau din tavan până la podea arătau ca nişte cortine de teatru. Tavanul era pictat în albastrul-deschis al cerului la căderea serii, cu constelaţiile şi siluetele lor reprezentative pictate cu auriu. În anii ’30, majoritatea înaltei societăţi americane dansase în această sală de bal.

— Iar acesta, a spus Kaz conducându-i spre o uşă din stejar masiv, a fost biroul părintelui nostru fondator.

Biroul era de proporţii masive – se înălţa pe două niveluri –, dar spre deosebire de holul principal vast, care stârnea ecouri, această încăpere era acoperită de la un capăt la altul cu o mochetă groasă, de un verde-închis, profund, peste care erau covoare persane. Lângă şemineu era întinsă o piele de leopard cu cap cu tot, care era vădit şi tulburător de adevărată. Ferestre lungi se întindeau până în tavan şi erau acoperite cu draperii grele din satin, care blocau intrarea soarelui. Al doilea nivel al încăperii era tot numai rafturi cu cărţi, având doar o pasarelă de jur împrejur, care dădea acces la bibliotecă.

Şemineul din această cameră era făcut din marmură trandafirie. Două birouri masive umpleau o parte a încăperii. Pe unul se aflau şase telefoane negre, cu disc rotativ. Mai era un glob pământesc care se învârtea şi care, bănuia Stevie, avea pe el nume de ţări care încetaseră de mult timp să mai existe, fişete uriaşe din lemn şi o piesă de mobilier ciudată, din care ieşeau tuburi şi pe care Stevie a recunoscut-o ca fiind un dictafon – un aparat de înregistrare de la începutul secolului douăzeci. Dictafoanele erau vedetele multor povestiri poliţiste.

Aici şi-a conceput Albert Ellingham planul de salvare a familiei sale. Pe podeaua asta număraseră banii pentru răscumpărare. Stevie n-ar mai fi plecat niciodată din camera asta.

Dar erau invitaţi afară, să meargă spre foaier. Un bărbat în costum din bumbac creponat cu dungi subţiri albe şi albastre şi, pe sub haină, cu un tricou cu Omul de Fier se apucă să coboare scările cu mişcări ce imitau alergarea cu încetinitorul. Părul lui rar şi blond era dat pe-o parte şi-i sălta un pic la fiecare treaptă.

— Şi acum, a spus Kaz, vă urează bun venit directorul şcolii, dr. Charles Scott!

— Bine aţi venit! Bine aţi venit! a strigat el. Spuneţi-mi Charles. Bun venit tuturor în noua voastră casă. Spun că sunt directorul şcolii, dar îmi place să mă consider Învăţăcelul-Şef…

— ’Ai de capu’ meu, mormăi Nate în barbă.

— Acum, că aţi ajuns la finalul turului, a spus Charles, trebuie să spunem câteva cuvinte despre Alice. Alice Ellingham a fost fiica fondatorului nostru, Albert Ellingham. Teoretic, Alice e sponsorul şcolii noastre şi

inaugurăm fiecare an şcolar cu o mulţumire adresată ei. Aşa că vă rog să spuneţi împreună cu mine: *Mulţumim, Alice.*

A fost nevoie de câteva clipe şi ceva gesticulări ca să se prindă toată lumea că vorbea serios şi literal. Până la urmă, mulţimea a mormăit:

— Mulţumim, Alice.

★

— Parcă eram într-o sectă, a spus Nate în timp ce se întorceau pe pajişte, unde se pregătea un picnic. De ce i-am mulţumit unui copil mort?

— Totul e explicat în regulament, a spus Stevie. Şcoala e proprietatea lui Alice Ellingham, în caz că tipa apare vreodată. Practic, toţi suntem aici pe banii ei, aşa că trebuie să-i mulţumim. Ea ne întreţine.

— Dar e moartă, a spus Nate.

— Aproape sigur, a răspuns Stevie. A fost răpită în 1936. Dar locul ăsta e al ei… dacă e în viaţă şi dacă îşi face apariţia. Ar fi bătrână, dar, teoretic, ar putea fi în viaţă.

— Chestia asta e pe bune? a spus Janelle. Credeam că e doar o poveste.

— E pe bune, a spus Stevie.

— Spuneai că ştii multe despre asta? a zis Vi, care ieşise împreună cu ei.

— A, Stevie ştie *tot,* a spus Janelle. Hai, povesteşte-ne şi nouă!

Stevie avea senzaţia ciudată că era pusă să arate ce poate, ca un câine care ştia să folosească o tabletă. În acelaşi timp, acum avea un public format din persoane care voiau s-o audă vorbind despre ceea ce iubea ea, iar acest sentiment îi era fetei complet străin, dar minunat. Soarele era cald, iarba primăvăratică, plus că ea se afla chiar la locul crimei.

Se îndreptau spre pajişte, dar grădina împrejmuită cu zid era acolo, în spatele lor. Stevie s-a întors să arunce o privire. Poarta grădinii era tot întredeschisă şi nu se vedea nimeni în jur.

— Haideţi să vă arăt, a spus ea.

— Avem voie să intrăm acolo? a întrebat Nate.

— Poarta e deschisă! a spus Vi luând-o înainte.

Poarta grea a grădinii era neagră şi, păşind dincolo de ea, Stevie a avut senzaţia că a ajuns într-un vis. Au intrat

într-o grădină imensă, luxuriantă, înconjurată de un cerc de copaci înalţi aflaţi la o distanţă egală unul de celălalt. Iarba era de un verde strălucitor, saturat. Casa Mare se înălţa la un capăt, iar terasa ei joasă din piatră cobora către gazon. Mai erau şi mici fântâni şi bănci şi ghivece cu modele complicate. Era o grădină regală, creată de oameni care se inspiraseră din grădinile regale din Anglia şi Franţa. Dar era acolo un lucru uluitor care atrăgea atenţia.

Cea mai mare parte din suprafaţa grădinii era ocupată de o gaură gigantică, acoperită cu un covor bogat de iarbă.

— Ce naiba mai e şi asta? a spus Nate.

— Acela, a spus Stevie, a fost un lac. Iris Ellingham era campioană la înot. Asta era piscina ei. Albert Ellingham a deturnat cursul unui pârâu ca s-o umple şi foloseau bărci cu vâsle ca să ajungă acolo.

A arătat spre o colină din mijloc, pe care se afla o construcţie rotunjită, cu un dom de sticlă drept acoperiş.

— Acolo l-au pus răpitorii să se ducă să lase banii, a spus ea. După ce Iris şi Alice au fost răpite, oamenii veneau întruna la Albert Ellingham cu tot felul de teorii. Cred că o clarvăzătoare i-a spus că Alice era în lac, aşa că l-a secat. Dar fata nu era acolo. Apoi el nu l-a mai umplut niciodată. Probabil că-i amintea prea tare de ce se întâmplase. L-a lăsat exact aşa cum e.

— Pe hartă i se spune grădina scufundată, a spus Vi. Acum înţeleg de ce.

— Explică-ne faza cu copilul mort, a spus Nate.

— Treaba stă aşa, a spus Stevie. Şcoala şi toată averea Ellingham îi aparţin lui Alice, dar Ellingham avea o bănuială că era moartă, chiar dacă nu putea să recunoască asta nici în sinea sa. După doi ani, el a redeschis şcoala.

— Şi au venit elevi? a spus Vi. În ciuda acelor crime?

— Fusese o întâmplare unică, fără precedent, a răspuns Stevie. Şi ţara era încă în depresiune economică. Iar acesta era unul din cele mai celebre locuri din America. Să primeşti educaţie gratuită de la unul din cei mai bogaţi oameni din ţară… era ceva fantastic. Şi nu credea nimeni că răpitorii aveau să se întoarcă. Luaseră cam tot ce era de luat. Deci şcoala asta trebuia să fie un loc minunat, pregătit s-o întâmpine pe Alice la

întoarcerea ei. Albert Ellingham îl voia plin de viaţă. Într-un fel… se asigura că Alice ar fi avut cu cine să se joace când s-ar fi întors.

— Asta sună teribil de macabru, a spus Janelle. Înduioşător, dar… macabru.

— Şi câte milioane de oameni au spus că ei erau Alice? a întrebat Nate. Înainte de posibilitatea analizei ADN-ului, probabil că toată lumea s-a dat drept Alice.

— Asta a fost o problemă, a confirmat Stevie dând din cap. Dar Ellingham avea un plan. Dădaca lui Alice era profund loială ei şi familiei. A refuzat să dezvăluie orice fel de detalii despre Alice. Ellingham avea un dosar secret cu informaţii despre Alice, astfel încât, dacă îşi făcea apariţia cineva, să poată verifica autenticitatea afirmaţiilor lor.

— Adică cum? Semne din naştere sau chestii de-astea?

Stevie a ridicat din umeri.

— Păi, asta e. Nimeni nu ştie, cu excepţia membrilor consiliului de administraţie, iar ei nu pot moşteni averea. Cei care administrează trustul sunt tutorii lui Alice. Iar acum, dacă ar fi cazul, ar apela la un test ADN, aşa că dosarul secret despre Alice nu mai are cine ştie ce importanţă.

— Ei, mă bucur să aflu că suntem elevi la cea mai morbidă şcoală din America, a spus Nate. Şi acum, hai să mergem! Mi-e foame şi încă sunt aproape sigur că nu aveam voie să intrăm aici.

— Îţi zic încă o dată, poarta era deschisă, a spus Vi.

— Probabil că are dreptate, ar trebui să plecăm, a spus Janelle. Dar e extraordinar!

Şi chiar era extraordinar. Din nenumărate motive.

13 aprilie 1936, ora 20:00

Flora Robinson avea un nas foarte bine dezvoltat pentru mirositul belelelor iminente, talent pe care şi-l antrenase pe vremea când lucra la un bar unde se servea ilegal alcool. Trebuia să fii în stare să simţi unda care străbătea încăperea când poliţia se apropia de uşă. Trebuia să faci diferenţa dintre o alarmă falsă şi una adevărată. Trebuia să-ţi dezvolţi reflexul de a apăsa butonul de alarmă exact în clipa în care era nevoie – acel buton care înclina rafturile şi deschidea toboganul pe care se duceau băutura şi paharele în valoare de sute, uneori chiar mii de dolari, către o zonă de evacuare ascunsă. Dacă o făceai cum trebuia, salvai clubul de la închidere şi pe clienţi de arestare. Dacă n-o făceai cum trebuia, stricai, efectiv, totul.

În seara asta, Flora simţea în nări mirosul de frică şi presimţiri. S-a întors să se uite la micul ceas de argint de pe noptieră. Iris şi Alice erau plecate de mult timp. Le condusese la prânz la maşină. De obicei, când Iris pleca în plimbările ei cu maşina, se întorcea într-o oră, două. Acum lipsea de opt ore. Nimeni n-o chemase pe Flora la cină.

Această abatere de la rutină o neliniştea teribil. Necazul dădea târcoale pe undeva, prin conacul ăsta tăcut, cuibărit în inima munţilor. S-a aşezat pe patul din camera ei şi, cu genunchii strânşi la piept, a ascultat şi a aşteptat. Datorită auzului ei extrem de fin şi a acusticii casei, a auzit când a sosit cineva la uşa din faţă. Se întorsese Iris. S-a dat imediat jos din pat şi a ieşit pe balconul de pe palier ca să vadă ce-o reţinuse atâta pe prietena ei.

Însă nu era Iris, majordomul vorbea cu un bărbat. Era George Marsh, prieten apropiat al familiei, făcând parte din cercul intim al lui Ellingham.

În mod normal, George ar fi intrat şi ar fi schimbat amabilităţi cu Montgomery în timp ce acesta îi lua pălăria şi haina. În seara asta, pălăria şi haina au rămas la locul lor şi cei doi au pornit cu paşi iuţi şi tăcuţi către biroul personal al lui Ellingham.

George fusese detectiv la New York. Cu câţiva ani înainte, îi salvase viaţa lui Albert când un anarhist îi

pusese o bombă în maşină. Plin de recunoştinţă şi impresionat de inteligenţa şi curajul lui, Albert l-a sunat pe J. Edgar Hoover, directorul FBI-ului, şi i-a recomandat să-l angajeze pe George ca agent. George tindea să fie oriunde se afla Ellingham şi cei din cercul lui – dacă erau la New York, el lucra în biroul FBI de acolo. Dacă erau în Vermont, George era mutat la Burlington ca să lucreze la cazuri de trafic ilegal de produse din Canada, pe filiera lacului Champlain.

George Marsh era, de fapt, şeful securităţii lui Albert, iar Flora şi-a dat seama că în seara asta venise aici cu treabă. În viaţa particulară, George era frivol şi sociabil. Dar acum era George care-şi făcea datoria profesională: cu pasul iute şi zgârcit la vorbă. George şi Montgomery vorbeau foarte încet, totuşi Flora a reuşit să desluşească câteva cuvinte.

— …treizeci şi cinci de minute, a spus George. Ai…

— Nu, domnule, a răspuns Montgomery. Fără poliţie…

În câteva secunde, dispăru în biroul lui Albert, împreună cu Montgomery.

Poliţia. Nu era un cuvânt pe care Flora să-şi dorească să-l audă. Trebuia să acţioneze.

A coborât un etaj pe scara servitorilor şi apoi, mergând pe lângă perete, s-a îndreptat către budoarul lui Iris. A scos din buzunarul rochiei o cheie şi a descuiat uşa către o vastă încăpere – o oază de confort. Covorul gri-perlă era moale sub tălpile ei goale. Draperiile lungi, din satin argintiu, erau încă deschise lăsând să intre pe fereastră lumina palidă a lunii, care dădea un luciu blând ţesăturilor şi ajururilor aurii ale mobilei stil Ludovic al XV-lea.

Iris avea o mulţime de lucruri; dintre care Florei îi trebuia unul singur. A început cu măsuţa de toaletă cu oglindă, unde ampla colecţie de farduri a lui Iris era păstrată într-o ordine riguroasă de către menajera ei – rujuri aliniate ca soldaţii, parfumuri franţuzeşti aranjate plăcut ochiului, perii de păr şi oglinda de argint ordonate unele lângă altele. Flora a răscolit prin sertarele cu pudre, farduri, clame, creme, loţiuni… unde era? Nu aici. A trecut la servanta cu douăsprezece sertare care adăpostea mănuşile lui Iris, acele de pălărie, tabacherele, ochelarii de soare şi o mulţime de alte accesorii. Nici aici. A luat la

mână toată camera, meticulos şi rapid, sertar cu sertar, până le-a terminat.

Flora a auzit pe cineva ciocănind în uşile de pe coridor şi apoi strigând-o pe nume. O căuta menajera. Nu mai avea timp. Trebuia să se gândească. Unde o văzuse ultima dată?

O poşetă de seară. Cea din mătase roz pe care o luaseră din Paris în ziua aceea când plouase aşa de tare, încât fuseseră nevoite să alerge desculţe pe stradă.

Flora s-a repezit la dulap. A deschis uşa tapetată cu pânză groasă şi a aprins lumina. Dulapul nu era tocmai un dulap – era o altă încăpere, plină cu umeraşe şi rafturi încărcate cu mătase şi satin, mărgele şi blană, cu destui pantofi cât să umpli un magazin, toţi aliniaţi pe rafturi. Poşetele ocupau un perete întreg. Flora le-a trecut în revistă până a găsit poşeta roz. A smuls-o de pe raft, a deschis-o şi a scos din ea pudriera Schiaparelli în formă de disc de telefon.

Ciocăniturile se apropiau. Flora trebuia să se grăbească. Menajera era la uşa salonaşului, bătând şi strigând-o.

— Vin imediat! a spus Flora.

Având la dispoziţie doar câteva secunde, şi-a îndesat pudriera în sân şi şi-a încrucişat braţele la piept ca să ascundă o eventuală umflătură care putea s-o dea de gol, apoi s-a dus la uşă ca să-i deschidă menajerei.

— Sunteţi aşteptată jos, a spus menajera. Imediat, domnişoară.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Nu prea ştiu, domnişoară. Doamna Ellingham şi duduia Alice n-au sosit acasă, în schimb a venit domnul Marsh. Asta-i tot ce ştiu.

În timp ce o urma pe menajeră către parter, Flora a împins pudriera în jos, lângă cureaua din talie; n-avea încotro, urma să se ocupe de ea mai târziu. A fost condusă în birou. Mai intrase acolo doar de două ori. Era centrul numeroaselor afaceri ale lui Albert, zona lui privată. În seara asta, încăperea vastă era straniu de claustrofobică, cu draperiile lungi închise şi căldura sufocantă emanată de focul din şemineu.

— Flora, a spus Albert.

Tonul lui era disperat, cum nu-l mai auzise niciodată.

— Ţi-a spus cumva Iris pe unde avea de gând să se plimbe azi?

— Nu, a răspuns Flora. Doar că iese la o plimbare cu maşina.

— Şi n-a spus unde? Se ducea spre Waterbury? Burlington? În ce direcţie?

— Nu ştiu, Albert, a spus Flora. Ce se întâmplă?

Albert s-a întors spre foc.

Flora s-a uitat la George. Ea şi George se cunoşteau foarte bine. În mod normal îi putea descifra expresia într-o clipă. Avea o faţă lată, cu maxilare pătrăţoase, şi ochi mari, căprui – genul de faţă care putea primi un pumn, putea băga în sperieţi un pungaş sau se putea topi într-un râs molipsitor. În seara asta, era o enigmă.

— Vă rog, a spus. Ce s-a întâmplat? Unde e Iris? Unde e Alice?

— Nu s-a întâmplat nimic, a zis George.

Era un mincinos groaznic de neconvingător şi, până la urmă, ce sens avea să mintă în situaţia de faţă?

— Dacă ai vrea să te întorci la tine în cameră…

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Iris, a spus Flora.

— Te rog, Flora! a strigat Albert.

Disperarea din vocea lui a făcut-o efectiv să simtă cum o ia cu frig din cap până-n picioare. Secretarul lui, Robert, a clătinat din cap, dându-i de înţeles să nu insiste cu întrebarea.

— Sigur, mă duc sus, a spus Flora. Montgomery, nu e nevoie să mă conduci.

Menajera era în foaier, foindu-se aiurea. Pentru Flora era evident că încerca să-şi facă de lucru prin preajma uşii de la birou, ca să poată afla ce se întâmpla înăuntru.

— Am nevoie ca de aer de o cană de cafea, i-a spus Flora. Poţi să pui pe cineva să-mi aducă una în cameră, te rog?

— Da, domnişoară, a răspuns şi a tulit-o la bucătărie.

După plecarea menajerei, Flora s-a întors iute, fără un sunet, către sala de bal de lângă biroul lui Albert. Aceste două încăperi fuseseră construite intenţionat una lângă alta, fiindcă rareori se întâmpla să fie folosite în acelaşi timp, şi ambele aveau tavanul înalt.

Luminile erau stinse în sala de bal şi toate draperiile erau închise. Podeaua împestriţată cu alb şi negru încă mai era aspră şi murdară după petrecerile din weekend;

personalul încă nu o curăţase. Acolo, sub moliciunea tălpilor ei, erau panglicile de hârtie, pietrişul aleii adus pe tălpile pantofilor de dans, nenumăratele pete lipicioase de şampanie vărsată.

Iris îi arătase Florei o şmecherie la camerele acestea: oglinzile din încăpere alternau cu lambriuri acoperite cu tapet imprimat cu personaje din commedia dell'arte. Pe ultimul lambriu din stânga era o aplică în formă de mască veneţiană. Flora s-a urcat fără zgomot pe unul din scaunele aurii de lângă perete şi s-a întins să ajungă la ea. Şi-a băgat degetele prin găurile pentru ochi ale măştii şi a tras tare în jos. Lambriul a basculat dând la iveală un spaţiu aflat în spatele lui. Flora a împins lambriul, care s-a deschis pe verticală pe o balama bine făcută.

Cu toate că păreau să aibă un perete comun, sala de bal şi biroul aveau de fapt în comun un spaţiu secret, de vreo jumătate de metru lăţime. Pe partea care dădea spre ascunzătoare, oglinzile din sala de bal se transformau în geamuri transparente şi puteau fi folosite ca să vezi tot ce se întâmpla în sala de bal. Mai erau acolo şi butoane cu care puteai scădea intensitatea luminilor din sală sau le puteai face să pâlpâie, precum şi mici panouri glisante pe care le puteai deschide ca să smulgi un pahar din mâna vreunui petrecăreţ buimac. Al doilea mod de folosire, cel mai probabil accidental, era că ascunzătoarea era perfectă ca să asculţi ce se întâmpla în biroul lui Ellingham. Flora s-a strecurat prin spaţiul îngust până a găsit uşiţa care dădea în biroul lui Albert. Uşa era suficient de departe de bărbaţi şi destul de bine ascunsă în perete, încât ea să considere că o putea deschide liniştită, doi centimetri, fără să observe cineva, exact aşa cum îi arătase Iris.

„Aproape tot ce aud e destul de plictisitor", a spus Iris când i-a arătat Florei pasajul şi uşa. „Mi-aş dori să-şi facă o amantă ca să am ceva mai interesant de ascultat."

Flora presimţea că în seara asta nu o să audă nimic plictisitor.

— …cea venită joi, spunea George. O mai ai?

— Sigur, s-a auzit Robert Mackenzie. Poftim.

I-a întins lui George o hârtie.

— „Iată! O cimilitură! Ah, ce-o să ne veselim! S-alegem pistol, frânghie? Trebuie să cumpănim. Cuţitul taie ca briciul şi sclipeşte-aşa frumos! Otrava lucrează

alene, şi-atunci nu ni-i de folos. Focu-i prea sărbătoresc, iar înecul cam durează. Spânzurătoarea nu-i bună fiindcă este prea… aţoasă. Să-i dai vânt de la-nălţime, ţeasta să i se zdrobească? Sau maşina-i, cu viteză, de un zid să se izbească? Bombele sunt zgomotoase, scot mulţime de scântei. Ce de pedepse… tot felul, pentru băieţii cei răi! Ce s-alegem? Ce s-alegem? Of, deloc, deloc nu ştim. Dar şi-n gaură de şarpe noi tot o să vă găsim. Ha ha! Cu sinceritate, Maestrul minciunilor."

— Ştampila de pe plic este de Burlington, a adăugat Robert.

A sunat un telefon şi receptorul a fost smuls din furcă înainte să se termine primul apel. Albert Ellingham a spus un „alo" gâtuit. Bărbaţii s-au adunat în jurul telefonului de pe birou, fiind dificil pentru Flora să mai audă răspunsurile, până ce vocea lui George s-a detaşat din grup.

— L-am văzut pe omul tău, a spus o voce cu accent bizar, greu de identificat. Ai chemat poliţia.

— Nu, a răspuns Albert. George e prietenul nostru. A venit pur şi simplu în vizită.

— Ştim cine e, a răspuns vocea. Ţi-ai înrăutăţit situaţia. Uite ce-o să faci acum. Aduni toate bijuteriile, toţi banii, tot ce ai. Le pui în feţe de pernă. Îţi trimiţi prietenul singur, cu maşina lui. O ia spre est pe autostrada doi şi face stânga spre West Bolton. De acolo ne ocupăm noi, iar tu ai să le primeşti pe fete înapoi. Ai face bine să te pui în mişcare. Ai la dispoziţie o oră din momentul ăsta.

Vocea de la celălalt capăt al firului a amuţit. Albert a spus „alo" de câteva ori, dar n-a răspuns nimeni. Flora a riscat şi a deschis uşa încă doi centimetri ca să vadă ce se întâmpla. Bărbaţii stăteau în jurul biroului, neclintiţi, fără să scoată o vorbă.

— Mă duc singur, a spus George, în cele din urmă.

— Nu, a răspuns Albert. E vorba de soţia şi fata mea…

— Albert, ai auzit ce au spus, a răspuns George. Pe mine mă vor, aşa că mă duc eu.

Robert Mackenzie scosese o hartă şi a întins-o pe biroul în jurul căruia erau adunaţi bărbaţii.

— Uită-te, a spus. Vor să mergi spre est pe autostrada interstatală doi şi să faci stânga ca s-o iei spre West

Bolton. E un drum de ţară. S-ar părea că tot drumul ţi-ar lua o jumătate de oră, poate mai mult, în funcţie de ce se întâmplă după ce faci stânga.

— Deci trebuie să ne mişcăm repede, a spus George. Pune-l pe Montgomery să înceapă să adune lucrurile. Bijuterii, ceasuri, tot ce e la îndemână.

— De ce tu? a întrebat Robert. Eşti reprezentant al legii. Eşti antrenat.

— Eu nu contez, a răspuns George. Dacă s-ar duce Albert şi ar păţi ceva – dacă l-ar răni sau l-ar omorî – asta ar fi o ştire de interes mondial. Asta le-ar aduce pedeapsa cu moartea. Dar un agent FBI de care n-a auzit nimeni… nu-i mare lucru. Se întâmplă. Nu-şi pot permite să păţeşti ceva, Albert.

— Ai dreptate, a spus Robert. Şi nici nu şi-ar mai primi banii dacă s-ar ajunge la asta.

— Trebuie să ne grăbim, a răspuns George. Trebuie să adunăm ce vor. Unde sunt bijuteriile?

— Sunt două seifuri la etaj, unul în dressingul meu şi unul în budoarul lui Iris. Combinaţia e aceeaşi pentru amândouă: cinci stânga, douăzeci şi şapte dreapta, optsprezece stânga, nouăsprezece dreapta. Du-te, Robert. Ia-l pe Montgomery să te ajute. Goleşte-le.

Robert Mackenzie a plecat în grabă, lăsându-i pe George şi pe Albert uitându-se pe hartă.

— Ar trebui să mă duc eu, a spus iarăşi Albert.

Vocea lui George era calmă, totuşi a reuşit să umple încăperea şi să rezoneze în aer:

— Trebuie să mă asculţi. M-ai adus aici dintr-un motiv bine întemeiat. Par să fie pregătiţi să le dea drumul, deci nu trebuie decât să ne păstrăm calmul. Le respectăm regulile, dar cu cap. Mă duc şi ţi le aduc înapoi. Ştiu că simţi că tu trebuie să fii cel care se duce după ele, dar trebuie să laşi sentimentele deoparte.

Albert s-a sprijinit de spătarul unui scaun şi a rămas tăcut câteva clipe.

— Dacă mi le aduci, a spus în cele din urmă, tot ce am îţi aparţine.

— O să mă mulţumesc cu ceva tare de băut, a spus George luându-şi haina.

Când a făcut asta, Flora i-a văzut privirea alunecând în direcţia în care se afla ascunzătoarea ei, dar n-a părut să

vadă deschizătura minusculă din lambriu. După ce şi-a luat haina, s-a întors.

— Închide campusul, să nu poată intra aici nici măcar un şoarece. Ai un pistol?

— E unul în sertarul biroului, a spus Robert.

— Încarcă-l. Încuie şcoala. Pune oameni la fiecare uşă. Iar voi doi rămâneţi aici, cu uşa încuiată şi pistolul la îndemână până mă întorc. Dacă nu apar până la… să zicem, unu noaptea, chemaţi întăriri. Aşa trebuie să procedăm. Aşa le aducem acasă.

Ghemuită în coridorul secret, cu capul lipit de crăpătura uşii, Flora a simţit inima bătându-i aşa de repede, că a luat-o cu leşin. S-a lăsat să alunece pe podea cât de silenţios a putut.

6

În Casa Minerva, ceilalţi doi locatari erau tolăniţi comod pe canapea. Cu picioarele aruncate nonşalant la Hayes în poală, Ellie vorbea despre Paris. Hayes nu părea s-o asculte. Butona telefonul. Pix era aşezată din nou la masă, dar colecţia ei de dinţi dispăruse, fiind înlocuită de pliante lucioase ale Academiei Ellingham şi tot felul de hârţoage.

— Te-ai întors! spuse ea. Bun. Am nevoie de câteva minute ca să trecem în revistă informaţiile esenţiale…

— N-ar trebui să-l aştepţi totuşi şi pe David? mârâi Ellie.

— Avionul cu care vine de la San Diego are întârziere, or, cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede. E mai eficient.

— Dar vine şi el, da?

— Vine, spuse Pix.

Stevie, Nate şi Janelle s-au aşezat în jurul mesei. Ellie şi Hayes au rămas unde erau, îngrămădiţi unul în altul, Hayes tot cu ochii în telefon.

— Hayes, spuse Pix. Ridică şi tu privirea cinci minute.

Hayes îşi ridică privirea spre ea şi, cu un zâmbet relaxat pe chipul său cu trăsături frumoase, îşi puse telefonul pe canapea.

— Aşa… spuse Pix uitându-se pe o listă, bine-aţi venit la Ellingham! Carduri de identificare. Vi s-a emis fiecăruia dintre voi un card de identificare, programat să vă ofere acces în clădirile în care aveţi treabă.

Ellie se rostogoli teatral de pe canapea pe podea, unde ateriză pe burtă. Pix continuă:

— Vizitatorii din alte clădiri trebuie să rămână în zonele comune, deci pot sta în camera asta sau în bucătărie, dar atât. Aţi primit toţi regulamentul oficial de comportament, al Academiei Ellingham, care include informaţii despre consimţământ între parteneri şi despre respectul acordat celorlalţi elevi. Aici „Nu” înseamnă „Nu”. Bun…

Pix trecu rapid în revistă lista.

— Chestii de bun-simţ. Fără alcool, fără droguri. Orice aliment din bucătărie trebuie să fie în recipiente închise etanş, cu etichete pentru cei care suferă de alergii,

dar nimeni de aici nu are alergie la alune, deci n-ar trebui să avem probleme în privinţa asta. Nu faceţi focul. Doar în camera asta şi numai în prezenţa mea. Vorbesc serios, Ellie, e interzis să faceţi focul…

Ellie mârâi nemulţumită.

Janelle ridică mâna.

— Lampa de sudură e permisă? întrebă ea.

— E permisă în încăperea comună. Cuptor cu microunde nu are nimeni, aşa… Nu părăsiţi campusul fără permisiune. În weekenduri avem microbuze care pleacă la zece dimineaţa spre Burlington şi se întorc la patru. Mă anunţaţi imediat dacă apare în casă o urgenţă medicală. Avem o asistentă permanentă în campus, doctorul vine de trei ori pe săptămână, iar dacă aveţi nevoie imediat de ajutor, cei de la pază se pot ocupa de orice urgenţă. Dacă vreţi să vorbiţi cu cineva, puteţi vorbi cu mine, iar eu voi ţine secret discuţia respectivă; din personal fac parte şi doi psihologi, la care puteţi să vă programaţi pentru şedinţe Online sau în carne şi oase. Cam atât, cred…

Se uită iar pe pagină.

— Puteţi să citiţi singuri ce mai e pe-aici. Am spus deja că e interzis să faceţi focul, nu? Vorbesc serios, Ellie…

— Fără foc… mormăi Ellie cu faţa lipită de podea.

— Bun! Atunci am terminat. Luaţi fiecare câte o mapă.

Nate înşfăcă rapid un dosar şi plecă grăbit în camera lui. Pix urcă înapoi în apartamentul ei. Ellie se ridică de pe duşumea, veni la masă şi se aplecă peste Stevie şi Janelle.

— Baia cu cada, spuse cu voce scăzută. Amândouă, într-un sfert de oră. Aduceţi câte o cană.

Părea să fie un ordin, şi ordinele trebuie respectate.

Un sfert de oră mai târziu, cu câte-o cană în mână, Janelle şi Stevie băteau la uşa băii. Ellie era în cadă, îmbrăcată în ceva ce semăna cu o fustă-pantalon din secolul al nouăsprezecelea şi un corset. Ţinuta ar fi fost de ajuns ca să-i atragă atenţia lui Stevie, dar ceea ce a fascinat-o definitiv a fost apa, care era roz-bombon.

— Închideţi uşa, spuse ea. Trebuie să dăm o mică petrecere ca să sărbătorim sosirea voastră.

Arătă spre o grămadă de prosoape ude, folosite, aflate pe podea lângă ea, de parcă le invita să ia loc pe cel mai confortabil divan.

Stevie nici nu ştia de unde să înceapă cu întrebările. De la faptul că tocmai li se ţinuse o prelegere despre băutură? De la faptul că Ellie era în cadă, îmbrăcată în fustă-pantalon, vopsindu-se toată roz? Sau de la faptul că de cadă era sprijinit un saxofon? Da, mai era şi asta.

Se hotărî s-o lase baltă şi să vadă unde ducea conversaţia. Era una din tehnicile folosite în investigaţii când voiai să-ţi faci o părere despre cineva – lăsai oamenii să vorbească, îi lăsai să conducă discuţia şi îţi dezvăluiau cine sunt.

— Îmi vopsesc ţinuta din seara asta, spuse Ellie.

Şi Janelle, şi Stevie hotărâră să ignore faptul că Ellie îşi vopsea roz şi corpul. N-avea niciun sens să sublinieze ceva atât de evident.

— Ce e în seara asta? întrebă Janelle.

— Petrecerea! spuse Ellie. Hai, daţi-mi cănile. Hai!

Se întoarse stângaci ca să scoată din spatele ei o sticlă de şampanie.

— Cănile, spuse Ellie iar, întinzând sticla.

— Dar Pix tocmai ne-a zis… dădu să spună Janelle.

— *Cănile!*

Stevie întinse cana şi, după o clipă, Janelle făcu la fel. Ellie turnă şampanie spumoasă în fiecare.

— E caldă, spuse ea. N-am reuşit să aduc decât câteva sticle din Franţa, şi e ieftină, dar chiar şi aia ieftină de la Paris e mai bună decât ce se găseşte pe-aici. Aşa. O să vă explic toate chestiile alea. Dar mai întâi…

Înălţă cana, iar Stevie şi Janelle pricepură aluzia şi ciocniră cănile cu ea.

— *Skål.*

Ellie trase o duşcă zdravănă. Janelle se uită în cana ei. Stevie ezită doar o clipă, apoi îşi luă inima-n dinţi. Nu băuse decât de câteva ori în viaţa ei, dar dacă erau vreodată momentul şi locul perfect pentru asta, atunci acestea erau. Şi probabil că aveau timp să scape de căni dacă venea cineva. Probabil. Şampania era caldă, avea un gust aspru, mineral, şi-i gâdila nasul. Nu era o experienţă neplăcută.

— Consumul de alcool, spuse Ellie golindu-şi cana. Ei ştiu că se bea aici. Suntem la dracu-n praznic, aşa că asta

ne cam limitează activităţile. Ăsta chiar că e genul de loc în care poţi să ţipi până nu mai poţi, că nu te aude nimeni.

Janelle continua să studieze conţinutul cănii ei. O ridică de vreo două ori la gură, prefăcându-se cât se poate de clar că bea.

— Adevărul e că nu prea le pasă, cu condiţia să nu te faci muci, continuă Ellie, întorcându-se pe-o parte ca să-şi aranjeze hainele ude. Dacă te prinde Pix, te pune doar să arunci toată băutura. Sfatul meu? Cumpăraţi alcool ieftin, cumpăraţi des şi puneţi-l în alt recipient. Cei mai mulţi aduc băutură din Burlington, cu microbuzele din weekend. Acolo trebuie doar să fiţi atente la informatorii pe care-i are Larry de la Pază în magazinele de băuturi şi care-l sună dacă apare pe-acolo careva de la Ellingham. Din cauza lor e greu să cumperi alcool, dar nu imposibil. Sunt o groază de oameni dispuşi să-ţi cumpere dacă le dai cinci dolari. Dar să nu vă prindă Larry, că nu vă iartă. Bun! Subiectul următor.

Îşi mai turnă puţină şampanie.

— Stingerea. Aici e simplu. Sunt mai multe moduri în care vă puteţi descurca cu asta. Unu: puteţi pune pe cineva să vă ducă la Minerva cardul de identificare şi să vi-l scaneze ca să pară că v-aţi întors în casă. Uneori funcţionează, dar dacă Pix e în camera comună şi vede că nu sunteţi voi, e de rău. O soluţie mai bună e să vă întoarceţi în casă şi să ieşiţi afară pe fereastră. Din nou: Larry vă arde dacă vă prinde, dar nu aşa de rău ca pentru alcool. Cât despre ceilalţi oameni de la pază… cât de inflexibili sunt depinde de cât de tare a pus biciul pe ei Larry. Să aduci oameni în camera ta nu e aşa de greu. Pix nu prea face controale. E mişto. Dar e şi foarte distrată. E foarte deşteaptă, dar e mereu cu mintea în altă parte.

Felul în care-şi ţinea Ellie braţele îi permitea lui Stevie să-i vadă foarte bine tatuajul. De fapt, era aproape sigură că Ellie ţinea braţul în poziţia universal cunoscută drept „hai, întreabă-mă de tatuaj”. Pe al ei era un scris elegant. Cerneala era foarte închisă la culoare şi, cu toate că nu se vedea urmă de roşeaţă, dacă te uitai atent se vedeau câteva cojiţe albe, de la vindecarea recentă. Era nou şi se întindea pe interiorul antebraţului de la cot la încheietură:

Mon coeur est un palais flétri par la cohue…

— E din Baudelaire, spuse Ellie când văzu că Stevie era total fascinată de tatuaj. Mi l-am făcut în vară la Paris. Vorbiţi franceză? întrebă ea.

— Eu da, spuse Janelle. Mă rog, un pic. Cred că înseamnă… *Mi-e sufletul un templu…* şi încă ceva?

— *...prea-pângărit de gloate.*[31]

Stevie habar n-avea ce naiba însemna asta, dar dădu aprobator din cap.

— Când eram la Paris astă-vară, citeam într-o seară o poezie, spuse Ellie întorcându-şi cu eleganţă braţul, şi pur şi simplu mi-a mers la suflet. Aşa că i-am spus mamei că trebuie să-mi scriu versul pe braţ. Pe tot braţul. Şi a fost de acord. Am băut vin, apoi ne-am dus şi-am găsit un salon de tatuaje pe Canal Saint-Martin. Noul iubit al maică-mii e artist stradal pe-acolo şi ştia un loc bun.

Pentru o clipă, Stevie se gândi la cum şi-a petrecut ea vara. Cea mai mare parte a timpului lucrase la mallul Monroeville, în cafeneaua care încerca să imite un Starbucks. Când nu lucra, citea. Asculta emisiuni radio pe internet. Se ducea până la magazinul de îngheţată. Cumpăra cărţi poliţiste ieftine de pe mesele cu reduceri din faţa librăriei. Făcea tot ce putea ca să ţină la distanţă zgomotul politicii din jurul ei. Viaţa ei era exact opusul vacanţelor la Paris cu mama şi iubitul ei şi cu tatuaje.

— Încă ceva, spuse Ellie. Semnalul de mobil e de tot rahatul aici. Şi conexiunea Wi-Fi se întrerupe tot timpul.

— Şi cum ne uităm la televizor? întrebă Janelle.

Stevie avu senzaţia că Ellie urma să spună că nu se uita la televizor.

— Nu mă uit la televizor, spuse Ellie.

Stevie îşi acordă în gând o bilă albă.

— Nu te uiţi la *televizor?* spuse Janelle pe un ton de parcă ar fi întrebat-o pe Ellie: „Tu nu respiri *oxigen?”*

— Eu fac artă, spuse Ellie.

— Eu, maşinării, răspunse Janelle. Şi lucrez cu televizorul pornit. Am nevoie de televizor. Mă ajută să mă concentrez.

Janelle se uită la Stevie cu ochi înspăimântaţi. Din conversaţiile de peste vară, Stevie ştia că Janelle nu glumea deloc. Părea să fie la curent cu toate serialele şi emisiunile. Avea o atenţie distributivă nativă de excepţie

– putea să vorbească, să construiască un robot şi să se uite la un serial, toate în acelaşi timp.

— N-am cum să te-ajut, spuse Ellie oferindu-le din nou sticla.

Când Stevie şi Janelle au refuzat-o, şi-a umplut din nou cana şi a continuat:

— Nu mă uit deloc la televizor. Nu m-am uitat niciodată. Când eram mică, nici nu aveam televizor. În casa noastră, preocuparea principală a fost dintotdeauna arta. Am crescut într-o colonie de artişti din Boston, apoi într-o comunitate de artişti din Copenhaga, apoi în New Mexico şi după aceea am plecat pentru o vreme la Paris.

— Unde ai mers la şcoală? o întrebă Janelle.

— Peste tot, pe unde eram. Comunitatea avea o şcoală bună. Dacă aş putea face orice aş vrea – dacă m-aş îmbogăţi sau ceva de genul ăsta –, aş întemeia o comunitate. Aici s-ar putea face o comunitate grozavă. Şi-acum, povestiţi-mi despre vieţile voastre amoroase.

Ellie punctă ordinul punând ferm sticla pe podea, cu un pocnet. Pe Stevie o trecură un fior rece şi o uşoară senzaţie de greaţă. Nu era deloc subiectul ei preferat de conversaţie.

— Eu m-am despărţit de prietena mea, spuse Janelle uitându-se lung în cană. Atunci am reprogramat cuptorul cu microunde.

— Creativitatea poate fi stimulată atunci când viaţa e de rahat, spuse Ellie. Primăvara trecută intrasem într-o perioadă de plafonare şi am văzut-o pe Roota într-un magazin de amanet din Burlington. Trebuia să fie a mea. Nu aveam bani atunci, dar am găsit o soluţie. Am lucrat ceva, am făcut nişte bani şi am luat-o pe Roota. De atunci suntem nedespărţite.

Mângâie uşor saxofonul.

— Am să vă mai spun ceva, zise Ellie. În locul ăsta, oamenii se transformă în adevăraţi iepuri. Izolarea e de vină. Blocaţi aici, în creierii munţilor, înzăpeziţi. Când se întrerupe curentul, se încinge rău de tot atmosfera. Şi tu?

Întrebarea îi era adresată lui Stevie.

Exact în acea clipă, bulele şampaniei au ajuns la creierul ei. Şi stând aşa, în semiîntuneric, în turnuleţul cu tavan înalt, alături de noua ei prietenă Janelle şi de artista aceea ciudată, dar amuzantă, care se vopsea în roz… se

simţi deodată plină de căldură şi de un fel de relaxare lentă. Decise să fie sinceră şi gata.

— N-am cunoscut pe nimeni de care să fiu cu adevărat… nu ştiu. Nu provin dintr-un loc prea interesant. Adică, părinţii mei sunt… ştiţi cine e Edward King? întrebă Stevie.

— Senatorul? întrebă Janelle. Ticălosul ăla?

— Exact, spuse Stevie.

— Cine? întrebă Ellie.

— Edward King e un nemernic din Pennsylvania, spuse Janelle. Vrea ca toate să se întoarcă la cum erau în vremurile rele de demult.

— Părinţii mei îl adoră, răspunse Stevie sprijinindu-se de caloriferul din spatele ei. Lucrează pentru el. Ştiţi unde e sediul lui local? La noi acasă.

— Doamne fereşte! spuse Janelle. Asta nu mi-ai spus.

— Nu e genul de informaţie pe care s-o divulgi într-un mesaj, răspunse Stevie. Dar am făcut tot ce-am putut ca să ajut opoziţia. În noaptea dinaintea ultimei sesiuni de telefoane către potenţiali votanţi, am intrat în lista pentru voluntarii de la telefoane şi am schimbat toate numerele de telefon. A doua zi, voluntarii au dat o mulţime de telefoane interesante – la sediul companiei de gogoşi Krispy Kreme, la Ambasada Canadei, la Disney World, la Centrul de Scientologie pentru Celebrităţi, la parcul de distracţii Seaworld…

— Splendid, a spus Ellie dându-şi capul pe spate şi izbucnind în râs. Îmi place de mor!

Ellie îşi scosese mai devreme inelul şi şi-l pusese pe marginea rotunjită a căzii. Când izbucni în râs, îşi flutură braţele şi inelul căzu pe jos, rostogolindu-se sub cadă.

— Ah, fir-ar să fie! spuse ea.

Stevie se aşeză pe podea şi începu să pipăie cu mâna pe sub cadă. Când îşi retrase braţul, ceva îi zgârie pielea.

— Ai grijă, spuse Ellie punându-şi inelul la loc pe deget. Sunt pe-acolo nişte ţevi vechi sau aşa ceva şi poţi să te răneşti.

Părea a fi genul de informaţie pe care Ellie ar fi trebuit s-o împărtăşească înainte ca Stevie să-şi bage mâna sub cadă. Ce-i drept, Ellie părea a fi genul de om care se aruncă cu capul înainte fără să verifice dacă e apă în bazin, aşa că probabil că şi sfaturile ei erau în acelaşi stil.

— Deci, de acolo vin, spuse Stevie. Iar părinţii mei sunt aproape obsedaţi de ideea ca eu să-mi găsesc pe cineva. Pentru ei, realizarea supremă a oricărui adolescent e să aibă succes la sexul opus, aşa că…

— Am priceput, spuse Ellie. Deci poţi să faci ce vrei aici.

— Clar, spuse Janelle. Păi, părinţii mei sunt practic la polul opus. Nimic nu e mai important pentru ei decât şcoala. Acum îţi vezi de şcoală şi poţi să alergi după fete mai târziu. Iar acum sunt aici, deci…

Janelle scoase un oftat prelung.

— Ar trebui să ne pregătim de plecare, spuse Ellie ridicându-se brusc, punând capăt conversaţiei exact când Stevie începea să se simtă în largul ei.

Din hainele ei grele de apă curgeau şiroaie roz.

— Vin să vă iau în câteva minute. E timpul să mergem la petrecere. Duceţi-vă să vă pregătiţi!

În întunericul cald al coridorului, Janelle şi Stevie se opriră să schimbe impresii.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Janelle. Adică… îmi place de ea…? Cred… Dar faza cu poezia, chestiile franţuzeşti, viaţa într-o comunitate închisă, faza cu viaţa fără televizor… Nu ştiu ce să zic.

— Poate că exact de aceea am venit aici, nu crezi? spuse Stevie.

— Poate, spuse Janelle. Mă cam calcă pe nervi oamenii care se bat cu pumnul în piept şi fac pe superiorii fiindcă nu se uită la televizor. Cred că n-am prea avut de-a face cu artişti. Crezi că o să fie o mare problemă Wi-Fi-ul care se tot întrerupe? Pe bune, am nevoie de televizor! O să trebuiască să găsesc o soluţie. Nu se poate să nu existe o cale ca să avem o conexiune mai bună. În fine! Cred că trebuie să ne îmbrăcăm. Ne vedem în cinci minute.

Întoarsă în camera ei, Stevie şi-a trecut repede în revistă garderoba. Nu luase în calcul o petrecere care să aibă loc aşa de curând. Nu fusese niciodată genul care e mereu gata de petrecere. Când colegii ei de liceu căutau pe net ţinute de petrecere şi *stiluri,* ea era sincer nedumerită că existau oameni care nu numai că înţelegeau aceste lucruri, dar cărora chiar le reuşeau. O bluză în dungi, o pălărie cu boruri largi şi pantaloni scurţi pentru „un weekend special la plajă”. Rujuri de

toamnă, blugi perfecţi pentru o tură în carul cu fân, cercei lungi pentru petrecerea de Revelion şi pentru o bătaie cu bulgări. Cine avea aşa o viaţă?

Ţinuta ei de petrecere avea să constea într-o pereche de pantaloni scurţi negri şi un maiou negru. Stevie nu avea nicio bijuterie. Singura ei concesie făcută ocaziei era o pereche de şlapi roşii.

Janelle apăru la uşa ei îmbrăcată într-o rochie bleu imprimată cu lămâi, purtând cercei asortaţi, în formă de lămâie, dată cu un parfum proaspăt, cu aromă citrică. Toată această combinaţie era normală pentru Janelle, fiindcă avea sens. Dacă Janelle putea crea o maşinărie, putea crea şi o ţinută.

De la etaj se auziră nişte behăituri haotice, discordante. Ellie cânta la saxofon şi era cât se poate de clar: habar n-avea să cânte.

— Aha, făcu Janelle uitându-se în tavan. S-ar putea să ni se ia rapid de chestia asta.

— Ce zici? Arăt OK pentru o petrecere? întrebă Stevie.

— Arăţi grozav, spuse Janelle pe ton sincer. Doar că… am emoţii. Când am emoţii, îmi pun lămâile.

O clipă mai târziu, tot roz, tot udă leoarcă, Ellie coborî scările înghiontindu-l pe Nate, care era vădit nefericit. Îl scosese din ascunzătoare terorizându-l cu saxofonul.

Era timpul să se ducă la petrecere.

7

Amurgul de vară se lăsa leneş şi licuricii se ridicau din iarbă şi săltau prin aer. Grupuri-grupuri de oameni se îndreptau spre petrecere, care se ţinea în iurtă. Ferestrele Casei Mari a familiei Ellingham reflectau ultimele raze ale soarelui muribund şi străluceau în tonuri portocalii şi aurii. Ellie se afla în fruntea găştii, suflând din toţi rărunchii în Roota şi scoţând o serie de zbierete care făceau păsările să-şi ia zborul din copaci la trecerea lor.

— Mai trebuie să vină şi David, spuse ea. O să vă placă mult de el. E cel mai tare.

Când treceau printr-una din numeroasele zone împădurite, ornate cu statui, Ellie se opri o clipă în faţa uneia dintre statui, băgă mâna în geantă şi scoase un mic spray cu vopsea. Scrise cuvintele ASTA E ARTĂ pe pieptul statuii, cu litere albastre, care se prelingeau, puse recipientul la loc în geantă şi apoi îşi văzu de drum ţopăind în pasul ştrengarului şi behăind din saxofon.

— Cineva se străduieşte cam tare să facă pe artista, mormăi Nate.

La sosirea lor, iurta era deja arhiplină. Dinăuntru venea zumzet de voci. Ellie dădu deoparte pânza care acoperea intrarea şi păşi înăuntru, ridicând-o pe Roota deasupra capului. Un grup de pe o canapea mică din fundul încăperii îi ovaţionară sosirea, iar ea li se alătură. În două secunde, era înfăşurată într-un şal boa de pene negru, apărut nu se ştie de unde. În grupul respectiv era şi o fată din anul întâi, cu o înfăţişare frapantă – ruj negru şi o rochie roşie, zdrenţuită. O chema Maris Coombes, după cum avea să afle Stevie pe parcursul serii, şi era cântăreaţă de operă. Stevie a aflat asta fiindcă fata tot izbucnea în frânturi din arii, emise cu voce înaltă, limpede.

Un tip impresionant, cu părul în toate direcţiile şi o cămaşă elegantă, imensă pentru el, care arăta ca o pânză pe care şi-ar pune-o pe el un pictor ca să nu se murdărească, gesticula cu o ţigară electronică. Hayes era şi el acolo, cufundat în pernele canapelei. Maris stătea foarte aproape de el şi vorbeau nas în nas.

Janelle se uită prin încăpere şi o zări pe Vi care stătea pe un covor, cu încă trei persoane, şi juca un joc cu

pietre.

— Hai să stăm acolo, le spuse ea lui Nate şi Stevie.

De ce nu? Vi se dădu mai încolo şi făcu loc pentru toţi, apoi îi prezentă celorlalţi.

— Ei sunt Marco, DeShawn şi Millie, spuse ea. Vă place „Castelele din Arcadia”? Ne pregăteam să jucăm.

— Sigur! spuse Janelle. Nu ştiu să joc, dar arată-mi tu.

Nici Stevie nu ştia cum se joacă, dar Nate ştia şi asta insuflă un strop de entuziasm în atitudinea lui. Începu imediat să explice valoarea pietrelor cu imagini cu cereale şi cărămizi, importanţa diferitelor pătrate verzi, de ce trebuia să construieşti pe marginea râurilor şi să aduni oile şi vacile minuscule, din lemn, ca să le pui în ţarcuri. Janelle se concentră la joc, dar Stevie nu se putea abţine să nu se uite în jur şi, în scurt timp, pierdu şirul jocului.

Prin deschizătura cortului intră o fată cu o atitudine regală. Avea o coamă de păr lung, roşu-aprins, des şi cârlionţat. Stevie mai întâlnise oameni cu părul lung, oameni cu părul cârlionţat şi oameni cu părul roşu, dar părul acesta era ca o adevărată forţă a naturii. Nu era creţ, creţ – cârlionţii erau desfăcuţi, bogaţi şi aurii. Nu era atât păr, cât fenomen meteorologic. Cineva strigă numele Gretchen, şi Ellie traversă încăperea ţopăind ca să-i iasă înainte. Stevie se uită cum fata înfruntă din priviri grupul de pe canapea, îngustându-şi ochii când se uită la Hayes şi Maris. Vorbi cu Ellie, apoi îşi aruncă părul pe spate cu un gest teatral şi, cât se poate de ostentativ, nu se alătură celor de pe canapea. Hayes se mulţumi să-şi încline o clipă capul spre umăr, apoi se întoarse iar spre Maris.

Acolo se petrecea ceva interesant.

Germaine Batt, fata din autocar, stătea de vorbă cu Kaz, deşi părea să fie şi ea mai atentă la ce se petrecea în cort. Butona încontinuu telefonul, cu o intensitate cum rar mai văzuse Stevie.

— Face emisiunea aia… spuse Janelle. Raportul Batt. E un fel de ziaristă.

În încăpere zgomotul era tot mai mare şi aglomeraţia creştea, şi era clar că se cam terminase cu Castelele din Arcadia. Millie, Marco şi DeShawn s-au despărţit de ceilalţi alcătuind propriul lor grup, iar Vi şi Janelle se apucară să stea de vorbă. Nate şi Stevie rămaseră

împreună, Nate strângând jalnic în pumn câteva văcuţe din lemn.

— Ce mişto! spuse Nate. Şi noi ce-ar trebui să facem acum?

— Să ne facem noi cunoştinţe, spuse Stevie.

Nate scoase un sunet de balon dezumflat.

— Nu-ţi place să-ţi faci noi cunoştinţe, trase concluzia Stevie.

— Nimănui nu-i place.

— Nu sunt prea sigură că ai dreptate, spuse Stevie uitându-se la Janelle şi Vi.

Descoperi cu uimire că devine tot mai neliniştită văzând cum Janelle şi Vi vorbeau şi la fiecare schimb de replici capetele li se apropiau tot mai mult şi râsetele le erau tot mai sonore. În ea se înălţă un balon de gelozie şi îl opri repede să iasă la suprafaţă.

— E adevărat, spuse Nate. Toţi se prefac că le place. E unul din lucrurile care trebuie să ne prefacem că ne plac.

— Şi eu sunt o cunoştinţă nouă, spuse Stevie.

Nate nu avu nicio replică la asta.

— Şi? spuse ea ca să facă conversaţie. Lucrezi la o continuare la cartea ta?

— Poftim?

Parcă Nate fusese prins în lumina unui reflector şi acum era lipit de un zid, înconjurat de gardieni. Îşi strânse văcuţele la piept.

— Am început-o, spuse el.

— Câte capitole ai scris?

— Nu aşa se pune problema, o repezi el. De ce mă întrebi aşa ceva?

— Poftim?

— Vreau să spun… zise Nate foindu-se. Nu scrii ceva şi gata. Nu o *faci* aşa, pur şi simplu. Scrii fragmente şi rescrii şi-ţi vin idei noi şi muţi chestii de colo-colo. Nu vreau să vorbesc despre carte.

— Bine, spuse Stevie.

Se cufundă mai adânc în fotoliu, până simţi că rama de lemn îi apasă coloana.

Nate se foi şi el stingherit.

— M-au primit aici datorită cărţii, spuse el. *De aceea sunt aici.* Ştii câte pagini am scris?

— Credeam că nu vrei…

— Două mii. *Două mii.*

— Asta e bine… nu? spuse Stevie buimăcită.

— Două mii de pagini în care *nu se întâmplă nimic*. Sunt toate absolut *îngrozitoare*. Am scris prima carte şi după aceea *am uitat să scriu*. Înainte, mă aşezam să scriu şi intram în cu totul altă lume – vedeam totul aievea. Eram complet în alt loc. Dar în clipa în care scrisul a devenit o sarcină ce trebuie îndeplinită, ceva s-a rupt în mine. Parcă ştiam cândva cum să ajung într-un ţinut magic şi am pierdut harta. Mă detest.

Se afundă în perne şi oftă din rărunchi.

— Aşa că nu, nu vreau să vorbesc despre asta.

Stevie îl privi neliniştită cu coada ochiului până ce a fost clar că n-avea să mai spună nimic. Apoi se uită atentă prin încăpere.

Hayes se trăgea mai aproape de Maris. În scurt timp, erau iar cufundaţi în conversaţie. Stevie se întrebă ce-ar spune Beth Brave dacă l-ar vedea – probabil că n-ar fi fost prea încântată că Hayes se lipea de alte fete acum, că era la şcoală. Stevie a mai remarcat şi că nu era singura atentă la Hayes şi Maris. Germaine Bratt îi urmărea atent pe cei doi şi, la un moment dat, a ridicat telefonul şi a făcut o poză. Fata cu păr roşu, Gretchen, părea şi ea să fie deranjată de ce vedea, fiindcă îşi tot întorcea ostentativ privirea de la cei doi.

Multe iţe păreau să ducă la Hayes şi-l trăgeau în direcţii diferite.

— A venit David! ţipă Ellie azvârlindu-şi braţele în sus şi distrăgându-i atenţia lui Stevie de la Hayes şi cei ce gravitau în jurul lui. David, David, David!

Când David David David intră în iurtă, şirul de becuri se scutură şi, odată cu el, intră o pală de vânt nocturn parfumat. Ridică braţele deasupra capului, în semn de triumf. Ellie ţâşni spre el şi-l prinse într-o îmbrăţişare strânsă, strivind între ei şalul de pene negre. El o ridică şi ea-şi încolăci picioarele în jurul taliei lui rămânând aşa, iar el o cără de colo-colo.

Ellie îl îndrumă pe triplul David către grupul casei Minerva. Era înalt, cu o claie de păr negru în parte ondulat, în parte ciufulit, care nu părea să fi văzut o foarfecă de luni de zile. Mulţi dintre cei din iurtă erau îmbrăcaţi neprotocolar, dar David era de-a dreptul ponosit: bermude vizibil rupte şi uzate, un tricou subţire

bleumarin cu o siglă care abia se mai vedea de decolorată ce era, tenişi jerpeliţi.

În acel prim moment, Stevie avu senzaţia că-l mai văzuse pe David undeva. Avea ceva care-i dădea impresia de… ceva ce nu reuşea să identifice. Ceva ce-i stătea pe creier.

— El e David, spuse Ellie de unde era, încolăcită pe trupul lui. E ultimul membru al Casei Minerva. Spune „salut", David.

În mod ciudat, Stevie speră din toată inima că el n-avea să răspundă cu „salut, David", dar exact asta s-a întâmplat. Încă o bilă albă pentru ea. Poate că, la o adică, cei de la Ellingham nu erau aşa de diferiţi de restul lumii.

Ochii lui David, căprui-închis şi sclipitori, se înfipseră direct într-ai ei, de parcă îi sesizase dezaprobarea. Sprâncenele curbate se arcuiră şi mai tare şi el îi aruncă un surâs lung, vag. O puse pe Ellie pe spătarul canapelei şi se lăsă să cadă între Stevie şi Nate, deşi spaţiul nu era tocmai suficient ca să încapă. Ellie făcu prezentările împletindu-i lui David în păr pene căzute din lungul ei şal boa.

David băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de cărţi jerpelite.

— Trage una, spuse el întinzându-i pachetul lui Stevie.

Când s-a aplecat, Stevie a detectat mai multe arome: una grea şi neplăcută pe care nu reuşi s-o identifice, combinată cu aerul stătut tipic avioanelor.

Stevie nu voia să tragă o carte, dar pachetul era întins spre ea, aşa că trase una.

— Uită-te la ea, spuse David. Nu mi-o arăta.

Stevie se uită la valetul de cupă din palma ei.

— Bun, spuse David lăsând capul pe spate şi privind tavanul iurtei. E cumva… treiul de treflă?

— Nu.

— OK. Şasele de caro?

— Nu.

— Asul de pică?

— Nu.

— Hmmmm.

Nate se foi plin de compasiune pentru rateurile lui David, dar Janelle îi aruncă un zâmbet amabil. Ellie se cocoţă pe spătarul canapelei.

— Şapte de cupă? întrebă el.

— Poate-ar fi bine să renunţi, răspunse Stevie.

— Nu, nu, obiectă el. O nimeresc întotdeauna din primele cincizeci şi două de încercări.

Gluma lui obţinu un hohot de râs de la Janelle, dar Stevie bănui că era pură politeţe din partea ei.

— Bun, spuse David uitându-se iar în jos şi inspirând adânc. Ultima încercare. E… popa de treflă?

Stevie ridică valetul de cupă.

— Mda, spuse el. Nu-l ghiceam în veci pe ăsta. Ziceam cărţi la întâmplare.

Îi luă cartea din mână şi-o băgă la loc în pachet. Stevie simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji. Făcea mişto de ea? Ce naiba însemna asta? Stevie putea face faţă mişto urilor. Dar nu suporta să *nu înţeleagă.* Iurta era aglomerată şi aerul închis.

Ellie îi dădu o palmă uşoară peste ceafă lui David, făcând să-i zboare penele din păr.

— Tare eşti prost, David, spuse ea afectuos.

Îi aruncă lui Stevie un zâmbet liniştitor peste creştetul lui David.

— Începusem să mă tem că nu mai vii.

— A fost cât pe ce să nu ajung, spuse el.

Apoi, adresându-se tuturor:

— Anul trecut mi-a cam stat mintea în altă parte.

— A stat în camera lui fumând iarbă şi jucând jocuri video, explică Ellie.

— Dai impresia că nu făceam nimic, răspunse David. Era muncă de documentare.

— David creează jocuri video, spuse Ellie. Sau aşa zice el.

— Deci, spuse David. Voi cine sunteţi?

Avură loc alte prezentări, de data asta datorită lui Janelle. Nate a fost din nou scos în evidenţă ca fiind cel care a scris cartea aia, cu ceva timp în urmă. Apoi au ajuns la Stevie.

— Ea cercetează crime, spuse Janelle.

— Cercetează crime? repetă el. Cum adică?

— Cum auzi, spuse Stevie.

— Adică… te uiţi mult la Discovery ID? întrebă el. Adevărul era că, întâmplător, chiar se uita mult la Discovery ID. Era un post TV numai despre crime. Însă nu spuse asta.

— Face cercetări criminalistice şi chestii de-astea, spuse Janelle, poate pe un ton cam înţepat. Şi ştie totul despre cazul Ellingham. De aceea e aici.

— Cum adică? Ai venit ca să rezolvi cazul? întrebă el. Stevie înghiţi în sec.

Da, cam ăsta era planul ei. Însă nimeni altcineva nu ar fi trebuit s-o spună şi în niciun caz s-o spună pe tonul ăla. Parcă tocmai îi luase visele, care plutiseră blând toată ziua în înălţimi, şi cu o singură împunsătură, le făcuse să dispară, cu un pocnet exploziv. Şi-acum erau bucăţi cauciucate de vis prin toată iurta.

— Nu aveai de gând să spui asta, aşa-i? zise el.

Ochii lui o sfredeleau, strălucitori.

În colţul lor se lăsă o tăcere jenantă. Ca să-i pună capăt, Ellie se răsturnă de pe spătarul canapelei în poală la David.

— Credeam că a fost rezolvat cazul ăla, îi spuse ea lui Stevie. Nu? N-a mărturisit nimeni?

— Cineva a fost găsit vinovat, răspunse Stevie. Probabil că n-a făcut-o el. A mărturisit fiindcă…

Din spate se auzi un hohot de râs şi Ellie ridică privirea ca să vadă ce se întâmpla. Nimeni nu voia să afle de ce mărturisise Anton Vorachek, anarhistul local care fusese arestat şi judecat pentru infracţiune.

— A mărturisit fiindcă era în boxa martorilor… încercă Stevie să continue.

Dacă înainte o asculta toată lumea, acum lumea începea să danseze, David avea pe chip un rânjet ciudat, iar Janelle, Vi şi Nate păreau uşor stingheriţi.

E bine să ştii când momentul tău a trecut.

De undeva apăru o sticlă. Ellie bău din ea, David o refuză. Ellie întinse sticla în direcţia lui Janelle, Nate şi Stevie, dar toţi clătinară din cap. Lui Stevie i se părea scârbos să bei din recipiente din care băuseră şi alţii. Era adepta principiului lui Locard: fiecare contact lasă o urmă, iar în cazul ăsta, urma era saliva altora.

Ellie şi David se duseră să stea de vorbă cu alţi elevi din anul doi, lăsându-i singuri pe nou-veniţi.

— Pare simpatic, spuse Janelle cu veselie forţată.

Nate nu reuşi să mintă.

— Mă simt ceva mai bine, îi spuse el lui Stevie. Cred că eşti şi mai în rahat decât mine.

Nopţile veneau întotdeauna cu temeri. Era dificil noaptea.

Era trei dimineaţa şi Stevie era cât se poate de trează. Dacă avea să aibă un atac de panică, cel mai probabil urma să-l aibă în noaptea asta. Şcoală nouă, prieteni noi, un nou început, o nouă locuinţă în vârf de munte, în condiţiile în care nu fusese niciodată plecată de acasă şi de lângă părinţi mai mult de câteva zile. Noaptea aducea cu ea un aer mai răcoros, dar chiar şi aşa, camera părea cam sufocantă. Când deschise geamul, un imens fluture de noapte intră, îşi croi grăbit drum spre becul din tavan şi ateriză pe el cu un *poc.*

— Te înţeleg perfect, îi spuse Stevie.

Atacurile de panică începuseră când avea 12 ani. Nimeni nu ştia de ce. Părinţii ei încercaseră s-o ajute, dar erau complet depăşiţi de situaţie. Medicamentele amelioraseră problema, iar Stevie rezolvase restul cu ceva ajutor din partea terapeutului de la şcoală şi citind cam tot ce era pe internet despre subiect.

Era un an şi trei luni de când Stevie nu mai avea atacuri tot timpul şi cel puţin şase luni de când avusese unul puternic. Dar tot o mai îngrijorau nopţile. Încă se mai plimba prin cameră înainte de culcare, măsurând din ochi patul, întrebându-se dacă avea să urmeze una din acele nopţi în care era smulsă din somn de bubuitul inimii, care gonea ca o maşină de curse fără şofer, cu o cărămidă pe pedala de acceleraţie.

Se aşeză pe podea, sub fereastră, închise ochii şi lăsă adierea răcoroasă să se joace pe ceafa ei. Inspiră. Expiră. Unu. Inspiră. Expiră. Doi. Lasă gândurile să vină şi să plece aşa cum au venit.

N-aveai de gând să spui asta, aşa-i?

Nu-i nimic.

Poţi să te întorci oricând acasă.

Pe bune, nu-i nimic. Fă ca Elsa din *Regatul de gheaţă:* s-a întâmplat, e în trecut.

Eşti şi mai în rahat decât mine.

Deschise ochii şi se uită spre birou. Putea să ia un Ativan şi să adoarmă ca lemnul, dar a doua zi ar fi fost ameţită toată ziua.

Nu. O să treacă prin asta fără medicaţie. O să fie bine.

Aşa că apelă la celălalt medicament – misterele ei dragi. Stevie îndrăgise întotdeauna poveştile misterioase,

încă de când era mică. Când începuseră atacurile, descoperise că poveştile poliţiste erau salvarea ei. Dacă era trează noaptea, avea la îndemână romanele poliţiste, cărţile despre crime adevărate, serialele şi emisiunile radio. Poate că cei mai mulţi oameni nu s-ar calma citind despre crime în baie de acid, despre Lizzie Borden sau H.H. Holmes, despre omoruri pe autostradă, despre vecinul liniştit care are un secret întunecat, despre cadavre ascunse în pereţi şi amprente, despre treisprezece invitaţi la o cină care pentru unii e ultima… Dar acestea erau probleme la care mintea ei putea lucra, iar când mintea ei lucra la dezlegarea unui mister, nu avea timp să intre în panică.

Aşa că Stevie a devenit o enciclopedie a crimelor, iar între orele de clasă şi în timp ce umplea cutiile cu boabe de cafea la cafeneaua de la mall, asculta necontenit în căşti documentare despre crime reale. Intrase în comunitatea online a detectivilor virtuali, unde găsise oameni ca ea, oameni care-şi petreceau timpul studiind vechi cazuri nerezolvate. Acolo devenise fascinată de cazul Ellingham.

Ce-i drept, ideea că ea avea să rezolve cazul părea improbabilă. Era o puştoaică de 16 ani din Pittsburgh. Cazul acesta era vechi de decenii. Toată lumea încercase să-l rezolve. FBI-ul nu reuşise. Zecile de anchetatori serioşi (sau mai puţin serioşi) nu reuşiseră. Mii de oameni erau obsedaţi în permanenţă de el. Însuşi Ellingham, un geniu, încercase să afle ce se întâmplase şi căutările îl băgaseră în mormânt.

Nu rezolvai, aşa, fluierând, Afacerea Ellingham.

Se uită fix la pereţii cu vopseaua lor groasă şi potenţialele secrete.

Nu era în rahat. Ea era Stevie Bell şi intrase la Academia Ellingham prin propriile puteri. Şi se ştie că aici nu primeau oameni din greşeală.

Doar dacă nu cumva *a fost* o greşeală.

Dacă greşiseră? Dacă, pentru prima dată în existenţa academiei, se făcuse o greşeală? De ce îi făcuseră aşa ceva?

Nu. Nu. Nu. Nu.

Stevie îşi puse un serial audio, se târî pe podea şi deschise o cutie încă sigilată. Scoase mai multe dosare pline cu copii şi materiale imprimate perfect organizate,

o rolă de bandă adezivă zdravănă şi o foarfecă ţeapănă. Când cutia a fost goală, se apucă să o desfacă în bucăţi plate, îndreptând marginile capacului ca să facă dreptunghiurile egale şi perfecte. Lucră iute, cu atenţia împărţită între emisiunea din căşti şi ceea ce făcea.

În serialele poliţiste exista întotdeauna un panou al cazului – un loc unde erau puse imaginile victimelor şi suspecţilor, hărţi şi diagrame. Un rezumat vizual care te ajuta să analizezi toate datele. Cutia avea să servească de panou.

Sus puse trei fotografii: Iris Ellingham, Alice Ellingham şi Dottie Epstein. Adăugă şi planul Casei Mari, aşa cum era în momentul răpirii. Panoul cazului începu să capete formă pe măsură ce se umplea.

În centrul panoului ei, Stevie puse cea mai faimoasă probă a cazului, cea despre care se vorbea întotdeauna: scrisoarea de la Maestrul minciunilor:

Iată! O cimilitură! Ah, ce-o să ne veselim!
S-alegem pistol, frânghie? Trebuie să cumpănim.
Cuţitul taie ca briciul şi sclipeşte-aşa frumos!
Otrava lucrează alene, şi-atunci nu ni-i de folos.
Focu-i prea sărbătoresc, iar înecul cam durează.
Spânzurătoarea nu-i bună fiindcă este prea… aţoasă.
Să-i dai vânt de la-nălţime, ţeasta să i se zdrobească?
Sau maşina-i, cu viteză, de un zid să se izbească?
Bombele sunt zgomotoase, scot mulţime de scântei.
Ce de pedepse… tot felul, pentru băieţii cei răi!
Ce s-alegem? Ce s-alegem? Of, deloc, deloc nu ştim.
Dar şi-n gaură de şarpe noi tot o să vă găsim.
Ha ha!
Cu sinceritate,
Maestrul minciunilor

Scrisoarea în sine se pierduse în haosul anchetei, aşa că n-a putut fi analizată şi nici nu s-au prelevat amprente de pe ea. Rămăsese doar o fotografie a ei – o declaraţie de intenţie clară şi înfricoşătoare, care sosise la reşedinţa familiei Ellingham cu o săptămână înainte de răpire. Fusese alcătuită din cuvinte tăiate din reviste şi ziare, în înfiorătorul stil clasic folosit de cei care vor să-şi ascundă scrisul de mână.

Dintre toate aspectele ciudate ale Afacerii Ellingham, ăsta era cel la care tot revenea – această declaraţie bizară a unei persoane necunoscute care spunea: „Sunt un om rău. Am de gând să fac rău altora. Vă fac rău chiar acum băgând spaima în voi. Eu sunt lama tăioasă. Eu sunt Maestrul minciunilor."

Era un fel de *trolling,* doar că mult, mult mai complicat. În anii '30 ai secolului trecut era nevoie de eforturi mari ca să scoţi din minţi o persoană faimoasă. Trebuise să ia o colecţie de reviste şi ziare, să găsească cuvintele de care avea nevoie, să le decupeze cu atenţie şi să le lipească deliberat şui, după care să trimită rezultatul prin poştă, fără să aibă habar de efect.

De ce ţi-ai anunţat prezenţa, Maestru al minciunilor? De ce le-ai spus ce-aveai de gând?

Stevie adăugă pe panou încă o fotografie – Anton Vorachek. Scrisoarea Maestrului minciunilor era proba care o convingea întotdeauna pe Stevie (şi pe alţii) că Voracheck era nevinovat. Vorachek abia lega două vorbe în engleză – probabil că n-ar fi ales să scrie *o poezie* în engleză, şi încă una inspirată de Dorothy Parker. Nimeni nu crezuse vreodată că avea vreun sens ca Vorachek să fi comis fapta, dar găsiseră asupra lui bancnotele marcate, nu-l plăcea nimeni şi tipul mărturisise în instanţă.

Maestrul minciunilor bântuia cazul ca o fantomă.

În ora următoare, Stevie asamblă imaginile şi organiză dosarele. Avea schiţe arhitecturale, copii după interogatorii, rapoarte de poliţie. Fusese nevoie de foarte mult timp, de o bibliotecară serviabilă şi de ajutorul altor detectivi virtuali ca să adune toate astea. Ca să tipărească tot acest munte de informaţii consumase două tonere de imprimantă şi un bax de hârtie care aparţinea campaniei electorale a lui Edward King (bonus!). Şi chiar *era* un munte de informaţii – totul cântărea foarte mult. Lui Stevie îi plăcea să ţină în mână dosarele şi teancurile de hârtii, să le studieze iar şi iar, până ce toată informaţia îi alerga prin creier ca un străvechi râu. Cu siguranţă că mai veniseră şi alţii la Ellingham atraşi de caz. Unii dintre ei veniseră înainte să existe internetul, aşa că nu avuseseră acces la tot ce avea acces Stevie. Iar ceilalţi…

Nu. Niciunul nu fusese aşa de pasionat ca ea. Ştii când eşti fanul numărul unu – cel care ştie toate cuvintele,

simte sincopele şi lacunele. Ştii când eşti *cel care înţelege.*

Se lumina de ziuă când Stevie a terminat de pus cap la cap panoul şi de organizat toate documentele pe birou şi în bibliotecă. Se duse la fereastră şi descoperi o dimineaţă blândă, prietenoasă, cu o briză uşoară, plăcută, închise ochii şi trase adânc aer în piept.

Scena în care îşi face apariţia detectivul e crucială în povestirile poliţiste. Acţiunea se mută în salonul lui Sherlock. Micul belgian cu mustaţă cerată apare la recepţia hotelului de lux. Bătrânica blândă cu tricotajul în sacoşă vine în vizită la nepoată când prin sat încep să circule scrisorile otrăvite. Detectivul particular se întoarce la birou după o noapte prin baruri şi o găseşte acolo pe femeia cu ţigara în mână şi pălărie cu voaletă. Acesta e momentul în care totul se va schimba.

La Academia Ellingham apăruse detectivul.

14 aprilie 1936, ora 04:00

Când George Marsh s-a oprit în faţa porţilor domeniului Ellingham, l-au întâmpinat doi bărbaţi în salopete, înarmaţi cu puşti. I-au făcut semn să treacă, şi el a condus maşina pe drumul periculos, pentru a doua oară în doar câteva ore.

Albert Ellingham şi Robert Mackenzie îl aşteptau pe aleea din faţa casei. Mackenzie era zgribulit în paltonul lui, pe când Ellingham părea să nu simtă deloc frigul. S-a repezit la portieră şi, când a dat cu ochii de George, a făcut un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt? Ce-i cu faţa ta? Ce s-a întâmplat?

Se referea la vânătăile de pe maxilarul lui Marsh şi din jurul ochiului său şi la rana de pe obrazul stâng. Ochiul lui stâng era aproape închis de umflat ce era.

— Nu erau acolo, spuse Marsh coborând din maşină.

— Cum adică nu erau acolo? Nu le-ai văzut?

— Când am virat spre West Bolton, am făcut cam o milă şi m-am oprit, fiindcă blocaseră drumul cu o maşină şi m-au atacat. Vor încă două sute de mii. N-am văzut nici urmă de Iris sau Alice.

Robert a oftat lung.

— Ai avut dreptate, Robert, a spus Ellingham. Vor mai mult. Aşa că o să le dăm mai mult. Cât timp avem la dispoziţie?

— Douăzeci şi patru de ore, a răspuns Marsh. O să primim încă un telefon. Au spus să punem pe cineva să aştepte lângă cabina telefonică de pe Church Street în seara asta la unsprezece. Voiau să le duci tu banii, dar i-am convins să accepte să-i livrez eu.

— Ei, acuma sigur o să chemăm poliţia şi FBI-ul, nu? i-a spus Robert lui Marsh. Putem pune pe cineva să-l trezească pe J. Edgar Hoover. Nu se poate s-o ţinem tot aşa.

— Au spus că au mărit răscumpărarea fiindcă ai implicat poliţia, a spus Marsh. Adică pe mine.

— Nu vor să implicăm poliţia, a spus Ellingham. Pot să le dau orice doresc.

— N-o să se termine niciodată, a răspuns Robert cu voce spartă din cauza stresului. Eşti o sursă nesfârşită de

fonduri. Chiar nu înţelegi?

O bufniţă a străbătut cerul ţipând.

— Ar trebui să discutăm înăuntru despre asta, a spus încet Marsh. Vocile se aud noaptea până departe.

Casa Mare era acum cufundată în linişte, dar nu era deloc liniştită. În vârful muntelui, electricitatea fluctua deseori. Luminile din holul principal pâlpâiau. Casa în sine părea să pulseze. Alţi doi bărbaţi în salopete aşteptau înăuntru, lângă uşă, cu armele pregătite. Păreau buimăciţi, speriaţi, şi faţa învineţită a lui Marsh n-a fost tocmai ce le trebuia ca să se calmeze. Majordomul, Montgomery, era încă treaz şi la datorie.

— Să aduc apă şi bandaje, domnule? a întrebat el.

— Poftim? a spus Ellingham.

Apoi, amintindu-şi de rănile lui Marsh, flutură din mână.

— Da, da. Adu!

Ajuns în birou, Ellingham s-a dus agitat la măsuţa cu băuturi şi, cu mâini tremurânde, a turnat whisky în două pahare şi i-a dat unul detectivului, păstrând unul pentru el.

— Ce le-ai spus celor din casă? a întrebat Marsh. Trebuie să fi observat că doamna Ellingham şi Alice nu s-au întors.

— Le-am spus că ne confruntăm cu una din obişnuitele ameninţări din partea anarhiştilor şi că doamna Ellingham a fost sfătuită să rămână peste noapte în Burlington, cu o prietenă, până rezolvăm situaţia.

— Crezi că te-au crezut? a întrebat Marsh.

— Puţin probabil.

Câteva minute, tăcerea se aşternu peste cei trei. Marsh s-a lăsat într-un scaun. Ellingham a rămas în picioare lângă foc, cu o mână încleştată pe marginea şemineului. Mackenzie s-a aşezat să studieze din nou scrisoarea. Montgomery a apărut cu apa şi bandajele. Marsh şi-a curăţat faţa de sânge.

— O să le aducem înapoi, s-a răstit brusc Ellingham. O să le dăm tot ce cer. Iris e puternică şi inteligentă. O să ştie să aibă grijă de ea şi de Alice.

— Cu tot respectul, a spus Robert, în condiţiile de faţă mă văd nevoit să vorbesc deschis. Da, doamna Ellingham e inteligentă. Are caracter puternic şi e atletică. E campioană la înot şi schi. Credeţi că ar

permite ca ea şi fiica ei să fie răpite fără să opună rezistenţă? O să se lupte cu răpitorii. Situaţia asta a mers din rău în mai rău. Cu fiecare moment care trece fără să anunţăm poliţia, ea e într-un pericol din ce în ce mai mare.

— Deja s-au înfuriat că am implicat pe altcineva. Uite ce i-au făcut lui Marsh! Putem să ne ocupăm singuri de asta. Le dăm ce vor, fără să atragem şi mai multă atenţie asupra noastră.

— S-ar putea să nu avem de ales, a răspuns Robert. Chiar dacă am vrea, crezi că n-o să se afle? Numai în casă avem douăzeci de oameni, plus cei din şcoală, iar în câteva ore, încă o sută de bărbaţi vor veni la muncă. Cum vreţi să păstrăm secretul ca să nu ajungă în presă?

— Contramandează lucrările din weekendul ăsta şi ai grijă ca oamenii să fie totuşi plătiţi.

— Asta n-o să-i oprească să vorbească, a spus Robert. Până în zori, o să afle tot Burlingtonul.

Ellingham s-a uitat la Marsh, care sorbea cu grijă din whisky ca să nu-l usture buzele umflate.

— Poţi să faci rost de o asemenea sumă până mâine? a întrebat Marsh.

— Banca din Burlington n-o să poată face faţă unei asemenea retrageri de fonduri fără notificare prealabilă, a spus Ellingham. Robert, trezeşte pe cineva din New York, spune-i să fie la bancă în clipa când deschide şi să trimită banii aici cu avionul. Pune în legătură omul cu banii cu piloţii. Vreau să fie toţi treziţi acum. Eu o să mă asigur că proprietatea e păzită.

După plecarea lui Ellingham, poliţistul şi secretarul s-au uitat unul la altul în lumina focului din şemineu.

— Îţi înţeleg dezaprobarea, Mackenzie, a spus Marsh. Nici mie nu-mi place chestia asta. Dar cred că aşa trebuie să procedăm deocamdată.

— Scrisoarea aia… *S-alegem pistol, frânghie? Cuţitul taie ca briciul şi sclipeşte-aşa frumos! Maestrul minciunilor.* Cine a scris asta vorbea despre *crimă,* nu răpire.

— Continuăm în felul ăsta încă douăzeci şi patru de ore, a spus Marsh. Cine-a făcut asta… cunoaşte bine locul. Trebuie să presupunem că ne supraveghează. Dacă proprietatea colcăie de agenţi FBI, individul ar putea să

intre în panică şi să facă ceva necugetat. Ne păstrăm cumpătul şi facem ce ni se spune.

Ellingham şi-a făcut apariţia în uşa biroului.

— Tocmai am fost anunţat că a dispărut o elevă – o fată pe nume Dolores Epstein. Trebuie să o căutăm pe tot domeniul. E imposibil ca dispariţia ei să nu aibă legătură cu răpirea. E o fată cuminte. N-ar fugi de aici. Dumnezeule, trebuie să ne protejăm elevii! Dar nu ne putem da de gol. Va trebui să găsim un pretext ca să-i scoatem pe toţi de-aici.

Robert Mackenzie închise ochii, obosit. I se părea că se pregăteşte un dezastru şi nu putea face nimic ca să-l împiedice.

8

A doua zi, Stevie se trezi în patul necunoscut şi tresări. Pe podea se afla toată munca ei din noaptea precedentă. Chipurile familiei Ellingham o priveau în timp ce-şi aranja obiectele de toaletă în suportul compartimentat din plastic albastru pe care îl alesese cu atâta grijă. Împinse şamponul într-o margine, gelul de duş în cealaltă margine, căutând un loc potrivit ca să aşeze vertical aparatul de ras. Trase pe ea pantalonii de pijama şi un halat, îşi puse şlapii, luă suportul pentru baie şi rămase în faţa uşii închise două minute bune, făcându-şi curaj să iasă pe coridor.

Era aiurea. De ce i se părea aşa de aiurea? Doar ştia că era la cămin. Mai dormise la prieteni. Dar acum era altceva – cu oamenii aceştia avea să locuiască pe termen lung şi unii dintre ei erau tipi. Jumătate erau tipi.

Şi ce dacă? Era îmbrăcată în halat şi… şi ce dacă?

Deschise uşa. Nu era nimeni pe coridor. Se îndreptă alene, cu paşi măsuraţi, către baie, cu un aer triumfător. Mai era o baie la etaj; era puţin probabil ca toată lumea din casă să se înghesuie la asta. Însă nu era prea mare şi era deja plină de abur, iar singura cabină de duş era deja ocupată.

Stevie îşi aşeză cutia cu obiectele de toaletă pe pervaz şi studie cât de opac era geamul ca să se asigure că era imposibil să vezi ceva de afară. Perdeaua de la duş a fost dată brusc în lături şi şi-a făcut apariţia Ellie, şiroind de apă. Teoretic, avea prosop, dar îl folosea ca să-şi usuce părul. Practic, Ellie era în pielea goală.

— A, salut! spuse ea. Apa e cam rece. Scuze.

Îşi văzu de drum, trecând pe lângă Stevie şi lăsând băltoace la fiecare pas. Când ajunse la uşă, îşi înfăşură prosopul în jurul corpului, abia reuşind să acopere zonele principale, şi ieşi.

Asta înseamnă să fii sigur pe tine, şi-a spus Stevie.

Mai era şi chestia că Ellie era desculţă, în timp ce Stevie avea în picioare şlapii ei stupizi. Maică-sa o convinsese că, dacă îi scotea fie şi pentru o secundă, picioarele aveau să-i fie atacate de microbi oribili. Duşul părea curat, dar nu poţi să ştii.

Iar apa nu era cam rece, ci de-a dreptul rece.

Însă un duş rece nu e neapărat ceva rău într-o dimineaţă de vară, când eşti deja obosit. Era apă cristalină, de izvor de munte. (Probabil că era apă din conductele municipalităţii, dar era important să-ţi spui o poveste frumoasă când stai sub un duş rece ca gheaţa.)

Janelle era deja aşezată la masa din lemn, citind atent ceva de pe tabletă şi mâncând un castron cu cereale. Pix era instalată în hamac şi tricota. Nimeni altcineva nu părea să se fi trezit.

— ’Neaţa! spuse Pix. Găseşti în bucătărie tot ce-ţi trebuie pentru micul dejun.

Stevie se duse în bucătărie şi se repezi la cafea. Cotrobăi prin mica încăpere, studiind conţinutul distribuitoarelor de cereale şi al frigiderului.

Brusc, lângă ea apăru din neant un castron, făcând-o să tresară.

— E gratis, spuse David. Pix nu cântăreşte cerealele ca să-ţi trimită nota de plată.

Stevie nu înţelegea dacă remarca voia să fie un fel de înţepătură legată de bani sau, mai degrabă, de lipsa lor. Cine spunea chestii de-astea? Oameni ca David, care mai aveau şi obiceiul să se furişeze prin spatele tău în zorii zilei, când erai pe jumătate adormit. Oare ştia că familia ei nu avea bani?

Voia să se dueleze? Fiindcă ea nu se dădea în lături. N-ai de ce să fii drăguţă, Stevie. Ai undă verde.

Îl cântări din priviri. Purta aceleaşi haine din seara precedentă şi în păr încă mai avea înfipte vreo două pene rătăcite. Fie nu dormise, fie dormise îmbrăcat. Inspiră cu grijă. Respiraţia lui mirosea a vin. Cel mai probabil, stătuse la o băută cu Ellie.

Interesant, dar nu suficient. Uită-te mai atent. La lumina zilei, îşi putea face o impresie mai corectă despre el decât reuşise în întunericul din iurtă. Avea nasul lung şi subţire. Când el îi întinse castronul, ea observă muşchii subţiri şi bine definiţi care-i coborau pe braţ, iar la încheietura mâinii un ceas care părea să fie scump, dar cu urme de uzură. Cadranul de cristal era zgâriat, însă refuza să se spargă de tot, iar cureaua de piele, cu toate că era roasă, tot mai rezista. Stevie reuşi să-i vadă cadranul. Rolex.

Acum chiar că mirosise ceva. David avea pe braţe un model neobişnuit de bronz şi arsuri. Un braţ era roşu ca

racul, celălalt doar bronzat. La fel, o parte a feţei era mult mai roşie decât cealaltă. Era genul de arsură asimetrică pe care o căpătai dacă erai acoperit doar pe o jumătate din corp sau stăteai prea mult la soare pe o singură parte.

— Deci, spuse ea, apucând strâns castronul, băgându-l cu un gest hotărât sub distribuitorul de Froot Loops şi umplându-l cu cereale. Eşti din California?

— Aşa s-ar părea, spuse el luându-şi o cană.

Stevie se uită iar la bronzul inegal, la fâşiile de arsuri vindecate, la petele palide. Şi îi ascultă vocea. Nu avea tonul lent, relaxat, al californienilor.

— Recent? spuse ea.

— Recent ce? întrebă el cu o urmă de tensiune în voce.

Foarte bine.

— Te-ai mutat acolo recent? spuse ea, aruncându-şi în gură câteva cereale fără lapte.

— De ce crezi asta?

Băiatul zâmbea, dar zâmbetul era forţat. Şi tonul vocii îi era vag tăios. Mutarea era recentă şi avusese loc în circumstanţe nu prea plăcute. Puştan bogat, mutare recentă, subiectul îl făcea să se cam aricească şi era evident că se răzvrătea şi cerşea atenţie.

— Pur şi simplu, m-am prins, spuse ea.

— Te prinzi de multe? întrebă el zâmbind, de data asta sincer, dar pieziş.

Se sprijini cu spatele de frigider, şi cafetiera scoase un şuierat. Răsuci puţin ceasul pe încheietură.

Stevie urmări o clipă gestul. David se opri, părând să-şi dea seama la ce se uita fata, şi-şi băgă mâna în buzunar.

Ceasul ăla e legat de ceva neplăcut.

— Poţi să te dai un pic la o parte? spuse ea. Vreau să iau nişte lapte. Măcar să ştiu pe ce dau banii.

El zâmbi şi mai larg şi se îndepărtă de uşa frigiderului.

— Bineînţeles. Fata-detectiv trebuie să-şi ia micul dejun.

Stevie îi răspunse la zâmbet turnându-şi lapte şi punându-l la loc în frigider.

— Pentru problemele cu tati e nevoie de terapie, îi dădu ea replica.

El izbucni în râs – un mic hohot, ca o tuse. Stevie îi găsise punctul nevralgic. Era mare cât China şi uşor de nimerit, iar săgeata ei îşi atinsese ţinta.

Acel mic schimb de replici ar fi trebuit să fie de-ajuns. Ar fi fost perfect dacă totul s-ar fi terminat acolo, pur şi simplu. Dar, desigur, nu exista cale de scăpare. Locuia şi el în aceeaşi casă. David se aşeză în capul mesei şi se uită la ceilalţi aşezaţi la masă.

Cu părul ciufulit, Nate li se alătură, furişându-se în încăpere. În dimineaţa asta părea un pic mai vivace şi chiar salută pe toată lumea.

— Şi? spuse David puţin cam tare. Ce planuri are toată lumea azi?

— Întâlniri cu consilierii, spuse Janelle. Cum sunt? Eu îl am pe dr. Hinkle.

— Îţi place să asculţi poveştile oamenilor despre cum s-au rătăcit în Marele Accelerator de Hadroni[41]? întrebă David.

— La nebunie, spuse Janelle.

— Atunci n-o să ai probleme. Tu la cine eşti, Nate?

— La dr. Quinn, spuse Nate.

— Of, clătină David din cap. Bandajează-ţi bine rănile, că simte mirosul de sânge de la mare depărtare.

— Poftim?

— Şi tu, Stevie?

Zâmbetul ăla pieziş îi era din nou adresat ei.

— Dr. Scott, răspunse Stevie.

— O, Căpitanul Entuziasm! răspunse David.

Stevie o surprinse pe Pix zâmbind uşor, fără să-şi ia ochii de la tricotat.

— E plin de vioiciune. O să rezolvaţi împreună mistere?

— David! îl atenţionă Pix.

— Întreb şi eu, răspunse David.

— Ce-ai vrut să spui cu sângele? insistă Nate. E dură?

— Ţine minte: nu e nicio ruşine să plângi, răspunse David. După aceea, vreau să spun. Ca mine după ce mi-am pierdut virginitatea.

— *David,* spuse iar Pix. Nu speria oamenii! Dr. Quinn e-n regulă. O să-ţi fie bine, Nate.

Stevie rămăsese blocată la faza cu virginitatea. Era o glumă? Trebuia să fie o glumă. Ce voia să spună? Era, cumva, o fază de-aia când spui ceva foarte intim ca să

dai impresia că eşti mai presus de chestiile astea? Rostise oare „virginitate” mai tare decât celelalte cuvinte din propoziţie? Făcea cumva aluzie la virginitatea ei?

Ah, şi acum tipul o studia cu atenţie. Aruncase vorbele acelea ca pe o capcană în calea ei.

Stevie îşi îndesa în gură cereale Froot Loops, dar nu le simţea gustul, iar zahărul îi scrâşnea în dinţi.

— O să-mi pună multe întrebări despre cartea mea? întrebă Nate.

— Cum ar fi? întrebă David. Adică despre intrigă? Sau care e cel mai tare dragon?

— Adică… am terminat-o sau mai lucrez la ea.

— A! făcu David. Îhî. Probabil că asta o să întrebe. Ce grupă sanguină ziceai că ai? Ca să ştim, pentru orice eventualitate.

— *David!*

David ridică mâinile.

— Glumesc şi eu. Ştie că glumesc. Ştii că glumesc, nu, Nate?

Nate nu părea să ştie asta. Iar Janelle, care urmărise tăcută scena, era acum gata să intervină.

— Stevie, hai cu mine mai târziu, spuse Janelle. Mă duc să văd atelierul. Trebuie să văd unde ţin sculele pentru sudură. Abia aştept să pun mâna pe noua mea lampă de sudură.

Exact când Janelle spunea „lampă de sudură”, îşi făcu apariţia Hayes, ud de la duş. Părul auriu îi era lipit de cap. Spre deosebire de David, era îmbrăcat impecabil, în şort alb şi o cămaşă albastră. Chiar şi la prima oră a dimineţii, tot arăta nefiresc de bine. Mai puţin ochii, care erau cumplit de injectaţi.

— La ce oră te-ai trezit? întrebă David măsurându-l cu privirea. Mahmur?

— N-am prea dormit azi-noapte, spuse Hayes cu un zâmbet şmecher.

— Serios? zise David. Ia spune, ne inviţi pe toţi la nuntă? Inclusiv pe Beth?

Hayes ridică din umeri şi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Şi? întrebă David. Acum eşti celebru sau cum?

— Ceva în genul ăsta, spuse Hayes zâmbind. Mda, poate că da.

— Afacerea cu zombie e o afacere la scară globală, spuse David. Oamenii sunt înnebuniţi după morţii vii.

— Parcă e povestea vieţii mele, spuse Stevie. Lucrez la Monroeville Mall.

Hayes nu răspunse nimic.

— În Pittsburgh, spuse Stevie. Monroeville Mall.

Hayes înclină capul şi-i zâmbi, dar era un zâmbet care parcă spunea: *Habar n-am despre ce vorbeşti.* În expresia lui era categoric o urmă din felul în care o priveau uneori părinţii ei. Începură să-i ardă obrajii.

Nate ridică ochii din străfundurile lăptoase ale castronului său cu cereale şi se uită mai întâi la Hayes, apoi la Stevie.

— Ce te-a făcut să vrei să scrii despre zombie? întrebă Janelle, încercând să întreţină o conversaţie normală.

Ellie intră poticnindu-se, îmbrăcată într-o pereche de şalvari jerpeliţi şi un tricou pe care scria FĂ ARTĂ CA LUMEA. În loc de salut, se aşeză pe un scaun şi-şi puse cu degajare un picior gol pe masă, examinându-l o clipă.

— Nu ştiu, răspunse Hayes. M-am dus anul trecut acasă, în Florida, am făcut câteva zile surf şi ideea mi-a venit dintr-odată. Uneori, când te duci undeva şi te relaxezi şi ai timp să te gândeşti, ideile încep să curgă.

— Nu se ştie niciodată când îţi vin ideile, spuse Ellie. În Paris, stăteam cu toţii la un pahar de vin şi le lăsam să vină de la sine.

— Sunt oarecum în discuţii cu P.G. Edderton pentru un film, spuse Hayes.

— P.G. Edderton? spuse Nate. P.G. Edderton, cel cu *Motelul Silver Moonlite?*

— Doar discutăm, spuse Hayes cu un zâmbet blând. Dar, da.

Chiar şi Ellie ciuli urechile auzind asta. P.G. Edderton era genul de regizor de care ea ar fi auzit. Făcea filme de artă excentrice, despre silfide minione, frumoase, isteţe, nebune şi pline de viaţă, filme care erau transformate într-o mie de gif-uri, filme pline de replici pe care le cita toată lumea.

— Păi, baftă, spuse David.

Din nou, sensul vorbelor lui era neclar. Nu părea să fie o urare de bine.

— E cazul să vă pregătiţi, strigă Pix de pe scara care ducea la apartamentul ei. Trebuie să ajungeţi la întâlnirile programate.

Îi aştepta viaţa de zi cu zi la Ellingham.

9

Stevie păşi în strălucirea senină a dimineţii tipice de Vermont şi se îndreptă pe potecile şerpuitoare, pe sub bolta de copaci, către Casa Mare. Sună la uşa masivă. Pe vremea lui Ellingham, ar fi deschis majordomul lui, Montgomery. Montgomery era pomenit des în cărţile despre caz. Era şeful personalului lui Ellingham. Instruit în Anglia, lucrase pentru feţe regale şi fusese furat de la una dintre cele mai mari case din Newport ca să fie capul Casei Ellingham. După răpiri, a continuat să lucreze pentru Ellingham, dar era zguduit, traumatizat şi a murit după câţiva ani.

Acum nu mai exista majordom. Doar un bâzâit uşor care semnaliza că uşa era deschisă. Intră în spaţiul cavernos. Larry de la Pază stătea la biroul lui cufundat în umbră, chiar lângă uşa de la intrare.

— Mergi la dr. Scott, corect?

Stevie încuviinţă din cap.

— Ia loc acolo, spuse el arătând spre scaunele de lângă şemineul masiv.

Câţiva oameni erau deja acolo, inclusiv Germaine Batt, care era absorbită de ceea ce lucra pe telefon.

— Când îţi vine rândul, urcă la etaj şi fă stânga, pe coridor, spuse arătând cu degetul spre balconul aflat exact deasupra capului său. Îl găseşti în ultima cameră care dă în faţă.

— Fostul dormitor al lui Iris Ellingham, spuse Stevie ridicând privirea spre tavan.

— Exact, spuse Larry lăsându-se pe spătarul scaunului. Te interesează cazul? Care e cartea ta preferată despre el?

— *Crimă în munţi,* de Sanderson, spuse Stevie fără ezitare. Are un stil enervant, dar cred că el explorează cel mai în profunzime cazul.

— Da, e o alegere bună, spuse Larry dând aprobator din cap. Ai citit *Dosarele Ellingham?*

— Aia cred că se cam grăbeşte să tragă o mulţime de concluzii nefondate, spuse ea.

El dădu din cap, aprobându-i spusele.

Aerul din Casa Mare era răcoros şi avea un foarte vag iz de fum, în ciuda faptului că era foarte puţin probabil

ca cineva să mai fi fumat acolo după perioada interbelică. Ea ştia totul despre clădirea aceasta. Holul acesta – holul principal – era făcut din lemn de trandafir importat din India. Şemineul înalt de doi metri şi jumătate era construit din marmură roz din regiunea italiană Carrara, de unde provenea şi marmura lui Michelangelo. Aplicele erau toate din cristal austriac, alese personal de unul dintre cei şase arhitecţi care au lucrat la proiect. Vitraliile în stilul şcolii din Glasgow (ceea ce însemna ceva foarte elegant, dar Stevie nu prea ştia ce anume) erau prezente peste tot, inclusiv la o verandă cu acoperiş de sticlă pictată cu flori întreţesute şi păsări ascunse printre ele.

— Stevie? Stevie Bell?

Auzindu-se strigată, ridică privirea. Spuneţi-mi-Charles era la etaj, sprijinit de balustradă şi se uita în jos, la ea. Purta un tricou cu Lanterna Verde şi pantaloni de tercot, iar părul lui lunguţ era încâlcit ca al unui băieţel.

— Hai sus, spuse Spuneţi-mi-Charles.

Îi ieşi înainte în capul scărilor şi-i întinse mâna.

Pe o uşă din apropiere ieşi o femeie. Primul lucru pe care l-a observat Stevie a fost înălţimea ei, accentuată de o pereche de pantofi negri cu toc cui şi un luciu subtil, untos. Când s-a răsucit pe călcâie, Stevie a zărit o clipă tălpile roşii. Nu era expertă în modă, dar ştia că pantofii de genul ăla erau scumpi, la fel şi fusta conică impecabil croită şi puloverul fin mare, complicat, care se plia şi cădea în falduri, ca printr-o vrajă. Părul ei lung era vopsit delicat, într-o paletă întreagă de nuanţe de arămiu şi auriu. Femeia butona telefonul.

— Bună dimineaţa, Jenny! o salută Charles.

— Bună, spuse ea, fără să ridice privirea.

Îşi văzu ţanţoşă de drum, fără să se oprească nicio clipă din butonat. Era imposibil să nu-i observi atitudinea dispreţuitoare. Stevie nu văzuse aşa ceva la fosta ei şcoală. Charles zâmbi, prefăcându-se că n-a observat.

— Dânsa e dr. Quinn, spuse Charles. Ţine cu cei din anul întâi un seminar de istorie şi cultură americană. Hai să mergem la mine în birou.

Podelele de lemn care scârţâiau erau acoperite cu traverse care amortizau zgomotul. Fiecare uşă de la etajul acesta era din lemn masiv, închis la culoare, cu

mânere rotunde, din cristal şlefuit în faţete tăioase, care păreau periculoase.

Ultima uşă, cea de la camera lui Iris şi a lui Spuneţi-mi-Charles, avea pe ea un panou din plută acoperit în întregime cu însemne, mici postere şi abţibilduri: PUNE TOTUL LA ÎNDOIALĂ; PĂZEA, CĂ O SĂ ÎNCERC SĂ FAC ŞTIINŢĂ!; REFUZ REALITATEA TA ŞI O ÎNLOCUIESC CU A MEA. Cel mai mare însemn era în mijloc şi părea făcut de mână. Spunea: PROVOACĂ-MĂ!

Era, efectiv, tot ce-i speria mai tare pe părinţii ei, şi asta o entuziasma la fel de mult pe cât o dezgusta.

Camera fusese categoric modificată. Probabil că tapetul de un argintiu palid era original, dar acum încăperea era ticsită cu rafturi, câteva scaune, un birou şi o canapea micuţă. Erau cărţi peste tot – pe toate rafturile corpurilor de bibliotecă, aşezate în şiruri înclinate peste alte cărţi, puse teancuri pe podea, pe spătarul canapelei, înşirate pe şemineu. Pe perete erau şase diplome şi certificate, toate în rame masive – Harvard, Yale, Cambridge. Mai era o poză cu o echipă de canotaj, o fotografie de grup de la Cambridge… peste tot dovezi ale unei lungi şi importante cariere academice.

Charles îi făcu semn lui Stevie să ia loc.

— Aşa, spuse el. Trebuie să-ţi mărturisesc, Stevie: candidatura ta a fost una dintre cele mai interesante pe care le-am citit vreodată.

Stevie trase scurt aer în piept. „Interesant” era unul dintre acele cuvinte care puteau însemna orice.

— Te entuziasmează foarte mult povestea acestui loc, dar şi crimele şi metodele de investigaţie. Ţi-ar plăcea să lucrezi pentru FBI?

Stevie încuviinţă scurt din cap.

— Excelent! Hai să vedem ce avem aici pentru tine.

Îşi consultă laptopul, nu înainte de a-şi pune ochelarii.

— Aşadar, pornind de la interesele tale, ăsta e rezultatul la care am ajuns. O să faci anatomie şi fiziologie, statistică şi spaniolă… astea o să fie cursurile de bază, care se şi potrivesc subiectelor care te interesează. Toate sunt foarte utile. Apoi ţi-am desemnat un meditator pentru lecturi despre dreptul penal şi istoria dreptului american. De trei ori pe săptămână o să mergi la yoga, pentru educaţie fizică. Toată lumea merge la dr.

Quinn la seminarul de literatură şi istorie. De obicei, studenţii lucrează în primul an la un mic proiect, care se leagă apoi de proiectul principal din anul al doilea. Te-ai gândit cumva la asta peste vară?

Stevie înghiţi în sec. O spusese cu voce tare în seara precedentă, dar acum, faţă în faţă cu Charles, faţă în faţă cu realitatea situaţiei, oare mai reuşea s-o spună încă o dată? Împinse vorbele cu greu dincolo de nodul din gât.

— Proiectul meu e… să rezolv cazul.

— Să-l rezolvi? spuse Charles înclinând capul într-o parte. Adică să scrii o lucrare despre caz?

— Nu, spuse ea. Adică… să descopăr ce s-a întâmplat.

Charles îşi scoase ochelarii, îi strânse şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— E un ţel foarte ambiţios, spuse el. Defineşte-l mai clar, te rog.

— Am citit toate teoriile, spuse Stevie îndreptându-se în scaun. Am citit toate rapoartele.

— Presupun că sunt o mulţime.

— Interogatoriile principale au cam opt mii de pagini, spuse ea. Cred că răspunsul se află aici. Cred că vinovatul era în casă în ziua aceea.

— Ia stai aşa, spuse Charles.

Se lăsă pe spătar, o cântări o clipă apăsându-şi bărbia cu pumnul. Cu fiecare secundă de tăcere, Stevie se cufunda tot mai tare în scaun.

— Am o idee, spuse el. Hai cu mine!

Zâmbi larg, ca un prezentator de emisiune educativă cu un căţel animat, un zâmbet care părea să spună: „Hai cu mine dacă vrei să *înveţi.”*

Stevie sări în picioare şi-l urmă pe coridor până la scara din dos. Urcară încă un etaj şi ajunseră la o uşă cu o plăcuţă care anunţa politicos INTRAREA OPRITĂ şi cu o încuietoare cu tastatură digitală. Lui Stevie îi plăceau mult camerele pe uşile cărora scria INTRAREA OPRITĂ şi aveau tastaturi digitale. Se uită cum Charles introducea codul de acces, fără să facă niciun efort ca să ascundă cifrele, ceea ce o făcu pe Stevie să tragă concluzia că voia ca ea să le vadă.

— 1936? întrebă ea.

— Ştiu, nu e o alegere prea creativă, răspunse el zâmbind. Dar e uşor de ţinut minte.

Treptele către pod erau înguste, simple şi aveau pete întunecate. Odată ajunsă în capăt, Stevie se trezi într-un spaţiu imens, care acoperea suprafaţa întregii case. Era foarte întuneric; ferestrele erau acoperite cu jaluzele şi draperii care blocau complet lumina.

— Evident că familia Ellingham avea foarte multe lucruri, spuse Charles atingând cu degetele panoul digital pentru lumini. Hârtiile au fost trimise la Yale, unele dintre ele la Biblioteca Congresului. Obiectele cele mai valoroase au ajuns fie la Institutul Smithsonian, fie la Muzeul Metropolitan, fie la Luvru, fie la diverse muzee de artă din lume. Aici avem ce a mai rămas din vieţile lor. Decoraţiunile. Vesela. Hainele. Obiectele casnice.

Clic, clic, clic. Încăperea se lumină.

Peste tot erau numai nişe şi cotloane, în toate direcţiile – rânduri, rânduri de rafturi de metal înalte până în tavan. Cutii de arhivare şi cărţi într-o direcţie, cuiere în cealaltă. Lămpi, vaze, piese de mobilier desperecheate – rame de pat puse unele peste altele lângă o fereastră, scaune adunate laolaltă în strânsă comuniune, taburete, măsuţe de toaletă împinse spate în spate. Mai erau acolo suluri de tapet vechi, globuri pământeşti, cutii cu mânere de uşă rotunde, din cristal.

Stevie avu impresia că creierul îi fusese înlocuit de un roi de albine, rotindu-se nebuneşte şi izbindu-i-se de ţeastă.

— Pe aici, spuse el.

Îl urmă fără o vorbă. Charles o conduse către peretele din celălalt capăt al încăperii, până la o vastă formă, de vreun metru jumate înălţime şi doi metri lăţime, acoperită cu un cearşaf din satin argintiu. Ridică pânza cu grijă. Era Casa Mare în miniatură. O copie perfectă, sub formă de căsuţă de păpuşi, identică cu originalul până la detalii precum vasele cu flori din faţă, pline cu floricele minuscule.

— Albert Ellingham a comandat-o pentru Alice la câteva luni după dispariţia ei, spuse el.

Întinse mâna într-o parte şi apăsă pe un buton ascuns, apoi deschise căsuţa pe o balama verticală, ca pe o carte imensă, dând la iveală atriumul şi scara uriaşă. Totul era perfect – lămpile, micile mânere de cristal ale uşilor. Dar partea cea mai bună era că totul era aranjat exact aşa cum fusese atunci.

— Am citit despre căsuţa asta, spuse Stevie. N-am ştiut că mai e aici.

— Poţi să vezi în celelalte camere deschizând spatele şi una din laturi, spuse Charles. Nu-i aşa că e frumoasă?

Stevie se apropie şi se aplecă pentru a studia micile încăperi. Se vedea camera lui Alice, completă până la ursuleţii de pluş de pe pat. În budoarul lui Iris erau perii de păr minuscule din argint şi cosmetice imposibil de micuţe. Bucătăria era plină de farfurii de porţelan cât o unghie. Şi iată şi biroul lui Albert Ellingham, cu două pupitre, telefoane mici, tablouri pe pereţi… o miniatură a trecutului.

— E o capodoperă, spuse Charles. A costat zece mii de dolari în 1936, adică o avere în banii de azi. Am fi trimis-o la un muzeu, dar toate lucrurile lui Alice trebuie să rămână în casă, ca parte a proprietăţii. Tot ce-i aparţine lui Alice rămâne aici.

Stevie îl ajută să închidă căsuţa şi să pună la loc cearşaful.

— Deci, de ce crezi că ţi-am arătat-o? întrebă el.

— Fiindcă e extraordinară? spuse Stevie.

— Este. Dar nu ăsta e motivul.

O căsuţă de păpuşi. Casa în miniatură. Lumea redusă la scară.

— E simplu, spuse Charles trecând direct la subiect. Un bărbat îndurerat a făcut pentru fiica lui jucăria perfectă, pe care ea nu avea s-o vadă niciodată. Sunt fiinţe umane reale, nu personaje fictive. Ştiu că acest caz e foarte popular – că, în general, crimele sunt populare. Dar crimele au o faţă umană. Dacă o să studiezi crime, trebuie să nu uiţi niciodată de oamenii implicaţi în fiecare caz.

Stevie nu-şi dădea seama dacă era un fel de mustrare, ori doar una din acele lecţii de viaţă pe care le ofereau adulţii, dar i se părea corectă. Măcar tipul o lua în serios.

— De aceea, înainte să te dedici complet încercării de a rezolva cazul, vreau să te implici într-un proiect mai mic, ceva care să redea latura umană acestei tragedii, spuse el.

— Ce proiect? întrebă Stevie.

— A, nu, nu e treaba mea. E treaba ta. Tu hotărăşti.

— Dar… e vorba despre o lucrare sau…?

Charles clătină din cap.

— Restul depinde de tine. Trebuie să ajung la următoarea întâlnire. Abia aştept să văd ce faci!

Coborând scările, lui Stevie îi vâjâia capul de tot ce văzuse. Germaine Batt ieşi de la dr. Quinn din birou şi coborî în grabă scările, trecând pe lângă Stevie. Arăta de parcă tocmai văzuse un document în care era descris în detaliu propriul deces.

Nate aştepta la parter. Se uită după Germaine, apoi se întoarse spre Stevie.

— Ei? întrebă el.

— A fost bine, spuse Stevie. Mi-a arătat podul şi nişte lucruri care au aparţinut familiei.

Nate dădu din cap şi-şi încrucişă braţele la piept, uitându-se în jur, dar fără să fie atent la ce vedea.

— Ai observat ceva ciudat azi-dimineaţă la Hayes? întrebă Stevie.

Nate se întoarse iar spre ea.

— Te referi la faptul că Hayes habar n-avea de Monroeville Mall, locul unde are loc acţiunea din filmul *Dawn of the Dead* şi din chestia aia super-celebră cu zombie? Îhî.

Stevie era încântată de rapiditatea cu care ea şi Nate păreau să îşi priceapă gândurile.

— Ce crezi de asta?

— N-am idee. Tipul arată de parcă a ieşit dintr-o imprimantă 3D.

— Nathaniel, se auzi o voce de sus.

Dr. Quinn se aplecă peste balustradă.

— Poţi să urci.

— O să te descurci de minune, spuse Stevie arborând o expresie cât putea ea de încurajatoare.

— Mda, termină cu de-astea, spuse Nate.

— Bine. O să fie oribil.

— Merci, spuse el. Ne vedem la masă… probabil.

Îşi aşeză rucsacul din pânză maro pe umeri şi o luă în sus pe scări ca un om care merge la ghilotină.

Larry urmări toată scena de la biroul lui şi o opri pe Stevie la ieşire.

— Dr. Scott ţi-a arătat câte ceva prin casă? întrebă el.

— Prin pod, spuse Stevie.

Larry se lăsă pe spate cu tot cu scaun şi luă în mână un pix, ţinându-l ca pe o săgeată de darts.

— Şi cum ţi s-a părut?

— Cred că e cel mai grozav loc pe care l-am văzut în viaţa mea, spuse ea.

Expresia lui Larry rămase neschimbată. Chipul lui era la fel de împietrit şi imobil ca munţii în care se aflau.

— Altfel, ţi-a plăcut întâlnirea? întrebă el.

— Cred că am multe de făcut, spuse Stevie.

— O să te descurci. Te pun la muncă aici, dar n-a murit nimeni din asta.

— Şi chiar dacă moare cineva aici, poţi să duci pur şi simplu cadavrul în pădure să-l îngropi.

Larry nu zâmbi. Doar colţurile ochilor i se încreţiră foarte puţin, într-o expresie pe care Stevie nu reuşi s-o descifreze.

Poate că ăsta era genul de loc unde nu se făceau glume despre cadavre îngropate.

14 aprilie 1936, ora 10:00

Leonard Nair Holmes era obişnuit cu pauzele în calendar, zile care, pur şi simplu, dispăreau. Odată, în 1928, pierduse toată luna iunie. Şi nu avea nicio dovadă concretă că anul 1931 existase vreodată. Oamenii i-au spus că existase – i-au arătat chiar şi ziare –, dar nu poţi să crezi tot ce citeşti.

Aşa că, în acea dimineaţă de marţi, când Leo s-a trezit în reşedinţa Ellingham, în camera lui cufundată în întuneric, şi-a văzut, pur şi simplu, de treabă după somnul lui plăcut, revigorant. Era timpul să caute de mâncare. Ieşi cu paşi târşâiţi din cameră, în papuci şi un halat maro de mătase, jerpelit şi prea lung, pe care-l târâia pe jos ştergând podelele cu el. Ceea ce era mare lucru, având în vedere că Leo avea peste un metru nouăzeci înălţime. Comandase halatul ca pentru un uriaş – mâneci largi, buzunare imense şi lung de parcă ar fi avut trenă. Abia a ajuns pe palier, când Flora Robinson l-a înşfăcat şi l-a tras înapoi în camera lui.

— Chiar dacă aş vrea, draga mea, o să am nevoie mai întâi de un grapefruit, patru ouă şi cam o sută de grame de gin înainte să…

Flora i-a astupat gura cu palma şi-a închis uşa.

— Ce te-a apucat? a spus el, băgându-şi mâna cu degete lungi în buzunarul halatului, după tabacheră.

— Leo! Iris şi Alice au fost *răpite!*

Leo a ridicat încet din sprâncenele sale arcuite şi a scos o ţigară din tabachera de argint şi jad. A bătut-o uşor de câteva ori de marginea tabacherei şi apoi şi-a pus-o în gură. Şi-a pipăit buzunarele. Când n-a găsit nimic, s-a dus la pat şi a cotrobăit pe-acolo. A aprins lumina, şi-a mijit ochii. A scormonit prin mormanul de cărţi şi mărunţişuri, găsind în cele din urmă o cutie de chibrituri turtită ca să-şi aprindă ţigara.

— Au fost luate când s-au dus ieri la plimbare cu maşina şi răpitorii au sunat şi au cerut răscumpărare, a spus Flora având grijă să vorbească încet. Albert l-a adus înapoi pe George Marsh. Le servesc angajaţilor un basm de adormit copiii, cum că ar fi rămas peste noapte la o prietenă, în Burlington, şi încearcă să nu implice deocamdată poliţia. Ştiu că azi-noapte au livrat

răscumpărarea şi lucrurile n-au mers deloc cum trebuia. Răpitorii au luat banii, dar nu li le-au dat înapoi pe Iris şi Alice. Au cerut şi mai mulţi bani. Albert îi adună acum.

Leo a tras câteva fumuri lungi, umplându-şi plămânii, ca să-şi pună creierul în mişcare.

— Aha, a spus el.

— Aha? Asta-i tot? Au fost *răpite.*

Leo a tras cu sete din ţigară, arzând tutunul cu un sunet care s-a auzit până în celălalt capăt al camerei. Şi-a mângâiat barba crescută cât dormise cu mâna cu unghii albastre, apoi şi-a studiat o clipă marginile ojei.

— Ai făcut curat? a întrebat.

— Am făcut ce-am putut, a răspuns Flora. Pentru *ea.* M-am dus la ea în cameră de îndată ce mi-am dat seama că se întâmpla ceva.

— Pentru noi toţi, Flora. Furtuna scufundă tot ce-i iese în cale.

— Trebuie să facem ceva, a spus ea.

— Cum ar fi? Nu ştiu unde e. Abia dacă ştiu unde sunt *eu.*

— Trebuie să ne *gândim.* Cine-ar face aşa ceva? Poate că ar fi bine să le spunem tot. Poate că trebuie să le spunem.

— Flora, a spus cu grijă Leo. Îmi dau seama că ai o conştiinţă şi că ea vorbeşte acum, dar la ce-ar ajuta asta? Nouă nu ne-ar fi de niciun ajutor şi cu siguranţă nu le-ar fi de ajutor lui Iris şi Alice.

— N-ai de unde să ştii…

— *Gândeşte-te,* Florie. Gândeşte-te! Nu vezi unde suntem? Suntem în reşedinţa izolată a marelui magnat Albert Ellingham. Oricine iubeşte banii putea să le ia pe Iris şi Alice, şi toată lumea iubeşte banii. Şi putea s-o facă oricine, fiindcă suntem în creierii munţilor. Albert o să plătească.

Flora a dat înapoi şi s-a sprijinit moale de perete.

— Tu, draga mea, ai nevoie de ceva ca să te calmezi, a spus el.

— Ba nu! s-a răstit Flora. Nu am.

Au fost întrerupţi de o bătaie puternică în uşă. Leo i-a făcut semn Florei să deschidă.

— Bună dimineaţa, Albert, a spus Flora. Tocmai îl dădeam pe Leo jos din pat. S-a întâmplat ceva?

— Da, a spus Albert, renunţând să se mai prefacă. S-a întâmplat. Nair, vreau să faci o porţie din cerneala ta invizibilă.

— Nu am la mine echipamentul.

— Avem aici un laborator complet echipat.

— Sigur că da, a spus Leo. Lasă-mi câteva ore…

— Nu! a spus Albert. Imediat. În clipa asta. Fă cât de multă poţi, cât de repede poţi. Cât o să-ţi ia?

— O oră? a spus Nair uitându-se nesigur la Flora. Poate două. Depinde de cantitate.

— Atunci ai la dispoziţie o oră. Ia orice îţi trebuie de oriunde vrei, numai grăbeşte-te.

— Stai să mă îmbrac şi mă apuc imediat.

Flora a închis uşa după Albert.

— Cerneală? a întrebat Leo.

— Banii pentru răscumpărare, a răspuns Flora. Probabil că îi marchează. Tu apucă-te de treabă şi eu o să văd ce mai pot afla.

Odată Flora plecată, Leo a încuiat uşa şi s-a dus la dressing. Înăuntru, pe o măsuţă, era amenajat un mic aranjament cu cântar, arzătoare şi pahare Bunsen. Mai erau şi sticluţe albastre delicate, care conţineau o cantitate deloc neglijabilă de substanţe chimice de tot felul. Lui Leo îi plăcuse mult chimia încă din copilărie. Îşi amesteca singur vopselele şi de aceea aveau o tentă neobişnuit de vie. Făcea şi cosmetice, motiv pentru care avea unghiile albastre, iar Iris şi Flora aveau farduri atât de deosebite. De aceea obrajii lui sclipeau deseori subtil, pudraţi cu argintiu.

Dar aceasta nu era o instalaţie pentru vopsele. Nici pentru farduri.

Fără să piardă nicio clipă, îşi puse sticlele şi paharele în geantă, trase o pereche de pantaloni peste pijama şi coborî de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

10

Stevie avea mari aşteptări de la cantina şcolii. Ştia că nu era cazul să spere la lumânări plutind sub tavan şi la fantome, ca în *Harry Potter,* dar mesele lungi, din lemn, păreau să fie o posibilitate reală. Mesele lungi apăreau în nenumărate cărţi poliţiste, în scenele în care toţi invitaţii casei erau aşezaţi la masă, studiindu-se peste paharele cu vin şi întrebându-se pe cine o să treacă în testament lordul Dudley sau care dintre ceilalţi l-ar fi putut omorî pe Ratchets cu crosa de golf.

Dar cu ce s-a ales, de fapt, a fost ceva care aducea puţin cu zona bufetului din hotelul în care stătuse cu clubul de criminalistică al liceului, când fuseseră cu toţii la un concurs în Hershey, doar că puţin mai artizanal şi poate combinat cu elemente de cabană de schi. (Sau aşa credea ea că arătau cabanele de schi. Nu văzuse niciodată una.) Avea un tavan înalt, boltit, şi pereţi luminoşi, din lemn şi piatră. Mese de diverse forme şi mărimi erau risipite aleator în încăpere – mese rotunde, la care putea sta un grup numeros, mese pătrate, de patru persoane şi foarte multe mese mici, la care nu încăpeau decât una sau două persoane. Pe lângă peretele opus bufetului cu mâncare erau înşirate canapele şi fotolii-puf cu tapiţerie în carouri, iar în faţa lor erau măsuţe joase – evident, un fel de cafenea pentru oameni care trăiau prea sus pe munte ca să ajungă la un Starbucks.

Meniul scris cu creta pe o tablă părea să sublinieze cu tot dinadinsul că totul provenea din surse locale şi conţinea sirop de arţar. Friptura de vită la grătar era făcută cu sos cu sirop de arţar şi aromă de fum. Macaroanele cu brânză erau făcute cu brânză afumată cu arţar. Meniul mai conţinea şi tofu cu sirop de arţar şi sos cu sirop de arţar pentru salate.

— Nu cumva ai uitat vreo clipă că eşti în Vermont? îi spuse Stevie lui Janelle în timp ce-şi luau tăvile. Uită-te în jos. Stai într-o baltă de sirop de arţar.

— Mda, răspunse Janelle puţin descurajată, luându-şi nişte tofu şi legume. Nu e pe lista mâncărurilor mele preferate.

Nate se uită în jos, prin sticla vitrinei, la cărnurile însiropate.

— O să beau sângele viu al copacilor, spuse el. Bagă!

În zona băuturilor, era apă minerală la bidon cu robinet (fiţă) şi un frigider plin cu sucuri naturale scumpe, la liber, inclusiv unul cu aromă de arţar, limetă şi molid, pe care Stevie îl studie atent, curioasă la culme. Era unul din acele lucruri pe care ea nu le văzuse niciodată şi n-ar fi avut oricum bani ca să le cumpere, şi acum acel lucru era, pur şi simplu, în faţa ei. Chestia asta părea să indice mai clar decât orice altceva ce fel de loc era acesta. Un loc cu sucuri de fiţe pline de arţar, puse la dispoziţie gratuit.

Luă unul. N-avea cum să nu-l ia.

Fiindcă încă era cald şi soare, se puseseră mese afară. Ellie rechiziţionase o masă de picnic şi se apucă să fluture din mână către ei, făcându-le semn să i se alăture. Hayes era aşezat la masă în faţa ei.

Janelle şi Stevie porniră spre uşa deschisă, dar Nate ezită.

— E cel mai naşpa să mănânci afară, spuse Nate, alungând o muscă din preajma farfuriei lui care părea să fie plină numai cu diverse tipuri de carne.

— Vitamina D, spuse Stevie. Ai nevoie de ea.

— De unde ştii tu? întrebă el. Vreau să-mi mănânc carnea la mine în cameră, cu lumina stinsă.

— Ca scriitor, eşti *sigur* că vrei să rosteşti exact aceste cuvinte? întrebă Stevie.

— Da, răspunse el.

— Hai să stăm azi cu ceilalţi, ce zici? spuse Janelle. Data viitoare stăm înăuntru.

Nate oftă şi le urmă.

— Ei? Cum a fost? întrebă Ellie când se aşezară la masă.

— A fost grozav, spuse Janelle. Îmi dau acces la atelier şi o să primesc şi un loc în şopronul artelor ca să lucrez la maşinăria Rube Goldberg pentru concursul Sendell Waxman. Versiunea pentru licee. Avem chiar şi buget pentru materiale. Locul ăsta e incredibil!

— La mine a fost OK, să zicem, spuse Stevie. Trebuie să-mi găsesc un proiect săptămâna asta care să adauge o latură umană infracţiunilor.

Nate nu spunea nimic.

— Ei? făcu Janelle.

— Mă urăşte, răspunse el pe şleau.

— Ei, hai, spuse Janelle clătinând din cap. Termină! Nu se poate să fii aşa chiar din *prima zi.*

— Mda, nu glumesc.

— A *spus* ea că te urăşte? întrebă Janelle.

— Nu s-a uitat deloc la mine. A zis ceva cum că în zilele noastre oricine poate publica orice cu prea mare uşurinţă, apoi mi-a citit o listă de cursuri şi mi-a zis să plec.

— Asta nu înseamnă că te urăşte.

— Dacă erai acolo, înţelegeai, spuse Nate.

Stevie se simţi privită. Din spate. Din lateral. Se uită în jur cât de subtil putea şi îşi dădu seama că nu se uita nimeni la ea – lumea se uita la Hayes. Parcă era un mic centru gravitaţional.

— Ce naiba bei acolo? întrebă Nate întorcând către el eticheta sticlei de suc.

— Suc natural, spuse Stevie. Era la bufet. Am hotărât să-l încerc.

— De ce?

— Fiindcă vreau să ştiu cum e.

— O să fie rău, spuse Nate. Ce e de ştiut?

— N-ai de unde să ştii.

— Of, Doamne, spuse Janelle, frecându-şi faţa cu mâna. Nate, pe bune. Trebuie să-ţi placă ceva. Nu se poate să fii tot timpul posomorât, să te deranjeze tot.

Nate îi făcu semn lui Stevie să bea şi-şi încrucişă braţele la piept. Stevie trase o duşcă zdravănă din sticlă. De cum îi atinse băutura gâtlejul, Stevie simţi cum îi atacă papilele gustative un gust lemnos, usturător, ca de dezinfectant, care-i urcă rapid în nări. Se repezi în faţă, astupându-şi gura cu palma, cât pe ce să-l scalde pe Nate într-o arteziană de arţar, limetă şi molid. Tuşi aşa de tare, că cei de la mesele vecine se întoarseră să se uite la ea.

— Da, spuse Nate. Acum înţeleg.

— Cum spuneai că stai cu cartea? ripostă Stevie când reuşi să vorbească din nou.

Nate se apucă să-şi studieze atent farfuria plină de cărnuri.

Brusc, Janelle se ridică pe jumătate şi flutură din mână.

— Vi! strigă ea. Vino să stai cu noi!

Vi îşi făcuse iar apariţia, cu ochelarii ei cu lentile colorate, îmbrăcată într-o salopetă cu pantaloni scurţi,

maiou roşu şi şosete dungate, până la genunchi. Părul ei era parcă un pic mai ţepos decât în ziua precedentă. Se strecură lângă Janelle.

Din nou, o minusculă bulă de panică bolborosi în Stevie. Dacă n-o să aibă niciun prieten? Dacă Janelle nu forma o legătură cu ea, iar Nate nu vorbea niciodată şi gata, asta îi era soarta? Poate că renunţase la viaţa ei de dinainte, venise în creierii munţilor şi nimeni n-o s-o placă şi o să se întoarcă acasă ca o mare ratată nenorocită.

Era vocea anxietăţii. Janelle o plăcea. Nu făcuse decât s-o cheme pe Vi să stea cu ele, fiindcă voia să flirteze cu Vi. Şi Nate, era şi el acolo. Doar că era mai greu de pătruns prin carapacea lui.

Lucrurile se aşezară la locul lor pentru o clipă, dar apoi David ieşi din sala de mese, cu părul zbârlit ţâşnind în unghiuri ciudate. Încă nu se schimbase de hainele din seara precedentă. Stevie avu aceeaşi tresărire interioară, de parcă-l mai văzuse undeva, ca şi cum era o persoană pe care o cunoştea bine. Dar era imposibil să se mai fi întâlnit.

— Salut! spuse el mult prea tare, aşezându-se. Tare-ţi mai place să te uiţi la mine. Nu-i nimic, te înţeleg. Spune-mi că n-ai băut din chestia aia!

Arătă spre sticla de suc din faţa lui Stevie.

— Am luat-o pentru tine, spuse Stevie împingând sticla spre el.

Ellie zâmbi şi se întinse pe bancă punându-şi picioarele goale în poală la David.

— Am veşti proaste, Hayes, spuse el. Cineva a stat aseară cu ochii pe tine.

Îşi împinse telefonul pe masă, către Hayes.

— Se pare că avem propriul nostru TMZ[5], spuse David. Cineva pe nume Germaine Batt?

În timp ce el vorbea, Stevie simţi un freamăt în aer. Oamenii se holbaseră până acum, iar în clipa asta se formase un curent subteran de şuşoteli.

— Prietena ta o să fie furioasă, remarcă David.

Hayes se uită la ecran, dar nu părea tulburat de ce vedea.

— Ei, asta e, spuse dându-i înapoi telefonul lui David.

— Probabil că asta se întâmplă când eşti celebru, zise David. Eşti urmărit peste tot.

Fără niciun motiv vizibil pentru Stevie, Ellie îşi puse talpa pe faţa lui David şi el o muşcă. Ea ţipă hohotind de râs. Se întâmplase uite-aşa, sub ochii ei, absolut din senin – un gest atât de bizar şi familiar! Stevie se încordă, apoi simţi o frământare interioară, fiind inundată de un val de anxietate.

Vi şi Janelle se uitară una la alta. Nate refuza cu încăpăţânare să ridice privirea. Într-un fel, Hayes nu părea să facă, de fapt, parte din grup.

Stevie se simţi cumplit de singură, doar o albină se hotărâse să-şi facă de lucru pe lângă urechea ei, bâzâind furios. În general, Stevie n-avea nimic împotriva singurătăţii, dar acum simţea că legăturile ei cu grupul se rupeau una câte una.

Poţi să te întorci oricând acasă…

★

Întorcându-se în camera ei, Stevie s-a aşezat pe podea, unde a rămas câteva clipe uitându-se la panoul cu documentarea ei.

Dacă locul ăsta nu era cu nimic diferit de altele? Dacă era, cum spunea Ellie, doar o adunătură de iepuri excitaţi, în vârf de munte? Venise aici fiindcă se presupunea că o să fie ceva diferit. La ce se aşteptase?

Câteva clipe bătu darabana cu degetele în podea, uitându-se la chipurile celor din familia Ellingham. Apoi îşi scoase computerul din geantă. Nu putea să stea aşa şi să se gândească la asemenea lucruri. Poate că i-ar fi fost de ajutor să afle mai multe despre oamenii din jurul ei.

Mai întâi, David. Care era treaba cu el? De pe lista cu elevi aflase că numele lui de familie era Eastman. David Eastman era un nume relativ comun, deci avea de luat la mână foarte multă informaţie, zeci şi zeci de rezultate ale căutărilor. A adăugat la cuvintele-cheie „Ellingham”. A mai adăugat şi „California”. A cotrobăit prin toate platformele de socializare existente. Trecuse o oră şi îi amorţise fundul de cât stătuse în aceeaşi poziţie, ghemuită, cu laptopul pe genunchi. Cu cât căuta mai mult, cu atât mai inexistent părea să fie David. Niciun profil, nicăieri.

— Unde naiba eşti? bombăni ea.

Se auzi o bătaie la uşă, apoi uşa a fost împinsă uşor. În spaţiul îngust a apărut Janelle.

— Salut, spuse ea. Pot să intru?

— Sigur, răspunse Stevie trântind capacul laptopului.

Janelle parcă plutea prin încăpere. Avea un fel al ei, delicat, de a păşi pe vârfuri, ţinându-şi ridicate de pe podea poalele rochiei lungi, vaporoase. Spre deosebire de Stevie, care era din nou în pantaloni scurţi negri (fusese o ofertă de genul trei-perechi-la-preţ-de-două, aşa că îşi luase trei perechi, toate negre), Janelle arăta ca un picnic într-o zi de vară. Când se mişca, emana o vagă aromă de parfum cu nuanţe citrice. Părul împletit în codiţe era încolăcit cu precizie fix în creştetul capului.

— Iartă-mă, spuse ea aşezându-se pe podea lângă Stevie.

— Pentru ce?

— Te-am ignorat la prânz. N-am făcut-o intenţionat.

— Nu-i nimic, spuse Stevie. Erai…

— Îhî, spuse Janelle fără să-şi poată stăpâni zâmbetul.

Îşi înfăşură rochia înflorată strâns în jurul genunchilor.

— Ştii că astă-primăvară m-am despărţit de prietena mea.

— Mi-ai spus.

— Şi n-am crezut că… dar Vi? Nu ştiu. Doar că… nu vreau să fiu una dintre acele persoane care devin obsedate când se îndrăgostesc şi-şi ignoră prietenii.

Stevie simţi cum o învăluie o senzaţie caldă şi în sufletul ei – încordat, fără ca ea să-şi fi dat măcar seama – se relaxă.

— Îţi place de fata asta?

— Îmi place de acest om, o corectă Janelle.

— Scuze. Păi, şi omul pare să te placă pe tine.

— Trebuie doar s-o iau mai încet, spuse Janelle, scoţând un luciu de buze de sub banda laterală a sutienului, aplicându-şi un strat perfect şi punându-l la loc. Abia am ajuns aici. Poate că e un fel de… nici nu ştiu ce. Trebuie să mă concentrez. Am de făcut o maşinărie, iar programul pe care l-am primit azi-dimineaţă este… o nebunie! Îmi place mult matematica, dar mă sperie ce mă aşteaptă. Ecuaţii diferenţiale dimineaţa, analiză matematică după-amiaza, fizică între ele.

— Pentru tine e floare la ureche, spuse Stevie.

— Îmi place panoul tău, spuse Janelle.

— Toată lumea are nevoie de un panou cu schiţe ale unor conspiraţii, spuse Stevie.

— Nu, zise Janelle arătând cu degetul. Tu pentru asta ai venit aici. Te-am auzit vorbind despre asta. Dacă şi mie mi-ai stârnit interesul, care nu mă omor după chestii de-astea. Tu şi cu mine o să ne descurcăm fără probleme. Şi, orice s-ar întâmpla, anul ăsta o să fim una alături de cealaltă. Eu o să-mi fac maşinăriile, iar tu o să dezlegi un mister.

După plecarea lui Janelle, Stevie se lungi pe spate pe podea şi privi în tavan.

O avea pe Janelle. Şi da, o să dezlege misterul. Dar acum avea altul. Cine era David? Ceva era putred aici. Simţea asta până-n măduva oaselor.

Stevie nu se temea de morţi, pare-se că viii erau cei care-i cam dădeau uneori fiori reci.

11

A doua zi dimineaţă, Stevie îşi târşâi picioarele până la fereastră frecându-se la ochi, dădu puţin deoparte un colţ al perdelei şi, privind afară, văzu că cerul era verde. Dacă ar fi crezut în semne, ar fi putut foarte uşor să ia asta drept un semn rău pentru prima zi de cursuri. Dar Stevie nu credea în semne. Un cer verde era o anomalie meteorologică şi poate o ocazie să pui o poză pe Instagram. Dar nu un semn.

Stevie îşi luă umbrela cu ea.

Prima oră, cea de anatomie, se ţinea într-un loc ce purta un nume deloc subtil: Sala Genius. Erau doar şase persoane la oră. A ajutat-o mult faptul că profesoara era Pix – măcar era cineva cunoscut.

— Bun venit la cursul de anatomie şi fiziologie, spuse ea. Vom discuta despre corpul uman fără piele, despre corpul format din muşchi şi oase şi organe. Aici…

Se duse la scheletul care atârna lângă tablă şi îl luă de mână.

— …avem cele două sute şase oase ale corpului uman, complet articulate. Una dintre primele întrebări care mi se pun legate de schelet este… dacă-i adevărat. De obicei sunt din plastic, dar acesta e cât se poate de adevărat. A fost donat academiei de cineva care a ţinut să-şi păstreze anonimatul şi, în fiecare an, cineva încearcă să-l fure. E conectat la un dispozitiv de alarmă. Nu furaţi scheletul. Îl cheamă dl Nelson. Purtaţi-vă frumos cu dl Nelson. E aici ca să vă înveţe despre ce e înăuntrul vostru, înăuntrul tuturor oamenilor.

Dl Nelson, scheletul adevărat, le rânjea privindu-i cu orbitele mari şi goale.

— Oasele au propria lor geografie – culmi şi văi, acolo unde se îmbină cu muşchi şi ţesut. Veţi învăţa care sunt relaţiile dintre acestea, dintre toate aceste sisteme: cel osos cu cel muscular, nervos şi endocrin, digestiv, reproducător, excretor, tegumentar, cardiovascular, respirator. Odată ce veţi învăţa ce sunt toate acestea, veţi afla şi cum funcţionează.

S-a mai vorbit despre extemporale şi teste (o mulţime), ore de laborator (de două ori pe săptămână) şi disecţii (mult prea multe pentru gustul lui Stevie). Pix

profesoara era cu mult mai dură decât Pix supraveghetoarea de cămin.

Când Stevie ieşi afară, începu să plouă şi, într-o secundă, era în mijlocul unei grindine cât oul de porumbel care se prăbuşea peste ea. Deschise umbrela, dar loviturile erau prea violente. O rupse la fugă. Reuşi să ajungă la cupola din capătul de jos al pajiştei, unde rămase naufragiată câteva minute. Când grindina se mai potoli şi nu-i mai punea viaţa în pericol, alergă până la Eunomia, unde trebuia să se întâlnească cu dr. Velman, pentru lecţia particulară de criminologie şi sociologie.

Dr. Velman părea să aibă în jur de 70 de ani şi, după ce i-a citit lista de cărţi pe care îi cerea lui Stevie să le citească – descoperind şi că ea citise deja două dintre cele mai importante manuale –, petrecu următoarea jumătate de oră vorbind despre arta şi meşteşugul călăului şi despre cum cei mai buni ştiau să lege nodul laţului spânzurătorii exact unde trebuie, astfel încât să rupă rapid gâtul victimei, în loc să o sufoce încet. În ultima jumătate de oră, vorbi despre creşterea şoricarilor.

După oră, Stevie zăbovi puţin în faţa clădirii, ploaia răpăindu-i pe umbrelă. Următorul curs era peste două ore. Ellingham funcţiona ca o facultate – te duceai la cursuri, iar între ele puteai să faci ce voiai cu timpul tău. Gata cu şuvoiul de oameni de pe holurile liceului, care te purta în înghesuială de la o oră la alta. Gata cu sălile de clasă în care mirosea a pufuleţi şi în care se simţea aburul de la maşina de spălat vase din cantină. Aici te simţeai ca un adult.

Aşa că stătea în ploaie, ca o fraieră. Toţi ceilalţi păreau să aibă ceva de făcut. Se întrebă dacă să se ducă să mănânce sau să meargă în camera ei sau poate să rămână pentru totdeauna aici, în mijlocul drumului. Trase adânc în piept aerul umed de munte. Avea timp. Unde-şi dorea cel mai tare să se ducă? Ce simţea că i-ar fi plăcut să facă?

Se întoarse şi o luă spre bibliotecă.

Când intră, văzu că înăuntru nu era decât Kyoko, care stătea singură la pupitrul ei masiv şi mânca un măr.

— Salut! îi strigă lui Stevie. Intră! Eşti nouă, nu?

— Îhî, spuse Stevie. Mă numesc Stevie Bell şi aş vrea să văd…

— Vrei să vezi cartea lui Dolores, spuse Kyoko, punând cu grijă mărul pe pupitru şi ştergându-se pe mâini.

Stevie se pregătise să întrebe dacă aveau ceva materiale despre caz, aşa că amuţi de uluire când auzi că i se oferea cartea lui Dottie.

— Primesc un dosar pentru fiecare nou elev, spuse Kyoko. E treaba bibliotecarei să ştie de ce materiale e nevoie. Te interesează cazul Ellingham. Hai în spate!

Îi făcu semn lui Stevie să înconjoare pupitrul de la recepţie şi s-o urmeze spre o uşă maro-închis, pe care era scris cu auriu cuvântul BIROU.

Dincolo de uşă se afla o încăpere mare, dar caldă. Totul era original – mese şi birouri din lemn, dulapuri din lemn. Pe mese mari se aflau cărţi pe cale să fie legate sau reparate.

— Deci ştii că în 1993, cartea ne-a fost înapoiată, spuse Kyoko. Datorită semnificaţiei sale istorice nu o împrumutăm. Poftim!

Scoase dintr-o cutie o pereche de mănuşi albastre, din latex, şi-i făcu semn lui Stevie să şi le pună, ceea ce Stevie abia aştepta. Nimic nu se compara cu satisfacţia de a auzi fâşâitul unor mănuşi chirurgicale trase pe mână. Era un detaliu minor, dar făcea ca investigaţia ei să pară un pic mai oficială.

— Uite, zise Kyoko, punându-şi şi ea mănuşi şi deschizând o vitrină ca să scoată un volum gros.

Îl aşeză pe una din mese şi-i făcu semn lui Stevie să se apropie.

Cartea era bine păstrată datorită anilor petrecuţi în depozitul de dovezi şi în arhiva bibliotecii. Supracoperta era impecabilă şi avea pe ea o imagine cu Sherlock Holmes purtând celebra lui căciulă cu cozoroc şi cu pipa de spumă de mare în gură, desenat cu roşu pe fundal alb.

Când Stevie deschise cartea, se auzi un pârâit slab. Paginile erau gălbui şi scrisul era foarte înghesuit şi compact. În buzunăraşul pentru fişa de bibliotecă, pe care scria BIBLIOTECA ACADEMIEI ELLINGHAM, nu era nicio fişă. Cartea fusese împrumutată, dar nu fusese înapoiată, în fapt, niciodată. Stevie dădu cu grijă paginile, iar când ajunse la prima povestire, *Un studiu în roşu,* se opri.

Pe una din primele pagini se vedea un semn scrijelit cu creionul, o linie neregulată care sublinia oarecum o frază. Era o frază foarte cunoscută, una dintre cele mai cunoscute din toate povestirile.

> *Sherlock spuse: „Cred că, iniţial, creierul uman e ca o mică mansardă goală, pe care trebuie s-o mobilezi după preferinţele tale.”*

— Dottie a făcut asta? întrebă Stevie.

— Habar n-am. Cartea asta a fost împrumutată de mai multe ori înaintea ei, de alţi elevi. Oricare dintre ei ar fi putut face însemnarea. Dar am observat-o şi eu.

Stevie frunzări cartea, dar nu mai era nimic altceva în ea. Era doar o carte cu povestiri cu Sherlock Holmes. Dar era *cartea.* Doar asta conta.

— Întâmplarea face că ştim foarte multe despre lecturile lui Dolores, spuse Kyoko. S-ar putea să te intereseze şi asta.

Deschise unul dintre fişetele de lemn şi scoase un dosar cu burduf.

— Prima bibliotecară de la Ellingham, Diana Cloakes, era o persoană remarcabilă – unul dintre cei mai buni bibliotecari specializaţi în documentare de la Biblioteca Municipală din New York. Albert Ellingham a angajat-o să vină să lucreze aici. A angajat cei mai buni oameni din toate domeniile. Ea a cumpărat o colecţie extraordinară şi a documentat totul cu meticulozitate.

Kyoko scoase din dosar un teanc gros de foi scrise la maşină şi se uită prin ele, apoi aşeză cu grijă câteva teancuri pe una din mesele mari, pline cu cărţi.

— Când Albert Ellingham a înfiinţat şcoala, a stabilit regula ca orice carte pe care-o voiau elevii să fie comandată, iar noi avem toate fişele din primul an. Acest teanc…

Arătă spre una dintre grămezi.

— …conţine toate cererile de cărţi din anul şcolar 1935-1936. Numai Dolores a făcut cereri pentru mai bine de cinci sute de cărţi. Şcoala a comandat patru sute optzeci şi şapte dintre ele. Restul de treisprezece erau în biblioteca unei universităţi din Turcia, care a refuzat să le vândă. Dacă e una din cărţile lui Dolores, o să vezi că după titlu apar literele *DE.*

Stevie trecu în revistă lista. Dolores ceruse mai multe lucrări în greacă, o mulţime de romane de care Stevie nu auzise niciodată, câţiva clasici. Alţi elevi ceruseră tot felul de cărţi, printre care şi o mulţime de titluri ciudate.

— *Revista Gun Molls,* citi Stevie. *Detectivul de la Moravuri, Detectivul de doi bani, Povestiri poliţiste sută la sută reale…*

— A, da! spuse Kyoko. Da, îmi plac de nu mai pot. Numai publicaţii de scandal, scriitură populară de mâna a zecea. Cele mai multe biblioteci sau bibliotecare nu le-ar fi comandat niciodată, dar regula lui Ellingham era clară: tot ce se cere. Tare-mi doresc să le mai fi avut, dar cred că elevii le-au luat şi nu le-au mai adus înapoi.

Stevie avea senzaţia că s-ar fi înţeles de minune cu elevii aceia.

★

Primele două zile la Academia Ellingham au trecut ca fulgerul. În primul rând, era *presiunea* care venea din toate părţile. Lecturile. Gândurile. Scrisul. Speranţa de a avea un bagaj semnificativ de cunoştinţe. Parcă era un fel de raliu academic cu camioane gigantice. Totul se întâmpla cu mare repeziciune. De la curs la curs, de la lectură la lectură.

Mesele ajunseră să aibă un ritm al lor.

Grupările generale începură să aibă sens – unii se aşezau la mese în funcţie de case. Alţii erau gameri. Alţii citeau. Unii luau mâncarea cu ei şi nu stăteau niciodată la cantină. Germaine Batt avea tendinţa să stea deoparte şi să urmărească totul cu atenţie, întotdeauna cu un dispozitiv în mână. Gretchen şi incredibila ei coamă roşie domneau de obicei peste una din mesele lungi dinăuntru. Hayes se mută de la masa Minerva ca să stea cu Maris şi un grup foarte pestriţ de oameni cu aspect boem. Vi era o prezenţă regulată la masa Minerva. Nate începu să vorbească un pic mai mult. Ellie venea şi pleca, la fel şi David, dar nu veneau şi plecau împreună. Nu păreau să formeze un cuplu – păreau mai mult să fie doar doi oameni care se simţeau foarte bine în propria piele şi nu erau prea atenţi la ce îi stingherea pe alţii.

După ora de literatură de miercuri, Stevie traversa pajiştea când i se alătură şi începu să ţină pasul cu ea o pereche de picioare încălţate în tenişi jerpeliţi. Să ţină efectiv pasul, imitându-i întocmai ritmul şi mişcările. Nu

era nevoie să ridice privirea ca să ştie cine era şi nici nu voia s-o ridice, dar capul i se răsuci în direcţia lui cu de la sine putere, ca o floare întorcându-se către soare, asta dacă soarele era o persoană enervantă care locuia la etaj. În ultimele câteva zile reuşise să evite să vorbească cu David. Dacă era la masa lor, ea se aşeza în celălalt capăt. În casă, el prefera să stea în cameră. Dar acum era aici, zâmbind, cu părul ciufulit săltând la fiecare pas şi tricoul bleumarin suspect de uzat. Pantalonii lui scurţi aveau găuri aşa de mari, că puteai pierde un telefon prin ele.

— Salut, Fata cu Crimele, spuse el. Cum merge investigaţia? Ai pus ochii pe vreun răufăcător? Pe vreun făptuitor? Zic bine? Răufăcător? Făptuitor? Suspect?

Stevie strânse din dinţi. Puteai să-i pui piedică. Puteai să-i tragi un şut în fluierul piciorului. Rezista la lucrurile de genul ăsta. Dar nimeni nu avea voie să se ia de misterele ei poliţiste. Asta o ustura până-n măduva oaselor.

— Ştii că într-o carte poliţistă tu ai fi deja mort? spuse Stevie.

El zâmbi şi mai larg şi o aprobă dând din cap. Corpul lui era… *aţos.* Cuvântul din scrisoarea Maestrului minciunilor i se potrivea. Era lung şi subţire şi probabil puternic. Părea făcut din noduri.

— Ce vrei? întrebă ea grăbind pasul.

— Merg şi eu în direcţia asta, spuse David. Locuim în aceeaşi casă. Care-i problema?

— N-am nicio problemă.

— Ce bine!

În drum spre Minerva, au trecut pe lângă grupul de statui. Era un punct de reper bizar în drumul lor spre casă. Stevie începea să se obişnuiască cu statuile, dar gruparea asta de capete fără trup încă îi dădea fiori. Parcă erau în toiul unei conversaţii şi se opriseră la trecerea străinilor.

— Mi-a povestit Ellie de conversaţia voastră, spuse el.

— Ce conversaţie? întrebă Stevie.

Avusese mai multe conversaţii cu Ellie, dar niciuna nu părea să merite să fie povestită altcuiva.

— Despre tine, spuse el.

Stevie se simţi nevoită să-şi cam stoarcă creierul. Vorbea cumva despre conversaţia din jurul căzii? Cea în

care Ellie întrebase despre vieţile lor amoroase şi ea explicase că nu avea aşa ceva?

— A spus că părinţii tăi lucrează pentru Edward King, zise el.

Răsuflă uşurată. Aceeaşi conversaţie, alt subiect.

— Mda, spuse ea alungând o albină cu mâna. Cred că unii au, pur şi simplu, noroc cu carul.

— Şi tu eşti mare fan?

— *Tu* ce crezi? spuse ea.

— Cine ştie? răspunse el. Nimeni nu cunoaşte cu adevărat pe nimeni altcineva. Iar ţie îţi plac legea şi ordinea.

Nu exista insultă mai mare ca asta, iar şi mai rău era faptul că se vedea nevoită să declare răspicat că nu-l plăcea pe Edward King. Edward King era absolut dezgustător şi asta o ştia toată lumea – bogat, corupt, arogant. Era sursa multor necazuri din viaţa lui Stevie. În mai puţin de treizeci de secunde, David reuşise să arunce două săgeţi dureroase în cele mai vulnerabile puncte ale psihicului ei.

— Nu sunt fan, spuse ea cu voce scăzută.

— Aha! Chiar voiam să spun că părinţii tăi par să…

— Nu ştiu de ce îl plac, îl repezi ea. Îmi storc creierii tot timpul ca să aflu răspunsul. Dar aici aş cam vrea să mă distanţez de chestia asta, aşa că…

— Sigur, spuse el săltând alături de ea. Nu ne putem controla părinţii. Adică, mama e apicultor şi tata a inventat bufetul suedez.

Ajunseseră la uşa albastră a casei Minerva. David tastă codul ca să descuie uşa.

— Avem tot timpul să ne cunoaştem, spuse el. Tot timpul din lume. La revedere!

Se întoarse şi o luă înapoi, pe unde veniseră. Nu intră deloc în casă. Stevie rămase în loc, întrebându-se ce naiba fusese asta?

Nu avea să fie singura întâlnire bizară din ziua aceea. Următoarea a avut loc după vreo oră, două, când ea încerca să citească la ea în cameră şi Hayes Major a băgat capul pe uşă.

— Salut, spuse el. Pot să vorbesc ceva cu tine?

Purta un tricou alb, strâmt. Impecabil. Era posibil să fi fost nou-nouţ. (Stevie nu cumpăra tricouri albe. Ţineau

prea puţin.)

— Pot să intru? întrebă el.

— Sigur, răspunse ea.

Intră în felul acela al lui, firesc, relaxat, lăsând uşa larg deschisă în urma lui. Ea îi făcu semn să ia loc pe podea, dacă dorea. El nu s-a aşezat; doar s-a lăsat pe vine. Părea o poziţie deloc confortabilă, doar că îi scotea în evidenţă musculatura tonifiată a picioarelor şi relieful patelelor. (Cuvânt din anatomie! Rotule. Deja folosea cunoştinţele acumulate aici.)

— Mi-a venit o idee, spuse el stând în echilibru pe micul lui taburet invizibil. Spuneai acum vreo două zile că ai nevoie de un proiect. Şi eu la fel. Mă gândeam: ce-ai zice să lucrăm împreună la ceva?

În spaţiul dintre Hayes şi Stevie dansau fire de praf. În lumina strălucitoare a după-amiezii târzii, părul lui emana efectiv lumină, de parcă era tors din fire de aur.

În Grecia sau Roma ar fi putut fi model pentru sculptori. Lumina era aşa de bogată, că el arăta acum ca o statuie, o creaţie de pe altă lume, făcută din lumini şi umbre, cu accent sudist şi tricou mulat. Stevie nu era sigură dacă ameţeala care o lua în prezenţa lui era cauzată de atracţie sau de buimăceala stupefiată a creierului ei, care încerca să determine exact cărei specii îi aparţinea Hayes. „Arată uman”, îi spunea creierul, „dar n-are cum să fie. Pometii ăia sunt imposibili. E o simulare. Origine necunoscută.”

— Împreună? spuse ea smulgându-se din gândurile rătăcitoare.

— Chestia e că *agentul* meu…

Rostind acest cuvânt, înfipse sfios o unghie atent manichiurată în podeaua de lemn.

— …crede că ar trebui să fac un alt serial. M-am gândit la asta şi mi-am spus… ce-ar fi să fac ceva despre ce s-a întâmplat aici? Despre crime. Despre faza cu răpirea. Tu ştii totul despre asta.

— Despre ce?

Era foarte greu să te concentrezi când vorbeai cu Hayes stând aşa de aproape de el, iar acum spunea ceva despre un serial nou. Nimic nu avea sens.

— Despre crime, repetă el. Tu ştii chestii despre crime, corect? Despre cazul de aici? Despre crime?

— Despre crime, repetă ea. Îhî. Ştiu. Dar… ce?

Nu făcea o impresie prea bună.

— Tu ai fi un fel de director tehnic. Experta. Am o idee chiar şi pentru trailerul de promovare. L-am putea filma în tunelul ăla, cel de sub grădina scufundată.

Într-o clipă, buimăceala se risipi şi totul deveni limpede ca cristalul.

— Tunelul? întrebă ea. Cel folosit de răpitori?

— De sub grădina scufundată, repetă el.

— Tunelul ăla a fost umplut cu pământ în 1938, spuse Stevie.

— L-au dezgropat astă-primăvară, spuse Hayes zâmbind şi mai larg. Pentru construcţie. S-au apucat la sfârşitul anului şcolar trecut. Am fost deja înăuntru.

— Ai fost în tunel? întrebă Stevie cu voce tensionată, aplecându-se spre el.

— O dată, spuse el. Anul trecut, când l-au excavat.

Lui Stevie nici nu-i trecuse prin cap gândul că tunelul ar putea fi deschis din nou. Nu credea deloc în soartă, dar coincidenţa sosirii ei cu golirea tunelului era incredibilă.

— Chiar mă gândeam că ar fi un loc perfect ca să fac ceva. Şi acum eşti şi tu aici şi ştii tot felul de chestii despre caz… Oamenilor le-ar plăcea să vadă aşa ceva. Am fi primii care am arăta interiorul tunelului.

Inima lui Stevie bubuia să-i spargă pieptul.

— Avem voie în el?

— Păi…

Pe chipul lui Hayes apăru încet un zâmbet tot mai larg.

— Teoretic, nu se ştie nimic de el. Au încercat să ascundă faptul că l-au deschis, dar într-o zi eram pe-acolo şi am văzut că scoteau tone de pământ.

— Şi chiar ai intrat în el?

— Chiar am intrat, spuse Hayes. Dar e doar o idee. Te înţeleg dacă eşti prea ocupată…

— Mă bag, spuse Stevie. La scris. Sau la ce-o fi. Mă bag.

— Super! răspunse Hayes. Deci îl iei tu pe Nate şi scrieţi ceva în weekend? Până luni?

— Stai aşa! Ce?

— Nu e nevoie să fie ceva lung, spuse Hayes. Vreo cinci pagini. Zece. Doar ceva despre caz, ceva ce se întâmplă în tunel. N-a murit acolo o elevă? Sau faza cu răscumpărarea? N-a fost ceva cu o răscumpărare? Ceva cu o barcă? În grădina scufundată?

Stevie aprobă din cap.

— Atunci, aşa facem, spuse Hayes. Asta o să faci. Scrie ceva despre tunel şi despre răscumpărarea din grădina scufundată. Putem face asta. O să fie grozav!

Câteva minute mai târziu, el dispăruse, iar Stevie se întreba cum se scrie un scenariu. Era un detaliu nesemnificativ. O să intre în tunel şi asta era tot ce conta.

★

Conversaţia bizară cu numărul trei a fost iniţiată de Stevie.

— Ia gândeşte-te, spuse Stevie mai târziu în aceeaşi seară, stând în scaunul de la biroul lui Nate. Ţi-aş putea servi eu toate informaţiile. Există transcrieri. Există dosare. Povestea e, practic, deja scrisă. N-ar trebui să faci mai nimic.

— Nu ştiu nimic despre cum se scriu scenariile, spuse Nate.

— Dar scrii!

— Scenariile sunt cu totul altceva, zise Nate. Scenariile sunt… sunt ca un fel de radiografie a unei cărţi. Doar oasele. Cuvintele pe care le spun oamenii şi acţiunile lor. Cărţile sunt… totul. Ce văd şi ce simt personajele şi cum e spusă povestea.

— Păi, pare mai simplu, sublinie Stevie.

— E altceva, spuse Nate. Trebuie să merg la dr. Quinn să-i arăt o schiţă a următoarelor trei capitole din cartea mea, plus că am de citit toate cărţile astea…

— Poate, spuse Stevie, dacă scrii asta, dr. Quinn o să te lase să lucrezi la carte mai mult timp. Ai putea să scrii deocamdată *asta* în loc de *aia,* ce zici? Ăştia de aici se dau în vânt după proiectele de grup.

Aşa cum Stevie fusese ademenită cu tunelul, Nate n-a putut rezista ocaziei de a trage chiulul de la scrisul cărţii.

— Deci iau toate astea şi le transform în nişte scenarii, spuse el. Şi tu ce faci?

— Eu sunt consilier tehnic.

— Adică?

— Explic ce s-a întâmplat, spuse ea. Te ajut pe tine. I-am putea spune *Maestrul minciunilor.*

Nate expiră prelung pe nas.

— Bine, spuse el. Orice e mai bine decât să fac ce-ar trebui să fac.

14 aprilie 1936, ora 15:00

Robert Mackenzie supraveghea livrarea unor mari sume de bani de la New York. De-a lungul întregii zile, două sute de mii de dolari au stat într-un morman pe podea. În timp ce el şi George aranjau banii, Ellingham a scos dintr-un dulap două sticluţe albastre şi o pensulă subţire.

— Ce-i acolo? a întrebat Marsh.

— O soluţie făcută de Nair pe care o folosim în jocurile noastre, a spus Ellingham. Când se usucă e complet transparentă. Ca s-o vezi, e nevoie de o altă soluţie şi o lumină specială. Chestia asta e aşa de bună, că i-am sugerat de multe ori lui Nair s-o vândă guvernului. Dacă din cine ştie ce motiv lucrurile n-or să meargă cum trebuie în noaptea asta, vreau să pot urmări bancnotele astea.

Teancurile de bancnote au fost marcate pe cant cu o dungă trasată cu pensula. Ellingham a luat şi măsura suplimentară de a-şi marca amprenta pe banderola de hârtie a fiecărui pachet de bancnote. Au pus ventilatoare peste tot prin încăpere ca totul să se usuce rapid şi apoi au pus banii în patru genţi.

— Am pus nişte oameni să urmărească intersecţiile în noaptea asta, a spus Marsh. Nu le-am spus de ce sau pentru ce – doar să noteze numere de înmatriculare şi orice li se pare ciudat. Le-am dat fiecăruia câte cincizeci de cenţi ca să vină cu informaţii solide.

— Dă-le câte cinci dolari, a spus Ellingham. Dă-le tot ce vor!

— La cinci dolari o să-şi dea seama că e ceva important şi-o să înceapă să inventeze poveşti. Cu cincizeci de cenţi mă asigur că sunt cinstiţi şi că nu se află despre ce e vorba.

Robert Mackenzie a urmărit neliniştit toată discuţia.

★

Telefonul cu instrucţiunile a venit în seara aceea, la ora 19:07. Indicaţiile spuneau să ducă banii în Burlington şi să aştepte lângă o anume cabină telefonică. Ellingham a condus el însuşi maşina, în care mai erau Robert Mackenzie şi George Marsh. Fiecare dintre ei era

înarmat cu un revolver. Au ajuns exact înainte de ora 20:00, oră la care a sunat telefonul. De acolo, li s-a spus să meargă cu maşina către Rock Point.

Rock Point e o culme stâncoasă aflată în apropiere de Burlington, care se prăbuşeşte abrupt în lacul Champlain. Vârful e aproape nelocuit şi terenul e foarte denivelat. Odată ajunşi, au găsit o săgeată trasată cu creta pe pământ, care arăta către poteca îngustă de pământ şi bolovani, ce ducea la apă.

— Robert, tu rămâi la maşină, a spus Ellingham.

Robert s-a uitat la poteca cufundată în beznă deplină, care ducea şi mai adânc în culmea împădurită şi bolovănoasă.

— Domnule Ellingham, dar e…

— Ai auzit ce-am spus, Robert. Stai aici. Dacă nu dăm niciun semn de viaţă într-o oră, întoarce-te şi du-te în oraş după ajutor.

Ellingham şi-a aprins lanterna. Când a pornit spre întuneric, pantofii i-au alunecat puţin pe pietrele lucioase.

— Se vede lumină în faţă, a spus el.

Calea le era marcată cu o serie de felinare făcute din cutii de tablă care, s-a descoperit ulterior, proveneau de la un restaurant din oraş. Restaurantul nu avea nicio legătură cu infracţiunea – pur şi simplu, cei de-acolo îşi scoseseră afară gunoiul cu o seară înainte. Gunoierii de pe traseul cu restaurantul au raportat că dimineaţă tomberoanele erau goale. Cineva furase gunoiul.

Chiar şi cu luminiţele din cutiile de tablă, poteca era periculoasă şi întunecată şi a devenit tot mai întunecată când luminiţele s-au rărit şi i-au condus către faleza abruptă. În sfârşit, pe una din muchiile bolovănoase ale peretelui de stâncă au găsit trei cutii de conserve şi o funie încolăcită. Dedesubt a licărit un felinar.

— E o barcă jos, a spus Marsh uitându-se cu grijă peste margine, cu pistolul pregătit.

— Luaţi funia, a strigat o voce. Coborâţi banii.

— Nu facem nimic până nu ni le arătaţi pe doamna Ellingham şi pe Alice, a strigat şi Marsh.

— Uitaţi-vă lângă voi.

Ellingham a alergat în stânga şi-n dreapta strigându-şi soţia, dar a găsit pe jos doar o poşetă şi un pantofior de copil.

— Avem nevoie de o dovadă mai solidă, a spus Marsh. O dovadă că sunt în viaţă.

Ellingham a lăsat geanta din mână şi a început să lege capătul funiei de mânere. Marsh a oftat şi l-a ajutat.

— Pun banii pe funie, a strigat Ellingham. Vă implor, duceţi-mi soţia şi copilul undeva unde să fie în siguranţă până ne ducem să le luăm. Nu ne interesează ce faceţi voi, le vrem doar pe ele.

Banii au trecut dincolo de marginea falezei şi au coborât pe perete – toate cele patru genţi. Ellingham a aruncat peste margine capătul funiei.

— Ăştia au fost toţi! a strigat Ellingham.

Dedesubt, felinarul a început să pâlpâie, aruncând forme ciudate.

— Ce fac? a spus Ellingham. Ce-i aia? Nu e codul Morse.

— Habar n-am, a spus Marsh trăgând cocoşul revolverului.

— Nu trage în barca aia! Fetele ar putea fi acolo! Felinarul s-a stins. Timp de un minut bun, nu s-au auzit decât vântul şi clipocitul blând al apei.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ellingham, părând cu adevărat vulnerabil şi înspăimântat pentru prima dată în noaptea aceea.

— Nu ştiu, a spus Marsh.

— Alo? a strigat Ellingham. V-am dat banii! Ce fac acum? Unde sunt?

Barca a dispărut în neant, luând cu ea orice şansă de a le mai recupera pe Iris şi Alice.

12

Scrierea serialului *Maestrul minciunilor* nu a fost deloc aşa de simplă cum promisese Stevie.

În prima zi, Nate a întâmpinat-o dimineaţă pe Stevie cu un zâmbet larg.

— Am scris aseară două capitole din noua mea carte! spuse el. Bine, sunt doar o primă variantă. Scriam iute ca fulgerul, Stevie. Jur că am scris vreo cincisprezece mii de cuvinte aseară.

— Adică… mult? întrebă ea.

— Nu ştiu! spuse el. Dar se pare că faptul că m-ai pus să scriu scenariul ăsta m-a făcut să vreau să scriu orice altceva, numai scenariul nu, deci am lucrat la cartea mea!

— Stai puţin! spuse Stevie. Stai puţin! Să înţeleg că n-ai scris scenariul?

Nate dădu fericit din cap.

— Îhî! spuse el.

La cină, se schimbase povestea.

— Tot ce am scris aseară e groaznic, spuse el. Şi nici scenariu nu avem. Hai să-l scriem odată. Mai arată-mi o dată documentele.

Toată povestea s-a repetat de mai multe ori. Stevie îi dădea copii după transcrierile interogatoriilor poliţiei. Acestea erau deja la îndemâna oricui, online. Nate se retrăgea să scrie. Nate făcea orice altceva. Până la urmă, Stevie a stat cu Nate la masa de lemn timp de cinci ore şi, unul lângă altul, trecând computerul de la unul la altul, au pus cap la cap zece pagini de scenariu.

Scena începea în tunel, cu Hayes citind scrisoarea de la Maestrul minciunilor. Apoi trecea la scena cu livrarea răscumpărării, în care Hayes îl juca pe Albert Ellingham. Cum avea să-l joace Hayes pe Albert Ellingham, un bărbat cu 30 de ani mai bătrân, nu era problema lor. Aşa cum nu era problema lor nici faptul că scena presupunea ca Albert Ellingham să traverseze cu barca un lac care nu mai exista. Ceea ce conta era că totul se petrecea în grădina scufundată, fiindcă, dacă filmau acolo, poate că Stevie reuşea să intre în observator.

Priorităţi.

Una peste alta, era mulţumită de ce făcuseră. Rezultatul aducea a scenariu – aveau personaje, replici şi

acţiune.

Luni seara, pe fundalul tunetelor de afară, Stevie şi Nate au înmânat scenariul unei mici echipe adunate în şopronul artelor. Pe lângă ea şi Nate, mai era acolo Maris, care era imaginea perfectă a femeii fatale, în puloverul ei negru, strâmt, pufos, mult prea gros pentru vremea de afară. Avea buzele de un roşu aprins, ca macul, şi purta ciorapi negri subţiri, cu dungă la spate, pe care avea grijă s-o arate întinzându-şi picioarele pe podea şi rotindu-şi-le ca să i se vadă gambele. Ţinea în mână o cană cu ceai fumuriu, al cărui abur parfuma încăperea.

— Cred că o cunoaşteţi pe Maris, spuse Hayes. Ea o să ne ajute cu filmarea şi regia.

Mai era acolo cineva pe care Stevie îl mai văzuse – în iurtă, în prima seară. Avea chipul prelung, cu frunte înaltă şi bărbie ascuţită şi proeminentă, iar pe frunte avea riduri premature de îngrijorare. Purta o haină lungă şi neagră, iar pe umeri avea aruncată o eşarfă stacojie.

— El e Dash, spuse Hayes. O să fie regizorul secund. Dash e cel mai tare.

Hayes citi scenariul cu voce tare de pe ecranul laptopului, iar Maris completă cu indicaţiile regizorale. Pe ici, pe colo era stângaci rău, iar în mare parte era, practic, copiat cuvânt cu cuvânt din diversele documente ale cazului, dar Nate îi dăduse o formă acceptabilă. Stevie alesese cele mai suculente părţi din transcrieri. Şi, spre cinstea lui, Hayes îl juca bine pe Albert Ellingham. Nu se ştie cum, dar chiar reuşeau să creeze ceva ce aducea a serial.

— E fantastic, spuse Hayes când termină. Maris, fă, te rog, nişte poze. Ca să documentăm procesul de creaţie.

— Sigur, spuse ea scoţând telefonul şi făcând câteva poze cu Hayes studiindu-şi laptopul.

— Am nevoie de mai multe detalii, spuse Dash. Cum era vremea în noaptea aia?

— Era ceaţă, răspunse Stevie.

— Putem face ceaţă, spuse Dash scoţându-şi telefonul. Vrei ceaţă? Facem ceaţă fără probleme.

— Multă ceaţă, spuse Hayes.

— Ooooo, da! aprobă Dash din cap. Pot să instalez nişte T-90-uri prin toată grădina scufundată. Ceaţa aia chimică e grea, pluteşte aproape de sol. Putem face să pară că deasupra lacului e plin de ceaţă.

— Super, spuse Hayes. Ceaţă.

— O să-mi trebuiască maşini de ceaţă, nişte stâlpi ca să montez lumini… Cred că o să reuşim să punem totul cap la cap.

★

În următoarele etape au încercat să facă lucrurile să meargă, iar Stevie şi Nate încă nu scăpaseră. Mai erau costume de asamblat şi recuzită de pregătit.

Pentru costume, Maris şi Stevie s-au dus la teatrul Academiei Ellingham. Era un spaţiu mic, special creat în acest scop, care de afară arăta ca un mic templu grecesc. Teatrul avea o sală de spectacole lungă, cu tavanul jos şi pereţii negri, cam de o sută de locuri. La depozitul de costume se ajungea urcând o scară din colţul holului de la intrare, care ducea într-un pod alcătuit din două camere lungi, separate de un coridor de numai o jumătate de metru lăţime.

Garderoba era într-o parte şi avea un tavan foarte înclinat, de care Stevie se tot lovea cu capul. Era ticsită de stative pentru haine care dădeau pe-afară de tot felul de obiecte de îmbrăcăminte oarecum grupate după un anume criteriu. Un stativ era plin ochi cu felurite ţinute bărbăteşti, alt stativ plin cu paltoane, unul cu rochii din toate epocile, stative cu chestii pufoase, armuri de plastic şi gips, obiecte amorfe, care probabil că aveau sens în anumite contexte, precum şi o friteuză uriaşă din polistiren şi un sac maro acoperit cu ochi din fetru.

Podeaua era acoperită cu o mare de pantofi şi cizme, iar pe rafturile de sub tavan erau pălării, coifuri, poşete, scuturi, pene (doar pene? doar pene… dar pentru ce?) şi lucruri de natură şi provenienţă necunoscute. Toată încăperea mirosea ca un magazin de haine de mâna a doua copt la cuptor şi îţi dădea senzaţia unei îmbrăţişări prea lungi şi prea strânse din partea unui personaj Muppet respins la casting.

Până la urmă, au ales două costume, o pălărie şi un pardesiu. În dulapul cu recuzită, care era la fel de sufocant şi chiar mai prost organizat, au găsit o geantă de pânză şi o vâslă pentru barca falsă.

Seara de miercuri a adus ceva neaşteptat – construcţii. Grupul se adună în atelier, o structură ca un hambar aflată pe lângă zona administrativă. Era un spaţiu vast deschis, friguros, şi conţinea lucruri care nu-şi prea

făceau apariţia în viaţa de zi cu zi a lui Stevie: mese cu ferăstraie circulare, stative cu unelte, containere mari, industriale. Aici veneau elevii de la Ellingham ca să creeze obiecte care necesitau spaţiu şi unelte şi foc. În această categorie nu intrau prea mulţi oameni, dar cu siguranţă intra Janelle, care avea pe faţă o mască de sudură şi se uita lung la două bucăţi de metal. Când Stevie intră, ea îşi ridică masca şi-i făcu cu mâna.

— Taie-mi astea în două pe lungime, îi spuse Dash lui Stevie arătând către nişte lemne. Uite măsurătorile.

Îi întinse lui Stevie o bucată de hârtie.

Ea se uită năucă la cifrele de pe ea.

— Poftim? spuse ea.

— Taie lemnele pe lungime!

Dash arătă cu degetul lemnele, apoi ferăstrăul circular.

— Cred că glumeşti, îi spuse Stevie.

— Le tai eu, zise Maris pe un ton plin de dispreţ, de parcă ar fi vrut să spună: *Îţi vine să crezi că tipa asta nu ştie să folosească un ferăstrău circular?*

Se duse agale spre ferăstrău, în puloverul ei pufos, şi se aplecă peste el cu mişcări experte.

Unealta începu să se învârtă bâzâind, iar Maris puse pe masă o scândură pe care o tăie în două. Aerul se umplu de miros de rumeguş. În timp ce lumea lucra, Hayes îşi făcu şi el apariţia, îi salută pe toţi, apoi se aşeză pe jos ca să studieze scenariul.

— Alo! strigă Janelle când Dash luă nişte stâlpi metalici dintr-un container din colţ. Ce faci cu ăia?

— Instalaţii de lumini, spuse Dash.

— Nu cred. Ăia sunt *stâlpii mei.*

— Doar n-ai nevoie de toţi, spuse Dash.

— Ba da, răspunse Janelle.

— Ne trebuie doar pentru câteva zile.

— Stâlpii ăştia sunt măsuraţi special pentru maşinăria mea. Nu sunt nişte stâlpi oarecare, spuse Janelle.

— Auzi? E imposibil să ai nevoie de toţi stâlpii ăştia. Iau şi eu câţiva.

— Putem să împrumutăm câţiva? întrebă încet Stevie. O să am grijă să-i primeşti înapoi.

— Pentru tine, spuse Janelle. Nu aş da stâlpii mei nimănui în afară de tine.

Într-o clipă, Dash scoase stâlpii din găleata în care se aflau şi ieşi grăbit cu ei din atelier.

Maris se oprise o clipă din tăiat lemne şi se uita într-un container industrial albastru de lângă un perete.

— Am găsit gheaţă carbonică, îi strigă lui Dash. Multă!

— Am destule maşini de ceaţă, spuse el. E mai uşor de lucrat cu lichidul.

Maris ridică din umeri şi închise containerul.

După ce au construit rampele şi au organizat stâlpii şi tot ce le trebuia ca să filmeze sâmbătă în grădina scufundată, au planificat incursiunea în tunel. Urma să aibă loc în noaptea următoare şi toată lumea trebuia să se adune la ora şapte în spatele şopronului.

Încă mirosind a rumeguş, Stevie s-a dus acasă şi s-a prăbuşit în pat. Zăcu aşa câteva minute cu faţa în sus, complet îmbrăcată, lăsând aerul răcoros care intra pe fereastră să-i mângâie faţa. Amurgul târziu de toamnă se prăbuşi în întuneric. Deasupra ei se auzea scârţâit de podele sub paşi. David era acasă. Îi ştia pe toţi cei din casă după sunetul paşilor. Începea să înţeleagă cum se aşeza şi se foia casa Minerva, cu un sunet aproape muzical. Ridică mâna deasupra capului şi dădu de metalul rece al patului. Trase peste ea pilota, izolându-se sub ea cu mirosul de rumeguş pe care încă îl emanau pantalonii ei de trening. Dincolo de peretele ăsta era Janelle, dincolo de celălalt perete era Ellie. Ea era la mijloc şi i se părea cât se poate de normal. Şi atunci o străfulgeră un gând. Se instalase de-a binelea. Era acasă şi aproape că terminase un proiect important despre cazul Ellingham, împreună cu prietenii ei. Mă rog, Nate era prietenul ei şi poate că şi Hayes, Maris şi Dash. Prietena ei, Janelle, îi dăduse materiale pentru proiect.

O străbătu un val plăcut de satisfacţie, care o făcu să se întindă şi să ia telefonul de pe noptieră. Avea în el o aplicaţie de notiţe, în care avea fişiere atent organizate cu imagini şi informaţii despre cazul Ellingham. Deschise fişierul numit SOCIAL. Conţinea documentarea făcută de ea despre viaţa dusă aici de familia Ellingham înainte de tragedie, pe vremea când casa era doar un specimen montan unic, excepţional şi ciudat, iar prietenii celebri ai familiei veneau să schieze iarna, să privească frunzele toamna şi să bea tot timpul. Unii dintre ei probabil că au stat în clădirea asta, în camera asta, pe vremea când şcoala încă nu fusese deschisă şi Minerva era casă de

oaspeţi. Stevie trecu în revistă conţinutul fişierului şi se opri la una din preferatele ei: poza listei de invitaţi de la o petrecere din 1929. Habar nu avea cine erau oamenii ăia, dar îi plăcea la nebunie să le citească numele: Gus Swenson, gemenii Billbody, Esther Neil şi Buck Randolph, surorile Davis (Greta şi Fio), Bernard Hendish, Lady Isobella de Isla, dr. Frank Dodds, Frankie Sullivan, soţii Van-Warner, McMurray „Telegraf" şi Lorna Darvish…

Şi lista continua. Veniseră aici să bea şampanie şi să danseze sub stele. Actori, scriitori, artişti, lume bună. Şi apoi, aici a locuit Dottie Epstein. Stevie citise despre Dottie – unul dintre cei mai inteligenţi elevi din şcoală. Puternică. Sclipitoare. O fată dură, din Lower East Side, care ştia să fure mere şi să-l citeze pe Virgil. Stevie luă telefonul în mână ca să se uite poate pentru a mia oară la poza lui Dottie. Avea bucle şaten, obraji rumeni ca merele şi strungăreaţă. Era deseori uitată, fiindcă nu era bogată. Nu deţinea o şcoală. Era doar o fată deşteaptă care încerca să facă ceva cu viaţa ei la Academia Ellingham. Citea povestiri poliţiste. Se dusese în observator ca să citească şi lăsase după ea o carte.

Stevie îşi lăsă telefonul pe burtă şi privi îndelung în tavan. Cazul trebuia rezolvat pentru toţi cei implicaţi, dar poate că în primul rând pentru Dottie. Pentru Dottie, care iubea misterele. În noaptea următoare o să se ducă în tunelul care fusese blocat din 1938. Era ceva ce categoric nu mai făcuse niciunul dintre cei care studiaseră cazul în ultimele decenii. O să fie, efectiv, pe teren virgin. Prin tunelul acela trecuse Dottie. Murise în el, lângă el sau din cauza lui. Tunelul marca locul unde Dottie trecuse din viaţă în moarte.

Stevie adormi în poziţia asta, cu telefonul pe burtă, gândindu-se la Dottie şi la tunel. O trezi un fascicul de lumină.

Stevie clipi buimacă. Preţ de o fracţiune de secundă, creierul ei încercă să identifice sursa luminii. Faruri de maşină?

Nu.

Încă aproape adormită, se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se într-un braţ.

Lumina, sau ceva făcut din lumină, era pe perete. Umplea spaţiul de lângă şemineu. Bule de culoare.

Litere, cuvinte.

Toate se amestecau haotic în creierul ei, până-şi dădu seama că bulele erau un mesaj făcut din litere tăiate din ziare:

Pe perete-o ghicitoare
Crima vine ca o boare
Un cadavru-n câmp, vai, bietul!
Oare o să-i ştim secretul?
Dar trupul din lac, femeia?
Oare ea să fie cheia?

Alice, Alice, unde eşti?
Nu vrei că ne lămureşti?

Detectivul a cocit.
Poate să înceapă jocul!
Maestrul minciunilor vine
Să se joace iar cu focul.

Încă o străfulgerare, şi mesajul dispăru.

13

Într-o secundă, Stevie sări din pat şi căzu ca un bolovan pe podea. Ochii îi zvâcneau puţin din cauza trezirii bruşte, a trecerii de la beznă la lumină.

Cuvintele i se învălmăşeau în minte în timp ce se târa spre fereastră. Când ajunse, se ghemui o clipă sub pervaz, tremurând din tot trupul de la adrenalină. Era cineva afară? Dacă se ridică un pic cât să se uite pe geam, o să dea nas în nas cu acea persoană? Fereastra era deschisă vreo cincisprezece centimetri. Oare o să bage cineva mâna pe-acolo?

Nu putea afla decât într-un singur fel.

Cu o mişcare iute se ridică în genunchi. Afară era întuneric şi nu se clintea nimic. Apucă rama ferestrei, fără să fie sigură dacă să o închidă sau să o deschidă mai mult ca să se uite afară. Strânse mai tare cerceveaua.

Îi veni altă idee: scoase de pe raft cea mai grea carte de criminologie, cea pe care o obţinuse cu doar trei dolari la un târg organizat de bibliotecă, cea care era comoara ei cea mai de preţ. O scoase pe fereastră şi o lăsă să cadă.

Nu se auzi niciun ţipăt. Auzi cartea căzând pe iarbă cu o bufnitură. Se furişă până la dulap, scoase lanterna primită de la şcoală şi o aprinse ca să cerceteze împrejurimile. Nimic. Doar întuneric şi iar întuneric, şi foşnetele uşoare ale nopţii.

Închise şi încuie fereastra, trase draperiile şi-şi băgă capul între picioare. Cum era? *Pe perete-o ghicitoare, crima nu mai ştiu cum şi nu mai ştiu cum…*

Şi atunci, o lovi.

Atacurile de panică sunt nişte javre afurisite.

Mai întâi veni senzaţia de viteză. Apoi gheara din gât, ameţeala, senzaţia de goană oarbă spre buimăceală. Apoi, vântul bizar vâjâindu-i în creier, răsturnând totul şi transformând totul într-o caricatură a realităţii. Toate căile i-au fost blocate. Fiecare opţiune ducea la pieire. Nimic nu mai avea niciun sens. Parcă cineva o strângea de gât cu amândouă mâinile. Stevie înghiţi cu greu, ca să-şi dovedească faptul că o putea face, că avea căile respiratorii deschise.

— N-am nimic, îşi spuse ea. Respiră: unu, doi…

Dar nu putea respira unu, doi, pentru că tot universul se strângea într-un punct. Leşinul ar fi fost o opţiune binevenită dacă n-ar fi fost groaza că acest carusel ar continua cumva să se învârtească, chiar şi în stare de inconştienţă.

Se spune că depresia te minte. Ei, bine, anxietatea e pur şi simplu proastă. E incapabilă să facă diferenţa între ceea ce e cu adevărat înspăimântător (să fii îngropat de viu, de exemplu) şi ceea ce nu e înspăimântător deloc (să fii în pat, sub plapumă). Erau apăsate exact aceleaşi butoane şi într-un caz, şi în celălalt. Stop. Mergi. Sus. Jos. Pentru anxietate sunt acelaşi lucru. Draperiile erau făcute din frică, podeaua era şi ea făcută din frică. Întunericul era făcut din frică şi, dacă ar fi aprins lumina, cu siguranţă că şi ea ar fi fost făcută tot din frică. Aprinse oricum lumina. Chipurile membrilor ucişi ai familiei Ellingham o priviră acuzator de pe panoul cazului. Se duse repede la servantă şi deschise cu mâini tremurânde un sertar. Aruncă în gură un Ativan, apoi se întoarse în grabă la noptieră şi-l dădu pe gât cu o duşcă de apă din sticla de lângă pat.

Avea să dureze până-şi făcea efectul, iar universul încă-i urla în urechi.

Avea nevoie de ajutor.

Se strecură pe hol, lovindu-se în drum de tocul uşii. Se duse şi bătu la uşa lui Janelle. După o clipă, se auzi vocea ei somnoroasă:

— Da?

Stevie apăsă pe clanţă şi descoperi că uşa era descuiată. Era prea buimacă să mai fie jenată sau să se simtă prost că o trezea.

— Ce e? întrebă Janelle ridicându-se în capul oaselor. Ţi-e rău?

— Atac de panică, spuse Stevie. Poţi… ai putea să… Janelle se ridică din pat, îşi luă halatul şi-l puse pe umerii lui Stevie. O conduse spre pat şi o aşeză, cuprinzând-o cu braţul de umeri.

— Iartă-mă, gâfâi Stevie. Iartă-mă.

— Aşa, spuse Janelle luând-o de mână. Nu-i nimic. O să trecem împreună peste asta. Ţine-mă de mână.

Strângerea mâinii lui Janelle readuse o fărâmă de realitate în lumea lui Stevie.

— Pot să stau un pic aici? întrebă Stevie.

— Stai până-ţi trece, răspunse Janelle. Oricât ar dura. S-a întâmplat ceva?

Lui Stevie nu-i veni să explice. Totul se clătina. Se sprijini de Janelle şi de peretele din spatele patului şi aşteptă ca lumea să se oprească din mişcare, ca vorbele să înceteze să i se mai învârtă prin minte, ca Maestrul minciunilor să plece.

★

A doua zi dimineaţă, când Stevie ieşi din camera ei, Janelle era în încăperea comună şi arăta incredibil de vioaie având în vedere că stătuse trează aproape toată noaptea ca să-şi ajute prietena. Purta un tricou gros, moale, pe care scria ÎNTREABĂ-MĂ CE-MI FACE PISICA şi o pereche de pantaloni comozi, din bumbac, iar codiţele îi erau încolăcite sub o eşarfă de un roşu vesel. Pe de altă parte, Stevie purta tot pantalonii de trening plini de rumeguş. Nu se uitase să vadă cum îi stătea părul. Putea să arate oricum. Nu se obosise să-şi dea cu apă pe faţă sau să-şi cureţe puchinii de la ochi ori să se spele pe dinţi. Nu voia decât să se dea jos din pat şi să se scuture de amintirea nopţii trecute.

Uitându-se la prietena ei, Stevie se simţi ruşinată. Nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea experienţă, în care altcineva decât părinţii ei să aibă grijă de ea în felul ăsta. Janelle o băgase la loc în pat chiar înainte să se crape de ziuă şi Stevie dormise profund câteva ore. Acum era ameţită şi se mişca greoi, încet.

— Cum te simţi? întrebă Janelle cu voce scăzută.

— Bine, răspunse Stevie. Mi-e puţin greaţă şi sunt obosită. Dar mă simt mai bine.

Nu reuşi să spună „datorită ţie”, dar încercă să transmită mesajul cu privirea şi apoi comportându-se stângaci în general. Janelle se mulţumi să clatine din cap într-un fel care spunea: *nicio problemă.*

Stevie ieşi din casă. Dimineaţa era proaspătă şi luminoasă – un cer albastru, nesfârşit, şi nori zdrenţăroşi, fericiţi, care alergau peste munţi. Era genul de dimineaţă care dădea cu tifla fricii din noaptea precedentă. Atâta farmec aproape că înrăutăţea lucrurile. Cum putea să fie aşa de anxioasă când totul era atât de încântător şi vesel?

Ei bine, foarte uşor, se pare. Substanţelor chimice din creier nu le pasă de cât de frumos e totul în jur.

Merse pe lângă zidul casei Minerva prin iarba umedă ca să-şi recupereze cartea de sub fereastră. Era un pic udă, dar o cercetă cu atenţie şi nu descoperi vreo stricăciune.

Ce se întâmplase? Citise materiale despre caz până adormise. Se gândea la răpire şi la tunel. Putea foarte uşor să fi visat mesajul de pe perete. Dar imaginea era foarte vie, clară. Se dăduse jos din pat. Aruncase o carte pe geam încercând să prindă un străin.

Se uită o clipă la cer strângând cartea udă la piept şi încercă să determine ce era real, după care se frecă la ochi – o usturau de oboseală. Trebuia să se ducă totuşi la ore. Şterse coperta cu tricoul şi duse cartea în casă.

În drum spre camera ei se ciocni de David, care cobora scările.

N-a fost mai nimic. Doar i-a aruncat un mic zâmbet. Cu gura lui mare, cu colţuri ridicate. Doar un zâmbet. Dar ceva a făcut-o pe Stevie să dea în clocot. Îi blocă drumul.

— Ai avut o noapte plăcută? îl întrebă ea.

— Ce drăguţ din partea ta să mă întrebi! răspunse el sprijinindu-se de perete. Sigur. Tu?

Întrebarea fusese pusă pe un ton neutru, dar zâmbetul lui se lărgi cu vreo doi milimetri.

— Ai fost ocupat aseară? continuă ea.

— Pui cam multe întrebări.

Tot neutru, tot cu o umbră de zâmbet. Dar era ceva în ochii lui. O străfulgerare. Era imposibil să-ţi dai seama ce, dar *ceva* era.

— Nu că nu m-aş distra, dar pot să mă duc la micul dejun? spuse el.

Stevie se dădu la o parte, dar se întoarse să se uite după el. Oare era posibil să fie David cel care-i proiectase mesajul pe perete?

★

În acea dimineaţă n-a fost prea atentă la discuţia despre *Fire de iarbă.* Stevie îşi petrecu mare parte din timp încercând să-şi aducă aminte cuvintele pe care le văzuse.

O ghicitoare… ceva cu crimă, ceva cu lac, ceva cu Alice. Sigur apărea pe undeva şi Maestrul minciunilor. Dar cu cât încerca mai mult să-şi amintească, cu atât mai

iute îi alunecau cuvintele printre degete şi parcă nici nu mai semănau a cuvinte.

Acum se amestecau şi cu Walt Whitman:

Şi cu privire la bătrâni şi mame şi la vlăstarele luate degrabă din poala lor.

Ce crezi că se întâmplă cu tinerii şi bătrânii?

Ce crezi că se întâmplă cu femeile şi copiii?

Ei sunt bine şi vii, undeva…[16]

Ghicitoare, ghicitoare… O femeie într-un lac, o fată într-o groapă…

Şi ea o să fie în noaptea asta o fată într-o groapă, când o să intre în tunel.

La anatomie, explicaţiile despre funcţiile scheletului axial şi ale celui apendicular ajunseră la ea sporadic. Prânzul o scoase aproape de tot din gândurile în care era pierdută, iar când a ajuns la laboratorul de spaniolă, groaza începea să se risipească şi Stevie începu să se concentreze la incursiunea în tunel. Simţi o fluturare de nerăbdare în stomac, iar senzaţia o ajută să suporte mai uşor restul după-amiezii.

Stevie se întoarse în grabă la Minerva ca să-şi ia lanterna şi mănuşile, apoi se întâlni cu Janelle la cinci pentru prima lor lecţie de yoga. Din opţiunile oferite de Ellingham pentru educaţia fizică obligatorie, Stevie alesese yoga. Suna mai bine decât Fitness şi serenitate prin alergare, Instrucţie militară prin cooperare sau Perspective asupra mişcării. La liceul lui Stevie, te puneau doar să alergi jumătate de oră pe bandă şi te lăsau în pace să-ţi asculţi emisiunile, ceea ce era, efectiv, singurul lucru care-i plăcea mai mult la liceu decât la academie.

Janelle o aştepta în faţa şopronului artelor cu un covoraş rulat sub braţ.

— Totul e-n regulă? întrebă ea.

— Îhî, făcu Stevie. Aşa cred.

— Visele provocate de anxietate sunt oribile, spuse ea.

În noaptea precedentă, târziu, Stevie reuşise să-i explice lui Janelle ce văzuse. Probabil că-i povestise ca şi cum fusese categoric un vis, şi nu o întâmplare dubioasă care era posibil să fi fost reală sau nu.

— Poate… Poate că am visat? spuse Stevie. Nu ştiu.

Janelle aprobă dând din cap, de parcă acesta era singurul răspuns la care se aşteptase.

— Dar, hai să zicem că n-am visat, spuse Stevie intrând în şopronul artelor. Cât de dificil e să proiectezi ceva pe un perete, în felul ăla? Presupun că ai avea nevoie de un proiector, nu?

— A, asta-i simplu, spuse Janelle. Poţi să faci unul din carton, bandă adezivă şi o oglindă. Nu e imposibil, dar…

— Vreau să spun… m-am trezit, zise Stevie. Eram în pat şi am văzut mesajul pe perete. Mi-am aruncat cartea pe geam ca să-l prind pe făptaş. Adică am încercat să-i arunc cartea în cap.

— Şi ai prins pe cineva? întrebă Janelle. Ai văzut pe cineva?

— Nu.

— Dacă eşti trezit în anumite faze ale somnului, realitatea şi visele se amestecă pentru câteva clipe. Şi faptul că eşti prima dată aici, probabil că era normal să-ţi provoace vise anxioase. Ale mele sunt totdeauna despre cum nu mă duc niciodată la ore. Şi e sfârşitul anului şi am chiulit de la tot. În nopţile bune, visez despre noi descoperiri în imprimarea 3-D şi Gina Torres îmbrăcată în Femeia Fantastică. Dar ştii care-i treaba?

O opri pe Stevie înainte să intre în sala de yoga.

— Cred că toţi venim aici fiindcă avem în cap ceva ce ne obsedează şi de care nu putem scăpa, spuse Janelle. Toţi avem un fel de fixaţie. Eu vreau să fac maşinării, tu vrei să rezolvi mistere, Nate vrea – sau nu vrea – să scrie, iar Ellie vrea să trăiască în propria ei comunitate de artişti. Hayes face seriale. Probabil că David creează jocuri. L-am văzut scriind coduri, aşa că ştiu că poate. Toţi suntem oarecum în propria noastră lume. Doar că aici, lumea ta e un loc real. Cred că creierul tău e un pic cam ocupat cu procesarea acestei informaţii. Ai avut un vis foarte viu. Ceva te-a trezit. Poţi să treci prin unele din etapele somnului văzând lucruri şi crezând că eşti treaz, când de fapt nu eşti pe deplin ieşit din starea de somn. Aşa e somnul, ciudat.

Văzute din perspectiva asta, lucrurile păreau să aibă sens.

— Cum ai ajuns să fii aşa de deşteaptă? a întrebat Stevie.

— Citesc mult, zise zâmbind Janelle.

Deschise fermoarul buzunarului din faţă al genţii, băgă înăuntru cardul de acces, îi prinse şnurul cu un clips şi închise la loc fermoarul. Orice făcea, Janelle făcea temeinic, chiar şi când îşi băga cardul în geantă.

— Plus că sunt fenomenală.

Ora se ţinea într-un mic studio deschis. Toată lumea şi-a lăsat genţile pe coridor şi s-a înghesuit înăuntru. Yoga era foarte populară, aşa că între covoraşe erau doar câţiva centimetri. Stevie folosi unul pus la dispoziţie de şcoală; era cauciucat, mov şi mirosea un pic a dezinfectant şi a picioare.

Profesoara, Daria, avea un fel de mic pian-acordeon la care cânta, punându-i pe toţi să se aşeze la începutul cursului pe nişte pături, cu ochii închişi. Trebuia să se concentreze la propria respiraţie, dar Stevie se tot întorcea cu gândul la acea clipă fulgerătoare din noaptea precedentă, când sărise din somn şi citise cuvintele de pe perete. Dădu filmul înapoi şi revăzu momentul de nenumărate ori. Cât de trează era când atinsese podeaua cu picioarele, când încercase să memoreze cuvintele?

Era imposibil de ştiut. Somnul avea şi el misterele lui, iar Daria le spunea să ia poziţia câinelui. Pentru Stevie, faza asta cu yoga era ceva nou, aşa că, în scurt timp, Daria era lângă ea şi-i aranja mâinile, şoldurile şi tălpile. Înainte să vină la curs, Stevie se uitase la câteva clipuri ca să se pregătească, dar când veni vremea să pună în practică ce văzuse, se zăpăci complet şi orice mişcare pe care-o făcea era cumva greşită. Era mereu cu cel puţin două mişcări în urma celorlalţi. Genunchiul nu era unde trebuia, braţul nu era ridicat suficient, răsucirea nu era destul de amplă. Daria o supraveghea atent şi, cu o voce dulce, şoptită, îi corecta poziţiile de fiecare dată; până la urmă s-a instalat lângă Stevie şi a condus cursul de-acolo. De unde ştiau ceilalţi să facă yoga?

Singurul avantaj era că-i alunga din minte orice alt gând. Auzise că sportul avea această proprietate. Oare la asta se referea lumea? Erai atât de preocupat de propria buimăceală şi de faptul că îţi alunecau palmele pe covoraş din cauza transpiraţiei, că nu te mai puteai gândi la nimic altceva?

Dar lui Stevie îi plăcu faptul că la finalul şedinţei de yoga a zăcut pe podea, ca un cadavru.

— În seara asta filmaţi, nu? întrebă Janelle când ieşiră pe hol ca să-şi ia lucrurile. Fiindcă eu şi Vi vrem să…

Cotrobăia cu sârg prin geantă, băgând mâna până la fund şi prin buzunare.

— Cardul meu de acces, spuse ea. A dispărut. L-am băgat în buzunar şi am închis fermoarul, doar ai văzut şi tu.

— Aşa e, spuse Stevie. Eşti sigură că nu e acolo?

Cu o smucitură, Janelle deschise buzunarul din faţă. Nici urmă de card.

— Cum naiba de s-a pierdut? se întrebă Janelle. L-a luat cineva? Trebuie să-l găsesc. Cu el intru în diverse locuri, iar dacă îl pierd…

— Îl căutăm împreună, spuse Stevie, deja în genunchi pe podea, cotrobăind prin mormanul cu restul genţilor, în timp ce lumea ieşea de la curs şi şi le lua.

— Unul nou costă o sută cincizeci de dolari, spuse Janelle. Of, fir-ar a *naibii!*

— Nu-i nimic, o linişti Stevie. Probabil că cineva a făcut, pur şi simplu, o greşeală.

— Cum? Mi-a deschis din greşeală geanta şi l-a luat? Trebuie să-i spun lui Pix. Ce fel de om fură carduri? Cine mi-a umblat în geantă?

Janelle începea deja să se enerveze. Genul ăsta de dezordine o dădea peste cap. Şi categoric îşi pusese cardul în geantă.

— Poate a făcut cineva o farsă?

— Furându-mi cardul?

Stevie a fost cât pe ce să spună: „Sau proiectând o scrisoare la mine pe perete.” Dar fiindcă încă nu era sigură dacă fusese ceva real sau nu, s-a abţinut. Era a doua întâmplare stranie într-un interval scurt de timp. O scrisoare şi o cheie. Parcă era un joc bizar, unul care-o umplea pe Stevie în străfundul sufletului de o îngrijorare ce nu prevestea nimic bun.

Jocurile nu sunt amuzante dacă nu ştii că le joci.

14

Era o noapte perfectă pentru intrat sub pământ.

La ora opt seara, în timp ce mergea împreună cu Nate către şopronul artelor, Stevie observă că toamna era foarte diferită aici, în munţi. Era mai… sălbatică. Probabil că era de aşteptat, dar chiar şi aşa, experienţa o luă prin surprindere. Era mai multă foşgăială în tufe, coroanele întunecate ale copacilor erau mai frapante, vântul era mai puternic. Aerul era greu de mirosul fecund al primelor frunze căzute şi de parfumul putreziciunii straturilor de vegetaţie de sub tălpi. Cu toată apropierea morţii, totul era plin de viaţă şi sonor. Mirosul, senzaţia… de *asta* insistase Albert Ellingham să construiască aici.

— Dau un regat pentru un Starbucks, spuse Nate. Şi tu ai impresia că suntem aici de o veşnicie? Când începem să ne mâncăm între noi sau să ne batem pe scoica şefului de trib?

Pentru această misiune nocturnă, şi Stevie, şi Nate erau îmbrăcaţi în haine închise la culoare. Nate era îmbrăcat în blugi largi, negri, şi un pulover negru lălâu, ale cărui mâneci îi atârnau peste degete, făcând ca braţele lui lungi să pară şi mai lungi. Arăta aproape la fel de morocănos ca de obicei, dar Stevie era de-acum obişnuită. Nate era un nor negru, de ploaie, dar era norul ei negru prietenos şi lumea mai are nevoie şi de ploaie. Stevie era echipată până-n dinţi pentru incursiune, îmbrăcată în pantaloni negri, cu buzunare, şi în hanoracul ei negru. Garderoba ei n-o dezamăgise. Amândoi aveau în genţi lanternele militare date de şcoală.

— Şi tunelul ăsta… spuse Nate în timp ce treceau pe lângă capetele şuşotitoare din piatră. Ce a fost acolo?

— Era un tunel de aprovizionare cu alcool pe vremea Prohibiţiei, spuse Stevie. Comandau camioane cu alcool din Canada. Ţineau băutura sub observator ca să nu fie găsită dacă avea loc vreun raid al poliţiei. Nu că ar fi îndrăznit poliţia să facă raiduri la Albert Ellingham.

— Mă refer la *tunelul în sine,* spuse Nate. Am auzit ceva, cum că a fost redeschis?

— Fiindcă a fost o vreme astupat cu pământ, spuse vag Stevie.

Nu voia să spună: „Din 1938, şi tocmai a fost dezgropat din nou, Dumnezeu ştie ce-o fi acum acolo.”

— Şi avem voie să intrăm?

— N-a spus nimeni că n-avem voie, răspunse Stevie.

— Şi nici nu trebuie să spunem nimănui.

— Mai întâi acţionează şi apoi cere-ţi scuze.

Simţi cum Nate se uita lung la ea, dar întoarse capul şi se uită la un cap de statuie cu o grimasă pe chip.

— Nu ştiu dacă proiectul ăsta o să fie socotit într-adevăr ca fiind echivalentul a trei capitole, spuse Nate îndesându-şi mâinile în buzunare. Lucrăm la asta doar de o săptămână.

— Ce-a spus dr. Quinn?

— Că o să se gândească la sugestia mea după ce o să vadă proiectul. Dar pare să creadă că sticla pisată trebuie să facă parte dintr-un mic dejun echilibrat.

— Cred că-ţi faci prea multe griji, spuse Stevie.

— Normal că-mi fac prea multe *griji,* răspunse Nate. Dar de obicei am dreptate. Oamenii care-şi fac griji au întotdeauna dreptate. Aşa merg lucrurile.

Stevie se hotărî să nu-l contrazică în privinţa asta.

Hayes, Maris şi Dash îi aşteptau deja în capătul cel mai îndepărtat al şopronului artelor, unde se găseau echipamentele de construcţie şi tomberoanele, lângă poteca pentru mentenanţă. Şi ei erau îmbrăcaţi în negru – Hayes în ceva mulat, Dash în ceva larg şi boem, iar Maris în colanţi negri şi un pulover imens, pufos, iar pe cap cu o căciulă strâmtă, neagră. Îşi dăduse şi cu parfum, un iz moscat, greu, care se asorta cu ocazia.

— Bun, spuse Hayes aprinzând lanterna. Hai să mergem!

Au intrat în pădure – inelul de sălbăticie adevărată care învăluia Academia Ellingham, locul unde copacii nu erau aliniaţi şi în care nu răsărea nicio statuie. Mă rog, au intrat în mica porţiune de pădure de lângă poteca pentru mentenanţă. Stevie avea o idee destul de clară cam pe unde trecea tunelul şi unde ar trebui să fie intrarea, dar aceasta avea să fie exact la nivelul solului. Hayes părea să ştie exact unde mergea.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă Maris.

— Săparea de tuneluri e cea mai tare chestie, spuse Hayes zâmbind. Ăsta s-a deschis în primăvară. N-au vrut

să ştie nimeni.

— Dar tu ai aflat?

— Am văzut, spuse rânjind, punându-şi lanterna sub bărbie.

Ieşi de pe potecă şi îi conduse vreo treizeci de metri în pădure, până la un pâlc des de copaci. Acolo se opri şi începu să tropăie tare pe pământ, până se auzi un *dong* ca de metal solid.

— Lumină, spuse el.

Maris îndreptă o lanternă în jos, iar el dădu la o parte câţiva centimetri de pământ afânat.

— L-au acoperit, spuse aplecându-se. Şi se pare că i-au pus şi lacăt. Nu era încuiat. Avem o problemă.

— Stai să văd, spuse Stevie lăsându-se în jos lângă el.

Sub genunchii ei, pământul era moale şi rece.

— E doar un lacăt obişnuit, zise ea, uitându-se la încuietoare. Poţi să luminezi puţin aici?

Maris îndreptă lanterna spre lacăt. Stevie băgă mâna în geantă şi cotrobăi un pic prin ea, până găsi pe fund două agrafe de birou. Le îndreptă şi le băgă în încuietoare. Folosi una ca să blocheze butucul în loc, iar cu cealaltă manevră bolţurile cu arc. Toată şmecheria era să lucrezi încet, cu grijă, pipăind orbeşte cu ustensilele fiecare milimetru. Încuietorile erau foarte mici, iar boburile lor cu arc erau şi mai mici, deci mişcarea necesară ca să ridice unul era mai delicată decât o tresărire.

Din fericire, descuiase de multe ori lacăte de felul acesta. Era un hobby util şi ieftin, pe care-l puteai exersa în timp ce te uitai la filme poliţiste. În plus, lui Stevie i se părea că ar trebui să deţină genul acesta de abilitate.

Lacătul se deschise.

— Uau! făcu Hayes. Cum naiba ai învăţat să faci asta?

Stevie se mulţumi să zâmbească, se ridică şi-şi scuturăpalmele de pământ.

— Frumooos! adăugă aprobator Maris.

În sfârşit, ceva ce Stevie ştia să facă, şi Maris nu.

Dash scria un mesaj, iar Nate privea scena într-o tăcere stupefiată.

Hayes trase de uşi şi le deschise, dând la iveală o gaură în pământ, total cufundată în beznă. Stevie îşi îndreptă lanterna spre ea şi văzu vreo duzină de trepte de ciment care duceau către şi mai multă beznă.

— Îhî, nu arată deloc sinistru, spuse Nate.

Stevie îşi făcu loc în fruntea grupului şi se lăsă pe vine ca să lumineze interiorul. Spaţiul din faţa ei era învăluit într-un întuneric violent, catifelat. Putea fi orice acolo. Un milion de păianjeni. Cineva cu un cuţit. Sau, şi mai rău… doar un lung tunel întunecat.

Numără treptele şi pipăi în jur cu piciorul ca să se asigure că ajunsese la capăt, după care ridică lumina lanternei. Dacă erau acolo, cei un milion de păianjeni erau bine ascunşi, şi nu era nimeni înarmat cu un cuţit. Tunelul era făcut din cărămidă şi ciment şi era în stare destul de bună dacă nu puneai la socoteală câteva crăpături şi spărturi îngrijorătoare, provocate, probabil, de zăpezile şi gheaţa atâtor ani. Mirosea foarte tare a pământ şi a vechi şi a aer stătut. Tunelul părea mai îngust decât crezuse ea – de-abia încăpeau doi oameni, umăr la umăr. Era şi normal, desigur. Nu e uşor să construieşti un tunel secret. Aveai nevoie să fie doar suficient de mare cât să-ţi poţi aduce lăzile cu băutură sau să te poţi furişa prin el cu prietenii când jucai unul din celebrele jocuri ale lui Ellingham. Din cauza cărămizilor, aveai senzaţia că te afli într-un horn orizontal.

Pentru o clipă, Stevie ameţi puţin şi-şi trecu mâna pe pereţi. Păreau aproape uzi, iar ea urmări cu degetele liniile mortarului. Asta era istorie, istorie adevărată, care se deschidea ca o carte sub ochii ei. Era aproape copleşitor. Stevie ignoră eforturile care se făceau în jurul ei: Dash scoase un trepied din geantă şi-l instală, Maris şi Hayes îşi plecară capetele peste telefonul lui, ca să citească încă o dată scrisoarea Maestrului minciunilor şi să decidă unde trebuia să stea Hayes.

Nate se strecură lângă Stevie şi-i întrerupse reveria.

— De ce ştii să spargi lacăte? întrebă el.

— Fiindcă sunt o mulţime de tutoriale pe net.

— Ăsta e răspunsul la „de unde?”, spuse el. Eu am întrebat de ce?

— Cine n-ar vrea să ştie cum se sparge un lacăt? Mi-a luat doar câteva ore. Cumperi un lacăt de cinci dolari…

— Tot nu-mi spui de ce.

— Fiindcă asta fac la televizor, spuse până la urmă Stevie. Mi se pare ceva ce e bine să ştiu. Îmi plac detectivii, ce vrei? Fiecare cu pasiunile lui.

— Sper să nu te supăr vreodată, spuse Nate.

Stevie se uită lung în întuneric. Îndreptă lanterna spre el, dar nu se zărea capătul. Doar şi mai mult întuneric.

— Sunt siguri de integritatea structurală a tunelului? întrebă Nate. Poate că n-ar trebui să fim aici. Parcă e un lift de pe *Titanic.*

— E-n regulă, spuse Stevie.

Pentru că *probabil* că aşa era. Cele mai multe lucruri sunt în regulă.

Stevie mătură pereţii cu fasciculul lanternei, având grijă să ocolească o crăpătură înfricoşătoare de pe un perete, după care îndreptă lumina drept în faţă.

— Mă duc până la capăt, spuse ea.

— Tu vorbeşti serios? zise Nate.

— Pentru asta am venit aici. Acolo sunt dragonii mei.

— Stevie, eu nu m-aş…

— Tu eşti tu şi eu sunt eu, spuse Stevie. Dacă mor, să mă răzbuni!

Glumea, dar nu chiar. Trebuia să se ducă, dar în acelaşi timp părea să fie o posibilă greşeală.

Însă unele greşeli trebuie făcute.

Ştia că distanţa era cam de o sută douăzeci de metri. Poate că o sută douăzeci de metri de tunel întunecat nu par cine ştie ce, dar în realitate înseamnă o eternitate de tunel întunecat. Însă ea intra în el, aşa cum intraseră oamenii care se târâseră în spaţiile înguste ale piramidelor sigilate de mii de ani, fără să aibă habar ce îi aştepta. Există mistere îngropate, aşa că uneori trebuie să intri sub pământ.

Se întrebă dacă avea s-o cuprindă panica. Dar spre surprinderea ei, la fiecare pas făcut în vidul catifelat al tunelului, bătăile inimii ei rămâneau lente şi egale. În curând avea să dea de uşa de la capăt. Întinse braţul în faţă ca s-o găsească şi, în cele din urmă, simţi cu vârful degetelor lemnul masiv.

Inima îi stătu în loc efectiv, pentru o clipă, trimiţând apoi, nedumerită, un val de sânge care se grăbi să-i alerge prin vene.

Uşa era făcută din bucăţi groase de lemn, strânse la un loc cu fâşii de fier, iar ferestruica mică, cu uşiţă, arăta ca dintr-o închisoare medievală. Pe uşa asta nu era nicio clanţă, nicio încuietoare. Pe vremuri, uşa aceasta era deschisă din cealaltă parte, aşa că dacă acum era încuiată pe partea cealaltă, aici lua sfârşit expediţia ei.

Împinse.

Se deschise.

Mergea mai departe. Intra. Parcă era un vis.

Camera de dincolo de uşă era mică. Trei laturi ale spaţiului erau numai rafturi. Aceasta fusese camera cu băutură. Livrările veneau prin tunel, apoi erau depozitate aici. O scară de metal ducea către un chepeng din tavan. Stevie o scutură ca s-o testeze. Părea bine fixată în perete şi în perfectă stare de funcţionare. Oare să îndrăznească? Oare să se ducă, efectiv, *la locul faptei?*

Ceilalţi nu se zăreau nicăieri. Era singură.

Încercă iar scara, apoi îşi îndesă lanterna în geantă. Urca prin beznă. Porni încet, punându-şi încrederea în scară, conştientă că la un moment dat capul ei avea să ia contact cu chepengul de deasupra. Avea să se ghideze după acea senzaţie.

Sus, sus, sus în beznă, mişcându-se tot mai încet pe măsură ce înainta. Simţi când părul, scalpul atinseră chepengul. Coborî o treaptă şi întinse mâna să-l încerce. La început, nu cedă, dar ea împinse mai tare. Cu un scrâşnet cumplit, străvechile resorturi au fost forţate să intre din nou în acţiune, iar chepengul s-a deschis.

Unii vor să se ducă să vadă Turnul Eiffel sau orologiul Big Ben. Unii visează la balurile de absolvire sau la nunţile pe care o să le aibă într-o zi. Unii visează să zboare cu balonul sau să facă scufundări în apele limpezi din Caraibe. Fiecare om are un loc al visurilor sale, iar Stevie Bell tocmai urca într-al ei.

Acum, că era înăuntru, observatorul cu cupolă parcă era mai mic. Triunghiurile din sticlă groasă din care era făcută cea mai mare parte din structură erau acoperite cu un strat gros de noroi întărit, aşa că totul era cufundat în întuneric. Stevie cercetă cu lanterna podeaua de piatră, bancheta lipită de perete, care înconjura încăperea. Acum nu mai era nimic aici, doar nişte frunze moarte şi pământ. Mirosea ca într-un hambar.

Aici fusese Dottie. Aici îi găsiseră cartea cu Sherlock Holmes. Fix pe uşa aceea solidă intrase Albert Ellingham. Fusese lovit şi căzuse la podea. Aici? Chiar în locul ăsta? Oare aici fuseseră număraţi banii? Oare aici începuse să meargă totul din rău în mai rău?

Închise ochii o clipă. Poate, dacă respira aerul ăsta şi se lăsa pătrunsă de senzaţia acestui spaţiu, reuşea să se

întoarcă în timp…

— Alo! străpunse Dash tăcerea, strigând de sub ea. Hai, că avem nevoie de tine.

Momentul se spulberase.

★

Filmarea s-a făcut foarte repede. N-a fost nevoie decât ca Hayes să recite scrisoarea de la Maestrul minciunilor, mergând prin tunel. El şi Maris şi-au tot trecut camera de la unul la altul ca să tragă nişte cadre mai lungi, dar era întuneric şi frig şi era greu de filmat, iar timpul nu era de partea lor. La opt şi jumătate, s-au furişat cu toţii înapoi spre trepte. O privire aruncată iute afară, şi şi-au dat seama că nu-i aştepta nimeni să răsară din gaură. Au închis uşile.

— Nu putem să mergem toţi odată înapoi, spuse Hayes cu lacătul în mână. Dacă ne vede cineva că venim toţi din direcţia asta, s-ar putea să-şi dea seama că am coborât aici. Nate, Stevie, duceţi-vă voi primii. Dash, tu ar fi bine să o iei pe partea cealaltă. Maris, noi putem merge ultimii.

În timp ce Stevie şi Nate mergeau înapoi spre campus prin întuneric, Nate aruncă o privire peste umăr.

— Cred că o să se întoarcă să-şi facă de cap în tunelul ăla, spuse el.

— Să-şi facă de cap? repetă Stevie. Chiar trebuia să zici *asta?*

— Sex în tunel, spuse Nate. Un nou parfum pentru bărbaţi.

— N-ar face aşa ceva, spuse Stevie. N-o să facă asta.

— De ce?

— Fiindcă e… tunelul. Nu te duci aşa, să-ţi faci de cap în tunelul ăla.

— Uneori, un tunel e doar un tunel, spuse Nate.

Lui Stevie i se încleştară puţin maxilarele, dar merse mai departe, cu mâinile înfundate până la cot în buzunarele hanoracului. Încă mai simţea magia tunelului şi a observatorului şi voia să o păstreze cât mai mult posibil.

Se gândi la scrisoarea pe care o văzuse pe peretele camerei. Da, chiar fusese incredibil de vie. Visele aveau obiceiul să se înceţoşeze şi să se estompeze de cum se terminau. Dar la acesta, contururile erau clare şi culorile aprinse. Mintea ei făcuse o poză a imaginii.

Oare întâmplarea fusese reală?

Era posibil; cele mai multe lucruri sunt *posibile.* Însă era *puţin probabil.* Cel mai probabil era faptul că creierul ei anxios şi surescitat, plin de stimuli noi, crease pentru ea ceva sclipitor şi colorat, ceva aşa de magic şi straniu, încât a rămas ştanţat pe celulele ei nervoase un pic mai mult timp decât un vis normal. Analizând logic incidentul, cine ştia sau cui îi păsa suficient de ea, încât să depună asemenea eforturi, şi în ce scop?

Fusese un vis, exact aşa cum spunea Janelle. Janelle era logică.

Cu toate astea, senzaţia rămânea, şi parcă Maestrul minciunilor arunca din trecut o provocare. Maestrul minciunilor, strigoiul cunoscut, ucigaşul vesel.

Dar unele lucruri nu rămân îngropate – nici tunelurile, nici secretele. Iar Maestrul minciunilor nu era nici el imun.

CINE E MAESTRUL MINCIUNILOR? 80 DE ANI MAI TÂRZIU

Postdetective.com

13 aprilie 2016

Pe 8 aprilie 1936, la biroul lui Albert Ellingham din Burlington, Vermont, a sosit o scrisoare. La acea vreme, Albert Ellingham era unul din cei mai bogaţi oameni din America. A construit un domeniu şi o şcoală în munţii din apropiere de Burlington şi locuia acolo cu soţia şi fiica lui, respirând aerul curat şi proaspăt. Un birou din Burlington îi aduna corespondenţa personală şi de afaceri şi, în fiecare zi, o maşină ducea saci cu plicuri din Burlington la casa din inima Muntelui Secure, unde era sortată şi procesată de secretara lui.

În acea zi, sosită împreună cu alte sute de scrisori, una a ieşit în evidenţă. Plicul avea ştampilă poştală de Burlington. Adresa domeniului Ellingham era scrisă pe faţă cu un creion tocit, cu litere groase, apăsate. Înăuntru era o singură foaie de hârtie, pe care scria:

Iată! O cimilitură! Ah, ce-o să ne veselim!

S-alegem pistol, frânghie? Trebuie să cumpănim.
Cuţitul taie ca briciul şi sclipeşte-aşa frumos!
Otrava lucrează alene, şi-atunci nu ni-i de folos.
Focu-i prea sărbătoresc, iar înecul cam durează.
Spânzurătoarea nu-i bună fiindcă este prea… aţoasă.
Să-i dai vânt de la-nălţime, ţeasta să i se zdrobească?
Sau maşina-i, cu viteză, de un zid să se izbească?
Bombele sunt zgomotoase, scot mulţime de scântei.
Ce de pedepse… tot felul pentru băieţii cei răi!
Ce s-alegem? Ce s-alegem? Of, deloc, deloc nu ştim.
Dar şi-n gaură de şarpe noi tot o să vă găsim.
Ha ha!
Cu sinceritate,
Maestrul minciunilor

Ameninţările la adresa lui Albert Ellingham şi a familiei lui nu erau nimic nou – de fapt, Albert Ellingham scăpase ca prin urechile acului în urmă cu câţiva ani, când cineva îi pusese o bombă în maşină. Asta se întâmpla într-o perioadă în care industriaşii erau deseori ameninţaţi. De ce era aşa de deosebită scrisoarea asta?

În primul rând, era făcută din litere şi cuvinte colorate, care, avea să se stabilească mai târziu, erau decupate din reviste populare la acea vreme. Fonturile vii, vesele, alcătuiau o poezie diabolică, în care erau înşirate numeroasele feluri în care putea muri Albert Ellingham. Autorul scrisorii îşi dăduse un nume: Maestrul minciunilor.

Cinci zile mai târziu, în timp ce era la plimbare cu maşina, soţia lui Albert Ellingham, Iris, a fost răpită, împreună cu fiica lor în vârstă de trei ani, Alice. Odată cu Iris şi Alice, a mai dispărut şi o fată pe nume Dolores Epstein, elevă la noua academie a lui Ellingham, deschisă pe domeniu.

În seara aceea s-a primit prin telefon o cerere de răscumpărare, dându-i-se lui Albert Ellingham doar câteva minute ca să adune la un loc banii din seif şi să-i ducă la lacul de pe proprietate. Ellingham nu a avut chiar toţi banii la îndemână, aşa că răpitorii l-au bătut pe omul trimis să le recupereze pe Iris şi Alice şi au cerut şi mai mulţi bani.

Robert Mackenzie, secretarul particular al lui Ellingham, un bărbat de 30 de ani, l-a implorat să anunţe poliţia. Dar Ellingham era convins că, dacă ar face asta, şi-ar pune familia într-un pericol şi mai mare. În schimb, împreună cu prietenul familiei, George Marsh, Ellingham a dus două sute de mii de dolari în bancnote marcate într-un loc izolat din Burlington şi a coborât banii către o barcă ce aştepta dedesubt, pe lacul Champlain.

Barca a plecat. Pe 16 mai 1936, trupul lui Dolores Epstein a fost găsit îngropat aproape de suprafaţă pe un câmp din Jericho, Vermont. A fost descoperită de şoferul unui camion cu lapte de la o fermă locală, care trăsese pe dreapta ca să se uşureze. Cauza morţii a fost o lovitură devastatoare în cap.

Trei săptămâni mai târziu, pe 5 iunie 1936, trupul lui Iris Ellingham a fost adus de apă la ţărm lângă South Hero, Vermont. O localnică pe nume Maude Loomis descoperise cadavrul şi declarase: „Era înfăşurată într-o muşama şi nu arăta deloc bine, da' deloc! Mi s-a părut că au încercat s-o lege de greutăţi, ca să nu iasă la suprafaţă." Pe trupul lui Iris s-au descoperit trei răni provocate de împuşcături.

Părea că Maestrul minciunilor luase la rând lista: a fost implicată o maşină, deşi nu intrase

într-un zid (de fapt, Mercedesul roşu-cireaşă al lui Iris Ellingham a fost până la urmă găsit parcat cu grijă pe un drum de ţară, la unsprezece kilometri de casă, fără semne că s-ar fi dat vreo luptă în el). Mai erau un cap zdrobit, un pistol şi un cadavru găsit în apă.

FBI-ul a fost chemat la trei zile după răpire. Agenţii au luat imediat în stăpânire scrisoarea şi au început s-o examineze. Specialiştii au stabilit că hârtia era dintr-un sortiment obişnuit vândut în mii de magazine. Singurele amprente de pe scrisoare erau cele ale lui Albert Ellingham şi Robert Mackenzie. Literele erau lipite cu lipici alb, de duzină. Cuvintele şi literele proveneau din publicaţii de mare tiraj precum *Life, Photoplay* şi *Saturday Evening Post.* Pe scurt, singurul lucru care ieşea din comun la această scrisoare era conţinutul.

Psihiatri din toată ţara şi-au exprimat opiniile despre identitatea autorului scrisorii. În privinţa verdictului exact existau păreri contradictorii, dar toţi erau de acord că autorul era inteligent, excelent orator şi foarte sigur pe sine. Poezia a fost studiată de poeţi şi profesori de literatură şi toţi au avut opinii care mai de care mai divergente. Unii au spus că lucrarea era infantilă. Alţii că poezia era scrisă de cineva versat în versificaţie şi care încerca să-şi ascundă talentul. Un suprarealist a numit-o în mod sinistru „cea mai mare şi mai onestă creaţie a timpurilor noastre”.

Acest lucru s-a dovedit a fi cam problematic la proces. Cu toate că Anton Vorachek avea în casă o parte din răscumpărare şi şi-a recunoscut fapta, nu ştia engleză aproape deloc. Majoritatea experţilor implicaţi în caz credeau că era incapabil să scrie scrisoarea, însă un specialist FBI i-a contrazis. La doi ani după moartea lui Vorachek, o femeie a declarat că el fusese cu ea în noaptea răpirii, dar că-i fusese prea frică să spună ceva până atunci. Declaraţia ei a fost contestată de toată lumea.

Optzeci de ani mai târziu, întrebările nu-şi găsiseră răspunsul.

Cu ajutorul tehnologiei moderne, am putea reuşi să aflăm mai multe despre scrisoarea Maestrului minciunilor – doar că e o problemă. Scrisoarea nu mai există. A fost dusă la tribunalul din Burlington pentru proces. La o săptămână după încheierea procesului, în subsolul tribunalului a izbucnit un incendiu, cauzat, probabil, de o ţigară nestinsă cum trebuie. Douăsprezece cutii cu dovezi au fost distruse până să fie stins incendiul, printre care şi cutia în care era opera Maestrului minciunilor. Deci probabil că nu vom afla niciodată secretele Maestrului minciunilor.

Ha ha! cum ar spune acesta.

15

— Vrei s-auzi o chestie ciudată? întrebă Janelle stând în pragul uşii lui Stevie.

Stevie era încă în pat, iar alarma de pe telefon ciripea anunţând-o că, deşi era sâmbătă dimineaţă devreme, era timpul să se scoale şi să facă un filmuleţ cu Hayes. Se frecă la ochi şi se uită la Janelle, care arăta pe cât de tulburată putea arăta o persoană îmbrăcată în pijamale bleu din lână, presărate cu capete de pisici.

— Uite o chestie ciudată, spuse.

Ridică braţul şi din pumnul ei strâns atârna un şnur cu sigla Ellingham, la capătul căruia se legăna un card de identificare.

— Ghici unde era?

Stevie nu găsi niciun răspuns.

— Afară, la propriu. Pe cărare. Cineva mi-a luat cardul şi apoi l-a adus înapoi, dar nici măcar nu s-a obosit să vină până la mine. Putea să mi-l bage pe sub uşă sau aşa ceva. În schimb, l-a aruncat la jumătatea potecii. *Ce fel de om face aşa ceva?*

— Cineva care face o farsă? spuse Stevie frecându-şi părul scurt. Un nesimţit?

— Categoric varianta B, spuse Janelle. Măcar l-am recuperat. Dezastrul a fost evitat.

Odată rezolvat (chiar dacă nu şi dezlegat) acel mister, Stevie făcu duş şi se îmbrăcă. Aerul era proaspăt şi rece, aşa că Stevie îşi puse pe ea treningul şi jacheta de lână cu sigla Ellingham. Când intră în încăperea comună, descoperi şocată că David era treaz şi stătea turceşte pe canapeaua mov, aplecat peste laptopul lui, îmbrăcat în pantaloni de pijama şi un tricou vechi cu logo-ul unei companii de echipament de surfing.

— Lucrezi? întrebă ea.

El ridică privirea. Avea ochii roşii, ca şi cum nu dormise toată noaptea, iar maxilarele îi erau umbrite de barba nerasă. Părul lui cârlionţat îi stătea ridicat, drept. Arăta *răvăşit* şi… atrăgător.

— Nu ştiu dacă mai ţii minte, dar sunt şi eu elev aici, spuse el.

— Eşti sigur? răspunse rece Stevie, ducându-se în bucătărie.

I se păruse, cumva, că David era atrăgător? Oare el şi-a dat seama? Era acceptabil să o gândească, dar nu era acceptabil ca el să ştie asta, iar el, ca prin minune, ştia.

Îşi umplu termosul de aluminiu de la Ellingham cu cafea şi ieşi repede din casă, fără să-l mai aştepte pe Nate să coboare.

Era o dimineaţă agresiv de frumoasă, de parcă anotimpul voia să se laude cu tot ce avea înainte ca totul să se facă praf, copacii să se golească de frunze şi totul să moară. Cerul era vast, albastru. Mergând spre grădina scufundată, Stevie se simţea plină de avânt şi avea senzaţia plăcută că are o direcţie şi un scop. Acum chiar simţea că merge la şcoală, gândi ea uitându-se în jur, la domeniul Ellingham. Trezită devreme într-o dimineaţă senină de sâmbătă, cu cafeaua în mână, se ducea să lucreze la un proiect. Încă mai avea în suflet energia tunelului.

Poarta către grădina scufundată era deschisă şi Stevie păşi înăuntru. Încă nu venise nimeni, aşa că profită de moment ca să se aşeze şi să se uite în jur, bându-şi cafeaua.

Stevie ştia foarte bine că acest lac artificial era mare, dar când te uitai la el, când vedeai acest crater uriaş în pământ, îţi dădeai seama până unde mersese Albert Ellingham ca să-şi facă familia fericită. Soţiei lui îi plăcea mult să înoate, aşa că terenul fusese nivelat şi stânca fusese dinamitată. Când primise un pont care sugera că soţia şi fiica lui sau anumite dovezi despre ele s-ar fi aflat pe fundul lacului, acesta fusese secat, albia fusese uscată şi pământul mutilat. Iar acum, mai rămăseseră doar monumentele – statuile care priveau spre hău – şi observatorul arătând ridicol pe mica sa colină.

— Mersi că m-ai aşteptat, zise Nate venind din spatele ei.

— Scuze, spuse ea.

Deşi era cam rece afară, Nate purta pantaloni scurţi cu buzunare aplicate şi un tricou pe care scria CEALALTĂ MAŞINĂ A MEA E UN DRAGON.

— Ţie chiar îţi plac la nebunie chestiile astea, aşa-i? întrebă el aşezându-se lângă ea pe iarba umedă. Parcă eşti la un Disney World dedicat crimelor.

— Un Disney World al crimelor ar fi extraordinar.

— Aşa e, spuse el. M-aş duce şi eu să-l văd.

— Chestia e că…

Stevie îşi căută cuvintele.

— Am văzut o mulţime de poze cu locul ăsta. Am citit o tonă de materiale. E ca şi cum tot ce aveam în minte e acum…

Arătă neajutorată cu mâinile spre tot ce o înconjura. Din fericire, Nate păru să înţeleagă.

— Îhî, spuse el. Cred că aşa m-aş simţi eu dacă aş putea să intru într-o carte. Mi-am dorit întotdeauna ca poveştile să fie adevărate, aşa că am început să-mi scriu propriile poveşti. Parcă erau mai adevărate aşa. Sunt un pic invidios că tu poţi să vezi cu ochii tăi ce te pasionează. Gandalf n-o să vină niciodată să mă ia cu el.

— Nu se ştie niciodată, spuse Stevie,

S-a auzit zgomotul discret al sosirii unei maşinuţe de golf şi Mark, de la administrarea domeniului, apăru cu echipamentele lor şi cu Dash ca pasager. Hayes şi Maris sosiră ultimii şi, cu toate că nu se ţineau de mână, mergeau suficient de aproape unul de altul şi se priveau într-un fel care arăta clar că nu se despărţiseră imediat aseară, după ce ieşiseră din tunel.

A fost o zi cu multă alergătură, multe mutări de lucruri dintr-o parte în alta, multe obiecte de adus. Mult iubiţii stâlpi ai lui Janelle au fost instalaţi şi folosiţi ca stative de care au fost ataşate reflectoare. În grădina scufundată s-a instalat rampa, pentru a crea locul din care Hayes putea să-şi vâslească barca imaginară. Aduseseră şi un generator pentru lumini şi maşinile de ceaţă, care au necesitat numeroase repoziţionări şi teste. După care au fost instalate trepiedurile, iar luminile au fost îndreptate spre locul de filmare. Totul a durat ore în şir şi a fost groaznic de plictisitor. Nate şi Stevie n-au prea avut altceva de făcut decât să se supună cererilor de a ţine lucruri şi de a muta lucruri şi de a aduce lucruri. Când Stevie şi Nate s-au dus la dulapul cu costume şi apoi s-au întors în grădină, Stevie a observat că Hayes nu prea părea să alerge, să ţină sau să mute cine ştie ce. În cea mai mare parte a timpului stătea pe o bancă din piatră, uitându-se în laptop. Stevie a crezut că-şi repeta replicile, care erau toate numai ale lui – era un monolog. Restul dialogului avea să fie înregistrat separat şi adăugat peste

naraţiunea lui, deci avea mult de învăţat. Dar când a trecut rapid prin spatele lui, a văzut că se uita la poze şi răspundea la mesaje.

În timp ce rampa era poziţionată a cincea oară, Stevie a remarcat că li se alăturase un personaj nou. Germaine Batt se strecurase pe poartă, se foise un pic pe-acolo şi acum se îndrepta agale în direcţia lui Hayes. Stevie se întrebă cum avea să decurgă întâlnirea, având în vedere că Germaine îl filmase pe Hayes acum câteva nopţi fără ştirea lui şi postase filmarea. Dar el păru să o întâmpine cu braţele deschise pe Germaine, ba chiar poză pentru câteva fotografii. Stevie mai remarcă şi faptul că Hayes a avut grijă să pară foarte ocupat în acele poze.

S-a luat o scurtă pauză de masă, în timpul căreia Hayes a dispărut un pic, cât s-a dus înapoi la Minerva ca să se machieze. Când totul a fost, în sfârşit, gata, câteva ore mai târziu, el nu era de găsit.

— Unde naiba s-a dus? întrebă Dash uitându-se în jur. Stevie, îl cauţi tu?

Stevie stătea pe geanta ei şi încerca să prindă suficient semnal ca să-şi descarce ultimul episod din noul ei serial documentar despre crime reale, *Apropo de crime.*

— Ăăă, spuse ea ridicându-se. Îhî, sigur.

Se duse să-l caute în jurul lacului secat, la marginea grădinii. La un moment dat, auzi voci care veneau din construcţia ornamentală de lângă zidul din fundul grădinii. Când se apropie, distinse o voce de fată, plină de furie.

— Numai rahat mănânci, Hayes, spunea. Îmi eşti *dator.*

— Şi o să mă ţin de cuvânt, răspunse Hayes.

— Ai mai zis asta şi altă dată.

— Pentru că e adevărat.

Stevie rămase neclintită câteva clipe şi ascultă cu atenţie.

— Crezi că nu se ştie? spuse persoana necunoscută, pe un ton plin de dispreţ.

— Ce se ştie, Gretchen? întrebă Hayes.

Gretchen! Fata cu părul roşu. Cea cu ţinută regală.

— Mă laşi? Doar n-ai de gând să faci pe niznaiul cu *mine!*

— Până la urmă, ce-ţi pasă ţie? întrebă el.

— Păi, în primul rând, n-o să primesc niciodată banii înapoi. Hai să fim sinceri în privinţa asta. Aşa le faci tuturor. Aşa mi-ai făcut mie, probabil că aşa i-ai făcut şi lui Beth. Măcar acum ştie, datorită fetei care te-a filmat. Şi cum rămâne cu fraierii ăştia nenorociţi de aici, care-ţi fac treaba chiar în clipa asta?

Fraierii ăia nenorociţi? Stevie era unul dintre fraierii ăia nenorociţi!

— Gretchen…

Cuvântul a fost rostit ca un lung oftat.

— Ce-ar fi să-i spun tot fetei ăleia care are emisiune?

— Păi, faci cum crezi de cuviinţă, Gretchen, spuse el. Sau poţi să iei un Xanax şi să mă mai păsuieşti o săptămână sau două.

Înainte ca Stevie să apuce să facă vreo mişcare, Hayes apăru de după ornament. Era Hayes, evident, dar mai bătrân. Avea părul grizonant şi chipul plin de riduri. Maris făcuse treabă foarte bună cu machiajul de scenă.

— Salut, Stevie, spuse el puţin mai tare decât era nevoie.

— Salut, răspunse ea. Suntem gata de filmare.

Hayes zâmbi uşor şi Stevie îşi dădu seama că el credea că îi oferă un pretext ca să pună capăt conversaţiei. Acum, că fusese etichetată drept o fraieră nenorocită care-i făcea treaba lui Hayes, Stevie îi privi expresia cu mult mai multă suspiciune.

— Mulţumesc, spuse el cu voce dintr-odată îngroşată şi îndulcită.

Acum era tot numai miere de tei.

Gretchen îşi făcu şi ea apariţia. O văzu pe Stevie, dar, ca să-l parafrazăm pe Sherlock Holmes, nu o observă. Stevie făcea parte din peisaj. Trecu pe lângă ea cu paşi mari, fără un cuvânt.

— Mulţumesc, spuse Hayes punându-şi încet braţul pe umerii lui Stevie. Fosta. Păi, ea a rupt-o cu mine şi tot ea pare să fie supărată pe mine din cauza asta. Ciudat. Dar ştii şi tu cum e.

Stevie nu ştia cum e, dar aprobă din cap.

— E greu, spuse ea.

Hayes încuviinţă şi el şi apoi trecu la un zâmbet mai profund, mai confortabil. Zâmbetul lui Hayes era ca un hamac – hai, urcă, adormi şi uită de griji şi probleme.

În după-amiaza aceea, Stevie învăţă nişte lucruri:

Unu, o filmare însemna că mult timp nu se filma nimic, era multă pierdere de vreme, erau multe discuţii despre ce ar trebui refăcut, apoi din nou ceva trebuia refăcut, apoi dădeai o fugă la baie şi la întoarcere descopereai că toate erau exact ca înainte.

Doi, Hayes chiar juca bine. Nimeni nu putea nega asta.

Trei, ceaţa artificială puţea.

Şi patru, era posibil ca Stevie să se sature de stat în grădina scufundată şi să audă reluată la nesfârşit povestea răpirii celor două Ellingham.

Pe măsură ce orele treceau, începu să deteste faptul că îi dăduse voie lui Hayes să-l aleagă drept subiect pe Maestrul minciunilor. Sigur, fusese de acord, dar ceva nu era în regulă, crearea acestui filmuleţ bizar părea să fie cumva deplasată. Şi cu toate că Hayes făcea treabă destul de bună, oricât de bine era aplicat machiajul, el tot un puşti de 17 ani era, jucând rolul unui bărbat de aproape 50 de ani. Acesta era subiectul lui Stevie, şi ceva din tot procesul ăsta de filmare îi părea cumva strâmb şi nedrept, într-un fel pe care nu prea reuşea să şi-l explice.

Pe la ora şase, Maris spuse că probabil aveau tot ce le trebuia, iar Dash decretă pauză de cină.

— Mâncăm şi apoi ne întoarcem să strângem, spuse el.

— În seara asta? răspunse Nate. Nu putem să strângem mâine?

Maris îl ajuta pe Hayes să-şi şteargă faţa cu un şerveţel demachiant. Când au terminat, grupul ieşi din grădină şi-o luă spre sala de mese. Stevie auzi cum îi chiorăiau maţele lui Nate.

Când au ajuns pe pajişte, Hayes făcu un pas înapoi.

— Mergeţi voi înainte, spuse el. Am uitat ceva.

— Vin cu tine, spuse Maris.

— Nu, e-n regulă, zise el mergând cu spatele. Mergeţi şi păstraţi-mi şi mie un loc.

Stevie şi Nate n-au aşteptat să li se spună de două ori.

★

Era ciudat de derutant să iei cina cu un alt grup. Stevie devoră o farfurie cu friptură de pui şi porumb, uitându-se cum în capătul celălalt al încăperii, unii dintre vecinii ei

din casă se reconfigurau în alte grupuri. Iat-o pe Janelle, luând loc alături de nişte persoane din casa lui Vi. Ellie stătea cu oameni pe care Stevie abia dacă-i mai văzuse o dată sau de două ori. David nici nu-şi făcu apariţia. La fel şi Hayes.

— Oare ce i-o lua atât? spuse Maris foindu-se în scaun. Nu răspunde la mesaje.

— Probabil că vorbeşte la telefon, spuse Dash mâncând grăbit nişte piure.

Maris stătea cu mâinile sub coapse şi se tot uita în jur, iar când Gretchen intră în sala de mese, privirea lui Maris se opri asupra ei şi fata îşi trecu limba peste dinţi.

— Ar trebui să mă duc să văd ce face, spuse ea.

— Maris, o să vină, spuse Dash. Doar că are ceva de făcut.

— Oricum trebuie să ne ducem înapoi ca să mutăm rampa.

— Of, Doamne! spuse Dash. Bine! Îmi dai voie totuşi să termin de mâncat?

Gretchen se întoarse teribil de nonşalant spre ei, iar privirea ei trecu peste grup ca un nor.

Despre ce vorbea mai devreme cu Hayes? Ce-i datora Hayes lui Gretchen? Şi oare aşa reuşea să tulbure Hayes vieţile tuturor celor cu care avea de-a face? Maris era agitată, toţi lucrau la un proiect de pe urma căruia Hayes avea să beneficieze cel mai mult, iar Gretchen voia nu ştiu ce răsplată.

Cum reuşesc unii oameni să aibă asemenea vieţi?

Cina se termină rapid, spre jalea lui Nate, şi toţi patru – Maris, Dash, Stevie şi Nate – se întoarseră în grădina scufundată.

De-acum se lăsa înserarea şi pe fundalul cerului de-un albastru electric, siluetele copacilor ieşeau puternic în evidenţă. În drum spre grădină, Stevie auzi cum cineva se apropia cu pas iute şi, când se întoarse, o văzu lângă ea pe Germaine Batt.

— Unde vă duceţi? întrebă ea.

— La grădina scufundată, spuse Nate. Ca să mutăm o rampă. Sau aşa ceva. Nu sunt sigur. Am crezut că tot ce am de făcut e să scriu.

— Pot să vin şi eu?

— Vrei să muţi o rampă? întrebă Stevie.

— E visul oricui, spuse Nate săltându-şi rucsacul pe spate. Vino la Academia Ellingham şi vei avea şansa să muţi o rampă dintr-o gaură, pe întuneric.

— Vreau doar să văd ce faceţi, spuse Germaine.

— Ai de dat noi ştiri cu Hayes? întrebă Stevie.

— Am avut cincizeci de mii de vizualizări la ultima postare.

— Ar suna bine ca inscripţie pe mormânt, spuse Stevie. *Am avut cincizeci de mii de vizualizări la ultima postare.*

— Spune ce vrei, zise Germaine cam rece. Sinceră să fiu, nu-mi pasă.

Când oamenii spun că sincer nu le pasă, le pasă. Germaine nu-i făcuse nimic lui Stevie. Nu avea niciun motiv să fie acidă cu ea. Sigur, ce făcea era cam de prost-gust, dar nu părea să-i facă vreun rău lui Hayes. Ba chiar avea o nouă iubită care alerga după el, la propriu, chiar acum, în faţa lor, prin întunericul tot mai dens.

— Scuze, spuse Stevie. Glumeam.

— Nicio problemă, răspunse tăios Germaine.

Se pare că avea o problemă.

Când au intrat pe poartă, ultimii licurici ai sezonului dansau deasupra gazonului. În întuneric, gaura din pământ părea ceva mai ameninţătoare, iar sticla murdară a observatorului reflecta lumina lunii care răsărea. Aveau de luat mormane de stâlpi, prelate împăturite şi rampa.

— Hayes? strigă Maris.

Niciun răspuns. În frunzişul copacilor de deasupra lor se agita o pasăre nevăzută.

— Unde e? întrebă Maris.

— Cine ştie? răspunse Dash. Probabil că vorbeşte la telefon pe undeva şi ne-a lăsat cu toate astea pe cap. Hai să strângem!

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva, spuse Maris. *Hayes!*

Vocea ei cristalină, de soprană, răsună dintr-un capăt în altul al grădinii.

— O să te prinzi repede, spuse Dash luând de pe jos nişte stâlpi. Hayes nu rămâne niciodată să ajute la spălatul vaselor.

Maris se răsuci pe călcâie şi, pentru prima dată, Stevie văzu o nou-venită ca şi ea, o fată care se îndrăgostise

fulgerător de cineva şi-şi dădea seama cu repeziciune că relaţia nu era la fel de ambele părţi.

În acea seară, la întoarcerea acasă, Nate se duse direct la el în cameră. Stevie se hotărî să stea în hamacul din camera comună şi să-l aştepte pe Hayes. N-ar fi putut explica exact de ce făcea asta. Poate că era vorba despre iritare. Poate că avea legătură cu tunelul. Se întorsese oare Hayes acolo? De ce făcuse stânga împrejur aşa brusc şi plecase de capul lui, insistând să fie singur?

În orice caz, hamacul era un loc în care putea să stea comod şi să se uite la nişte episoade din *Vreme de furtună.* Le merita. Timpul trecea. Ora nouă se făcu zece, când veni acasă Janelle, cu obrajii în flăcări.

— Salut, spuse aşezându-se pe podea, la picioarele lui Stevie, zâmbind larg. Lucram ceva cu Vi. Am văzut că mi-ai adus stâlpii înapoi.

— Stâlpii tăi vor fi întotdeauna în siguranţă cu mine, răspunse Stevie. Şi aşa, zici? Lucrai cu Vi?

— Învăţam, spuse Janelle. În iurtă.

— *Învăţaţi în iurtă?*

Janelle o plesni în joacă peste gambe cu firul de la căşti.

— Mă duc să-mi aduc lucrurile şi vin să stau cu tine.

Zece se făcu zece jumate. Ora de întoarcere în casă era unsprezece şi Hayes încă nu apăruse. Stevie începu să se gândească tot mai mult la tunel. Era evident că Hayes mai fusese în el. Oare era stabil? Decenii întregi fusese umplut cu pământ. Trecuse prin tot felul de intemperii. Era încuiat. Avea crăpături. Dacă coborâse singur în el? Dacă i se prăbuşise în cap?

Nu. Hayes se purta cum îi stătea în fire, atâta tot. Totuşi, nu era cu Maris. Poate era cu Gretchen?

Nu conta unde era. Şi-atunci de ce era aşa de îngrijorată?

Fiindcă suferea de anxietate.

Pix se instala şi ea în camera comună. Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de bumbac largi şi un maiou negru, care-i lăsa la vedere braţele musculoase, tricota cu iuţeală şi se uita la un documentar pe laptop. Ellie şi David apărură ca două flori chiar înainte de ora unsprezece, amândoi cu gura până la urechi. S-au prăbuşit împreună pe canapea.

— Şi? o întrebă David pe Stevie. Cum te-ai distrat în această seară de sâmbătă?

— Ce-i cu tine? întrebă Ellie. Arăţi cam speriată.

Înainte ca Stevie să apuce să răspundă, Pix îşi scoase căştile din urechi şi se uită la ei.

— Ştie cineva unde e Hayes? întrebă ea. O să întârzie.

Toată lumea răspunse negativ. Stevie se hotărî să arate inexpresiv şi să ignore întrebarea.

Pix îşi scoase telefonul şi începu să scrie un mesaj.

Stevie simţi cum îi străbate braţele şocul electric al anxietăţii. Hayes avea să intre pe uşă dintr-o clipă într-alta. Făcea şi el pe interesantul. Nu pomeni de tunel. O să dea toată lumea de belea, probabil fără motiv.

Unsprezece se făcu unsprezece şi jumătate.

— Nu-mi place deloc să-l sun pe Larry când întârzie cineva, spuse ea. Nu-mi răspunde la mesaje. N-a spus nimănui unde se duce?

Stevie simţi cum îi pulsa o venă pe frunte.

— Chestia e că nu ştiu unde e Hayes, chiar nu ştiu, dar acum vreo două nopţi ne-am dus în tunel, spuse Stevie.

La auzul acestor vorbe, David şi Ellie ridicară brusc capetele. Janelle nu auzi, fiindcă avea căştile pe urechi.

— Te rog să fii mai clară, spuse Pix. Sunt o mulţime de tuneluri.

— Cel de sub grădina scufundată.

— Ăla e astupat, spuse Pix.

— Nu mai e, răspunse Stevie. Nu s-a întâmplat nimic, dar… ştiu şi eu? S-o fi întors acolo?

— Nu pot să cred! spuse Pix. Doamne, Dumnezeule!

Zece minute mai târziu, Larry era la uşa casei Minerva.

— Mark e deja în drum spre tunel, îi spuse el lui Pix. Stevie, pune-ţi haina. Vii cu mine.

Câteva minute mai târziu, Stevie mergea prin frig alături de Larry, expulzând norişori de abur la fiecare respiraţie, cu lumina lanternelor dansând pe pământ, în faţa lor.

— Ştiam eu că cineva o să încerce să intre acolo, spuse Larry făcându-i semn lui Stevie să urce în maşinuţa de golf care-i aştepta. Ştiam eu că trebuia să sudăm uşa.

Stevie se cuprinse strâns cu braţele în timp ce maşinuţa huruia pe potecă.

— Măcar ai avut atâta minte să ne spui, zise Larry. Dumnezeule mare!

— Nu s-a întâmplat nimic, zise Stevie, cu voce mică. Părea să fie în regulă.

— Tunelul ăla e şubred, spuse Larry. Probabil că nu era prea solid nici când a fost construit, iar după ce a rămas îngropat optzeci de ani, starea lui sigur nu s-a îmbunătăţit. Le-am zis să sudeze intrarea. Dacă nu e acolo, o să mergem peste tot pe unde aţi lucrat, fiindcă o să-l găsesc şi-o să am o vorbă cu el. Doamne, Isuse, fir-ar al naibii de tunel…

Pe drum, lui Stevie începu să-i bubuie inima. S-au întâlnit cu o altă maşinuţă, în care erau Mark şi asistenta medicală, domnişoara Hix, apoi au mers împreună pe lângă zidul grădinii, apoi prin pădure. Au parcat pe poteca pentru mentenanţă.

— Stai aici, îi spuse Larry lui Stevie.

Mark sări din maşinuţă, cu o cască de protecţie pe cap. Domnişoara Hix purta o pufoaică imensă şi avea pe umăr o geantă mare, pentru situaţii de urgenţă, de un portocaliu fluorescent. Cei trei au intrat în pădure. Stevie se cuibări în haină.

— Capacul e descuiat, spuse Larry.

Când trase de uşa trapei, aceasta scoase un geamăt metalic. Larry coborî câteva trepte, luminându-şi drumul cu lanterna militară.

— Hayes? strigă el. Hayes, răspunde dacă eşti aici!

Niciun răspuns.

— Intru, îi spuse el lui Mark. Aşteaptă aici.

Întunericul se înghesui în jurul lui Stevie. Degetele începură să-i amorţească, de la vârfuri în jos. Singură în maşinuţă, sub cupola deasă a copacilor, Stevie simţi că începe să o cuprindă genul de groază care izvorăşte din frig, spaţii sălbatice, beznă deplină şi nenorociri fără nume. În noaptea asta avea să se petreacă o nenorocire. Oare cum erau pedepsiţi elevii de la Ellingham? Oare liliecii atacau capetele oamenilor aflaţi în maşinuţe de golf?

Un strigăt îi întrerupse derapajul gândurilor. Era Larry.

— Mary! Mark, sunaţi la 911! Spuneţi-le că avem nevoie de un elicopter!

Cuvintele o izbiră ca un trăsnet. Domnişoara Hix intră iute în tunel. Mark păşi într-un luminiş ca să dea telefon

la Urgenţă. Stevie coborî din maşinuţă şi, păşind încet, cu grijă, de parcă putea să i se surpe pământul de sub picioare, se îndreptă spre deschizătura din pământ. Acum auzi voci înfundate. Erau adânc în tunel şi ceva nu era deloc în regulă.

Nu avea la ea lanterna mare, dar avea telefonul în buzunar, aşa că îl folosi ca să-şi lumineze calea. Coborî scările cu atenţie şi cu pulsul tot mai accelerat. Auzea din străfunduri o conversaţie febrilă – erau tocmai în capăt, în încăperea pentru băuturi. Stevie păşi înainte ca prin vis, urmând mica luminiţă de la telefon. Ignoră tot ce spusese Larry despre instabilitatea tunelului. Se întâmpla ceva, iar o forţă necunoscută părea s-o împingă să se confrunte cu ceva sinistru, necunoscut.

Când ajunse la uşă, auzi asistenta rostind cuvintele *inert, rece, cianotic*. La apropierea ei, Larry se întoarse şi-o lumină cu lanterna.

— Ce s-a întâmplat? se auzi Stevie întrebând.

Larry veni spre ea. Nu alerga. Alergi doar atunci când te duci după ajutor. Mergi normal când te apuci să izolezi cu grijă locul faptei.

Lanterna puternică a lui Larry era îndreptată în jos, către ceva aflat pe pământ. O masă amorfă, nemişcată. Lui Stevie îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că lucrul acela era Hayes, cu picioarele spre uşă. Era în poziţie semifetală, cu un picior întins. Avea pielea vineţie.

— Stevie, spuse Larry blocând uşa cu trupul.

Dar Stevie văzuse destul. Ştii cum arată moartea când dai cu ochii de ea.

16

Ciudat lucru mai e şi şocul. Totul devine clar şi neclar în acelaşi timp. Timpul se dilată şi se distorsionează. Unele lucruri ţâşneau în centrul atenţiei şi păreau mai mari decât erau în realitate. Altele se topeau până nu mai rămânea din ele decât un punct.

— Vino cu mine, spuse Larry întorcând-o pe Stevie blând de umeri şi conducând-o afară din tunel, către maşinuţa de golf.

— E mort, spuse Stevie ridicând ochii spre cer şi trăgând adânc în piept aerul rece. Hayes e mort.

Larry continuă s-o ducă spre maşinuţă, fără să scoată o vorbă pe moment. O instală pe locul din dreapta şi-o privi în ochi.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Spune-mi doar dacă am dreptate.

Larry expiră încet.

— E mort, spuse el.

— De ce? întrebă ea ca un copil naiv.

— Nu ştiu, răspunse Larry. Tu ştii? Ce făcea acolo în toiul nopţii, Stevie? Trebuie să-mi spui.

— Nu ştiu, răspunse Stevie. Pe cuvânt! Chiar nu ştiu.

Larry îi studie o clipă chipul, apoi păru că o crede. Stevie se simţea de parcă plutea uşor deasupra întregii scene, ca într-un vis pe care-l tot avea, în care plutea dintr-o cameră în alta a casei vecinilor şi se uita la ei cum fac lucruri obişnuite. O fantomă în casa altcuiva.

— Ce-o să facem acum? întrebă ea.

Din nou, o întrebare teribil de bizară. Stevie cea din interior era capabilă să gândească. Stevie cea din afară se cuprinsese cu braţele şi spunea chestii bizare.

— O să te duc înapoi la Minerva, spuse Larry.

Pe drumul de întoarcere nu rostiră niciun cuvânt. Academia Ellingham trecea pe lângă ea ca imaginile dintr-un film. Nimic nu era real. La mare depărtare se auzi un sunet, ca o sfâşiere a aerului. Larry se aplecă în faţă şi se uită în sus, când luminile elicopterului apărură şi aterizară pe pajişte. Venise ambulanţa, dar pacientul nu mai era.

Îşi dorise să vadă un cadavru – dar nu pe acesta, nu cineva real. Nu tenişi cu vârfurile în sus la capătul acelor

picioare, care cu numai câteva zile în urmă stătuseră aiurea pe vine pe podeaua camerei sale. Nu acele rotule – patele –, nu acel om real, care acum era nemişcat şi rece şi rămăsese undeva în urma lor, în întuneric.

Când au ajuns la Minerva, Larry i-a spus lui Stevie să aştepte puţin, aşa că se supuse. El vorbi cu Pix în faţa uşii. Stevie o văzu pe Pix cum îşi punea mâna peste gură la auzul veştii, apoi veni la maşinuţă şi-o apucă de mâini.

— N-am nimic, spuse Stevie.

— Stevie!

Larry se aplecă spre ea de pe partea şoferului, cu mâna pe acoperişul maşinuţei.

— O să te rog să nu spui deocamdată nimic nimănui din casă. Doar pentru puţin timp. Ai înţeles?

— Nu vrei să se stârnească panică şi ai nevoie să nu se apropie nimeni de zona crimei ca să poţi investiga ce s-a întâmplat, zise Stevie.

— Exact, spuse Larry. Foarte bine, Stevie.

— Stevie, spuse Pix. O să te duc la mine în apartament…

— Dacă mă duci tu sus, ceilalţi o să-şi dea seama, zise Stevie. O să mă duc, pur şi simplu, la mine în cameră. Sunt OK. Mă descurc.

Larry o aprobă dând din cap.

— Face faţă foarte bine, spuse el. Du-te la tine în cameră şi bagă-te în pat, Stevie. Stai acolo liniştită şi o să mă întorc în curând să te iau. O să mai avem nevoie de tine.

Înainte să păşească jos din maşinuţă, Stevie încercă terenul şi descoperi că nu-i tremurau picioarele. Pix se oferi s-o ia de umeri, dar o refuză. Odată intrată, camera comună îi păru luminată orbitor. Peretele roşu părea că vibrează, iar elanul de pe perete arăta de-a dreptul grotesc. Janelle nu mai era acolo, dar Ellie şi David erau tot pe canapea, cu tălpile lipite unele de altele, şi râdeau de ceva. La intrarea lui Stevie şi Pix, s-au oprit.

— Care-i treaba? întrebă Ellie. Hayes o să şi-o ia?

— Nu, spuse încet Pix.

David se uita la Stevie. Îl văzu cum îi înlătura expresia neutră şi încerca să-i pătrundă în gânduri.

— Mă duc să mă culc, spuse Stevie întorcându-le spatele.

David o urmări cu privirea. Apoi telefonul lui scoase un ciripit.

— Cineva a văzut un elicopter, îi spuse el lui Pix.

— Mi s-a părut mie că aud ceva ciudat, zise Ellie.

— Pix, a aterizat cumva un elicopter? întrebă David.

— Nu-i nimic, spuse Pix.

Stevie se grăbi spre camera ei şi închise uşa. Se sprijini de ea, lovindu-se cu capul de cuier. O copleşi un val de greaţă şi se duse preventiv la coşul de gunoi, dar greaţa îi trecu. Urcă în pat complet îmbrăcată şi trase pilota peste ea.

Şase au urcat pe munte şi-au rămas doar cinci.

Poate că o să doarmă puţin…

Şoc. Simţea cum alunecă în starea de şoc. Se ridică în capul oaselor. Hârtie. Avea nevoie chiar acum de hârtie. Se duse la birou şi luă caietul de anatomie. Trebuia să scrie totul acum, cât îi era proaspăt în minte. Ce văzuse? Ce ştia? Scrie tot, acolo, simplu, fără să te gândeşti la ce-ar fi putut să însemne.

Se auzi o bătaie în uşă şi, înainte să apuce să răspundă, uşa se crăpă puţin.

— Salut, spuse David.

Pe chipul lui nu mai era nici urmă de umor.

— Ce se întâmplă?

— Nu pot, spuse Stevie aplecându-se încruntată peste caiet.

— Ce faci?

— *Nu. Pot. Vorbi.*

— Poftim?

— Vorbitul îţi tulbură memoria, spuse ea iritată.

— Ceva se întâmplă, spuse el. Sunt doar vreo două motive pentru care s-ar trimite aici un elicopter. În plus, arăţi de parcă tocmai ţi s-au extras vreo trei kile de sânge. Ce naiba se petrece?

— Nu pot, răspunse ea. Trebuie să scriu totul acum. Odată ce începi să vorbeşti despre ele, povestirile se pot modifica accidental, aşa că nu pot vorbi. Te rog, închide uşa şi lasă-mă.

Mâna începu să-i tremure uşor. O strânse pumn ca s-o potolească şi şi-o băgă iute sub pilotă. David se trase încet înapoi şi închise uşa.

Stevie îşi stoarse creierii. Fă o listă şi gata! Ce-ai văzut, Stevie? Îşi lăsă mâna să scrie. A început joi.

• Mutat rampa şi echipamentul în grădină
• Instalat maşinile de ceaţă

Mai detaliat, Stevie. Aşază-le în ordine.

• Acum câteva nopţi am intrat cu toţii în tunel. Noi.

Nu.

• ~~Noi~~ Eu am spart lacătul ca să putem intra

Şi în casă, şi afară era zgomot. Auzi zumzetul elicopterului când acesta decolă, apoi voci în camera comună. Îşi puse căştile ca să înăbuşe zgomotul. Informaţia se răspândea şi în scurt timp avea să fie haos total. Trebuia să-şi adune gândurile acum. Când a fost sigură că notase tot ce ştia, rupse pagina. Apoi se ridică, îşi scoase haina roşie din dulap şi o puse pe ea, refugiindu-se în vinilinul ţeapăn ca într-o platoşă. În buzunarul stâng puse o pastilă de Ativan şi în cel drept puse lista împăturită. Apoi se aşeză pe marginea patului şi rămase aşa, cu mâinile în poală, până veni Larry s-o ia.

✯

Poate că trecuse o oră, Stevie nu era sigură. Timpul devenise alunecos. Stevie trecu prin camera comună ca o fantomă, fără să se uite la ceilalţi. Afară, luminile roşu-albastre păreau să fie peste tot – sclipind printre copaci, reflectate pe cer, aruncând peste tot umbre stranii. Temperatura părea să fi scăzut brusc cu zece grade. Nate aştepta afară, cu Pix. Arăta cenuşiu şi inexpresiv.

Larry îi duse pe Nate şi Stevie la Casa Mare. Cei doi stăteau unul lângă altul în maşinuţa de golf, în spatele lui Larry, încălzindu-se puţin unul de la celălalt. Sub portal era parcată o maşină de patrulare a Poliţiei Statale şi poliţistul din ea introducea date într-un calculator. Alţi poliţişti erau înăuntru. Mai mulţi membri ai colectivului profesoral stăteau înghesuiţi pe palier şi se uitau în jos. Maris şi Dash erau deja în hol, lângă şemineul imens. Maris plângea cu suspine şi Dash se holba absent la telefon.

— Cred că s-ar putea să vomit, spuse Nate.

— Respiră adânc, spuse Stevie luându-l de mână. Odată cu mine.

Se aşeză cu el pe ultima treaptă a scării principale.

— Secretul e ca expiraţia să fie mai lungă decât inspiraţia, spuse Stevie. Aşa că o să inspirăm cât număr până la patru, ne ţinem respiraţia cât număr până la şapte şi expirăm preţ de opt timpi. Hai şi tu cu mine. Număr eu. Unu, doi, trei, patru…

Nate respiră cu Stevie, încetinind reacţia, încetinind frica.

Asta era o chestie ciudată legată de anxietatea lui Stevie – când întâlnea pe cineva şi mai anxios decât ea, se calma. Descoperise acest lucru în urmă cu câţiva ani, când, într-una din rarele vacanţe ale familiei Bell, rămăsese blocată într-un lift de hotel împreună cu o persoană. Hotelul avea douăzeci de etaje. Stevie şi acea femeie urcaseră în lift la etajul opt. Uşile se închiseseră, liftul pornise în jos, apoi se prăbuşise brusc cam un etaj, se cutremurase şi se oprise. Lui Stevie aproape că-i ţâşnise inima din piept, dar când o văzuse pe femeie ţipând şi ghemuindu-se speriată într-un colţ al liftului, un sentiment nou pusese stăpânire pe ea. Femeia îşi petrecuse următoarea jumătate de oră pe podea, într-un colţ, cu ochii în lacrimi, tremurând ca varga. Stevie o ajutase să nu-şi piardă minţile de spaimă, vorbindu-i tot timpul, iar când fuseseră salvate, femeia nu mai ştia cum s-o ridice în slăvi pe Stevie şi-i cumpărase de la cafeneaua din hol o brioşă imensă şi o cafea.

Era posibil ca acesta să fie viitorul ei – să vorbească cu oameni care tocmai fuseseră martori la evenimente traumatizante. O să trebuiască să vorbească cu ei, să-i calmeze, să-i aducă în stare să poată vorbi.

— Nate, spuse Stevie luându-l iar de mână. Care e cartea ta preferată?

— Poftim?

— Spune-mi care e cartea ta preferată. Nu te gândi prea mult, spune doar titlul unei cărţi care-ţi place.

— *Hobbitul.*

— Ce-ţi place cel mai mult la ea? întrebă Stevie.

— Îmi place toată.

— Dar dacă ar fi să alegi un singur lucru? Închide ochii şi gândeşte-te o clipă la *Hobbit,* apoi spune-mi ce-ţi place cel mai mult.

Nate închise ochii şi trăsăturile i se mai relaxară puţin.

— Uşa rotundă, spuse el. De la casa lui Bilbo. Am citit cartea când eram mic şi totdeauna m-am gândit la uşa aceea.

— Grozav, spuse Stevie. Gândeşte-te la uşă. Gândeşte-te la Bilbo. Hai să mai respirăm. Inspirăm până la patru. Ţinem respiraţia până la şapte. Expirăm până la opt.

După încă o clipă, Stevie văzu că Nate se mai liniştise un pic. Umerii i se mai relaxaseră, iar încordarea provocată de încercarea de a nu vomita se mai risipise. Expiră încă o dată, deschise ochii şi se uită la ea.

— Aşa, spuse el, dând din cap. Aşa. Ce-o să se întâmple acum? Ce se întâmplă? Stevie, ce naiba se întâmplă?

— O să ne întrebe ce am văzut, spuse Stevie.

— N-am văzut nimic. Nici nu ştiu ce se petrece. Cică Hayes ar fi mort?

— Mă refer la ce s-a petrecut în timpul zilei, răspunse Stevie. Trebuie să se stabilească înşiruirea faptelor.

— Dar ce s-a întâmplat? Cum a murit Hayes?

— Nu ştiu, răspunse Stevie, deşi în mintea ei vedea din nou uşa chepengului din podeaua observatorului.

O simţea în palmă, îi simţea greutatea, stând în echilibru instabil pe treapta subţire, cilindrică, a scării de fier.

— Dar e foarte important să nu încerci să inventezi nimic. Fii cât mai clar şi gata. Spune numai ce ştii.

— Ăsta e un sfat foarte bun.

Larry stătea în faţa lor. Se lăsă pe vine şi-l studie pe Nate, apoi se uită la Stevie şi dădu din cap aprobator.

— Fata asta e deşteaptă şi cu capul bine înfipt pe umeri. Poliţia trebuie să treacă în revistă evenimentele.

Unul din poliţiştii statali l-a strigat pe Nate şi l-a chemat în salonul din faţă. Larry se aşeză lângă Stevie, pe scară.

— Tu cum te simţi? întrebă el.

— Am pus pe hârtie o parte din ce s-a întâmplat, spuse Stevie dându-i notiţele. Cât de proaspăt am reuşit să le păstrez în minte.

Larry citi cu atenţie pagina. Stevie îi urmări privirea cum trecea de la un rând la altul.

— E foarte bine, spuse dându-i înapoi hârtia. Te descurci bine în circumstanţele astea.

— Ştii ce s-a întâmplat? întrebă Stevie.

Larry clătină din cap.

— Nu ştii? zise Stevie. Sau nu poţi să-mi spui?

— Te aşteaptă, spuse un poliţist apropiindu-se de Stevie şi conducând-o în biroul Pazei.

Şi iat-o urmărind de aproape un caz, dând o declaraţie, făcând toate lucrurile pe care tânjea de atâta vreme să le facă.

Nu trebuise decât să moară cineva.

17

Poliţia a reţinut-o pe Stevie vreo jumătate de oră. Întrebările au fost exact cele la care Stevie se aştepta. Trecerea în revistă a evenimentelor zilei. Cine unde s-a dus şi la ce oră? Ce căuta Hayes în tunel?

Adunarea de informaţii – ştia asta – trebuia să fie făcută la rece. Fără presupuneri. Fără ton prietenos. Se pun întrebările. Se stabileşte ordinea evenimentelor. Se face o documentare corectă şi rapidă. Încercă să răspundă clar, concis, dar complet. Fără înfloriturі. Fără comentarii despre semnificaţia celor întâmplate.

Când a terminat, Larry şi Nate o aşteptau ca să meargă înapoi la Minerva. Când au păşit afară, o dubă de investigaţii criminalistice traversa proprietatea. Pentru o clipă, duba o luă prin surprindere pe Stevie, care se simţi pe loc invadată de panică. Se gândi iar la chepeng. Dar cel mai probabil, toate locurile unde murea cineva fără o cauză evidentă trebuiau analizate de criminalişti.

Luna era subţire ca un cârlig, iar bufniţele ţipau. Mirosul frunzelor de toamnă era purtat de vânt, iar Hayes era mort.

★

La întoarcerea lor, toată casa Minerva era în picioare. Intrarea ei şi a lui Nate parcă instaură un vid, de zici că toată conversaţia fusese suptă din încăpere.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Janelle, repezindu-se s-o îmbrăţişeze pe Stevie. Cum te simţi? Doamne fereşte! Chiar e mort? Stevie? Ce s-a întâmplat?

Stevie se uită peste umărul lui Janelle la Ellie şi David. Erau cuibăriţi unul în altul într-un colţ al canapelei mov. Ellie era, practic, făcută ghem – nu plângea, dar privea în gol. David stătea lângă ea, ţinând-o cu blândeţe de umeri.

Nate începu să chicotească.

— Tu de ce dracu’ te hlizeşti? îl repezi Ellie.

— Habar n-am, răspunse Nate.

— E din cauza şocului, El, spuse Pix. Râzi, Nate. N-ai cum să-ţi controlezi reacţia.

Nate începu să râdă şi mai tare, apoi începu să sughiţă.

Stevie simţi cum somnul o învăluia, greu. Era perfect calmă, doar că era foarte obosită.

— Mă duc să mă culc, spuse ea simplu.

Ajunsă în camera ei, Stevie descoperi că se mişca foarte încet şi meticulos. În cele mai multe nopţi, doar îşi scotea hainele şi le arunca în sacul de rufe murdare. În seara asta, şi-a pus haina cu grijă pe umeraş, şi-a scos cu delicateţe fiecare braţ din mânecile tricoului şi şi-a scos pantalonii de parcă erau fragili. Le-a rulat pe toate şi le-a dat drumul cu atenţie în sac, apoi a cotrobăit pe fundul comodei, a scos pijamalele călduroase, primite de la şcoală, şi s-a îmbrăcat cu ele.

Urcă în pat, cu lumina aprinsă, şi privi fix în faţă, cu telefonul strâns în mână, de parcă se aştepta să sune. N-o suna nimeni. Era doar ceva ce putea ţine în mână.

Habar nu avea cât timp trecuse, când auzi o bătaie uşoară în uşă. La început, se hotărî s-o ignore, dar apoi se ridică şi deschise.

Nu ştia cum, dar ştia că era David.

— Am văzut lumina aprinsă la tine, spuse el încet. Pot să intru?

Ea clipi, se scărpină la ceafă, apoi ridică din umeri şi lăsă uşa deschisă. El intră şi o închise. Stevie se aşeză pe podea, sprijinită de tăblia de la picioarele patului. El se rezemă de perete. Părul lui era un pic mai îmblânzit, iar expresia îi era neobişnuit de serioasă.

— Ştii ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Ştiu că e mort, spuse ea. Asta-i tot.

David strânse buzele gânditor şi-şi frecă un timp mâinile. Se duse până la biroul lui Stevie şi bătu o clipă darabana cu degetele pe marginea acestuia. Nu părea să fie atent la nimic. Se lăsă pe podea. Stevie fixă cu privirea partea de jos a pantalonilor lui de trening, fiindcă părea ceva ce putea fixa cu privirea fără probleme. Erau foarte vechi şi e posibil să fi fost cândva bleumarin-închis. Acum erau un gri-albăstrui spălăcit, iar pe un crac era scris cuvântul YALE, cu litere albe, crăpate.

— De ce ai spus mai înainte chestia aia că nu poţi să vorbeşti? întrebă el în cele din urmă.

— Fiindcă nu te poţi bizui pe declaraţiile martorilor, răspunse ea.

— Crezi că oamenii o să-i mintă pe poliţişti?

— Nu, răspunse ea. Nu e vorba de asta. Oamenii nu ştiu ce-şi amintesc. Nu că mint, dar se înşală în privinţa a

ceea ce cred că au văzut. Fiinţele umane nu sunt deloc capabile să estimeze corect timpul, distanţa şi durata evenimentelor, mai ales când sunt speriate sau stresate. Iar pe întuneric e şi mai grav. Dar cel mai rău e când martorii încep să vorbească între ei. De cum începi să vorbeşti cu cineva, povestea din mintea ta se schimbă. Memoria umană e rescrisă exact ca memoria unui calculator. Primeşti doar fişierul cel mai recent actualizat. Motiv pentru care, dacă vezi vreun accident, trebuie să documentezi imediat experienţa, în scris sau altfel, fără să vorbeşti cu altcineva. Aceea va fi relatarea cea mai clară. S-ar putea să nu fie adevărul pur, dar măcar n-o să te îneci într-un ocean de erori.

Explicaţia curse lin de pe buzele ei, de parcă aşteptase toată viaţa să o spună cuiva. Îi veni perfect formată. Acum, că vorbea despre infracţiuni într-un mod ipotetic, corpul i se mai încălzi puţin şi simţurile îi reveniră la viaţă.

— Poftim? spuse David.

Stevie se uită în jur, căutând o modalitate prin care să-i explice. Singurele obiecte pe care le putea folosi pentru exemplificare erau pixuri şi agrafe de birou. Erau de-ajuns. Scoase capacele de la câteva pixuri.

— Să zicem că are loc un jaf, spuse ea, şi avem o maşină pentru fugă şi mai mulţi hoţi înarmaţi. Martorul Unu poate că-şi aminteşte trei hoţi, doi cu măşti şi unul cu fes, şi o maşină neagră.

Puse pe podea un capac negru şi două agrafe de birou.

— Poate că Martorul Doi îşi aminteşte patru hoţi, toţi cu măşti, şi o maşină albastră.

Mai adăugă două agrafe şi înlocui capacul negru cu unul albastru.

— Şi poate că i s-a părut că vede o motocicletă.

Împinse pe lângă capac o rolă de scoci.

— Martorul Trei e sigur că erau trei hoţi, continuă ea, luând de pe podea o agrafă. Unul purta o mască şi fes, iar maşina era verde. N-am pix verde, aşa că… în fine. Martorul Trei e sigur de ce a văzut. Asta e important – oamenii care cred că au memorie bună sunt uneori cel mai puţin credibili, dar sunt cei care aproape sigur îi vor influenţa pe ceilalţi. Şi acel martor spune atunci că motocicleta era cu maşina verde.

— Motocicleta e banda de scoci? întrebă David. Iar maşina verde e capacul albastru?

— Ideea e, spuse Stevie, că acum, după ce Martorul Unu a vorbit cu Martorul Trei şi Martorul Trei pare foarte sigur pe ce a văzut, Martorul Unu s-ar putea să se gândească mai bine şi să vadă retrospectiv trei hoţi cu fesuri, nu cu măşti. Acum Martorul Doi pune la îndoială măştile văzute şi crede că, de fapt, maşina era verde. Iar unul dintre hoţi era foarte înalt. Martorul Trei susţine că toţi erau înalţi şi că motocicleta era cu maşina verde.

David se dădu un pic mai aproape ca să studieze aranjamentul. De fapt, ajunsese foarte aproape.

— Bun, spuse el încet. Dar ce s-a întâmplat, de fapt?

— Poftim?

— Erau trei sau patru hoţi? întrebă el. Maşina era albastră, neagră sau verde? A fost implicată şi o motocicletă sau nu?

— Ideea e… repetă Stevie.

— Şi ăsta care martor era? întrebă el întinzând mâna după o agrafă de birou.

O puse în palma ei. Avea mâna caldă.

Parcă nici nu-i venea să creadă că tocmai văzuse cadavrul lui Hayes întins pe jos în tunel. Văzuse tălpile unor tenişi, îi văzuse pielea marmorată…

Nu te gândi la asta. Nu o face să devină reală.

În schimb, altceva îşi făcea loc în mintea ei. Mă rog, nu în minte. În alte părţi ale ei. Mintea îi era deposedată rapid de orice gânduri raţionale. Ea şi David se poziţionau pe nesimţite tot mai aproape unul de altul, milimetru cu milimetru.

Oare chiar avea să se întâmple asta?

Ultimii centimetri dintre ei au fost acoperiţi rapid şi David îşi apăsă buzele de ale ei. Stevie simţi cum i se relaxează trupul şi o învăluie o căldură confortabilă. Se lăsă pe-o parte pe podea, iar David o urmă, sprijinindu-se într-un cot. O săruta cu multă delicateţe, apăsându-şi buzele pe gâtul ei, gâdilându-i urechea, iar ea îi răspundea înfometată la sărut. El se întinse pe podea şi, spre propria ei surprindere, Stevie se trezi că se rostogoleşte peste el.

Fiecare neuron din creierul ei spunea *nu face asta* – o să se sfârşească prost. Era David, şi David avea ceva

teribil de iritant, şi locuia deasupra ei şi cineva tocmai *murise.* Ea tocmai văzuse un *cadavru.*

Dar probabil că exact lucrul ăsta o şi împingea să continue. Acel lucru care o umplea cu un fel de emoţie bizară, năvalnică şi cu nevoia de a face ceva, orice, absolut orice. Ea îi sărută curba ciudată a nasului, fruntea înaltă şi apoi reveni la gură. Şi-au schimbat poziţia, rostogolindu-se către şemineu. Stevie a simţit cum se loveşte cu spatele de panoul cu documentarea cazului şi şi-a dat seama că probabil a îndoit puţin cartonul, dar nu i-a păsat. Nu i-ar fi păsat nici dacă s-ar fi deschis podeaua şi ar fi înghiţit-o, nici dacă ar fi fost trasă în sus pe horn de o forţă necunoscută. Avea mâinile înfipte în părul lui, iar el mormăia ceva ce ea nu prea reuşea să deslușească.

— Salut.

Era o voce complet diferită şi venea dinspre uşă. Cei doi se opriră din rostogolit şi, pentru o clipă, rămaseră nemişcaţi.

Stevie îşi dădu seama că transpira şi că David gâfâia, iar inima lui bătea lipită de a ei. Dădu capul pe spate şi se uită la silueta inversată a lui Pix.

— Poate că ar fi cazul să te duci la tine în cameră, spuse ea, nu fără blândeţe.

— Corect, răspunse David rostogolindu-se cu grijă de pe Stevie şi ridicându-se în picioare, cu spatele la Pix. Corect. Plec chiar acum.

Pix se dădu înapoi ca să-i facă loc să iasă.

— Încearcă să dormi puţin, spuse ea după plecarea lui David. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunse Stevie cu o voce străină, piţigăiată. Am tot ce-mi trebuie. Mersi, Pix.

— Bine. Mă găseşti sus.

Stevie rămase pe loc câteva clipe, uitându-se în tavan, unde un fluture de noapte se izbea neajutorat de bec. Apoi, foarte încet şi meticulos, se izbi cu ceafa de podeaua de lemn.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII
INTEROGATORIU LUAT DE AGENTUL SAMUEL ARNOLD
FLOREI ROBINSON
17 APRILIE 1936, 12:45 p.m.

LOCUL: PROPRIETATEA ELLINGHAM

SA: Aş vrea să trecem în revistă ce s-a întâmplat luni. Sunteţi de acord?

FR: Desigur.

SA: Sunteţi aici, la reşedinţa Ellingham, de două săptămâni? De pe 4 aprilie?

FR: Da.

SA: Îi vizitaţi cu regularitate?

FR: Da.

SA: Şi locuiţi în New York City. Acolo aţi cunoscut-o pe doamna Ellingham?

FR: Ne-am cunoscut acum nouă ani.

SA: Unde v-aţi cunoscut?

FR: La o ocazie socială.

SA: Ce fel de ocazie socială, domnişoară Robinson?

FR: Un salon literar.

SA: Un salon literar?

FR: Da.

SA: Unde avea loc acest salon literar?

FR: În New York City.

SA: Era cumva, de fapt, un stabiliment unde se consuma alcool, domnişoară Robinson?

FR: Ce importanţă are?

SA: Trebuie să ne facem o imagine clară a persoanelor cu care avea contact doamna Ellingham. Vrem să ştim dacă nu e posibil să fi cunoscut pe undeva pe cineva care i-ar fi vrut răul. Alcoolul e acum legal, aşa că nu ne pasă ce aţi făcut cu nouă ani în urmă.

FR: Vă asigur, acest stabiliment era plin cu oameni de cea mai bună calitate.

SA: Acum nouă ani, stabilimentele pentru consumul de alcool erau pline totodată şi de infractori, domnişoară Robinson. Erau, prin definiţie, conduse şi aprovizionate de infractori.

FR: Nici pe departe genul de infractori care… nu era acelaşi lucru.

SA: Înţeleg. Haideţi să vorbim acum despre relaţia dumneavoastră cu familia. Sunteţi considerată cea mai apropiată prietenă a

doamnei Ellingham, aşa e? Petreceţi foarte mult timp cu ei aici, în Vermont. Personalul spune că sunteţi aici cam tot atâta timp cât sunt şi soţii Ellingham.

FR: Cred că se poate spune asta, da.

SA: Sâmbătă, pe 11, a avut loc o petrecere la reşedinţă. A fost o petrecere mică sau mare?

FR: O petrecere mică. Acum, că s-a deschis şcoala, petrecerile sunt foarte mici.

SA: Cine a participat?

FR: Eu, Leo…

SA: Leonard Holmes Nair. Pictorul.

FR: Da. Maxine Melville, actriţa, şi soţul ei, John Porter. Unul sau doi parteneri de afaceri de-ai lui Albert, dar n-au stat prea mult.

SA: Se pare că majoritatea oaspeţilor au plecat din casă duminică. Dumneavoastră cât intenţionaţi să mai rămâneţi?

FR: Până când simţeam că era timpul să plec. Invitaţiile mele sunt pe termen nelimitat.

SA: Ce aţi făcut duminică?

FR: Albert lucra, afară ploua, aşa că am petrecut o bună parte din zi în salon, cu Iris şi Leo. Lucrează la un nou tablou.

SA: Altceva?

FR: Ne-am jucat puţin cu Alice. Apoi am făcut o baie lungă.

SA: Iar seara?

FR: Am stat de vorbă cu Iris şi Leo până târziu. Poate un pic prea târziu. Dimineaţă nu mă simţeam prea bine.

SA: Dimineaţă, doamna Ellingham v-a căutat ca să vă invite să veniţi cu ea la plimbare cu maşina, corect?

FR: Da. A venit la zece, la mine în cameră. Eram încă în pat. Aveam o durere de cap cumplită. I-am spus…

[Tăcere]

SA: Vă ascult.

FR: Îmi cer scuze.

SA: Nicio problemă, aştept.

FR: I-am spus că nu mă simţeam bine şi să se ducă singură. Dacă aş fi mers cu ele…

SA: Deci nu v-aţi dus la plimbare fiindcă vă durea capul.

FR: Ar fi trebuit să merg cu ele. Ar fi trebuit să merg cu ele.

SA: La ce oră v-aţi dat jos din pat?

FR: Menajera mi-a adus ceva de mâncare pe la amiază. Am pus-o să-mi pregătească baia. Mi-am petrecut restul zilei la mine în cameră, citind.

SA: În seara aceea v-aţi dus în budoarul doamnei Ellingham. De ce?

FR: Am auzit agitaţie. Am vrut să mă uit pe geam. Fereastra lui Iris dă spre grădina din faţă.

SA: La fel şi alte ferestre.

FR: Păi, ştiam că de la geamul ei se vede totul. Am intrat doar ca să mă uit. Eram neliniştită.

SA: E ceva obişnuit să intraţi în budoarul personal al doamnei Ellingham în lipsa ei?

FR: Intru tot timpul în budoarul lui Iris.

SA: Chiar şi în lipsa ei?

FR: Da. Am permisiunea să-i folosesc lucrurile.

SA: Doamna Ellingham le dădea şi altora acces liber în spaţiul ei intim?

FR: Habar n-am.

SA: Uneori nu-i dădea voie nici menajerei ei personale să intre în budoarul ei.

FR: Eu nu sunt menajeră.

SA: De obicei încuia uşa, nu?

FR: Eu am cheie. Aveţi un foc, ca să-mi aprind ţigara?

SA: Sigur.

[Pauză]

SA: Deci aţi intrat în budoarul personal al doamnei Ellingham folosind propria dumneavoastră cheie? De când aveţi cheia?

FR: Ăăă, nu mai ştiu. De ceva vreme.

SA: Mi se pare ciudat că aţi pierdut timp să intraţi într-o încăpere încuiată ca să vă uitaţi pe geam.

FR: Poate că vi se pare ciudat… dar aşa s-a întâmplat.

SA: Cât aţi stat în încăpere?

FR: Nu ştiu. Am pierdut noţiunea timpului.

SA: Estimativ, aşa.

FR: Să zicem… un sfert de oră?

SA: Şi apoi, cineva a venit şi v-a chemat. Ruth, menajera. Spune că v-a căutat şi v-a găsit la ora opt cincizeci. Că v-a strigat, dar n-aţi răspuns.

FR: N-am auzit-o.

SA: Era chiar pe coridor.

FR: Eram foarte absorbită.

SA: Doamna Ellingham ţine în camera aceea nişte obiecte foarte valoroase.

FR: Majoritatea lucrurilor ei sunt valoroase. Tot ce e în casa asta e valoros. Nu e totul sub cheie.

SA: Aveţi dreptate, domnişoară Robinson. Dar în camera aceea sunt nişte obiecte de o valoare ieşită din comun. Nu de aceea e în mod normal încuiată?

FR: Bineînţeles.

SA: Nu sunteţi la fel de bogată ca doamna Ellingham, aşa-i, domnişoară Robinson?

FR: Foarte puţini sunt.

SA: Nu sunteţi bogată, aşa-i? Asta voiam să vă întreb.

FR: Mă ofensează această întrebare. Cea mai bună prietenă a mea e…

SA: Punem aceste întrebări tocmai pentru că cea mai bună prietenă a dumneavoastră a dispărut. Nu e nicio ruşine să nu fii bogat, domnişoară Robinson. Vreau doar să spun că proveniţi din medii diferite.

FR: Mi-ar da orice. Orice. Iris e cea mai generoasă persoană din lume. Uitaţi-vă la şcoala asta! Au construit o scoală la care copiii să poată merge gratis! Îi invită în casa asta!

SA: Sunt foarte generoşi. Dar haideţi să revenim la subiect. Ce traseu aţi ales ca să ajungeţi în camera doamnei Ellingham?

FR: Traseu?

SA: N-aţi coborât pe scara principală.

FR: Nu, am luat-o pe scara laterală.

SA: Pe scara servitorilor?

FR: Da.

SA: De ce nu pe calea cea mai directă – pe scara principală?

FR: Nu ştiu.

SA: Şi n-aţi auzit pe nimeni strigându-vă?

FR: Nu.

SA: Domnişoară Robinson, aş fi zis că în acel moment aţi fi fost mai atentă ca oricând şi aţi fi auzit că vă striga cineva. Aţi petrecut tot acel timp uitându-vă pe fereastră şi atât?

FR: Eram tulburată.

SA: Dar aţi auzit-o pe menajeră când a ciocănit la uşă.

FR: Da.

SA: Spune că v-a luat ceva timp să răspundeţi la uşă.

FR: Eram tulburată. Tocmai auzisem că cea mai bună prietenă a mea a dispărut. Asta am făcut şi punct. Nu ştiu de ce.

SA: Sunt foarte multe lucruri de valoare în camera aceea.

FR: De ce tot menţionaţi cât valorează lucrurile ei?

SA: Pentru că a dispărut şi cineva cere o mulţime de bani ca s-o elibereze.

FR: Prietena mea cea mai bună a dispărut. De ce îmi faceţi asta?

SA: Trebuie să clarific faptele petrecute.

FR: Ce fapte?

SA: Trebuie să ştiu de ce eraţi în camera ei.

FR: Tocmai v-am spus. Ar trebui să le căutaţi pe cele două, nu să mă luaţi pe mine la întrebări.

SA: Aproape toţi poliţiştii de pe o rază de o sută de mile le caută. Şi încă şi mai mulţi dincolo de acea rază. În fiecare oraş de pe

Coasta de Est. Dar ceea ce vreau să aflu acum de la dumneavoastră e ce aţi făcut în acele cincisprezece minute petrecute în budoarul doamnei Ellingham.

FR: V-am spus…

SA: V-aţi uitat pe fereastră.

FR: Da.

SA: Domnişoară Robinson, daţi-mi voie să fiu cât se poate de clar: nu e momentul să mînţiţi. În fiecare secundă pe care o irosiţi mînţind, Iris Ellingham şi Alice Ellingham ar putea fi în pericol. Când mînţiţi, le puneţi în pericol şi vă puneţi şi pe dumneavoastră în pericol.

FR: Dar nu…

SA: Auzeaţi cum vă strigă cineva de pe coridor. Casa era cuprinsă de haos. Nu era absolut nimic de văzut afară. Era întuneric şi ceaţă.

FR: Ştiu asta.

SA: Deci aţi petrecut cincisprezece minute uitându-vă la nimic?

FR: Mai mult sau mai puţin, dar da.

SA: Ştim şi noi câte ceva despre dumneavoastră, domnişoară Robinson. Ştim că eraţi animatoare la Carmine's, barul ilegal de pe Twenty-Ninth Street. Carmine's era proprietatea lui Bill „Barosanul" Thompson, şeful mafiot. Lucraţi direct pentru el.

[PASAJ REDACTAT DIN CAUZA INVESTIGAŢIEI ÎN DESFĂŞURARE. VEZI DOSARUL 248B-2]

FR: Treaba mea era să cânt, să distrez, să vorbesc cu clienţii. Era o slujbă care presupunea socializare, iar Iris şi cu mine ne-am împrietenit fiindcă ne-am plăcut.

SA: Una dintre cele mai bogate femei din America şi o animatoare de bar ilegal.

FR: Am cunoscut o mulţime de oameni importanţi la Carmine's. Jumătate din înalta societate din New York intra pe uşa aia. Artişti. Scriitori. Actori şi actriţe. Politicieni. Poliţişti. Îi vedeam pe mulţi dintre ei acolo.

SA: Bill „Barosanul" Thompson e implicat şi în operaţiunile de trafic ilegal de bunuri din Canada. Se ştie că acoliţii lui sunt prin zona asta. S-ar putea să ştiţi asta în urma faptului că un alt agent FBI frecventează această familie.

FR: Credeţi că George Marsh vorbeşte despre munca lui? Orice-ar face pentru voi, e mormânt în privinţa asta. Iar cu Bill n-am mai vorbit de ani de zile. Sunt aici ca s-o vizitez pe prietena mea, Iris, iar prietena mea a dispărut.

SA: Trebuie să fie tare bine să ai prieteni bogaţi.

FR: E bine să ai prieteni, indiferent câţi bani au. Iris e prietena mea şi ar fi prietena mea şi dacă ar fi săracă lipită pământului. Vreţi să ştiţi ceva despre Iris? Mă face să râd.

SA: Vă face să râdeţi?

FR: Exact. Şi nu e deloc uşor. Eu şi Iris suntem prietene, prietene adevărate. O înţeleg. Aş face orice pentru ea. Nu ştiţi ce a însemnat pentru ea mutarea aici. Ducea o viaţă extraordinară la New York. Iris e sportivă, ştiaţi? S-o vedeţi cum înoată! Scrie. Asta ştiaţi? A scris un roman întreg. L-am citit. E bun. Nu-l arată nimănui fiindcă crede că nu ar fi luată în serios, deoarece e privită drept soţia lui Albert Ellingham şi atât. Dar e mult mai mult de-atât. N-ar fi trebuit niciodată să ajungă să trăiască în vârful muntelui ăstuia nenorocit, dar mai e şi foarte loială, aşa că a susţinut şcoala asta fiindcă era visul lui Albert. N-o cunoaşteţi pe Iris. Eu, da. Are nevoie să se simtă stimulată…

SA: Şi cum obţine această stimulare aici?

[Tăcere]

SA: Domnişoară Robinson…

FR: V-am spus tot ce ştiu. Nu mai am nimic de adăugat. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să-mi ajut prietena, dar conversaţia asta nu ajută la nimic. Aş merge până la capătul

pământului pentru femeia asta şi pentru Alice. Aşa că ce-ar fi să vă duceţi să le căutaţi? Fiindcă dacă n-o s-o faceţi, jur pe ce am mai sfânt că urc în maşină şi nu mă las până nu le găsesc. Încercaţi numai să mă opriţi.

Interogatoriu încheiat la ora 13:13

18

Dovezile erau împrăştiate pe toată podeaua – agrafele de birou şi capacele de pix. O rază de soare ilumina o adâncitură pe care o făcuse în panoul cu documentarea cazului.

Venise dimineaţa şi adusese cu ea realitatea. Şi întrebări. O mulţime de întrebări, care îi dansau în minte învârtindu-se în cercuri.

Întrebările, în ordine aleatorie:

Ce-o să spună presa despre ultimul deces de la Academia Ellingham, care are deja o reputaţie sinistră?

Stai aşa, lasă presa – ce-o să spună despre asta părinţii ei? *Şcoală de fiţe reuşeşte să omoare un elev.* Dar despre faptul că ea *fusese* de faţă?

Oare o să se închidă şcoala?

Poate pentru câteva zile. Doar n-aveau s-o închidă *de tot* din cauza asta, nu?

De ce gândea aşa? Cineva *murise.* Hayes era *mort.*

Fiindcă asta fac creierele. Gândesc. Podul în care creierul ei păstra tot era plin de lucruri noi şi bizare pe care ea nu reuşise încă să le studieze şi să le clasifice. Stevie nu putea să se simtă vinovată pentru gândurile ei şi nici nu putea să acorde atenţie tuturor gândurilor ei. Învăţai asta în timpul şedinţelor de terapie pentru gestionarea anxietăţii – gândurile pot să vină, dar nu e obligatoriu să urmăreşti şirul fiecăruia dintre ele. Într-un fel, era opusul unei anchete temeinice, în care trebuia să verifici şi să analizezi fiecare indiciu.

Rămase o vreme cu faţa înfundată în pernă, în timp ce capul îi zvâcnea uşor. Încă mai avea în gură un gust ciudat, gust de…

De afară se auzeau voci străine şi din când în când cârâitul unei staţii. Reuşi să-şi ridice faţa din culcuşul moale şi sigur al pernei şi se frecă la ochi.

Hayes. Se întâmplase cu adevărat. Murise cu adevărat. Hayes murise şi îi găsiseră cadavrul. Iar reacţia ei fusese să se întoarcă acasă şi să se giugiulească cu David. Totul era prea real, prea brusc, emoţiile ei se uneau toate într-un nod de groază şi tremurat şi greaţă şi jenă.

Concentrează-te!

Un timp, creierul ei pluti în jurul evenimentelor. Hayes era pe jos, deja mort. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Se uită cu ochiul minţii în jur, prin mica încăpere din capătul tunelului. Privi atent rafturile goale de pe pereţi. Hârşâi podeaua de piatră cu talpa pantofului. Ridică privirea în susul scării, către trapa care ducea în observator…

Cam patru metri înălţime. Dacă te prăbuşeai de la distanţa aia pe piatră, te făceai praf. Puteai să şi mori.

Stevie văzu scena în minte. Ea urcase acolo. Închisese trapa după ea. Oare Hayes urcase ca să vadă ce era pe-acolo? Poate că făcuse un pas greşit în beznă şi căzuse prin deschizătură.

De ce se dusese Hayes înapoi? Probabil ca să filmeze ceva. Dar pentru asta, el ar fi luat, probabil, pe cineva cu el. Era clar că a vrut să se ducă acolo singur. Îl văzu îndepărtându-se cu spatele, încercând să scape de ei ca să se strecoare înapoi.

Dar nu se înapoiase în grădină. Se dusese tocmai până la drumul de serviciu şi o luase prin pădure, până la tunel. Se întorsese acolo şi murise.

Pe perete-o ghicitoare…

Aproape că uitase de asta, de teroarea care o trezise cu câteva nopţi în urmă. Nu se putea să nu fi visat toată faza. Se gândea la crime şi moarte şi tuneluri şi la Maestrul minciunilor, iar creierul ei a proiectat totul pe perete.

Nu?

Stevie se întinse pe spate şi făcu exerciţii de respiraţie câteva minute, cu expiraţii mai lungi decât inspiraţiile, ducând aerul până jos, în abdomen.

Încă mai simţea pe piele un miros de gel de duş sau şampon moscat. David.

Mai era şi asta. În oricare altă zi, acesta ar fi fost unicul eveniment. Azi, abia dacă intra în top zece.

— Bun, îşi spuse ea. Acum. Bun. Acum. Ridică-te. Acum.

Se ridică.

★

La scurt timp după aceea, spălată şi îmbrăcată în pantaloni subţiri şi largi de trening şi hanoracul ei negru, Stevie îşi făcu apariţia în camera comună. Janelle şi Nate erau la masă, amândoi încă în pijamale. Pix vorbea la

telefon în bucătărie. David stătea pe canapea în nişte blugi jerpeliţi şi un tricou Henley maro. Avea părul ud, câteva bucle îi erau turtite pe frunte. La intrarea lui Stevie, el ridică privirea spre ea – o privire directă, stăruitoare, lipsită de veselie. Părea să o măsoare din priviri, remarcându-i prezenţa.

Nu erau prea multe de spus, câteva saluturi mormăite, câteva înclinări din cap. Ce se spune când îţi moare colegul de casă, chiar dacă nu-l cunoşti prea bine? Chiar dacă ce ştiai despre el nu-ţi prea plăcea?

Se spun foarte puţine.

Apăru Ellie, îmbrăcată în izmene lungi, pătate de vopsea, dintr-o ţesătură cu carouri în relief, şi un tricou imens, rupt, cu numele unei trupe franţuzeşti pe el, şi jambiere lungi, trase în sus pe braţe. Avea ochii foarte roşii şi umflaţi. Se lăsă să cadă pe canapea lângă David, se strânse ghem şi-şi puse capul în poală la el. David îşi puse absent mâna pe părul ei încâlcit.

Stevie simţi cum o cuprinde o senzaţie de greaţă. Oare aveau să vorbească despre ce se întâmplase? Şi dacă da, ce-o să spună? Poate că n-o să vorbească niciodată despre asta. Poate că ce se întâmpla în nopţi cum fusese noaptea trecută nu se punea la socoteală.

La acest gând, ceva se prăbuşi în adâncul ei. Se uită ţintă în cafea. Avea gust amar, neplăcut, dar era fierbinte şi, când o bea, simţea şi altceva decât stingherealã. Aşa că a băut-o.

— Stevie, spuse Pix intrând în încăpere. Era Larry la telefon. Trebuie să vorbească iar cu tine sus, în Casa Mare. O să vină el să te ia.

Janelle o privi speriată. Nate se albi la faţă.

— E normal, spuse Stevie. Aşa face poliţia. Trebuie să pună aceleaşi întrebări de mai multe ori ca să obţină informaţii cât mai clare.

— Toţi ceilalţi trebuie să rămâneţi aici, spuse Pix.

— Toată ziua? întrebă Ellie din poală de la David.

Vocea ei avea tonul acela înfundat care apare după ce ai plâns mult.

— Deocamdată, răspunse Pix. O să vină nişte terapeuţi, în caz că simţiţi nevoia să vorbiţi despre ce s-a întâmplat.

David îşi dădu ochii peste cap.

Nu după multă vreme, Stevie şi Larry ajungeau la Casa Mare, unde găsiră două maşini de la poliţia statului Vermont parcate sub portalul de la intrare.

— Spune doar ce ştii, zise Larry. Spune-le adevărul şi gata.

— Ştiu, răspunse Stevie.

— Cum te simţi?

— Cred că sunt OK. Poate că încă nu am procesat ce s-a întâmplat. Asta e rău?

— Nu e nici bine, nici rău. Pur şi simplu, este. O să descoperi asta dacă te hotărăşti să urmezi această cale. Trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt, nu aşa cum ai auzit tu că ar trebui să fie.

Era unul dintre cele mai înţelepte lucruri pe care i le spusese vreodată un adult lui Stevie.

Odată intrată, Stevie crezu că avea să se ducă în camera pazei, în schimb Larry o conduse către uşa din stejar masiv care ducea spre biroul lui Albert Ellingham.

— Aici? întrebă ea.

— Aici poartă detectivul discuţiile cu oamenii, zise el. Răspunde la întrebări şi atât. O să te descurci.

Un detectiv, de data asta. Nu un poliţist în uniformă.

Două scaune de piele erau aşezate lângă imensul şemineu din marmură roz, cu înfiorătorul covor-trofeu, din piele de animal, întins între ele. Într-unul din scaune stătea scriind într-un carneţel o femeie minionă, îmbrăcată într-un costum gri.

— Stephanie? spuse ea consultând carneţelul. Sunt detectiv Agiter. Vino şi ia loc.

Stevie se aşeză pe scaunul din faţa ei, unul dintre scaunele care-i aparţinuseră lui Albert Ellingham, personal. Deşi era foarte vechi, pielea încă era în stare foarte bună şi avea o uşoară elasticitate confortabilă. Acesta era locul unde stătea şi de unde-şi conducea imperiul, gândindu-se la soţia şi fiica lui pierdute.

Detectivul Agiter era o paletă de tonuri neutre atent selectate. Avea mâini lungi, elegante. Părul negru era dat pe spate şi adunat într-un coc strâns, cu fiecare fir perfect aliniat şi lipit de cap. Dar Stevie îi admira cel mai mult pantofii, care erau negri, plaţi şi perfect banali. Chipul ei avea o împietrire studiată. Nu trăda nimic, niciodată. Stevie simţi că trebuia neapărat să înveţe să stăpânească şi ea expresia aceea. Aşa arăta un detectiv.

— O să înregistrez această discuţie, spuse ea, punând un reportofon digital pe măsuţa Art Deco dintre ele. Interogatoriul cu Stephanie Bell, sunt detectivul Fatima Agiter, duminică, 10 septembrie, ora nouă patruzeci şi cinci. Aşa. Cum vrei să-ţi spun? Stephanie sau Stevie?

— Stevie.

— Stevie, ai luat parte la filmarea unor secvenţe despre răpirile din familia Ellingham. A cui a fost ideea filmului?

— A lui Hayes.

— Tu cum ai ajuns să participi?

— A venit şi m-a rugat să-l ajut să-l facă.

— Şi de ce te-a rugat pe tine? întrebă detectivul.

— Fiindcă ştiu foarte multe despre asta.

— Te referi la răpirile celor două fete Ellingham? îi ceru detectivul să clarifice.

Stevie dădu din cap aprobator şi se dojeni în sinea ei.

Era vorba că ai să vorbeşti clar. *Asta* nu e clar.

— Ştiu foarte multe despre cazul Ellingham. Am venit aici ca să-l studiez. Infracţiunea… tot istoricul ei.

— Deci Hayes a vrut să facă un serial despre răpirile celor două fete Ellingham şi a apelat la tine fiindcă tu ştii despre ce e vorba. Şi pe Nathaniel l-ai rugat să se implice fiindcă e scriitor?

— Hayes m-a rugat să-l întreb, spuse Stevie.

— Deci, se pare că Hayes aduna un grup de oameni, fiecare cu domeniul lui de expertiză. Mai erau în grup Maris Coombes, care are experienţă teatrală, şi Patrick Dashell, care e student la cinematografie. Şi împreună, ca grup, aţi făcut acest proiect.

— Corect, spuse Stevie.

— Cum aţi intrat în tunel?

Inima lui Stevie stătu o clipă.

— Am descuiat lacătul, spuse ea.

— Cum l-ai descuiat?

— L-am spart, spuse Stevie.

Detectivul ridică una dintre sprâncenele ei îngrijite – singura sa reacţie pe parcursul întregului interogatoriu.

— L-ai spart? întrebă ea ca să fie sigură.

— Exact, spuse Stevie.

N-avea rost s-o dea cotită. A spart un lacăt. Adio, Ellingham. A fost frumos.

— De unde ştii să spargi lacăte?

— De pe YouTube, răspunse Stevie ridicând din umeri.

Ridicase din umeri ca să dea de înţeles că nu era mare lucru şi că oamenii făceau asta tot timpul, dar nu era sigură că reuşise să transmită mesajul.

— Vreun motiv anume?

— Nu. Fiindcă e simplu? Nu. Oamenii mai sparg şi lacăte. E o chestie aşa… Un hobby.

Nu dădea deloc bine. *Nu-i nimic de văzut aici! Sparg şi eu lacăte ca să mă distrez!*

— Larry mi-a spus că te interesează să lucrezi în domeniul legii şi ordinii publice, spuse detectivul.

— Da, răspunse Stevie.

— Să ştii că noi nu avem obiceiul să spargem încuietori.

— Nu, spuse Stevie. Ştiu că nu.

Detectivul Agiter îşi scărpină o ureche, apoi trecu mai departe.

— Când aţi terminat, aţi plecat din tunel cu toţii împreună sau în grupuleţe?

Ciudat. N-a întrebat nimic de chepeng. O clipă, lui Stevie îi stătu inima şi creierul îi dădu eroare.

— Am plecat împreună, spuse ea. Doar Maris şi Hayes… au mai rămas.

— Ştii cumva de ce?

— Pot să presupun.

— Şi ce presupui că au făcut? spuse detectivul.

— S-au pupat? răspunse Stevie. Aşa ceva?

Cu o umbră de zâmbet pe chip, detectivul îşi consultă notiţele.

— În timpul filmării, aţi folosit ceaţă artificială. Ştii cumva cum a fost făcută?

— Am avut maşini de ceaţă.

— Aţi mai folosit şi altceva? întrebă detectivul.

Era o întrebare ciudată.

— Nu, spuse Stevie.

— Doar cele trei maşini.

— Corect, spuse Stevie.

Nu, pe bune, de ce întreba de maşinile de ceaţă?

— Cred că am terminat, Stevie, spuse ea. Îţi mai vine în minte altceva? Vreo întâmplare ieşită din comun?

Stevie îşi cercetă podul minţii, în care păstra totul. Sigur, mai era mesajul de pe perete. Mesajul pe care

probabil că şi-l imaginase. Nu puteai spune poliţiei lucruri pe care credeai că probabil ţi le-ai imaginat.

Doar că… aşa era? Oamenii făceau asta tot timpul în povestirile poliţiste şi întotdeauna se dovedeau a fi informaţii cruciale.

— Nimic, spuse Stevie.

— Bine. Interogatoriul s-a terminat la zece şi douăzeci.

Opri reportofonul şi Stevie se ridică din scaunul adânc.

— Ce s-a întâmplat cu Hayes? întrebă Stevie.

Detectivul ridică privirea la ea.

— Trebuie să aşteptăm raportul medicului legist, răspunse ea.

— Da, spuse Stevie înroşindu-se. Sigur. Scuze.

Se duse la uşă şi tocmai pusese mâna pe clanţa de cristal cu faţete tăioase, când în minte îi veni un gând.

— A fost o chestie, spuse. Cartela de acces a lui Janelle.

Detectivul Agiter ridică privirea din carneţel.

— Poftim?

— Prietena mea, Janelle, spuse Stevie. I-a luat cineva cartela de acces în Casa Minerva. Când ne-am dus joi la ora de yoga o avea la ea. Dar când am plecat, nu o mai avea în geantă. Apoi, a doua zi, a găsit-o pe poteca din faţa casei noastre.

— De ce spui că a luat-o cineva? Nu se poate să fi pierdut-o ea?

— Era prinsă cu o carabină în interiorul buzunarului din faţă al genţii ei, spuse Stevie. Am văzut cu ochii mei. A folosit-o ca să intrăm la yoga şi a pus-o la loc în buzunarul din faţă. Când am plecat de la oră nu o mai avea. Şi apoi a apărut din senin afară, vineri dimineaţă.

— Care e numele de familie al lui Janelle?

— Franklin, spuse Stevie.

Detectivul îşi notă informaţia în carneţel.

— Mersi, Stevie, spuse, concediind-o. Poţi să te duci înapoi la casă.

În holul principal, doi oameni de la pază vorbeau cu poliţia. Niciunul din ei nu păru să-i dea atenţie lui Stevie când ieşi din biroul lui Ellingham. Sus, pe palier, îl văzu pe Charles cufundat într-o conversaţie cu dr. Quinn şi alte câteva cadre didactice. Stevie ieşi neînsoţită.

Afară, un nor acoperise rapid cerul. Campusul era îngrijorător de tăcut, fiindcă aproape toată lumea se retrăsese în case. Avea pentru moment suficiente motive de grijă, multe sentimente de gestionat şi multe temeri. Dar lucrul care o preocupa cel mai tare pe Stevie în această clipă era ceaţa. De ce o întrebase despre *ceaţă* şi nimic altceva? Cui naiba îi păsa de ceaţă? Trebuia să fi avut un motiv. O întrebase de două ori.

Stevie trecu în revistă tot ce ştia despre maşinile de ceaţă. Erau închiriate. Împroşcau ceaţă artificială. Puţeau, oarecum.

În străfundurile minţii ei se stârni un ecou. Ceaţă. Mai venise vorba despre asta şi în alt context. Ceaţă…

Gheaţă carbonică. Se aflase aproape de gheaţă carbonică. Era în atelier, când Janelle şi Dash se certaseră pe stâlpi şi Dash se uitase în containerul cu gheaţă carbonică şi spusese că se lucrează mai uşor cu maşinile de ceaţă.

Stevie se opri în drum spre Minerva, scoase telefonul şi căută pe Google gheaţă carbonică. Luă la mână pagină după pagină de rezultate ale căutării, până ajunse la unul care conţinea şi cuvintele *risc la utilizare.*

> *Gheaţa carbonică e dioxid de carbon solidificat… în mod normal nepericuloasă, dar trebuie luate precauţii la utilizare… se transformă în dioxid de carbon… trebuie folosită în spaţii bine ventilate; altfel există pericolul apariţiei hipercapniei, când dioxidul de carbon înlocuieşte oxigenul din atmosferă datorită greutăţii sale, mai ales în structuri aflate la nivel inferior, cum ar fi pivniţele. Asta poate duce la pierderea cunoştinţei şi moarte, care poate surveni cu rapiditate…*

Stevie îşi înghiţi nodul din gât.

Gheaţa carbonică era în atelier. Lui Janelle i-a fost furată cartela. Cartela lui Janelle deschidea atelierul.

Ar fi trebuit să se ducă acasă. Încălcase deja destule reguli.

Ar fi trebuit să se întoarcă la Minerva.

Deci de ce întorcea spatele casei Minerva şi o lua înapoi, spre atelier? Nu putea intra acolo cu cartela ei.

Ce-şi imagina că avea să găsească? Cu toate astea, toate instinctele ei o îmboldeau să meargă înainte.

— O să verific înregistrările, îl auzi pe Larry spunând.

El şi detectivul Agiter se apropiau din spate. Stevie abia avu timp să se pitească după o maşinuţă de golf.

— Aveţi înregistrate şi intrările, şi ieşirile? întrebă detectivul.

— Da, sistemul le înregistrează pe toate. Stai puţin!

Larry duse telefonul la ureche.

— Jerry? Te rog să scoţi câteva înregistrări. Pe numele Janelle Franklin. Vreau să ştiu unde şi când a fost folosită cartela ei joi seara.

Cei doi se duceau către atelier, iar Stevie se ţinea după ei păstrând distanţa. Se lăsă tăcerea cât Larry îşi scoase cartela de acces şi deschise uşa. Odată intraţi, Stevie avea să piardă restul conversaţiei, iar asta părea să fie o idee foarte proastă.

O învălui din nou acea senzaţie ca de vis şi se trezi că se furişa tupilată către uşă, ca s-o prindă înainte să se închidă de tot. O ţinu deschisă cu degetul cât să-i lase pe cei doi să mai înainteze în încăpere. O mai crăpă un pic şi văzu că erau deja în cealaltă parte a atelierului şi se uitau în containerul cu gheaţă carbonică.

Oare chiar făcea aşa ceva? Da, o făcea.

Împinse şi mai mult uşa şi intră tiptil, ascunzându-se după un suport cu unelte de grădinărit.

— Doamne, îl auzi pe Larry, chestia asta era plină. Cum naiba… da, Jerry. OK. Ia zi! Intrare în şopronul artelor la şaisprezece şi cincisprezece. Apoi nimic până la unu şi douăsprezece minute după miezul nopţii. Intrare aici, în atelier. Mda.

Băgă telefonul în buzunar.

— Deci, conform declaraţiei lui Stephanie Bell, spuse detectivul, cartela lui Janelle Franklin dispare în timpul orei de yoga.

— O să-i verific orarul, dar ştiu că orele de yoga se ţin în şopronul artelor. Aşadar, mi se pare în regulă. Deci cineva ia cartela…

— Şi o foloseşte ca să intre aici la unu noaptea. Trebuie s-o luăm şi să ridicăm amprente de pe ea. Ţi se pare plauzibil? Vine aici, ia…

Şi atunci, telefonul lui Stevie începu să sune.

Larry şi detectivul întoarseră amândoi odată capul în direcţia ei.

Nu avea sens să încerce să rămână ascunsă. Stevie se ridică în picioare.

— Salut, spuse ea.

Aruncă o privire la telefon.

Pe ecran scria: PĂRINŢII.

19

Când a escortat-o pe Stevie afară din atelier, Larry nu mai avea aerul prietenos de dinainte.

— Ştiu, spuse ea. Îmi…

— Uite ce e, Stevie, spuse el. Eşti o puştoaică deşteaptă şi-mi place de tine. Dă-mi voie să fiu cât se poate de clar. Trebuie să faci exact ce-ţi spun.

— Ştiu. Voiam doar…

— Nu. Ştii. Spune-mi că ştii.

— Ştiu, spuse Stevie. Dar Janelle…

— Aşa că acum o să stai aici, zise el. În biroul celor de la pază. Şi n-o să vorbeşti cu nimeni până nu-ţi spun eu că ai voie. Bine?

Telefonul lui Stevie începu din nou să sune.

— Cine e? întrebă Larry.

Ea îi arătă ecranul. Din nou, scria PĂRINŢII. Îi făcu semn să răspundă şi o urmări în timp ce se conforma.

— Stevie!

Erau amândoi părinţii la telefon şi era imposibil să-ţi dai seama care-i rostise primul numele.

— Tocmai ne-au sunat de la şcoală, spuse mama ei. Venim să te luăm.

Stevie îşi trecu o mână peste faţă.

— N-am nimic, spuse ea.

— Stevie, a *murit* cineva.

— Mda, ştiu, răspunse ea.

— Deci venim acolo şi te luăm înapoi acasă, spuse tatăl ei.

— Uitaţi care-i treaba, spuse Stevie uitându-se speriată în pământ. E groaznic, dar… se putea întâmpla oriunde.

— La vechea ta şcoală n-a murit nimeni.

— Nu-i adevărat, răspunse Stevie. A fost un accident de maşină în…

— Uite ce este, spuse mama ei. Tatăl tău şi cu mine ne luăm o zi liberă şi venim să te aducem acasă. N-au trecut decât câteva zile. Putem să te înscriem din nou la vechiul liceu.

N-ar fi trebuit ca Stevie să înceapă să plângă tocmai în momentul acesta. Nu voia ca ăsta să fie motivul. Hayes ar fi trebuit să fie. Dar, aşa cum îi explicase Larry mai devreme, lucrurile nu se întâmplau aşa cum voiai tu. Îşi

şterse o lacrimă cu dosul mâinii şi încercă să-şi înăbuşe tremurul vocii.

— Stai puţin, spuse ea. A fost… Hai să vorbim despre asta când ajungeţi aici, bine?

Acceptară fără tragere de inimă. Stevie reuşi să încheie convorbirea. Expresia de pe chipul lui Larry se mai îmblânzise puţin – trecuse de la împietrire tăioasă, la împietrire mai puţin colţuroasă şi tăioasă.

Deasupra se auzi un zgomot precum cel de noaptea trecută. Larry şi Stevie ridicară amândoi odată ochii şi văzură un elicopter alb cu roşu.

— Presa, spuse el. S-a aflat. O să se adune la poartă.

Oftă zgomotos şi iuţi pasul.

— Hai, spuse el. Trebuie să te duc la Minerva şi apoi să mă ocup de situaţia asta.

— Mi-am pierdut minţile pentru o clipă, spuse ea. Mi-a fost teamă pentru Janelle. Dar n-o să mai fac. Promit să mă duc direct acasă, fără opriri, fără abateri, fără nimic. Iartă-mă. Poţi să-ţi vezi de treaba pe care-o ai de făcut. Poţi avea încredere în mine.

Larry o cântări o clipă din priviri.

— Bine, spuse el. Dar dacă aflu că nu ţi-ai respectat promisiunea, cu mine ai terminat-o. Şi ştii că te pot verifica.

Fata se întoarse să plece, ca să-i arate că se ţine de cuvânt, dar Larry o strigă din urmă.

— Ai grijă de tine, Stevie, spuse el. Du-te şi stai cu prietenii tăi. Chiar dacă nu-ţi plăcea tipul, nu e momentul să stai singură.

— Cine spune că nu-mi plăcea tipul? întrebă Stevie.

— Douăzeci de ani în poliţia statală. Am fost detectiv, începi să te prinzi de chestiile astea.

— Ai fost detectiv? întrebă Stevie. Pe bune?

— Cincisprezece ani la Omucideri.

— De ce ai renunţat? întrebă Stevie.

— Fiindcă am deschis prea multe uşi şi am văzut prea multe lucruri cumplite, spuse el încet. Iar unele dintre ele rămân cu tine pentru totdeauna. Fiecare detectiv are ceva ce nu-l părăseşte niciodată, ceva ce vede de fiecare dată când închide noaptea ochii ca să doarmă. Douăzeci de ani sunt mai mult decât suficienţi. Ştiu că-ţi doreşti să devii detectiv, dar nu te juca de-a detectivul, m-ai înţeles? Nu te mai furişa pe lângă poliţişti.

— Ştiu, spuse ea.

— Ne-am înţeles?

— Îhî, spuse Stevie. Cred că da.

★

Stevie se întoarse la Minerva cuprinsă de amorţeală. Părinţii ei aveau să fie categoric o problemă, iar întoarcerea acasă era o posibilitate foarte reală, asta dacă n-o dădeau mai întâi afară de la Ellingham. Când se apropie de uşa albastră, se uită cu alţi ochi la clădirea în care locuia. Poate că nu îi fusese sortit să stea prea multă vreme aici. Greşeli se făceau tot timpul. Soarta avea planurile…

Nu.

Stevie nu era una dintre acele persoane care credea că soarta decidea în locul ei. Soarta însemna să faci alegeri. Soarta însemna să *încerci,* măcar. Cei de la şcoală încă n-o dăduseră afară, iar părinţii ei încă n-o luaseră acasă. Şi aici se întâmpla ceva. Dacă Hayes fusese cel care luase cartela, dacă Hayes luase gheaţa carbonică… ce naiba făcea cu ea în tunel?

Încă se mai gândea la asta când intră în camera comună. Nimeni nu părea să se fi mişcat de unde stătea când ea plecase. Cineva făcuse focul în şemineu, aşa că era foarte cald. Focul dădea încăperii o personalitate complet nouă cu mirosul de lemn şi senzaţia de intimitate pe care o crea. Pârâitul lemnelor în şemineu semăna cu pocnetul de sticlă spartă.

— E totul în regulă? întrebă Janelle.

Se întoarse şi Nate spre ea.

— Îhî, făcu Stevie scoţându-şi hanoracul.

Se uită în jur după un loc unde să se aşeze. Ellie şi David erau tot pe canapea, dar acum era loc între ei. Ellie desena într-un caiet pe care-l ţinea în poală. David avea cu el laptopul, dar se uită din nou fix la ea.

Ochii li se întâlniră şi Stevie îşi feri repede privirea. Se aşeză la masă.

— Ţi-au spus ce s-a întâmplat? întrebă Nate.

Stevie se mulţumi să clatine din cap.

— Deci, o să avem voie să ieşim din casă? continuă Nate.

— Cred că da, spuse Stevie. În curând. M-au sunat părinţii mei. Cred că i-a anunţat şcoala? Deci o să afle acum şi părinţii tăi. O să afle toată lumea.

— Îhî, făcu David.

Stevie tresări la auzul vocii lui. Apoi o văzu pe Janelle că remarcă scena şi că se uită curioasă când la Stevie, când la David.

— S-a dus vestea. Aşa că în cinci minute o să înotăm în terapeuţi.

Nu-şi lua ochii de la ea. Şi nu că se uita doar. O ţintuia cu o privire pătrunzătoare, directă.

— Mai bine îi sun eu prima pe părinţi, spuse Janelle luându-şi telefonul în mână. Avem voie? Crezi că putem?

Stevie ridică din umeri.

— Mai bine aştept, spuse Janelle lăsând telefonul din mână. O s-o întreb pe Pix când iese de la duş.

— *Après le déluge,* spuse din senin Ellie. *Les parents.*[7]

Nimeni nu ştiu ce să răspundă.

— Deci aşteptăm, spuse Nate.

— Aşteptăm, repetă David.

Stevie deveni brusc foarte conştientă de locul în care se afla David în încăpere. Da, aseară doar s-au sărutat, dar s-au sărutat la greu. Şi s-au tăvălit la greu. Ce poţi să spui cuiva cu care te-ai rostogolit pe podea?

Ellie se ridică brusc şi plecă cu paşi apăsaţi în camera ei. Şi apoi au rămas patru, stând într-o tăcere stânjenitoare, până se auzi o bătaie la uşă. Era Larry, cu un poliţist în uniformă.

— Janelle, spuse Larry. Ia-ţi, te rog, cartela de acces şi vino puţin cu noi.

Janelle făcu ochii mari, dar se ridică imediat şi se duse în camera ei după cartelă, apoi ieşi afară.

— De ce au nevoie de cartela lui Janelle? o întrebă David pe Stevie.

— Fiindcă i-a fost furată joi, răspunse ea cu ochii la uşă.

— Şi?

Stevie nu mai spuse nimic. David se ridică şi se aşeză la masă, lângă ea.

— Nu ştii nimic? întrebă el.

— Nu pot să spun nimic, răspunse ea.

— Deci ştii ceva.

Nate urmărea în tăcere discuţia. Pix intră în cameră.

— A bătut cineva adineauri la uşă? întrebă ea.

— Tocmai a luat-o poliţia pe Janelle cu tot cu cartela ei, spuse David. Stevie ştie de ce, dar nu poate să ne

spună.

— Nu vreau să fiu afurisită, spuse Stevie. Pur şi simplu, nu pot.

Pix se duse iute spre uşă şi ieşi afară.

Atmosfera din încăpere continuă să devină tot mai apăsătoare. Stevie se uită la mâna lui David, aflată pe masă. Avea degete lungi. Degetele acelea trecuseră aseară prin părul ei. Şi prin alte locuri. Avea mâini puternice, mult mai puternice decât păreau. Se uită la el cu coada ochiului. Sprâncenele lui erau groase şi foarte expresive. Se ridicau când era pus pe glume, se arcuiau când era nesuferit, iar acum erau drepte. Era în alertă.

O cuprinse dorinţa stranie să se aşeze în poală la el. Să-i tragă faţa către a ei. Să-l sărute din nou, chiar aici, lângă foc, în faţa lui Nate şi a capului de elan.

De unde mai răsărise şi gândul ăsta? Îi traversase fulgerător mintea, ca un iepure care ţâşneşte peste şosea.

David împinse scaunul în spate, se ridică şi se duse în camera lui Ellie, lăsându-i pe Stevie şi Nate singuri.

— Deci, spuse Nate.

— Îhî, făcu Stevie.

— Chiar eşti OK?

Ea încuviinţă din cap.

— Fiindcă pari speriată. E normal. Aseară m-am speriat eu, dar azi nu mai sunt chiar aşa de speriat. Aşa că, dacă vrei, e rândul tău.

— Totdeauna mi-am dorit să fiu în preajmă când are loc o moarte suspectă, spuse Stevie. Ştii că sunt pasionată de chestiile astea. Şi acum sunt în preajma morţii. Mă simt vinovată că mi-am dorit asta, dar…

Scutură din cap.

— Ţi-a stârnit interesul, spuse el. Am văzut ce mutră ai făcut când a venit Larry să-ţi spună că poliţia vrea să vorbească cu tine.

— E urât din partea mea?

— Nu, spuse el. Chestia asta tocmai s-a întâmplat. Eram cu toţii aici când s-a întâmplat.

Îşi înfipse unghia între striaţiile lemnului.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Pentru ce?

— Am impresia că mă înţelegi, răspunse ea.

— Aşa şi e, zise el ridicând din umeri. Noi doi avem un vocabular emoţional limitat. Suntem copii de

apartament.

Uşa se deschise iar şi Janelle se întoarse. Se aşeză lângă Stevie şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

— Mi-au luat cartela, spuse ea. Şi o să urce în camera lui Hayes ca să se uite pe-acolo. Nu ştiu ce vor cu cartela mea. N-am făcut nimic.

Stevie puse mâna pe capul prietenei sale. Era o senzaţie străină pentru ea, acest cap cald pe umărul ei. Şi încrederea deplină pe care-o avea Janelle în ea, faptul că îi căuta sprijinul. Şi mai era şi Nate, care ieşea din carapace ca să comunice cu ea.

Iar David, de care tocmai fusese mai apropiată decât de oricine, păstra o tăcere plină de înţelesuri.

20

Arestul la domiciliu luă sfârşit la ora trei.

Tuturor li s-a părut cât se poate de natural ca priveghiul să se ţină în iurtă. Nu se anunţă nimic, nu era nimic oficial. Oamenii au început pur şi simplu să se ducă acolo, să se aşeze pe pernele prăfuite de pe podea şi pe canapelele vechi şi stricate. În iurtă era o atmosferă confuză şi cumva încărcată de tensiune – toată lumea vorbea în acelaşi timp, dar încet, iscând un zumzet scăzut, constant. Lumea aducea mâncare. Pungi cu chipsuri şi bomboane şi tot felul de alte gustări făceau turul încăperii.

Stevie se duse cu Janelle şi Nate. Vi îi aştepta la uşa iurtei şi se aruncă de gâtul lui Janelle. Arătau ca un cuplu.

De cum intră, Stevie îşi dădu seama că atrăgea foarte mult atenţia. Oamenii se întorceau să se uite la ea, aşa cum se uitau cu doar puţin timp înainte la Hayes. Aflaseră că ea era Cea Care A Fost Acolo.

Maris şi Dash stăteau ca un cuplu regal într-o zonă specială în spatele iurtei, pe cea mai mare canapea, cu un mic grup în faţa lor, pe perne. Maris era în negru din cap până-n picioare – colanţi, pulover mulat, cu o curea aurie. Arăta de parcă purta un costum de Catwoman. Dash era îmbrăcat tot în tricoul lui imens şi stătea ghemuit, cu genunchii strânşi la piept. Maris plângea încetişor, fără oprire. La intrarea lui Stevie, ridică ochii şi îşi aruncă braţele în sus.

— Stevie! strigă ea. Nate!

Stevie o luă spre ei. Când ajunse suficient de aproape, Maris o apucă strâns de mână.

Stevie îşi privi mâna captivă. Nu-şi dădea seama dacă era un gest sincer, unul teatral sau unul plin de sinceritate teatrală. Se simţea foarte obosită şi în acelaşi timp foarte agitată, iar un straniu sentiment de vinovăţie o urmărea peste tot, ca un miros neplăcut.

— Ai vorbit din nou azi cu poliţia? întrebă Dash. Şi noi.

— Îhî, făcu Stevie.

— Ţi-au spus ceva?

— Mă tot întrebau de maşinile de ceaţă, spuse Stevie.

— Da, zise Maris. Şi pe noi. Şi unde am fost. Şi la ce oră ne-am întors acasă în noaptea în care am fost în tunel.

— La ce oră te-ai despărţit de el?

Stevie puse întrebarea ridicând din umeri, ca şi cum era nevoită să o pună şi ei ştiau asta.

— Adică, trebuie să se fi dus acasă înainte de stingere, adăugă ea.

— Chiar înainte de ora unsprezece, spuse Maris. S-a dus acasă. M-am dus acasă.

Dash părea cu adevărat şocat.

— Îmi pare rău, spuse Stevie. Aţi făcut ceva împreună anul trecut? Ai lucrat la *Sfârşitul?*

— Nu, spuse Dash. Ăla a fost un proiect pe care l-a făcut complet singur. A scos serialul ăla aşa, din senin, din iarbă verde, peste vară. Avea să fie un star, să ştii. Cred sincer asta. Cred că urma să se ducă la Hollywood şi să apară în filme şi să ajungă mare. Era genul ăla de actor, punct.

— Aşa am zis şi eu de cum l-am văzut prima dată, spuse Maris. Star. Star, star, star!

Stevie decise să nu îi atragă atenţia că Hayes era deja un mic star când îl cunoscuse Maris.

— Era sincer, spuse Maris. Era cel mai sincer om pe care l-am cunoscut vreodată. De aceea juca aşa de bine.

— Sincer? întrebă Stevie.

— Mă rog, nu sincer, spuse Maris. Pur. Mă rog… *neîngrădit.* De cum l-am cunoscut, am ştiut că trebuia să fiu cu el.

Făcu o pauză şi-şi studie unghiile. Apoi ridică brusc capul. Stevie se întoarse ca să vadă la ce se uita aşa, ţintă. În iurtă intrase Gretchen.

— Aia, spuse Maris, e o javră.

— E fosta iubită a lui Hayes, nu? întrebă Stevie.

— Ea i-a făcut rău. Uită-te la ea!

De fapt, Gretchen părea distrusă. Plângea.

— Hayes s-a băgat în chestia cu Beth doar de dragul serialului, continuă Maris. Ştiu ce-o să spună lumea, dar era doar de faţadă.

Doar de faţadă. Expresia cristaliză în mintea lui Stevie un gând pe care nu reuşise până acum să-l exprime în cuvinte. Toată treaba asta avea ceva… nu neapărat regizat, dar… avea un fel de aer teatral. Ei lucraseră la

un serial. Apoi, felul în care Hayes se întorsese din drum şi n-o lăsase pe Maris să vină cu el. Privirile ostentative, melodramatice.

Din cealaltă parte a încăperii, Janelle îi făcu semn lui Stevie să vină la ea. Janelle, Nate şi Vi erau aplecaţi peste computerul lui Nate. David era şi el acolo. Îşi făcuse şi el apariţia în iurtă la un moment dat.

— Germaine Batt loveşte din nou, spuse Nate întorcând laptopul ca să-l vadă şi Stevie.

Tăcuta, atotvăzătoarea Germaine Batt postase iar un reportaj şi acesta era şi despre gheaţa carbonică. Vestea se răspândi ca fulgerul şi toată lumea puse mâna pe telefoane ca să vadă ştirea.

— Gheaţă carbonică? spuse Janelle cu voce gravă. Asta s-a întâmplat? Aşa a murit Hayes?

— Cum te poate omorî gheaţa carbonică? întrebă Nate.

— Mori de intoxicaţie cu dioxid de carbon, spuse Janelle. Dacă eşti captiv într-un spaţiu mic şi e destulă gheaţă carbonică, dioxidul de carbon poate să înlocuiască tot oxigenul. Oare Hayes luase cu el o cantitate mare de gheaţă carbonică?

— S-ar părea că e foarte posibil să se fi întâmplat exact aşa, spuse Stevie. Am auzit ceva în sensul ăsta când m-au dus la Casa Mare.

Janelle se încruntă.

— Trebuie să fi luat foarte multă, spuse ea. Şi chestia aia e grea. Foarte grea.

Cei din grup căzură o clipă pe gânduri. Vi mângâie încurajator mâna lui Janelle.

— Şi acum ce urmează? întrebă Nate.

— Nu cred că o să mai stau mult pe-aici, răspunse Stevie.

— Crezi că o să te dea afară? spuse Vi.

— N-o să te dea, zise David.

Apăruse din spatele canapelei, sprijinindu-se de spătarul acesteia şi aplecându-se spre ei.

— Nu dau afară pe nimeni. Am încercat eu.

— S-ar putea să mă ia de-aici părinţii mei, spuse ea.

— De ce ar face aşa ceva?

— Fiindcă din start n-au vrut să vin aici.

— De ce să nu vrea să vii aici? întrebă Vi.

— Fiindcă, răspunse Stevie, le plac lucrurile normale. Ellingham nu e o şcoală normală. E plină de tot ce îi îngrijorează pe ei. *Altfel* de oameni. M-au lăsat să vin fiindcă e luxoasă şi gratuită, dar abia aşteaptă un pretext ca să mă retragă. Şi cred că moartea cuiva poate fi un pretext foarte bun. Aşa că nu mai fac mulţi purici pe-aici, în lumea asta luxoasă, specială. Mă aşteaptă sediul local al campaniei lui Edward King, unde o să adun praf şi-o să stau printre oameni care cred în extratereştri, dar nu în schimbarea climei.

— Doamne fereşte, spuse Vi. Nu poţi face nimic în privinţa asta?

— Habar n-am. Poate doar să devin peste noapte genul de fată care ajunge Miss Boboc. Le plac lucrurile astea.

— Poate că o să trebuiască să plecăm toţi, spuse Nate. Poate o să închidă şcoala.

— Măi, oameni buni! spuse Janelle. Ce Dumnezeu? A murit Hayes.

— Asta nu înseamnă că nu putem vorbi despre posibila închidere a şcolii, spuse Nate.

Stevie auzi pe cineva din grupul de lângă ei repetând în şoaptă „se închide şcoala?" Viaţa vine peste tine cu repeziciune, iar telefonul fără fir şi mai rapid.

Uşa iurtei se dădu de perete şi Ellie intră cu paşi mari. Se clătină pe picioare, vădit beată şi-o ridică pe Roota deasupra capului.

— Hayes a murit! strigă ea. Trăiască Hayes!

Începu să sufle în neştire în saxofon, făcându-l să zbiere.

Anunţul acesta nu a fost primit prea bine de cei din încăpere. Spre deosebire de acea primă noapte în iurtă, de data aceasta nimeni n-a fost prea receptiv la puseele artistice ale lui Ellie. David se dezlipi de spătarul canapelei, se duse la ea şi-i şopti ceva la ureche. Ea se smuci de lângă el şi suflă şi mai agresiv în instrument. O luă de braţ şi încercă să o conducă acasă, dar ea se trase iar înapoi.

Câţiva artişti se ridicară de prin diverse colţuri şi se adunară în jurul ei. La început, părea că încearcă să o oprească, dar apoi, unul din ei începu să sară-n sus într-un fel de dans bizar. Ellie îi urmă exemplul. Apoi li se alătură încă cineva. David ridică din umeri şi părăsi grupul, întorcându-se să stea sprijinit de spătarul

canapelei ca o pasăre pe sârmă. Maris, care iniţial se uitase oripilată la scenă, se ridică şi începu să danseze cu furie, vânturându-şi braţele în toate părţile.

— Dumnezeule mare, spuse Janelle încercând să acopere zgomotul. Nici nu mai înţeleg ce se întâmplă în clipa asta. Voi?

— Bacantele, zise Nate.

Acest mic grup care dansa absorbi pe loc tot aerul şi toată energia care mai rămăseseră în încăpere, continuând să ţopăie până ce în cameră intră un alt grup. Era unul mai puţin festiv, format din Larry, Charles, dr. Quinn şi doi poliţişti în uniformă. Zgomotul din încăpere încetă în câteva clipe.

— Puţină atenţie, vă rog, spuse Larry ridicând mâinile.

Ellie mai scoase un behăit cu Roota.

— Element, spuse Larry. Te rog.

Ea coborî saxofonul de la gură.

— Poliţia vrea să stea de vorbă câteva minute cu fiecare dintre voi, spuse Larry. Nu vă faceţi griji. Trebuie doar să stabilim un nivel de referinţă al informaţiilor despre ce s-a întâmplat aici. Aşa că o să rog pe toată lumea să se ducă înapoi în case.

— O să vă fie adusă cina acolo, spuse Charles. Şi repet: vă stau la dispoziţie terapeuţi care pot veni oricând la voi. Oricine are nevoie de ajutor trebuie doar să răspundă la SMS-ul pe care l-am trimis sau să discute cu oricare dintre profesori.

Toţi elevii de la Ellingham s-au dus fără chef către casele lor, şi mai neliniştiţi decât până acum.

— Toată lumea trebuie să stea de vorbă cu câte un poliţist, spuse David în timp ce grupul Minerva se îndrepta spre casă. *Tu* trebuie să vorbeşti cu un poliţist, şi *tu* trebuie să vorbeşti cu un poliţist, şi *tu*…

— Ba eu nu vorbesc cu nimeni, spuse Ellie.

— Mult succes, spuse sarcastic David.

— Nu sunt obligată şi nu vreau, răspunse ea. Nu suntem într-un stat fascist.

— Nu cred că despre asta e vorba, spuse Nate. Se pare că încearcă să afle ce s-a întâmplat.

— Iar tu eşti beată, zise David. Primeşti cafea înainte să vorbeşti cu un poliţist.

Ea începu să râdă şi-l împinse cu palma în piept, luându-l prin surprindere şi trântindu-l la pământ.

— Ar putea cineva beat să facă asta? întrebă ea.

— Sunt sigur că răspunsul e da, spuse el ridicându-se şi scuturându-se.

Ellie înaintă câţiva paşi, clătinându-se. Era mai beată decât îşi închipuise iniţial Stevie. Cu Ellie, era greu să-ţi dai seama.

— Hai, îi spuse Janelle lui Stevie. Apuc-o de celălalt braţ!

Janelle înaintă şi o apucă îndemânatic pe Ellie de braţul îndoit şi aşteptă ca Stevie s-o ia de celălalt.

— Hai, împreună, spuse Janelle. Ce zici? Mergem împreună?

— Mergem împreună, spuse Ellie. De ce nu? Împreună. Împreună!

Era tot mai greu s-o ţină pe Ellie în picioare.

— Ştii că el mi-a spus s-o iau pe Roota? întrebă ea, respirându-i lui Stevie direct în nas şi duhnind a vin. Înţelegea. *Înţelegea!*

— Bine, spuse Stevie.

— Înţelegea arta. Mai mult decât îşi dădeau oamenii seama.

— Sigur.

David mergea pe lângă ele, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. După trânta pe care-o trăsese, părea absolut mulţumit să le lase pe Stevie şi Janelle să se ocupe de Ellie.

— Auzi, Nate? spuse Ellie. Şi tu înţelegi. Eşti scriitor. Şi tu înţelegi.

— Ăăăă, sigur că da? spuse Nate.

— Faci ceea ce vezi în *mintea* ta.

Încercă să-şi lovească tâmpla cu degetul, dar Janelle o ţinea zdravăn de braţ.

— Apă, spuse Janelle. Ne trebuie apă! Şi apoi cafea. Şi o baie. Ce zici de o baie?

— O baie! spuse Ellie. Şi tu înţelegi. Toţi înţelegeţi! Mai puţin Stevie. Tu înţelegi, Stevie?

— Înţeleg, spuse Stevie, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Ellie.

Reuşiră să o bage pe Ellie în casă fără să-i vadă Pix. Janelle pregăti baia. Ştiind că Ellie nu avea nimic împotriva băilor cu hainele pe ea, o băgară în cadă exact aşa cum era.

În cadă, Ellie deveni tăcută şi îşi bău cuminte cafeaua. Când poliţia veni, câteva ore mai târziu, era într-o stare rezonabilă. Janelle, Nate şi Stevie trecuseră deja prin asta.

David a fost chemat primul. Interogatoriul a avut loc în camera lui şi a durat cam zece minute.

— Ce te-au întrebat? zise Stevie.

— Dacă ştiam ceva despre planurile lui Hayes. Dacă a zis ceva despre tunel sau despre gheaţa carbonică. N-a zis. Când Hayes se ocupa de chestiile alea, eu eram aici, cu Ellie, fumam iarbă. Nu le-am zis asta, şi nu ştiu dacă ea o să le spună, dar cred că o să aflăm curând.

Ellie era suficient de trează ca să nu le spună asta poliţiştilor. Le-a zis că era acasă cu David şi lucrau împreună.

După aceea, epuizarea parcă îi lovi pe toţi deodată, ziua fusese lungă. Locuitorii casei Minerva zăcură pleoştiţi o vreme în camera comună, apoi, unul câte unul, dispărură la culcare. Ellie plecă prima, apoi Janelle, apoi Nate. David era în hamac, legănându-se încet înainte şi-napoi.

— Şi? spuse el. Chiar crezi că părinţii or să te oblige să pleci?

— Cineva tot o s-o facă, răspunse ea. Dacă nu ei, atunci şcoala.

David întinse picioarele, împingând în materialul elastic al hamacului.

— N-o să te dea afară, spuse el. Aici nu fac aşa ceva. Crede-mă! Am testat sistemul.

— Şi când ai testat tu sistemul *murise* cineva?

— N-ai făcut nimic care să ducă la moartea lui Hayes, nu?

— Nu cred. Dar…

— N-ai făcut ceva ce regreţi, nu?

Ridică spre el o privire intensă. Vorbea cumva de ce făcuseră împreună? Ce fel de joc conversaţional cinic mai era şi ăsta?

În orice caz, nu era unul pe care ea să fie dispusă să-l joace.

— Mă duc la culcare, spuse ridicându-se. Noapte bună, Westley. Probabil că o să fiu ucisă dimineaţă.

— Poate că n-ar fi cazul să faci glume despre moarte, spuse el în timp ce ea se îndepărta pe coridor.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII
INTEROGATORIUL LUAT DE AGENTUL SAMUEL ARNOLD
LUI LEONARD HOLMES NAIR
17 APRILIE 1936, ORA 15:30
LOCUL: PROPRIETATEA ELLINGHAM

SA: Domnule Nair, trebuie să vă mai pun câteva întrebări.

LHN: Se pare că numai asta facem pe-aici.

SA: Trebuie doar să stabilim cu exactitate ce s-a întâmplat. Înţeleg că aţi predat la un moment dat aici un curs de arte plastice.

LHN: Nu-mi amintiţi.

SA: De ce spuneţi asta?

LHN: A fost cea mai lungă după-amiază din viaţa mea, cea în care am încercat să-l explic copiilor pe Max Ernst. Dar ăsta e unul din preţurile pe care le plăteşti când îl cunoşti pe Albert. El crede că aceşti copii trebuie să înveţe de la cei mai buni.

SA: În ziua aceea, aţi cunoscut cumva o elevă pe nume Dolores Epstein?

LHN: Habar n-am. Pentru mine, toţi copiii arată la fel.

[Îi este arătată o fotografie a lui Dolores Epstein.]

LHN: Repet: pentru mine, toţi copiii arată la fel.

SA: Dolores era o elevă foarte înzestrată. Mulţi dintre profesori considerau că era cea mai inteligentă dintre elevii de aici.

[Dl Nair s-a mai uitat o dată la fotografie.]

LHN: Acum, că-mi spuneţi, era o fată care părea mai vioaie decât ceilalţi. Avea cunoştinţe decente despre arta greacă şi romană. E posibil să fi fost ea. Avea părul creţ, ca în

poză. Da, cred că ea era. Ea e cea care-a dispărut?

SA: Dolores Epstein a fost văzută ultima dată în după-amiaza zilei de 13, când a împrumutat o carte de la bibliotecă. Aţi văzut-o vreodată în altă parte decât la cursul dumneavoastră?

LHN: Îi văd pe toţi, peste tot. Ştiţi? Albert a deschis locul ăsta şi a zis că-l umple de copii supradotaţi, dar jumătate dintre ei sunt copiii prietenilor lui şi nu sunt cine ştie ce lumini. Probabil că cealaltă jumătate sunt OK. Cinstit să fiu, mai erau unul sau doi dintre ceilalţi care mai dădeau semne de inteligenţă. Un băiat şi-o fată, nu mai ştiu cum îi cheamă. Păreau să fie un cuplu. Fata avea părul ca pana corbului, iar băiatul semăna puţin cu Byron. Îi interesa poezia. În ochii lor se vedea că era ceva lumină la mansardă. Fata m-a întrebat de Dorothy Parker, ceea ce mi s-a părut o rază de speranţă. Sunt prieten cu Dorothy.

[Pe masă e pusă o brichetă de argint.]

SA: O recunoaşteţi, domnule Nair?

LHN: A! De când o caut!

[Domnul Nair încearcă să ia bricheta de pe masă, dar nu e lăsat.]

SA: E o probă, domnule Nair. Trebuie să rămână la noi.

LHN: E Cartier, domnule agent Arnold. Unde aţi găsit-o? 0 caut de o veşnicie.

SA: Am găsit-o în observator, împreună cu cartea luată de la bibliotecă de Dolores şi un creion.

LHN: Probabil că am uitat-o acolo.

SA: Am găsit amprentele lui Dolores pe bricheta asta. De ce ar fi avut Dolores bricheta dumneavoastră?

LHN: Probabil că a găsit-o.

SA: Nu i-aţi dat-o dumneavoastră?

LHN: De ce aş da unui copil bricheta mea Cartier?

SA Nu ştiu, domnule Nair.

LHN: Mai pierd câte ceva. Presupun că fata a găsit-o şi-a păstrat-o pentru că e un obiect frumos. Are bun-gust. O s-o primesc înapoi?

SA: Când n-o să mai avem nevoie de ea, domnule Nair. Daţi-mi voie să vă întreb altceva. Ce motiv ar fi putut avea domnişoara Robinson să se ducă în budoarul privat, încuiat, al doamnei Ellingham?

LHN: O mulţime de motive, cred. Cele două femei sunt nedezlipite.

SA: Mai la obiect, asta se întâmpla în seara zilei de 13, când toată lumea din casă o căuta pe domnişoara Robinson. Nu a răspuns numeroşilor oameni care o strigau şi a fost găsită singură în cameră, unde era de aproximativ un sfert de oră. Un comportament bizar în timpul unui evident moment de criză, nu credeţi?

LHN: N-am de unde să ştiu de ce face Flora ce face.

SA: Sunteţi prieten cu domnişoara Robinson?

LHN: Da, Flora mi-e prietenă.

SA: Unde v-aţi cunoscut?

LHN: Ei, într-un bar ilegal. Cu ani în urmă.

SA: Deci vreţi să spuneţi că Flora Robinson nu v-a spus ce căuta în camera doamnei Ellingham luni seara, când s-a dat alarma?

LHN: Nu mi-a spus.

SA: N-a spus nimic despre acest subiect?

LHN: Flora nu-mi dă raportul de fiecare dată când intră sau iese dintr-o cameră.

SA: Şi când aţi aflat prima dată de răpire?

LHN: Când m-a trezit Flora marţi dimineaţă, aşa cum ştiţi, fiindcă v-am mai spus asta de cel puţin zece ori. Dacă sugeraţi cumva că Flora a fost implicată în povestea asta, vă înşelaţi amarnic. Spre deosebire de mine, Flora are inimă. O iubeşte pe Iris ca pe

o soră, iar pe Alice ca pe o fiică. Aveţi grijă cum umblaţi cu bricheta aia, vă rog. Serios, o vreau înapoi.

Interogatoriu încheiat la ora 15:36

21

— Aşa, spuse Charles. Hai să stăm de vorbă.

Era a doua zi dimineaţă şi Stevie stătea în faţa lui Spuneţi-mi-Charles, în biroul lui. Ploaia bătea în ferestre şi din nişte mici boxe albe se auzea încet muzică clasică. Stevie se aştepta la această convocare şi, când în sfârşit sosi, simţi că era pregătită trup şi suflet. Citise despre cum Maria Antoaneta aşteptase prizonieră într-un palat din Paris, în timp ce afară se ridicau ghilotinele.

— Hai să discutăm despre ce s-a întâmplat, spuse Charles. Întâi şi-ntâi, spune-mi dacă eşti OK.

— Adică, vrei să ştii ce simt? întrebă Stevie.

— Răspunde la întrebare cum vrei tu.

Stevie nu era o persoană căreia să-i placă să vorbească despre sentimentele ei, dar de data asta probabil că era mai bine să vorbească despre sentimente decât despre fapte.

— Păi, spuse ea, n-am nimic. E ciudat, dar nu-l cunoşteam aşa bine pe Hayes. Aşa că ce s-a întâmplat e groaznic, dar… nu eram apropiaţi.

Charles încuviinţă din cap cu o expresie îngrijorată.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Cine a venit cu ideea să folosiţi tunelul?

— Hayes, spuse Stevie. Eu credeam că tunelul a fost astupat.

— Nu, spuse Charles. L-am dezgropat în primăvară. O să fie demolat şi umplut cu pământ când o să tragem noile conducte de apă şi canalizare, pentru noua aripă a şopronului artelor. Credeam că am lucrat în secret, dar…

— Eu am spart lacătul, spuse Stevie.

Simţea că era important să-i spună. Poliţia ştia deja. Era mai bine să nu lase secretul s-o macine până-şi pierdea minţile.

— Ştiu, spuse el.

Trecură câteva secunde lungi. Azi Charles nu mai arăta aşa tânăr şi fără griji. Pe sub sacou nu mai purta un tricou cu super eroi.

— Folosirea tunelului a fost mult timp una din caracteristicile acestei şcoli. Încercăm să descurajăm această activitate. Şi Hayes n-a… nu tunelul l-a omorât pe Hayes. Ce s-a întâmplat cu Hayes a fost un accident

tragic. Extrem de tragic. Aveai ce căuta în tunelul acela? Nu. Dar nu tu l-ai dus pe Hayes acolo în noaptea aceea.

Stevie se uită la dantelăria creată de picăturile de ploaie pe sticla ferestrei.

— Mă exmatriculaţi? întrebă ea.

— Nu, spuse Charles. Dar o să-ţi dau ceva de făcut. Vino cu mine!

Stevie îl urmă ca în transă către intrarea în pod. Nu numai că nu o exmatricula, dar o mai şi ducea în pod?

— După tot ce s-a întâmplat cu Hayes, am decis să întărim toate măsurile de securitate, spuse introducând în încuietoarea digitală un nou cod de securitate, mai lung.

Au urcat scările înguste.

— Când am vorbit data trecută, spuse el aprinzând luminile, ţi-am spus că vreau să găseşti un proiect care să dea un chip uman crimei petrecute aici, pierderii tragice. Şi ai găsit un proiect. Nimeni n-ar fi putut prezice groaznica lecţie despre pierdere pe care ai primit-o. Acum, că ştii că tunelul e deschis, pot să-ţi arăt ceva.

O conduse pe lângă mai multe culoare şi o luă pe unul plin de cutii pentru depozitat documente şi trei rafturi ticsite de cărţi mari, îmbrăcate în piele verde, cu date scrise pe ele.

— Rândul acesta conţine o mare parte dintre documentele şi efectele personale din biroul lui Albert Ellingham şi de la administraţia reşedinţei, spuse el.

La capătul rândului, lângă fereastră, se lăsă în genunchi pe podea şi trase de pe raftul de jos o cutie de metal uzată, de vreun metru lungime şi cam patruzeci de centimetri înălţime. Se vedea că era foarte veche. Fusese vopsită în roşu şi, pe ici, pe colo, se mai vedea vopseaua, dar în mare parte sărise sau fusese mâncată de rugină.

— Când echipa a intrat prima dată în tunel, cutia asta a fost găsită în pământul folosit la umplerea tunelului. Era încuiată.

Charles ridică cu grijă ivărul vechi.

— Toată lumea s-a entuziasmat. O cutie îngropată în tunel… putea fi orice. Aşa că am deschis-o şi…

Săltă capacul, dând la iveală două teancuri de ziare îngălbenite, aşezate unul lângă altul. Titlul de pe primul era: FAMILIA ELLINGHAM, RĂPITĂ. Stevie îngenunche lângă Charles ca să se uite mai bine. Fiecare ziar era diferit, provenea din oraşe diferite, avea o dată

diferită, dar toate aveau pe prima pagină Cazul Ellingham.

— Cineva a îngropat în tunel o cutie cu ziare? întrebă ea.

— Nu ştim cine le-a pus acolo, răspunse Charles. Dar cred că probabil a fost Albert Ellingham. Poate că încerca să îngroape trecutul, să-şi îngroape durerea.

— Trebuie să fi fost greu pentru un proprietar de ziar să se ascundă de presă, spuse ea.

— Foarte bine punctat, zise Charles aprobând din cap. Dar cred că înţelegi că tunelul acela era un loc sacru. A văzut foarte multă moarte şi lumea o să facă din asta un subiect de senzaţie.

Stevie văzu în această declaraţie o mică dojană.

— Deci uite ce-o să faci, spuse el. Rândurile astea…

O scoase înapoi pe culoar şi o duse la un alt rând, pe care scria *38*.

— Rândurile de la treizeci şi opt la patruzeci şi cinci sunt pline cu obiecte casnice. Obiectele au fost adunate în cutii, dar n-au fost sortate cum trebuie. Vreau să sortezi şi să cataloghezi materialele de pe aceste şapte rânduri.

— Asta e pedeapsa mea? spuse ea.

— Noi nu aplicăm pedepse, răspunse Charles. Noi desemnăm proiecte. Acesta e proiectul tău. Sortezi, ordonezi, cataloghezi.

Stevie se uită la şirul de rafturi. Părea să conţină containere cu clanţe, vrafuri de reviste vechi, saci cu diverse resturi.

— Poţi să te apuci acum, dacă te simţi în stare, spuse el.

— Sigur, răspunse ea.

— Atunci te las să te apuci de treabă. Doar să-i anunţi pe cei de la pază când termini. S-ar putea să-ţi ia câteva zile, aşa că o să aranjez să te aducă cineva aici.

O lăsă singură, cu toate comorile din pod. Dintre toate pedepsele posibile, una mai plăcută ca asta nici că se putea. Se plimbă printre rafturi, uitându-se pasivă la tot ce era în jur. Îşi imprimă în minte tot ce vedea: hainele aici, mobila acolo. Globuri, cărţi, veselă… Erau doar ea şi obiectele familiei Ellingham, care, prin repetiţie, îi deveneau familiare.

Stătu o vreme în faţa unui bufet masiv cu rafturi orizontale închise cu sticlă, până şi-a făcut curaj să îl deschidă ca să scoată o supieră delicată, albă, cu flori roz şi lăstari gingaşi de viţă, cu marginile aurite. Pe fundul vasului, literele AIE erau şi ele aurite. Lângă porţelanuri era un teanc de cărţi.

Se întoarse la primul rând unde-o dusese Charles şi se uită la registrele lungi şi verzi. Unele conţineau comenzi de alimente şi produse pentru casă. Oamenii ăştia consumau o groază de mâncare în weekenduri: tone de portocale şi lămâi şi ouă şi mentă pentru băuturi. Comenzi semnificative de ţigări, care erau aşezate în tabacherele puse la dispoziţia oaspeţilor. Bileţele care consemnau zeci de pahare de şampanie sparte şi comenzi de pahare noi. Ceară de podele pentru a acoperi urmele lăsate de pantofi în sala de bal.

Un registru consemna numai meniuri zilnice, făcute pentru cei din casă. Stevie îl frunzări până dădu de meniul din 13 aprilie 1936. Era scris de o mână sigură şi ordonată:

MASA PRINCIPALĂ:
Supă-cremă de ţelină
Filé de calcan cu sos de migdale
Miel la cuptor
Mazăre cu menta
Sparanghel cu sos olandez
Cartofi à la Lyonnaise
Sufleu rece de lămâie

Meniul din 14 aprilie nu era la fel de elaborat:

Fără servire la masa principală. Tavă dusă în birou.
Sandvişuri cu friptură rece de pui şi salată cu şuncă
Ţelină feliată şi măsline umplute
Prăjitură cu lămâie
Cafea

Musafir, domnişoara Flora Robinson, servire la tavă: supă clară, ceai cu lapte, suc de roşii, sandvişuri cu pui rece, ţelină feliată, cremă dulce de brânză de vaci

Musafir, domnul Leonard Nair, servire la tavă: ouă jumări, cafea

Oricât de nesemnificativ părea, acest meniu oferea o imagine clară a stării de spirit din casă şi a schimbării resimţite în gospodărie. Pe 13, totul a decurs normal. Pe 14, parcă era altă casă. Tăvile cu sandvişuri reci, încropite la repezeală fiindcă trebuiau să mănânce ca să-şi păstreze puterile. Şi completarea bizară a mesei cu ţelină feliată, probabil rămasă din ziua precedentă, nişte măsline (mănâncă orice, orice ai la îndemână) şi prăjitură probabil mai veche. Cafea, ca să alunge oboseala.

Flora Robinson şi Leo Holmes Nair păreau să fi mâncat în camerele lor, mâncăruri simple, genul pe care le mâncai când erai bolnav sau mahmur. Ouă jumări. Supă. Şi iar cafea şi ceai. Orice, numai să rămână în stare de alertă. Toată casa încărcată de tensiune, aşteptând să sune telefonul. Şi cu toate acestea, majordomul consemnase şi această masă disperată, fiindcă aşa se făcea. Probabil că personalul din bucătărie fusese şi el interogat, aşa că cei de-acolo nu avuseseră prea mult timp să gătească.

Înaintă printre rafturi, scoţând cutii şi vechi obiecte din birou – trei telefoane, hărţi făcute sul, tuburi de ceară, cărţi de telefon. O cutie mare, căptuşită cu catifea, adăpostea nişte obiecte ce păreau să fie unice – o călimară din cristal, un stilou rafinat, piuneze, agrafe de birou, un teanc de cărţi de vizită, o invitaţie la un dineu pe 31 octombrie 1938.

Aceea era o dată care avea însemnătate. Acestea erau obiectele care trebuie să fi fost pe biroul lui când a murit. Răscoli prin ele, se uită la agenda de birou pe care erau scrijelite nişte cercuri şi cifre şi pe care se scurseseră câteva picături de cerneală. O bucăţică de hârtie ruptă dintr-un ziar cu informaţii despre bursă. Un formular de telegramă Western Union pe care scria:

10/30/38
Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată?
E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă…

Ultima lui ghicitoare, rămasă fără răspuns. Pe 30 octombrie 1938, Albert Ellingham îi spusese secretarei lui că se duce la o plimbare cu barca cu pânze. În ziua aceea părea neobişnuit de bine dispus. L-a luat cu el pe

prietenul lui credincios, George Marsh. Au ridicat ancora de la Burlington Yacht Club. În acea seară, locuitorii din South Hero au auzit un bubuit şi au văzut o străfulgerare pe apă. Barca lui Ellingham explodase. Rămăşiţele au dovedit că la bord fusese pusă o bombă. Se părea că anarhiştii care îl urmăriseră atâta vreme, care fuseseră acuzaţi de uciderea soţiei şi dispariţia copilului său, reuşiseră până la urmă să-i vină de hac.

Ultimele lucruri erau teribil de stranii. Cei mai mulţi oameni nu au niciun fel de control ori idee despre care vor fi ultimele lucruri pe care le vor face. Pentru o clipă, fata se întrebă dacă Hayes îşi dăduse seama ce i se întâmpla, că avea să moară făcând un video la şcoală.

Îi trecu fulgerător prin minte scrisoarea de pe perete, viziunea ei. Păruse *incredibil* de reală, dar era absolut imposibil să fie. N-avea niciun sens. Fusese, pur şi simplu, un vis intens, provocat de o minte prea înfierbântată. Stevie nu credea în premoniţii şi clarvăzători. Nu credea că prevăzuse moartea lui Hayes. Cuvântul *crimă,* e-adevărat, apăruse în visul ei, dar asta era din cauza crimelor petrecute aici. Nu era nimic straniu. A visat despre o crimă, a avut loc o crimă. Albert Ellingham scrisese o ghicitoare, aşa cum făcuse de nenumărate ori, apoi murise.

Ţintui îndelung cu privirea micul formular de telegramă, studiind cuvintele, cerneala, hârtia veche, dar bine păstrată. Trebuie să fi fost ultima ghicitoare a lui Ellingham, ceva la care lucra în ziua în care murise. O mică prostioară, o scurtă întoarcere la vechiul lui fel de a fi. Apoi, a intervenit soarta. Oare mai observase cineva înainte de ea această mică rămăşiţă de pe biroul lui? Sau nu i-a păsat nimănui de micile lui jocuri după moartea lui, când marele imperiu trebuia administrat? Cui îi mai pasă de o mică ghicitoare când moare unul din cei mai bogaţi oameni din lume?

Stevie puse înapoi în cutie bucăţica de hârtie cu grijă, ca şi cum îi depunea o floare pe mormânt. I se umeziră puţin ochii şi i se puse un nod în gât.

Se şterse la ochi cu dosul mâinii, se duse la una din ferestre şi se uită la întinderea campusului şi la priveliştea de dincolo de el. Moartea venise din nou la Ellingham. Moartea iubea locul ăsta. Dar dacă voia să facă faţă şederii aici, să facă faţă slujbei la care visa,

Stevie trebuia să privească moartea în ochi. Nu avea voie să-i fie frică sau să plângă de fiecare dată când vedea câte un memento trist. Trebuia să fie tare. Morţii meritau asta.

Dar, se întrebă Stevie, care era răspunsul la ghicitoare? Ce era veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă?

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII
INTEROGATORIU LUAT DE AGENTUL SAMUEL ARNOLD
LUI GEORGE MARSH
17 APRILIE 1936, ORA 17:45
LOCUL: DOMENIUL ELLINGHAM

SA: Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să vorbiţi din nou cu mine.

GM: Vă stau la dispoziţie pentru orice.

SA: Au fost câteva zile foarte grele.

GM: Nu dorm de două nopţi. Nu contează. Iris şi Alice sunt încă dispărute. Pot să iau o ţigară de la dumneavoastră?

SA: Sigur. Se poate să trecem în revistă relaţia dumneavoastră cu Albert Ellingham şi situaţiile din trecut când v-a îngrijorat siguranţa familiei Ellingham? Când v-aţi cunoscut, lucraţi la poliţia din New York, corect?

GM: Corect. Eram detectiv. Lucram la cazul unei grupări anarhiste care crea probleme. Am descoperit că plănuiau să arunce în aer un industriaş important. Am descoperit că acesta era Albert Ellingham şi, din fericire, am ajuns la el la timp ca să-l previn.

SA: Dumneavoastră, personal, i-aţi salvat viaţa cu câteva clipe înainte să explodeze maşina.

GM: Mi-am făcut treaba. După aceea, domnul Ellingham a fost amabil şi m-a recomandat celor de la FBI. Am lucrat în sediul din New York. Aţi lucrat vreodată la New York?

SA: Nu, numai la Washington. Dar directorul Hoover m-a trimis aici ca să

investighez acest caz.

GM: Domnul Ellingham m-a rugat să vin în Vermont când a construit locul ăsta. Fac muncă de teren pentru birou şi sunt consultantul lui.

SA: Dar nu locuiţi aici, în casă.

GM: Nu. Locuiesc în Burlington. Vin aici de câte ori are nevoie de mine domnul Ellingham. De obicei vin când are musafiri importanţi. Eram aici pentru petrecerea din acel weekend, în principal pentru că Maxine Melville, starul de cinema, era şi ea aici. Vrea s-o angajeze la studioul lui de film, aşa că a invitat-o să vină în vizită. Petrecerea din weekend a fost organizată în primul rând pentru ea, ca s-o distreze. Eu supraveghez domeniul, sunt cu ochii în patru după ziarişti, am grijă ca angajaţii să nu devină prea băgăcioşi. Sunt foarte buni, dar oamenii au tendinţa să devină ciudaţi în preajma celebrităţilor.

SA: Ce credeţi că s-a întâmplat cu eleva dispărută?

GM: Cel mai probabil s-a nimerit să fie unde nu trebuia, când nu trebuia. M-am uitat prin dosarul ei. Copil bun. Foarte deşteaptă. Unul dintre cei mai inteligenţi copii de-aici. Dar îi plăcea să găsească ascunzători unde să se bage şi să citească. Am auzit că aţi găsit o carte de-a ei în observator, aşa e?

SA: Aşa e.

GM: Of, fir-ar a naibii de treabă! Biata fată!

SA: Cum aţi evaluat scrisoarea care a venit pe 8 aprilie? Cea pe care o numim scrisoarea Maestrului minciunilor.

GM: Mackenzie se ocupă de toată corespondenţa. Mi le arată doar pe cele care crede că pot provoca probleme.

SA Dar această scrisoare nu v-a arătat-o decât după răpire?

GM: Era un weekend foarte plin. Cred că n-a avut când să mi-o arate. Iar când am văzut scrisoarea, totul era deja în desfăşurare. Lui

Mackenzie nu-i scapă niciodată nimic. Mare păcat că nu mi-a spus. Nu că asta ar fi schimbat ceva.

SA: Ce vreţi să spuneţi?

GM: Vreau să spun că e greu să-l faci pe Albert Ellingham să-şi schimbe planurile. De exemplu, uitaţi-vă la locul ăsta. Vedeţi şi dumneavoastră exact ce văd şi eu. Avantajul, dar şi dezavantajul acestui loc e poziţia unde e situat. Pe de o parte, e greu de ajuns la el, deci n-o să aibă loc aici infracţiuni spontane. Trebuie să faci un efort serios ca să ajungi aici, iar apoi trebuie să faci un efort şi mai mare ca să fugi. Dar, aşa cum am descoperit, dezavantajul e că sunt multe locuri în care poţi ataca pe cineva prin surprindere şi multe căi de scăpare.

SA: Nu se poate ca cineva care a dejucat un atentat cu bombă împotriva lui Albert Ellingham să nu-şi fi dat seama de aceste lucruri!

GM: Ba, mă îngrijorau de moarte. Am vorbit despre asta cu Albert. I-am sugerat să aducem aici mai mulţi oameni ca să păzească domeniul. A refuzat.

SA: De ce?

GM: Citez: „Nu ar fi favorabil învăţăturii prin joc.” Am încheiat citatul.

SA: Deci şi-a continuat activitatea fără să aibă paza necesară?

GM: Uitaţi care-i treaba. Trebuie să înţelegeţi un lucru când e vorba de Albert Ellingham. E un om extraordinar. Cu excepţia lui J. Edgar Hoover însuşi, nu admir pe nimeni mai mult decât pe el. Dar se crede invincibil. Crede că poate face orice. Fiindcă experienţa i-a arătat că aşa şi este. Şi-a făcut singur toţi banii. Tot ce are – ziarele, studioul cinematografic şi toate celelalte – pe toate le-a construit de la zero, cu mâinile lui. În copilărie, tipul vindea ziare, trăia pe stradă şi nu avea niciun sfanţ. E un geniu. Dar crede că nimic nu-l poate atinge. Nu cred că mă ţine pe

lângă el fiindcă ar considera că îi sunt cu adevărat de ajutor – cred mai degrabă că vede în mine un fel de trifoi cu patru foi. L-am salvat de bomba aia, dar el a pus-o pe seama norocului şi m-a luat pe lângă el. Îi sunt recunoscător. Dar crede că voinţa lui e suficientă. Era de aşteptat să se întâmple ceva de genul ăsta. Eram sigur. E evident. Era de aşteptat să se întâmple aşa ceva.

Interogatoriu încheiat la ora 18:10

22

A doua zi, microbuzul de la Ellingham era din nou activ, cu un orar special, pentru a permite elevilor să se întâlnească cu părinţii.

Se făceau două opriri – la un popas şi la Burlington. Stevie aranjase cu părinţii să se întâlnească la popas. A aşteptat cu mai multe persoane sosirea microbuzului. Îşi pusese căştile şi-şi asculta emisiunile ca să se calmeze.

Şi era calmă, până când David se trase lângă ea. Nu era îmbrăcat în ţoalele lui tipice: blugi zdrenţuiţi şi tricou străvechi. Avea pe el o cămaşă albastră călcată impecabil, pe talie, şi o pereche de pantaloni negri bine croiţi. Purta chiar şi pantofi negri, eleganţi. Toată înfăţişarea lui era impecabilă şi pe măsura lui, scoţându-i în evidenţă silueta subţire, musculoasă. Tot ansamblul era întregit de o haină neagră, cambrată.

Experienţa lui Stevie cu ţipi îmbrăcaţi elegant era limitată. (Detectivii în costum de la TV nu se puneau la socoteală.) David îşi etala penajul, ca un păun, şi asta stârnea în Stevie senzaţii care-o tulburau fizic.

— Succes la interviul pentru slujbă, spuse Stevie, întorcându-şi privirea de la el. Cred că au mare nevoie de tine sus, la Contabilitate.

— Asta ai dedus tu? spuse el. Te-ai prins? Poantă cu contabili şi poantă cu detectivi.

— Unde te întâlneşti cu părinţii?

— Nu mă întâlnesc, spuse el, înfundându-şi adânc mâinile în buzunarele hainei negre, lungi. Sunt departe, iar eu sunt în siguranţă. Evadez şi eu, naibii, de aici.

— Şi-atunci, ce-i cu…

— Îmi place să arăt bine când mă duc să-l văd pe Maiestatea Sa, Burger King. Tu, încotro?

— La masă. Şi, sper, înapoi la şcoală, dacă părinţii mei nu sunt convinşi că locul ăsta e plin de liberali dezaxaţi care-i lasă pe oameni să fie omorâţi, ceea ce cam cred în acest moment.

Microbuzul se opri în faţa lor şi Stevie şi David urcară. Stevie se aşeză la geam, iar David se trânti lângă ea.

— Deci, vrei să vorbim? întrebă el.

— Despre ce?

— Despre seara aia?

Cei mai mulţi dintre cei din microbuz – nu că erau prea mulţi – deja vorbeau unii cu alţii sau ascultau ceva. Dar tot erau în public. Stevie simţi că o ia cu transpiraţii reci.

— Ai vreun motiv anume pentru care faci asta? întrebă ea.

— Vreau numai să ştiu. Îmi place să aflu lucruri noi. De aceea sunt elev la Ellingham. E distractiv să înveţi ceva nou. Învăţătura e ca un joc.

— Cât de în serios iau cei de aici regula care interzice folosirea limbajului violent cu un alt elev? întrebă ea.

Începeau să-i transpire palmele. Şi fruntea. Şi picioarele? Ce naiba mai era şi asta? De ce era trupul omenesc aşa un nemernic? De ce te inunda cu hormoni şi senzaţii sexy, dar şi cu *valuri de transpiraţie?*

— Foarte, spuse el sever.

— Uite ce este, zise ea, am şi-aşa destule pe cap. Probabil că părinţii mei o să mă ia în seara asta de la şcoală, aşa că…

— Viaţa găseşte întotdeauna o cale să răzbească, spuse el. N-ai învăţat nimic din *Jurassic Park?*

Îşi sprijini capul de tetieră şi-şi puse nişte căşti imense, lăsând-o pe Stevie să rumege afirmaţia.

★

Microbuzul îşi croi drum înapoi pe lângă ferme şi magazine cu dulciuri cu sirop de arţar şi pe lângă ateliere de suflat sticlă şi reclame la îngheţata Ben Jerry's, înapoi spre I-89, şi până la popas, unde aşteptau acum părinţii lui Stevie, bine înfofoliţi, lângă maşina lor monovolum, maro.

David se ridică pentru a-i face loc să treacă şi coborî din microbuz. Stevie crezu că ia măsuri exagerate ca să-i facă loc să coboare, dar el rămase jos şi veni după ea direct la părinţii ei.

— Bună ziua. Eu sunt David, spuse el întinzându-le mâna. David Eastman.

De ce se prezenta David părinţilor ei?

— Ne pare bine să te cunoaştem, David, spuse mama ei. Te întâlneşti şi tu aici cu familia ta?

— Nu. Stevie a spus că aţi putea să mă duceţi şi pe mine până în Burlington. Dacă nu vă supăraţi. Dacă vă supăraţi, pot să iau microbuzul când trece din nou.

Stevie văzu în ochii părinţilor ei cum le pica fisa. Se uitară de la David la Stevie şi iar la David şi le plăcu ce văzură. Stevie simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

— Sigur că nu e nicio supărare! spuse mama ei. Vii cu noi.

— Mergem să mâncăm ceva, spuse tatăl ei. Vino şi tu, dacă vrei.

Stevie nu se putea mişca. Îi paralizase tot trupul. David, nu, David, nu e de glumă, David…

— Sigur, răspunse el zâmbind. Dacă nu vă deranjez.

— Vai, dar nu ne deranjezi deloc, răspunse tatăl ei.

Îl văzu pe David uitându-se la abţibildul cu EDWARD KING de pe maşina părinţilor ei. Îi aruncă pe furiş o privire fetei, apoi se duse şi deschise portiera din spate.

— După tine, zise el.

— Te omor, spuse ea printre dinţi.

— Jur că regula cu limbajul e luată foarte în serios aici.

Ea ocoli maşina şi urcă pe cealaltă parte.

Porniră toţi patru pe I-89 în monovolumul familiei Bell, în timp ce întunericul se lăsa peste ţinut. Drumul până la Burlington a fost rapid. Au trecut prin zona cu universitatea, s-au blocat în trafic pe drumul de lângă lacul Champlain şi au cotit pe una din numeroasele străduţe pitoreşti.

De-acum, toată ordinea Universului era dată peste cap. Nu trebuia să fie niciun David aici, cu părinţii ei, în acest loc. Cu toate că volumul radioului era scăzut, Stevie auzea mormăitul familiar al talk-show-ului preferat al părinţilor ei – cel care vorbea mereu despre cât de periculoşi erau „oamenii de genul acela”, cel care făcea propagandă pentru Edward King. L-au oprit, ceea ce era uluitor.

În Burlington erau multe restaurante bune, iar restaurantele bune au tendinţa să fie scumpe. Stevie găsise un loc pe lângă Church Street, zona principală cu magazine şi localuri, unde păreau să se vândă sandvişuri şi salate bune, care nu costau prea mult. Şi erau acolo şi locuri de parcare libere. În restaurant comandai la tejghea, plăteai, primeai un număr de ordine şi te duceai să te aşezi la orice masă îţi plăcea.

Mama lui Stevie şi David au comandat primii. Tatăl lui Stevie avu nevoie de mai mult timp ca să studieze

meniul, iar lui Stevie îi venea să se tragă în ţeapă aruncându-se în stativul cu chipsuri.

— Sandviş vegetarian cu friptură de vită, spuse tatăl ei. Mă întreb cum vine asta.

— Folosesc un înlocuitor, zise încet Stevie.

— Atunci nu e friptură de vită, nu?

Stevie închise o clipă ochii, exasperată.

— Nu face mutra asta, spuse el. Glumesc şi eu. Nu pot să fac o glumă?

Nu face mutra asta, Stevie. Nu fi deşteaptă, Stevie! Crezi că ştii aşa de multe, Stevie, dar stai să ieşi în lumea reală, ai să vezi că nu aşa merg lucrurile…

— Am venit până aici să te vedem. N-am putea să facem din această vizită o experienţă plăcută? Dacă nu, putem să te urcăm în maşină şi să te luăm acasă.

Nu reacţiona! Nu ceda! Nu trebuie decât să treci cu bine prin asta ca să te întorci la şcoală.

Momentul tensionat trecu.

— Îmi place de el, spuse tatăl ei. E foarte politicos. Ţi-a deschis portiera.

— E o comoară la casa omului, răspunse Stevie.

La capătul celălalt al cozii, de unde îţi ridicai comanda, David părea s-o amuze grozav pe mama ei şi… o, nu! Îşi scotea portofelul. Insista, *insista* vizibil să plătească el. Uite şi cardul de credit. Încă o glumă. Ea râdea în hohote, leşinată de încântare, complet fermecată de el.

Stevie simţi cât se poate de clar cum îi murea o părticică din suflet. Spera să nu fie o părticică importantă.

Au ocupat o masă la fereastră. Aerul rece trecea prin sticlă, iar Stevie întâmpină bucuroasă frigul. Se potrivea cu ce era în sufletul ei. Îşi examină sandvişul cu pui mult prea umplut, decise că era prea mare ca să îl poată lua în mână să muşte din el, aşa că îl răsturnă şi mâncă părţile componente cu o furculiţă de plastic, în timp ce părinţii ei îl interogau pe David.

La rândul lui, de cealaltă parte a mesei, David era tot numai păr negru şi ochi mari şi sprâncene expresive. Reuşi să-şi îndese sandvişul uriaş în gură şi să participe în acelaşi timp la conversaţie. Vorbea cu o voce mai limpede decât de obicei, observă ea, de parcă juca un rol.

Încerca s-o zăpăcească.

— Şi cu ce se ocupă părinţii tăi? întrebă tatăl lui Stevie.

— Mama e pilot, răspunse el printre îmbucături.

Stevie ridică privirea. David băgă calm în gură un cartof prăjit, apoi aşeză un altul într-un turn pe care-l construia din cartofi.

— Pilot? repetă tatăl ei. E foarte impresionant! Trebuie să fie greu să ai o viaţă de familie cu o astfel de meserie. Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Păi, spuse David rupând în două un cartof şi examinând interiorul pufos al celor două jumătăţi. Conduce o fabrică de îngrăşăminte.

Stevie îi aruncă o privire tăioasă. Făcea cumva mişto de părinţii ei? Pilot şi cineva care administra o fabrică de rahat? Stevie simţi cum creştea în ea un imens val de furie. Poate că nu era de acord cu părinţii ei în nicio privinţă, dar erau părinţii *ei,* nu erau bătaia de joc a nimănui.

— Foarte impresionant, repetă tatăl ei.

Fetei îi ardea faţa. Îşi lipi o clipă paharul de obraz ca să-şi răcorească pielea.

— Aşa, spuse mama ei. Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat. E o conversaţie foarte serioasă, David, pe care trebuie s-o purtăm cu Stevie.

— Bineînţeles, zise David. Am purtat-o şi eu cu părinţii mei.

— Şi ce-au spus?

Se lăsă pe spătar cu acea degajare pe care se presupune că o au doar băieţii şi pe care Stevie intenţiona s-o stăpânească şi ea.

— E groaznic, spuse el. Dar accidente se întâmplă peste tot.

— Cum a putut permite şcoala să se întâmple aşa ceva? întrebă mama ei. Chestia aia ar fi trebuit să fie ţinută încuiată.

— Era, spuse Stevie. Dar Hayes a spart lacătul.

— Înseamnă că nu era cine ştie ce lacăt, zise tatăl ei.

— Unii se dau peste cap să intre în locuri încuiate, spuse David fixând-o pe Stevie cu o privire lungă. A furat cardul de acces al cuiva.

— Era celebru, spuse mama ei. Dacă e să te iei după ştiri, era un copil bun.

— Asta nu înseamnă nimic, zise David. Nu poţi afla de la ştiri cum sunt de fapt oamenii.

— Mare adevăr ai spus, confirmă tatăl lui Stevie.

Stevie se încordă. *Te rog, nu începe.*

— Eu şi Stevie avem opinii diferite despre anumite lucruri, continuă tatăl ei. Dar presa…

Fata simţi cum i se zdruncină hotărârea. O să-şi dea ochii peste cap, o să iasă pe geam şi o s-o rupă la fugă. Putea să trăiască în munţi, mâncând pietre.

— …ne spune, în general, ce vrem să auzim, continuă David.

Stevie simţi cum i se opreşte inima o clipă. Iar acum, tatăl ei avea să sară la el, ceea ce urma să fie un spectacol de neratat.

— Interesant, spuse tatăl lui Stevie dând din cap. Ai pus mâna pe un băiat isteţ, Stevie.

Parcă primise un pumn în stomac. Stevie afirma astfel de lucruri *tot timpul* şi i se spunea că nu are dreptate. David a zis-o o dată şi a obţinut de la el o aprobare din cap şi un compliment.

Ah, magia bărbaţilor! Dacă ar putea-o ambala, ar face avere.

— Stevie, am primit un telefon, spuse tatăl ei, culegând o bucăţică de roşie din sandvişul lui. Ne-a sunat Edward King. Mă rog, cineva de la biroul lui. Oamenii lui.

— Edward King e senatorul nostru, îi explică mama ei lui David. E un mare om. Dar Stevie nu-l place.

Stevie îşi împreună mâinile şi le apăsă în plexul solar.

— Ni s-a propus să devenim coordonatori voluntari pentru tot statul, spuse tatăl ei. Stevie, ştiu că n-o să-ţi placă asta…

Transformă-te în stană de piatră, Stevie. Fă-te munte!

— E grozav! spuse David trântindu-şi pe faţă un zâmbet imens. Felicitări!

Amândoi părinţii ei se uitau la ea. Aceasta era proba de foc. Îi venea să explodeze. Asta îi dicta instinctul. Muntele ăla în care se transformase era, de fapt, un vulcan. Dar… dacă reuşea s-o înghită pe asta – dacă reuşea să facă faţă veştii fără să explodeze – avea să pară schimbată într-un fel care o să le placă. Şi dacă o să poată face asta, atunci poate că uşa nu era încă închisă. Poate că… cine ştie…?

O durea. O durea la propriu. Muşchii feţei opuneau rezistenţă. Gâtlejul dădea să i se închidă.

Dar se forţă. Se forţă să afişeze… dacă nu un zâmbet, măcar ceva ce semăna oarecum cu unul. Împinse aerul din plămâni în sus, pe gât, şi afară, pe gură.

— E minunat! spuse ea.

Două vorbe. *E minunat.* Cele mai oribile două vorbe pe care le pronunţase vreodată. Părinţii ei se uitară la ea. Se uitară la cămaşa elegantă a lui David. Toată această mică şi ciudată piesă de teatru avu efect. Şi în acel moment, ştiu că aveau s-o lase să rămână.

Şi-atunci de ce se simţea de parcă tocmai pierduse partida?

23

Când au ajuns la microbuzul de întoarcere, nu mai erau decât două locuri libere, aşa că David şi Stevie erau iar împreună. Stevie simţi gheara din piept şi îşi dădu seama că îşi strângea pumnii aşa de tare în buzunare, că îi intrau unghiile în palme.

— Cred că mă plac, spuse el.

— Ce naiba a mai fost şi asta? întrebă Stevie.

— Cu plăcere, spuse el.

Stevie îşi scoase telefonul şi-şi îndesă căştile în urechi. David îi scoase una.

— Ce ai? Rămâi aici. De ce eşti aşa de supărată?

— De-aia, spuse Stevie. Nu rămân datorită mie. Rămân datorită *ţie.* Fiindcă părinţii mei cred că suntem împreună. Fiindcă probabil cred că am pus laba pe un prieten bogat, de familie bună. Rămân fiindcă există un tip în viaţa mea.

— Ştiu, spuse el ridicând iritat din sprâncene. De aceea am şi făcut tot ce-am făcut. Ai spus că e important pentru ei. De aceea am venit cu tine. Dacă vrei să-mi primesc valoroasa lecţie, va trebui să mi-o spui pe litere.

— Să fie iubitele cuiva, spuse ea cu răceală, ăsta cred părinţii mei că e rostul fetelor. Să iasă cu băieţi. Aşa că acum le-am îndeplinit toate aşteptările pe care le au de la mine. Şi faza cu Edward King? Da. A trebuit să stau şi s-o înghit cu totul.

— Pare să fi funcţionat, spuse David. Repet: nu văd de ce eşti supărată. Tu eşti aici, iar ei sunt departe.

— Fiindcă, repet: nu datorită mie. Datorită lui Edward King, tipul care reprezintă, efectiv, tot ce urăsc pe lume. Tipul e un gunoi rasist, fascist, iar acum părinţii mei îi conduc armata de huligani din tot statul, iar eu a trebuit să zâmbesc frumos.

— Ca să ştii… nu ai zâmbit…

Pentru o clipă, Stevie se simţea prea furioasă ca să poată vorbi. Respiră greu, până-şi regăsi vocea.

— Şi mama ta nu e pilot, dezaxat mincinos ce eşti! adăugă ea.

— De unde ştii? Poate că e.

— Iar taică-tu conduce o fabrică de îngrăşăminte? întrebă ea.

— Asta e adevărat, spuse David.

— Lângă plaja din San Diego?

— Să nu înoţi niciodată acolo, zise David clătinând grav din cap.

— Ştiu eu ceva plin de rahat, spuse ea. Şi ăla eşti tu, fiindcă-l mănânci cu polonicul.

Ridică din umeri, ca şi cum voia să spună: *Mi se pare corect.*

— Care naiba e problema ta? întrebă ea.

— Multe, răspunse el.

— Eşti un mincinos, spuse ea.

— Poate că subiectul părinţilor e delicat pentru amândoi. N-am vrut decât să te ajut să-ţi rezolvi problema. Am rezolvat-o. Vrei să fii supărată, n-ai decât. Poftim!

Luă iar în mână casca ce atârna şi i-o dădu s-o bage la loc în ureche. Dar fata nu porni nicio emisiune. Se uită pe fereastră şi la reflexia lui palidă în sticlă. Descoperi că era enervant de fascinată de linia maxilarului său. La început îi păruse foarte ascuţită, de parcă chipul lui se aduna într-un singur punct la capăt, dar de fapt nu era chiar aşa de ascuţită. Probabil că era încordat înainte şi îşi împinsese bărbia în faţă.

Acum se uita în telefon, fără să-i mai dea nicio atenţie.

Numai că îşi transformase mâna într-un mic păianjen şi-o făcea să danseze de-a lungul coapsei lui. Ea o urmări cu privirea, aşa cum şi trebuia, evident, iar creatura se apropie milimetru cu milimetru de piciorul ei…

…apoi dădu înapoi.

…apoi se apropie iar, şi un deget de păianjen rămase suspendat nehotărât deasupra piciorului ei, fără să-l atingă, fără să atingă…

…numai vârful o atinse fugar, oare *chiar* o atingea?

Tot trupul ei era încărcat de electricitate, în aşteptare.

Microbuzul luă curba în ac de păr ca să intre pe aleea campusului, zgâlţâindu-i şi alungând păianjenul.

★

Când s-au dat jos, Stevie o luă înaintea lui David. Pe la jumătatea drumului spre Minerva, încetini, aşteptând să-i audă paşii în urma ei. Dar el nu era de găsit. Intră plină de draci în camera comună.

— Cum a fost? întrebă Janelle când Stevie trecu prin faţa camerei sale.

Janelle era înconjurată de mormane de cărţi de matematică şi cabluri şi un laptop deschis pe ecranul căruia rula un serial.

— Bine, spuse Stevie, încercând să pară cât mai nonşalantă. Bine. Cred că totul e în regulă. Deocamdată rămân aici.

Janelle scoase un chiţăit de încântare.

— Hai, stai jos, spuse ea.

— Mă duc puţin până… arătă Stevie cu capul spre camera ei. Mă întorc în cinci minute.

Ajunsă în cameră, se plimbă dintr-o parte în alta fără să-şi scoată haina. Se privi în oglindă. Avea obrajii roşii ca mărul de frig. Părul ei scurt era lipit de cap din cauza căciulii tricotate.

Venise timpul să-şi pună o întrebare la care nu se gândise niciodată cu adevărat: era atrăgătoare? Ce însemna să fii atrăgătoare? Ce le plăcea altora? Ea ştia ce-i plăcea ei: părul scurt. Îi plăcea cum arăta când îşi îngusta privirea, fiindcă îi dădea un aer inteligent şi pătrunzător, fără să arate de parcă se strâmba. Îi plăceau rotunjimile gurii ei, fiindcă nu se temea să spună ce gândea. Rotunjimea şoldurilor o făcea să se simtă cu picioarele bine înfipte în pământ.

Asta însemna să fii frumuşică?

Cine ştie? În orice caz, asta însemna să fii Stevie.

Apucă marginea biroului şi întinse braţele, uitându-se la podea. Stevie era expertă în domeniul panicii, însă ceea ce nu înţelegea nici pe departe la fel de bine era acest nou amestec hormonal pe care trupul ei îl trecuse în meniu, şi nici ce impact avea el asupra planurilor ei. Voia să se ducă sus. Voia… să fie cu David.

Îl *dorea.* Pe David, care tocmai o înfuriase mai tare decât oricine altcineva, cu excepţia părinţilor ei. Pe David, cu care era nevoită să se vadă în fiecare nenorocită de zi. Pe cineva care a venit de la alergat duhnind şi apoi a reapărut în camera comună curat lună şi parfumat şi…

De ce el? Dintre toţi, de ce l-au ales zeii hormonilor tocmai pe *el?*

Îl auzi intrând în casă. Îl auzi venind pe coridor. Oare avea să se oprească?

Nu. Se auzi scârţâitul treptelor.

Poate că trebuia să se ducă să vorbească cu el. Nu era sigură despre ce. Îşi scoase haina, se plimbă prin cameră şi se trezi că iese şi o ia în sus pe scări.

Ajunsă la uşa lui, rămase acolo, cuprinsă de incertitudine. Nu urca prea des aici. Băieţii trebuiau să coboare, dar pentru ceilalţi, urcatul până aici era opţional. Era mai întuneric decât jos. Vântul se auzea mai tare. Ridică mâna ca să bată şi rămase cu ea în aer un minut întreg până să o coboare ca să ciocănească timid în lemn.

Când David deschise uşa, nu arăta deloc plin de sine. Căldura se aduna aici, la etaj, aşa că era extrem de cald. Singura lumină aprinsă în camera lui era o mică veioză de pe noptieră.

— Ce vrei? întrebă el.

— Vreau…

Ce voia?

— …să înţeleg.

— Ce? Viaţa? Universul?

— Vreau să ştiu care-i treaba cu tine, spuse ea.

— *Treaba?* Cum adică *treaba?*

— E ceva ce nu spui, răspunse ea. E ceva ce…

— Şi tu ai ceva ce nu spui, răspunse el. De ce nu pomeneşti deloc despre faptul că ne-am sărutat?

— Şi ce-ar trebui să spun despre asta? zise ea aprinzându-se la faţă.

— Uau, te dai rău de gol când te înroşeşti. Ar trebui să faci ceva în privinţa asta.

Ridică bărbia, furioasă.

— Şi despre ce-ar trebui să discutăm? întrebă ea. Despre tehnică?

— Am putea. A ta mi s-a părut bună. Îţi place teribil să explorezi cu limba. Se pare că eşti detectiv până în vârful unghiilor…

— Bine, spuse ea întorcându-se pe călcâie. La revedere.

— Enervez oamenii, spuse el. Sunt conştient de asta, crede-mă. E un mod eficient de a comunica atunci când asta e singura opţiune pe care-o ai. Dacă nu poţi intra pe uşă, aruncă o cărămidă în geam. Şi cred că s-ar putea să fii şi tu la fel.

Aceste vorbe o calmară pentru o clipă. Aveau logică, iar ea era întotdeauna dispusă să recunoască dacă spunea

ceva ce avea logică. David lăsă uşa deschisă şi se îndepărtă. Ea păşi ezitând către uşă, o deschise puţin mai larg şi intră. El stătea pe pat.

— Ea intră în cameră, spuse el.

Stevie bătu neliniştită cu degetele în tocul uşii.

— Cred că te fac să te jenezi când vorbesc despre ce am făcut, spuse el. Adevărul e că nu vreau să te fac să te simţi prost. Nu asta-mi doresc. Poate că mie îmi vine mai uşor să vorbesc despre chestii de genul ăsta. Cred că există unele lucruri de care mă doare în cot, din motive bine întemeiate. Dar pot să-ţi spun că mi-a plăcut ce am făcut împreună.

Lui Stevie îi zvâcneau încheieturile mâinilor. Pulsul îi era aşa de mare, că sigur aveau să i se umfle mâinile ca nişte baloane, ba poate chiar o să-i explodeze din cauza presiunii.

— Adevărul e, spuse el, că mi-ai plăcut din clipa în care te-am văzut, când te-ai uitat la mine de parcă-ţi venea să-mi dai un pumn în mutră numai pentru că existam. Probabil că asta spune ceva sinistru despre mine. Şi mai cred că mă placi pentru că te enervez. Amândoi avem probleme serioase, dar cred că ar trebui să facem ca personalităţile noastre bizare să funcţioneze în folosul nostru.

Stevie se întrebase deseori cum decurgeau conversaţiile de genul ăsta, în care oamenii vorbeau despre *sentimente* şi *atingeri* şi toate chestiile care ea credea că trebuiau ţinute bine închise în drogheria ei personală, interioară. Şi acum cineva voia să intre, să scoată capacele sticluţelor şi să se uite la ce era înăuntru. Stevie habar nu avea că oamenii aveau voie să vorbească aşa deschis despre emoţii. Lucrurile nu se întâmplau aşa acasă.

Închise uşa după ea. I-a tremurat mâna când a făcut-o, dar asta nu conta. Făcu emoţionată cei câţiva paşi până la pat şi se aşeză cu prudenţă pe margine. Stătea pe patul lui. Se afla pe un teritoriu nou şi periculos.

El nu se clinti.

— Şi? spuse ea. Acum ce facem?

— Tu ce vrei să facem?

Privirea ei se înceţoşa cu intermitenţe. Se apropie de el, întinse mâna şi-l apucă de ceafă, trăgându-l mai aproape. Se întrebă dacă avea să opună rezistenţă mâinii

ei, dacă făcea o greşeală, dar capul lui se apropia de ea. Îşi apăsă buzele pe ale lui.

De data asta, se sărutară pe îndelete, încet, păstrându-şi echilibrul delicat pe marginea patului. Buzele li se întâlneau şi stăteau împreunate câteva clipe, apoi se opreau amândoi şi rămâneau neclintiţi alte câteva secunde, cu chipurile lipite, înainte s-o ia de la capăt. Fără grabă, fără nervozitate. Parcă vorbeau cu uşurinţă unul cu altul prin intermediul sărutărilor. Mâna ei alunecă pe pieptul lui şi simţi cum îi bubuia inima. El îi mângâia părul, trecându-şi degetele prin şuviţele scurte. Se lăsă pe spate pe pat şi Stevie se întinse uşor peste el.

Şi atunci, se auzi o bătaie în uşă.

— David? îl strigă Pix.

Totul îngheţă în loc. Realitatea se prăbuşi peste ei cu o bufnitură sonoră. Asta nu trebuia să se mai repete niciodată.

— În dulap, şopti David.

Când dădu să se ridice, Stevie descoperi că i se înmuiaseră genunchii. Se poticni către dulap şi intră printre mormane de încălţăminte şi genţi şi echipament de schi, toate de-a valma, mirosind (nu să te dărâme, şi totuşi) a purtat, cu capul printre pantaloni şi cămăşi. Închise uşa pe dinăuntru. David o salută pe Pix.

— Trebuie să te duci la Casa Mare, o auzi ea pe Pix. Nu s-a întâmplat nimic, dar Charles trebuie să discute cu tine despre…

— Nu-i nimic, spuse el. Sigur. Vin chiar acum. Am haina jos.

Tăcere. Păreau să fi plecat.

Stevie se lăsă pe vine în dulap, cu inima bubuind în piept, răvăşită şi un pic încinsă, respirând iute. Îşi potoli respiraţia, aprinse ecranul telefonului, ca să vadă, şi-l îndreptă către spaţiul din jur. Se uită la pantofii lui, luându-i în mână ca să-i studieze. Toţi aveau tălpi relativ noi. Stevie avea adidaşi cu găuri în tălpi şi majoritatea pantofilor ei aveau urme de uzură în vârf, pe laterale – mici imperfecţiuni pe care fie încerca să le ascundă, fie le accepta, pur şi simplu. Ăştia erau pantofi noi. Înlocuiţi cu regularitate. Şi toţi erau de firmă. Avea lângă ea pantofi eleganţi, din piele moale, cu numele în interior: ELLIS, OF LONDON. Echipament de tenis. Schiuri. Totul confirma diagnosticul de copil înstărit, aproape

sigur nu fiu de pilot şi director de fabrică de îngrăşăminte. Când nu auzi niciun zgomot afară, ieşi din ascunzătoare şi se duse la uşă. Linişte.

Şi uite-aşa, era în camera lui David. Singură.

Există un principiu deseori discutat în cărţile şi filmele poliţiste. Agatha Christie scrisese chiar şi o carte intitulată *E uşor să ucizi.* Ideea era că prima crimă e cea mai grea, dar odată încălcată acea limită, odată ce ai luat o viaţă şi-ai scăpat neprins, îţi e de fiecare dată tot mai uşor. Stevie încă nu găsise în cărţile ei nicio dovadă care să arate că acest lucru era neapărat adevărat şi în realitate, deşi era foarte limpede că oamenii pot comite şi alte crime dacă-s mânaţi de panică. Cu toate astea, teoria avea o logică de necontrazis. E simplu să comiţi o crimă. Şi e la fel de simplu să cotrobăi prin camera altuia, mai ales dacă proprietarul camerei respective e o persoană care te-a poftit înăuntru şi te-a lăsat singur acolo.

Şi avea aşa de multe întrebări! Cine era David, acest David fără niciun cont pe nicio reţea de socializare? Tipul care tot spunea minciuni bizare despre familia lui. Dorinţa de a şti era, efectiv, ca o foame – huruia în adâncul ei şi pretindea informaţie.

Ce-ar fi dacă ar arunca doar o privire rapidă în jur? Să se uite un pic prin cameră, fără să atingă nimic. Ar avea timp. Ca să mergi până la Casa Mare, să vorbeşti cu Charles, să te întorci, asta însemna minim douăzeci de minute, chiar şi dacă Charles avea foarte puţine de spus. Şi probabil că era oricum o idee bună să aştepte aici vreo două minute, ca să fie sigură că Pix plecase.

Doar o să tragă puţin cu ochiul prin jur.

David avea un sistem de jocuri video şi o mulţime de componente de calculatoare. Boxe bune – Stevie văzuse reclame la marca aceea. Căşti bune. Totul bun. Cărţile lui erau puse la întâmplare în teancuri. Subiecte: filosofie, teoria jocului, o mulţime de literatură, cărţi despre cum să scrii (interesant), benzi desenate. Pe noptiera de lângă pat era un e-reader. Trecu în revistă conţinutul: alte benzi desenate, mult SF (era foarte clar că lui David îi plăceau mult lucrările spaţiale), cărţi despre istorie. David citea. Cu nesaţ.

Puse la loc pe ecranul e-reader-ului pagina la care îl găsise când l-a luat în mână şi-l aşeză la loc. Se uită la veioza de pe noptieră: era făcută de o firmă italiană – alt

obiect de calitate. Tot ce era în camera lui era doar un pic mai bun, de la greutatea şi fineţea cearşafurilor lui (se aşeză pe pat şi îşi trecu palma peste ele; miroseau a el) până la pilota groasă, din puf.

O clipă, se lăsă la loc pe pat, pe spate.

Ce mai era la vedere? Poliţia putea să se uite la lucrurile aflate la vedere dacă intra undeva, dar nu avea mandat de percheziţie. Camera era curată. Nu *ordonată,* dar per total curată. Se vedea că se făceau eforturi ca să ţină lucrurile la locul lor. Exista un singur poster, cu Led Zeppelin, dar Stevie avea impresia că fusese pus doar ca un fel de anti-decoraţiune. Ia primul obiect pe care-l vezi şi pune-l pe perete. Marea majoritate a încăperii era o vastă pânză neatinsă, fără poze sau decoraţiuni.

Se lăsă pe spate şi dădu de ceva tare. Băgă mâna sub cearşaf şi scoase laptopul lui David.

Laptopul lui, stând aşa, acolo.

Îl examină pe dinafară câteva secunde. Niciun abţibild, niciun însemn. Puse mâinile pe margine.

Să-l deschidă sau…

Problema cu uitatul doar un pic e că e foarte uşor după aceea să te uiţi un pic mai mult. Odată ce l-ai atins, asta e, l-ai atins şi dacă ai laptopul în poală şi-l deschizi şi se aprinde ecranul, asta-i situaţia.

Poate că aşa s-a simţit Pandora când şi-a primit celebra cutie. Deschizi capacul şi lumina se revarsă…

— Ce naiba faci?

Pentru o clipă, lumea încremeni în loc. Cum de urcase scările fără ca ea să-l audă era un mister. Probabil că fusese mult prea absorbită de ocupaţia ei – sigur, ocupaţia ei era să se uite prin computerul lui.

Să-i răspundă la întrebare ar fi însemnat să se autoincrimineze, aşa că Stevie rămase în loc, neclintită şi tăcută. Obiectele neclintite pot să pară uneori invizibile.

— Ce faci? repetă David.

— Voiam doar…

Veni la ea şi întinse mâinile. Stevie îi dădu laptopul.

— Nu… nici măcar nu m-am uitat.

— Părea că te uitai, spuse el.

Păi, mda, aşa părea. Avea dreptate. Stevie simţi cum toate mecanismele de apărare se reactivează instantaneu.

— Şi? Ce mare secret ai de ascuns? se răsti şi ea. Tu mi-ai cunoscut familia. Te-ai urcat, pur şi simplu, în

maşină şi-ai venit cu noi. Ai avut ocazia să arunci o privire în viaţa mea.

— Iar tu ai vrut să arunci o privire, spuse el. Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că nu vreau să vorbesc despre familia mea dintr-un motiv întemeiat?

— Toţi avem motive întemeiate, spuse ea. Nu eşti cu nimic mai special fiindcă ai o relaţie aiurea cu părinţii tăi.

— Părinţii mei sunt morţi, spuse el. E suficient de special pentru tine?

Odată, când era mică, Stevie se juca afară într-o zi geroasă. A prins cam multă viteză pe un petic de gheaţă şi a intrat din plin într-un zid. Când abdomenul ei a luat contact cu peretele, îşi amintea cum simţise că tot aerul din plămâni îi fusese forţat afară, rănindu-i gâtlejul la ieşirea din corp.

Cam aşa se simţea acum. Unghiurile ascuţite reapăruseră pe chipul lui David şi, împreună cu ele, încă ceva.

Durere.

— Ieşi afară, te rog, spuse el.

— Îmi…

— Ieşi afară, spuse el încet.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII
INTEROGATORIUL LUAT DE AGENTUL SAMUEL ARNOLD
LUI ROBERT MACKENZIE
17 APRILIE 1936, ORA 19:10
LOCUL: DOMENIUL ELLINGHAM

SA: Nu mai am decât vreo două întrebări, domnule Mackenzie. Trebuie să trecem de mai multe ori prin toate aceste informaţii.

RM: Înţeleg.

SA: Când aţi început să lucraţi pentru Albert Ellingham?

RM: Când am terminat Princeton, acum opt ani.

SA: Şi sunteţi asistentul lui personal pentru chestiunile care ţin de afaceri?

RM: Corect. Sunt secretarul lui personal pentru afaceri.

SA: Deci vedeţi foarte multe dintre tranzacţiile domnului Ellingham.

RM: Le văd aproape pe toate, poate chiar pe toate.

SA: Nu vi se pare ciudat să conduceţi afacerea de aici, din munţi?

RM: Cred că niciunul dintre noi nu se aştepta să rămână aici aşa de mult timp.

SA: Cum adică?

RM: Şcoala era doar încă un proiect. Domnul Ellingham are o mulţime de proiecte. Ni s-a părut că acest loc avea să fie un fel de refugiu, care urma să fie folosit vreo două săptămâni pe timpul verii, în cel mai bun caz. Dar e aici din septembrie. Parcă toţi aşteptam să zică: „Gata! Ne întoarcem la New York." Dar nu s-a întâmplat asta. Am rămas aici toată iarna. Aveţi idee cum sunt iernile aici?

SA: Îmi închipui că friguroase.

RM: Mare parte din timp, nici nu poţi ieşi din casă de atâta zăpadă. Pe localnici nu pare să-i deranjeze, dar toţi ceilalţi au luat-o razna – se cheamă febră de cabană. Doamna Ellingham…

[Tăcere]

SA: Ce-i cu ea?

RM: Doamna Ellingham e vivace. Îi place să fie printre oameni şi îi plac sporturile. A schiat puţin aici, dar n-a fost destul. Se vedea că o afectează.

SA: A provocat neînţelegeri între domnul şi doamna Ellingham?

[Tăcere]

SA: Ştiu că aveţi simţul loialităţii, dar trebuie să ştim aceste lucruri.

RM: Sunt conştient de asta. Poate că da, puţin. Sunt complet diferiţi. Se iubesc, desigur, dar sunt extrem de diferiţi. Cred că uneori şederea aici a fost extrem de dificilă pentru ea.

O are pe domnişoara Robinson ca să-i ţină de urât. Asta pare s-o mai ajute.

SA: Sunt apropiate?

RM: Ca două surori.

SA: Şi cum era domnul Nair?

RM: Domnul Nair e un artist genial şi un beţiv.

SA: Bea des?

RM: Des şi cantităţi mari. L-am văzut odată bând o ladă de şampanie de unul singur. M-a surprins că n-a murit.

SA: Când e aşa, e agresiv?

RM: Dimpotrivă, de obicei se mulţumeşte să picteze sau să vorbească şi în cele din urmă îl găsim dormind pe undeva, pe proprietate. Odată l-au scos elevii din fântâna arteziană. Dacă mă întrebaţi dacă e capabil să aranjeze o răpire, mă îndoiesc că Leonard Holmes Nair e capabil să aranjeze masa pentru micul dejun. Aici a fost cineva organizat.

SA: Dumneavoastră sunteţi un bărbat organizat.

RM: Motiv pentru care recunosc o acţiune organizată când o văd. Sunt searbăd în meserie, agent Arnold. De aceea am fost angajat. Contrabalansez exuberanţa domnului Ellingham.

SA: Păreţi o persoană raţională. În noaptea de 13, aţi insistat să fie anunţată poliţia.

RM: Şi regret că n-am făcut-o, totuşi mi s-a spus să n-o fac.

SA: V-aţi supus ordinelor.

RM: M-am supus ordinelor.

SA: Haideţi să vorbim despre scrisoarea primită pe 8 aprilie. Scrisoarea de la Maestrul minciunilor? Ce părere aţi avut când aţi primit-o?

RM: Primim, în medie, două sau trei ameninţări pe zi odată cu corespondenţa noastră regulată. Marea majoritate a lor sunt aiureli şi o mulţime sunt de la aceiaşi oameni. Iniţial, aceasta mi-a dat impresia că e o glumă.

SA: De ce?

RM: Din cauza literelor tăiate din ziare. A poeziei. Dar apoi am remarcat câteva lucruri. Am observat că avea ştampilă de Burlington. Apoi am observat adresa. Ştiţi, domnul Ellingham primeşte corespondenţă de afaceri din toată ţara. Aşa cum sunt sigur că vă puteţi imagina, e greu să ajungă poşta aici. Aşa că toată corespondenţa de afaceri e direcţionată către un birou din Burlington, de unde ne e livrată aici cu maşina în fiecare zi, dacă permite vremea. Dacă vremea e prea proastă, avem acolo o secretară care mi-o citeşte la telefon. Ceea ce era neobişnuit la scrisoarea aceasta era că nu fusese trimisă la niciuna dintre adresele oficiale – acolo ajung cele mai multe scrisori cu ameninţări. Avea adresa de aici, de la această casă. Părea mult mai personală.

SA: Dar nu i-aţi arătat-o lui George Marsh.

RM: Urma s-o fac. Dar s-au petrecut foarte multe în acel weekend. Aveam de gând să i-o arăt când venea data următoare.

SA: Deci în acel weekend a avut loc o petrecere?

RM: Da, pentru Maxine Melville.

SA: Aţi fost prezent şi dumneavoastră?

RM: Numai în sensul că eram în casă. Eram foarte ocupat – finalizam hârtiile pentru o tranzacţie importantă la care domnul Ellingham lucra demult. Vrea să cumpere un ziar din Philadelphia.

SA: Aţi observat ceva neobişnuit în acel weekend sau luni dimineaţă?

RM: Absolut nimic. Luni dimineaţă ne-am dus la Burlington ca să rezolvăm nişte afaceri şi să trimitem câteva telegrame. Ne-am întors seara.

SA: Haideţi să vorbim despre casa aceasta şi despre şcoală. Vi s-a părut cumva că acest loc e nesigur?

RM: Categoric, având în vedere ameninţările primite şi tentativa de asasinat.

SA: Aţi discutat despre asta cu angajatorul dumneavoastră?

RM: Am încercat.

SA: Păreţi un tip deştept, domnule Mackenzie. Instinctul v-a spus tot timpul să apelaţi la autorităţi. Sunteţi un om cu picioarele pe pământ. Unde credeţi că ar putea fi Iris, Alice Ellingham şi Dolores Epstein?

RM: Oriunde ar fi, nu le e bine. Ca să fiu sincer, cred…

SA: Da?

RM: Mi-e greu să rostesc cuvintele, agent Arnold. Cred că scrisoarea aceea era de la răpitori şi că fiecare cuvânt de pe pagina aceea era adevărat. Cred că sunt moarte. Doamne, iartă-mă, cred că sunt moarte toate trei.

[Interogatoriu încheiat la ora 19:32]

24

A fost odată ca niciodată o fată pe nume Dottie, care era din New York, a venit la Academia Ellingham şi aici colţul a dat când s-a ales cu capul spart.

A fost odată ca altă dată un actor din Florida, care a venit la Academia Ellingham şi s-a constatat că gheaţa carbonică i-a venit de hac.

A treia oară e cu noroc. O fată din Pittsburgh la Academia Ellingham a venit şi să vadă un cadavru ea şi-a dorit.

Dorinţa i s-a împlinit.

Aceeaşi fată a reuşit să transforme în ultima clipă o înfrângere sigură în victorie, când a izbândit să rămână la Academia Ellingham, dar după aceea, îngrijorată că înfrângerea se va răzbuna în moduri neaşteptate, şi-a luat victoria obţinută şi a transformat-o repede în înfrângere. Fata aceea a dat de gustul unui lucru de care n-a ştiut că are nevoie sau pe care nu a ştiut că-l vrea, şi reuşise să strice tot.

Şi viaţa a continuat.

Ellingham a jelit şi a făcut terapie. A avut loc o mică ceremonie comemorativă în cupola de pe pajişte, unde lumea a lăsat lumânări şi poze şi o mică păpuşă zombi. Au mai fost şi scrisori şi telefoane de la Charles şi ceilalţi membri ai consiliului director. Paza a fost întărită. Cardurile de acces ale tuturor au fost verificate şi îmbunătăţite. Ora stingerii a început să fie impusă cu stricteţe şi domeniul a început să fie patrulat. Nu era vorba că toată lumea uitase de moartea lui Hayes – subiectul era discutat în permanenţă –, doar că devenise ceva ce se întâmplase şi atât. Făcea parte din realitate.

Cu toate că ancheta nu era încă închisă în mod oficial, informaţiile au fost făcute publice, pentru a linişti pe toată lumea. Se părea că Hayes murise într-un accident provocat chiar de el. Hayes, o persoană despre care se ştia că făcea filmuleţe în unghere întunecate, a luat ceva ce nu îi aparţinea. Amprentele lui erau pe cardul lui Janelle şi pe maşinuţa de golf folosită ca să mute gheaţa carbonică şi pe un cărucior manual de marfă. Era foarte clar pentru toată lumea că aici era vorba despre Hayes care făcuse o greşeală imensă. Şi mai şi furase. Se

dăduse peste cap ca să încalce regulile, aşa că părinţii lui nu aveau niciun motiv să dea şcoala în judecată.

Varianta universal acceptată era că Hayes intrase în tunel ca să filmeze ceva nou pentru *Sfârşitul.* De aceea se întorsese singur acolo. De aceea păstrase secretul. Văzuse gheaţa carbonică, se uitase la tunel şi îi venise o idee care le unea pe cele două. Doar că le unise foarte greşit.

Viaţa revenise la teancuri de cărţi şi laboratoare de anatomie şi eseuri. S-a organizat ceva ce se numea Petrecere Tăcută – un dans fără niciun sunet, sau ceva în genul ăsta. Urma să aibă loc în Casa Mare. Asta era considerată o formă de distracţie. Înapoi la şcoală. Fiindcă asta şi era Ellingham – o şcoală. Stevie a încercat să facă asta, dar a descoperit că nu avea strop de putere de concentrare. Nu reuşea să termine lecturile obligatorii, nu reuşea să-şi scrie eseurile. Vremea deveni ireversibil cenuşie. Munţii sunt nemiloşi când vine toamna. Frunzele din copaci începură să se facă aurii şi roşii la vârfuri, iar câteva, grăbite, făcură călătoria spre pământ.

David nu vorbea cu ea.

Era deasupra lui Stevie, la propriu. Ea îi auzea paşii, dar cam asta era tot ce auzea din partea lui. Trecea foarte rar prin camera comună şi bucătărie, iar dacă se întâlnea cu Stevie, se uita în altă parte.

Fata deschidea cărţi, se holba la o pagină şi-şi dădea seama că nu reţinuse nimic. Apoi o citea din nou, iar cuvintele cum intrau, aşa îi şi ieşeau din cap. Avea de scris eseuri care nu depăşeau niciodată etapa notiţelor. Lucrurile astea erau tratate cu oarecare îngăduinţă, din cauza evenimentelor recente, dar îngăduinţa nu avea să dureze o veşnicie.

Nimic din toate astea nu scăpă atenţiei lui Janelle, care în cele din urmă o luă pe Stevie de braţ, o trase în camera ei şi o aşeză pe pat.

— Ai de gând să-mi spui ce naiba s-a întâmplat cu voi doi? întrebă Janelle.

— Poftim?

— Cu tine şi David, spuse Janelle.

Stevie clipi.

— Crezi că nu ştim? spuse Janelle. Toată lumea ştie. Nimic nu poate fi mai evident ca relaţia dintre voi doi. Deci ce s-a întâmplat?

— Ne-am pupat, spuse Stevie.

— Îhî, m-am prins. Şi după aia?

Ruşinea e un sentiment cumplit. Janelle n-ar cotrobăi niciodată prin camera lui Vi. Bine, Vi nu era o ciudată mincinoasă, dar chiar dacă ar fi fost, Janelle tot n-ar fi făcut aşa ceva. Janelle avea standarde. Janelle era loială, în timp ce Stevie era o cretină fără principii.

Janelle aşteptă un răspuns, iar când şi-a dat seama că nu avea să primească vreunul, Stevie văzu cum în ochii ei se stingea o luminiţă.

Mai rămâneau Nate şi Ellie.

Reacţia lui Ellie faţă de moartea lui Hayes era Ellie la puterea o sută. Casa Minerva era trezită dimineaţa de zbieretele înfricoşătoare ale Rootei. Când garguii şi unele statui de la Minerva au fost fardate cu vopsea, a fost destul de clar cine era vinovat. Şi mai aveau loc şi mai multe beţii, şi mai multe băi şi mai multă poezie franceză.

Ceea ce însemna că mai era doar Nate, iar Nate se retrăsese în munţii înceţoşaţi din mintea lui. Acum citea tot timpul, evita orice conversaţie şi mânca deseori singur. Stevie îl găsi în sala de mese, la una din mesele mici, înalte, cu capul îngropat într-un exemplar din *Trilogia Terramare,* de Ursula K. Le Guin, învârtind cu furculiţa într-o farfurie de paste cu chiftele de curcan.

Stevie trase un scaun şi-şi puse pe masă tava cu lasagna şi salată cu dressing de arţar, fiindcă renunţase să mai lupte cu siropul de arţar.

— Salut, spuse ea.

Nate o privi peste carte.

— Salut, răspunse el.

Aşteptă să lase cartea din mână. Băiatului îi luă câteva clipe ca să se prindă. Puse cu grijă un şerveţel între pagini, pe post de semn de carte. Nate nu punea cărţile deschise cu faţa în jos, ca să nu se strice cotorul.

— Spune-mi cum e să scrii, zise Stevie.

— De ce mă urăşti? răspunse el.

— Nu, pe bune. Spune-mi cum e.

— Ce să-ţi spun? zise el. Scrii şi gata.

— Dar cum faci asta? spuse ea. Te aşezi, pur şi simplu, şi scrii? Trebuie să faci mai întâi un plan sau scrii aşa, tot ce-ţi trece prin cap?

— Te plăteşte cineva să mă şicanezi?

— E doar… ţii minte în prima zi, când vorbeam despre zombi? Şi Hayes habar nu avea ce e mallul Monroeville?

— Îhî.

— A fost o chestie ciudată, spuse ea.

El aşteptă să explice ce voia să spună, dar fata nu avea nicio explicaţie. Nate se întoarse la cartea şi chiftelele lui.

— E ca şi cu Maestrul minciunilor, spuse ea după o clipă.

Nate ridică o privire plictisită, dar măcar o ridică.

— Ce-i cu el?

— Persoana pe care au arestat-o pentru crimele din cazul Ellingham, spuse ea. Anton Vorachek. N-ar fi fost niciodată capabil să scrie scrisoarea aceea. Vorbea prea prost engleză. Şi oricum, cine anunţă că are de gând să comită o crimă?

— Cam toţi criminalii în serie, răspunse Nate.

— Foarte puţini criminali în serie fac asta, îl corectă Stevie. Ucigaşul Zodiac a fost unul din extrem de puţinii…

— Toţi o fac în filme, spuse el. Şi în cărţi.

— Uite altă chestie, zise Stevie ambalându-se. Există o veche dilemă poliţistă. Un bărbat e găsit spânzurat într-o încăpere goală, încuiată pe dinăuntru. Nu există niciun scaun, nimic pe care să se fi urcat. Cum s-a întâmplat?

— S-a urcat pe un bloc de gheaţă, spuse Nate. Toată lumea ştie răspunsul.

— Corect, zise Stevie. E exact ca aceea despre persoana găsită înjunghiată într-o cameră încuiată şi fără nicio armă în jur. Arma a fost un ţurţure de gheaţă. E aşa de bine cunoscută ghicitoarea, că nimeni nu poate folosi această metodă în povestirile poliţiste. E ca şi cum ai spune că majordomul a comis crima, dar şi mai rău. Gheaţa nu poate fi niciodată folosită într-o crimă.

— Ei bine, ăsta nu e un roman poliţist.

— Nu eşti curios să ştii ce făcea Hayes în tunel?

— Ştim ce făcea, spuse Nate. Făcea un film, parcă.

— Asta crede toată lumea că făcea.

— Ce altceva ar fi avut de făcut acolo? Nu era nimeni cu el şi chiar dacă ar fi fost, nu cari după tine o sută de kile de gheaţă carbonică doar ca să te tăvăleşti cu cineva.

Nu prea sunt la zi cu perversiunile, dar nu cred că asta e una din ele.

Stevie se lăsă pe spătar şi ciuguli din lasagna. Se uită prin sala de mese. O văzu pe Gretchen intrând – mai degrabă văzu părul lui Gretchen, dar Gretchen era nedespărţită de părul ei.

Dintre toţi cei de aici, probabil că Gretchen îl cunoştea cel mai bine pe Hayes. Fusese cu el anul trecut, cu siguranţă mai mult timp decât Maris. Şi dintre toţi cei din şcoală, ea părea să fie constant în stare de şoc. Maris era ţinta compasiunii generale, dar Gretchen arăta cu adevărat distrusă. Stevie o urmări cum îşi lua o salată la pachet.

— Scrisul înseamnă mult stat jos, spuse Nate, răspunzând, în sfârşit, la întrebare. Înseamnă să încerci o mulţime de lucruri şi să o dai în bară. Ai văzut cum e când am lucrat împreună la scenariu.

— Dar noi am folosit lucruri care au existat, spuse Stevie. Dar cum e când inventezi totul, de la zero?

— E fie extraordinar, fie cel mai groaznic lucru din lume, spuse el. Uneori merge bine şi nu te poţi gândi la nimic altceva, după care, a dispărut. E ca şi cum cobori cu barca pe un râu, cu o viteză ameţitoare şi apoi, brusc, nu mai e apă. Stai aşa, în barcă, şi încerci s-o împingi cu vâslele prin nămol. Şi atunci, ai ajuns ca mine.

— Dar parcă acum scrii, spuse ea.

— Îhî, şi dacă vorbesc despre asta, o să se evapore totul.

Terminase de vorbit şi o lăsă pe Stevie cu gândurile ei. Iar gândurile ei refuzau să se potolească. Cu cât petrecea mai mult timp singură cu ele, cu atât mai iute se roteau şi se răsuceau şuierând.

Nu avea sens să încerce să mănânce. Stevie aruncă restul cinei în containerul pentru compost şi ieşi afară, urmărind-o de la distanţă pe Gretchen. Se îndreptă înapoi către şopronul artelor, iar Stevie o urmă. Odată intrată, o pierdu pe Gretchen. Dar câteva secunde mai târziu, dintr-una din încăperi răsună zgomotul tunător al unui pian la care cineva cânta agresiv. Stevie merse pe coridor iţindu-se pe la uşi, până o zări pe Gretchen la unul din piane. Cânta sălbatic, lovind cu putere clapele de parcă se lua la întrecere cu înseşi forţele naturii. Purta haine strâmte,

sport, ceva în genul ţinutelor purtate de dansatori – colanţi negri, balerini negri, o tunică înnodată în talie.

Stevie bătu în geam şi Gretchen se opri brusc. Stevie intră în sala de repetiţii. Nu îşi pregătise ce anume să-i spună. Norocul ei că Gretchen vorbi prima.

— Erai cu Hayes în ziua aceea, spuse ea. Eşti Stevie, nu?

— Îhâm, spuse Stevie. Scuze. Te-am auzit cântând şi… pot să vorbesc cu tine?

— Nu tu eşti cea care l-a găsit? întrebă Gretchen.

— Nu l-am găsit eu. Doar eram acolo când a fost găsit.

Gretchen dădu absentă din cap şi se uită la cutia cu salată de pe podea. Era neatinsă.

— Acum două zile, spuse Stevie, am dat peste voi doi discutând…

— Mda, spuse Gretchen. Nu a fost cea mai grozavă ultimă conversaţie din lume. Eram nervoasă.

— Ştiu că aţi fost împreună, spuse Steve. Şi ştiu că v-aţi despărţit. Cu toate astea, condoleanţe.

— Condoleanţe? spuse Gretchen. Mda. E ciudat să fii fosta iubită a tipului care-a murit. Eşti singura persoană care mi-a spus „condoleanţe”.

— Pot să te întreb câte ceva despre Hayes? zise Stevie strecurându-se în încăpere şi aşezându-se pe podea.

— Ce-i cu Hayes? spuse Gretchen.

— Faza e… După cele întâmplate, sunt buimacă şi cred că dacă aş şti mai multe despre el, poate n-aş mai fi.

Gretchen se gândi o clipă.

— Vrei să ştii cum mă simt? spuse ea. Furioasă. Sunt furioasă că nu pot să fiu furioasă pe el. Parcă mi-a făcut-o din nou.

— Cum adică ţi-a făcut-o din nou?

— M-a tras pe sfoară, spuse clătinând din cap. Mă simt ca o proastă. Şi dacă aş zice ceva de rău despre el, aş fi considerată un monstru. Şi nu ştiu cum să mă împac cu asta.

— Nu cred că eşti un monstru dacă spui adevărul despre cineva.

— Ba da, dacă acea persoană moare într-un tragic accident bizar.

— Ce a luat de la tine şi nu-ţi mai dădea înapoi? întrebă Stevie. Lucrul acela despre care vorbeaţi când am

dat peste voi.

— A! spuse ea. Astă-primăvară, a împrumutat de la mine cinci sute de dolari. Erau banii pe care-i câştigasem predând pian copiilor într-o tabără. Erau toţi banii mei. I-am zis să mi-i dea când ne întoarcem la şcoală. Ştiu că a făcut ceva bani cu serialul ăla. Mi-a tot promis că mi-i dă înapoi, dar nu cred că aveam să-i mai văd vreodată. Ştii tu, ca şi cum…

Scutură din cap şi-şi şterse iute o lacrimă.

— Doamne, spuse ea. De ce plâng? Sunt furibundă.

Stevie se uită în altă parte cât Gretchen se adună.

— Hayes era unul dintre acei oameni care păreau să aibă o viaţă perfectă, spuse Gretchen ştergându-şi obrajii. Era actor bun, aşa a intrat aici. Dar în profunzime? În profunzime nu era *nimic.* Lumea făcea tot felul de lucruri pentru el pentru că era frumos şi are… avea vocea aceea. Îi făceai favoruri. Ştii cum e când îţi place cineva. Faci numai prostii. Faci chestii care ştii că n-au nicio noimă.

Până foarte recent, Stevie n-ar fi ştiut cum era. Dar acum avea o imagine destul de clară despre subiect. Poate că îi cotrobăi prin lucruri, de exemplu.

— Dar eram *topită* după el, spuse Gretchen. Însă anul trecut… s-a folosit de mine. Adică, s-a folosit de mine pe bune. Mai întâi mi-a cerut să-l ajut puţin cu lucrarea lui despre Jonathan Swift. M-a rugat să o citesc şi poate să o mai aranjez puţin. Aşa că asta am făcut. Apoi lucra la o producţie a piesei *Menajeria de sticlă* şi era ocupat şi a zis că n-avea timp să scrie un eseu despre Dryden şi n-aş vrea să-l ajut şi să scriu eu măcar o parte din el? Apoi m-am trezit că făceam o parte din proiectele lui la franceză ca să pară că se ocupa de asta. Apoi, într-o zi, m-a rugat să-i scriu eu lucrarea semestrială de zece pagini despre Alexander Pope şi mi-am dat seama cât de multe din temele lui Hayes le făcusem eu. Când l-am refuzat, la început s-a enervat, dar după aceea şi-a cerut scuze insistent. A zis că ştia că-mi ceruse prea mult. Totul a revenit la normal. Mai târziu, când eram deja despărţiţi, am aflat că nu eram singura care-i făcea proiectele. Cunoscuse nişte oameni online, pe alţii prin şcoală. Probabil că eram vreo patru sau cinci care făceam toată treaba lui Hayes. Patru sau cinci.

Gretchen îşi trase nasul.

— În perioada aceea. Timp de o săptămână sau două cred că am crezut că-l iubeam, spuse ea. Când Hayes îşi dezlănţuia farmecul, păi îl *dezlănţuia.* Dar apoi lucrurile s-au înrăutăţit. Într-o noapte, ne furişam cu toţii din campus ca să ne ducem la o petrecere în Burlington. Ellie Walker îi pusese pe câţiva dintre prietenii ei din teatrul burlesc să vină după noi cu maşina pe drumul din spatele campusului şi să ne aştepte cu farurile stinse. Ne-am strecurat din campus şi ne duceam la locul de întâlnire. E un loc unde camerele de supraveghere nu merg prea bine şi, dacă te sincronizezi perfect cu ele, poţi să pleci fără să fii văzut. Dar s-a întâmplat ca un îngrijitor al domeniului să lucreze în noaptea aia acolo, fiindcă cineva văzuse un urs prin împrejurimi. Venise cu maşina pe drumul lăturalnic ca să stea de pază şi ne-a prins. Tipul a zis că o să ne spună superiorilor. Şi Hayes i-a zis: „Ar fi groaznic dacă ar găsi iarbă la tine în maşină, aşa-i? Cum ar fi să fii arestat pentru că vinzi droguri elevilor?" Tipul s-a albit la faţă, iar Hayes a zâmbit şi-a zis doar: „Glumeam…"

— Pe bune? spuse Stevie.

Era o latură a lui Hayes pe care ea nu o văzuse.

— Pe bune. Atunci ar fi trebuit să o rup cu el. Ar fi trebuit să fac stânga-mprejur şi să mă întorc la casa mea. Ellie s-a supărat groaznic pe el pentru faza asta. Pe drum către Burlington l-a pocnit peste ceafă şi a ţipat la el, i-a zis că nu te porţi aşa cu oamenii. Hayes a zis că-i pare rău. Hayes spunea întotdeauna că-i pare rău. A spus că a glumit dar… nu faci aşa ceva. Nu ai dreptul să sperii oamenii şi să-i ameninţi şi-apoi să spui că glumeai. Fiindcă nu glumeai.

Imaginea lui Hayes începea să devină tot mai clară şi nu era deloc frumoasă.

— Tipul ăla, paznicul? spuse Gretchen. A plecat la vreo trei săptămâni după aceea. Nu ştiu de ce. Totdeauna m-am întrebat de ce. Asta mi-a pus capac. M-am despărţit de Hayes. Era pe 1 aprilie, aşa că o fi crezut că era o păcăleală. Nu era. A reacţionat foarte bine. Un pic cam prea bine. A spus că înţelegea. O zi, două totul a fost în regulă, apoi mi-a trimis un mesaj în care spunea că vrea să vorbească câteva minute cu mine, că nu era nimic grav. Puteam să vin în şopronul artelor? Aşa că m-am dus. Când am ajuns acolo, s-a lansat dintr-odată într-un

spectacol în toată regula. A început prin a-mi spune cât mă iubeşte de mult şi că nu-i venea să creadă că l-am înşelat. Era o interpretare demnă de Oscar, jur, şi venită complet din senin. Nu l-am înşelat. Îi tot dădea înainte cu tot felul de chestii pe care cică le făcusem eu, toate inventate. Şi în camera de alături erau o mulţime de oameni, aşa că toată lumea a auzit. Când a terminat, a făcut un semn din cap către peretele dintre noi şi cei de alături, mi-a zâmbit şi şi-a şters lacrimile mincinoase. Încerca să mă facă să mă întorc la el făcându-mă să par eu vinovată. Şi, apropo, el avea deja pe altcineva gata să-mi ia locul. Beth. Fata aia cu care s-a cuplat în Chicago. Era deja în peisaj.

Se opri o clipă şi scutură din cap.

— Uite, de aceea nu pot să vorbesc despre asta, spuse ea. Nimeni nu vrea să audă aşa ceva despre un tip care-a murit.

Stevie lăsă această declaraţie să plutească o clipă în aer. În minte îi răsări brusc o nouă idee – găsi deodată cuvintele pentru a exprima ceva ce îi stătea pe creier.

— Crezi că el a scris serialul? întrebă ea.

Gretchen se uită la ea buimacă.

— Care? Ăla cu zombi? spuse ea. Sub nicio formă.

Stevie nu se aşteptase la un răspuns atât de categoric, la o întrebare care abia îi trecuse prin cap.

— Ţi-am zis, spuse Gretchen. Toată munca lui o făceau alţii.

— Mie mi-a zis că el l-a scris, spuse Stevie.

Gretchen îşi dădu ochii peste cap.

— Scuză-mă că te-am deranjat, zise Stevie ridicându-se de pe jos.

— Eşti cu David Eastman? întrebă Gretchen când Stevie dădu să iasă pe uşă.

Stevie îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu, spuse după o clipă.

— Aha. Credeam că eşti cu el. Voiam să-ţi spun „mult succes cu chestia *asta”*.

Stevie vru s-o întrebe ce voia să zică, dar Gretchen se întorsese deja spre pian şi începu iar să cânte. Muzica ce izvora cu putere din mâinile ei furioase era pasională şi plină de forţă.

25

În drum spre Minerva, lui Stevie îi zvâcneau tâmplele. Asta o sâcâia. Dacă n-a scris Hayes *Sfârşitul*? Ce însemna asta?

Păi, în primul rând, filmul acela despre care vorbea… s-ar cam fi complicat lucrurile.

Când ajunse acasă, o găsi pe Pix în camera comună, desfăcând mai multe cutii.

— Pentru ce sunt astea? întrebă ea.

— Pentru lucrurile lui Hayes, spuse încet Pix. Părinţii lui m-au rugat să-i golesc camera ca să nu fie ei nevoiţi s-o facă. Măcar atâta pot să fac şi eu pentru ei.

Pe masă era o cheie de care atârna o etichetă de carton pe care scria 6. Cheia de la camera lui Hayes.

— O să te ocupi de asta în seara aceasta? întrebă Stevie.

— Astă-seară, mâine, spuse Pix. Peste o jumătate de oră am o şedinţă şi probabil că o să încep după aceea. Tu cum te simţi?

— Păi, bine, spuse Stevie.

Întoarsă în camera ei, Stevie analiză această nouă informaţie. În curând, lucrurile lui Hayes aveau să dispară. Ceea ce însemna că o mulţime de informaţii aveau să dispară. Nu că avea nevoie de informaţii. Numai că… ceva… ceva… ceva nu era în regulă. Şi probabil că răspunsurile erau sus, în camera lui. De exemplu, poate că era acolo un răspuns legat de *Sfârşitul.*

Dar cu ce ar ajuta-o asta pe ea?

Stevie se plimbă dintr-o parte în alta prin cameră. Se foi de colo-colo, fixând cu privirea marginea panoului de caz, care se iţea de sub pat. Când se mai uitase în camerele de sus, nu ieşise nimic bun din asta, dar…

Stevie se întoarse în camera comună.

— Auzi? îi spuse ea lui Pix. Simt că ar trebui să te ajut. Pot să desfac eu cutiile astea?

— Sigur, răspunse Pix. Sigur că da. Ar fi grozav, Stevie.

Stevie îi aruncă un zâmbet de mincinoasă nenorocită şi se aşeză în locul lui Pix la masă. Cheia de la Minerva Şase era lângă ea.

— Eu mă duc, spuse Pix luându-şi haina din cuierul de lângă uşă, acoperindu-şi apoi puful ca de piersică de pe cap cu o căciulă de lână. Sigur e totul în regulă cu tine?

— N-am nimic, spuse Stevie. Dar e bine că am ceva de făcut.

— Te înţeleg, spuse Pix. Nu stau mult.

De cum ieşi pe uşă, Stevie luă cheia.

★

Stevie descuie şi intră în camera lui Hayes cufundată în întuneric. Perdeaua era trasă peste fereastră. În cuierul de pe uşă atârna un prosop. Îl luă şi-l aşeză pe jos, la crăpătura uşii, ca să nu se vadă de afară lumina în caz că ar fi trecut cineva pe-acolo. Îşi scoase pantofii ca să reducă zgomotul făcut de paşii ei pe podea, apoi traversă uşurel camera către biroul lui Hayes, aprinse veioza, răsuci scaunul cu faţa spre centrul camerei şi se aşeză.

Da, cotrobăia prin altă cameră. Dar avea motive întemeiate şi asta era tot ce conta. Era acolo fiindcă o zgândărea ceva în legătură cu moartea lui Hayes, iar Hayes nu mai putea face nimic în privinţa asta.

Asta părea o scuză foarte bună.

Primul pas era să privească scena, în general – fără să caute nimic anume. Doar s-o privească pe de-a-ntregul, aşa cum era. Îşi permise să se rotească încet cu scaunul, ca să arunce o privire panoramică.

Aşa lăsase Hayes lucrurile din viaţa lui. Venise în cameră ca să se pregătească pentru filmare. Patul părea să fi fost făcut, dar apoi deranjat. Pătura de deasupra era răsucită şi trasă spre tăblie. Pe biroul lui Hayes era o harababură de tot felul de lucruri – laptop, produse pentru îngrijirea părului, cabluri, cameră foto, microfon, mormane de scrisori şi desene de la fani. Pe raftul biroului se afla o sacoşă de la o librărie. Stevie o luă şi scoase conţinutul. Patru cărţi despre actorie, toate fără semne că ar fi fost deschise. Dintr-una din ele ieşea un bon. Cărţile fuseseră cumpărate dintr-un magazin din New York pe 26 august, cu doar câteva zile înainte ca Hayes să se întoarcă la şcoală. Pe podea era încă o sacoşă cu cărţi. Acestea erau toate piese de teatru: David Memet. Sam Shepard. Tony Kushner. Tom Stoppard. Arthur Miller. Shakespeare.

— Ce selecţie masculină! îşi spuse ea.

Plimbă un deget de-a lungul cotoarelor căutând fisuri sau semne de utilizare. Nu găsi nimic.

Sertarele biroului. Primul conţinea post-it-uri, pachete cu pixuri de bună calitate, trei caiete legate în piele, marca Moleskin. Cu excepţia unuia dintre caiete şi a unui pachet de pixuri, toate erau încă sigilate şi fusese scos doar un singur pix. Următorul sertar, mai mare, conţinea în principal cabluri. Ultimul sertar era gol.

Îşi croi drum prin cameră mergând în sensul acelor de ceasornic. Măsuţa de toaletă era plină cu produse de baie şi îngrijire personală, toate în dezordine. Se uită rapid prin sertare. Examină un sertar cu boxeri multicolori. Îi împinse într-o parte ca să vadă dacă era ceva sub ei. Nimic remarcabil. La fel şi în cazul unui sertar cu tricouri şi al unuia cu şosete. Continuă cu dulapul, care era deja întredeschis. Toate hainele lui păreau aproape noi, toate de mărci normale, ca J. Crew şi Abercrombie & Fitch. Firme de mall, dar din cele mai scumpe.

Pe şemineu erau mai multe recipiente cu machiaj de scenă Ben Nye – majoritatea încă deschise, cu pudră revărsată pe suprafaţa neagră. Era acolo lichid argintiu pentru păr, pudră matifiantă, adeziv pentru mustăţi şi bărbi false, ceară homeostatică de oase, latex, fond de ten solid, creioane de diverse culori, capsule cu sânge fals, bureţei şi pensule folosite şi bucăţele bizare de piele falsă. Un pieptene era pătat cu argintiu de la părul tratat. Pe podea era o trusă care arăta ca o cutie pentru pescuit, plină cu şi mai multe farduri. Toate erau mânjite şi în dezordine, dar erau profesioniste.

Desenele de la fani – acelea constituiau caracteristica numărul unu a camerei. Ocupau doi pereţi. Stevie le examină pe toate la lumina mică a lanternei de la telefon. Majoritatea erau portrete ale lui Hayes în rolul lui Logan. Zeci de desene. Unele alb-negru, în creion, altele colorate. Unele erau stângace, de amator, dar câteva erau de foarte bună calitate. Mai erau scrisori, poezii, poze cu Hayes şi fanii, inimioare, felicitări… toate formele de comunicare pe hârtie erau prezente. Obiectele mai mari erau pe podea, lângă şemineu – animale de pluş, cusături în puncte, o machetă a platoului de la *Sfârşitul,* cu un Hayes minuscul, din lut.

Pe scurt, camera lui Hayes era un omagiu adus lui Hayes. Pe perete-o ghicitoare, Cine-i mai celebru, oare?

Făcu poze la tot, începând dintr-un colţ şi lucrând secţiune cu secţiune. Îi luă cam jumătate de oră să termine. La final, avea o imagine destul de clară a cuiva interesat doar de subiectul Hayes.

Stevie îşi îndreptă atenţia spre calculatorul lui Hayes. Capacul avea un strat gros de abţibilduri – din nou, majoritatea erau reclame la serialul lui Hayes, dar şi câteva cu canale online şi cu schi. Mai avea şi o zgârietură. Era evident că Hayes nu fusese prea grijuliu cu laptopul lui. În calculator erau foarte puţine fişiere. Unul era intitulat IDEI. Deschise un document în care scria doar:

Tabără care antrenează asasini
Tabără de antrenament pentru spioni
Spioni care
Tabără?
O lume în care poţi

Şi aici se termina lista.

— Cred că Hayes era în pană de idei, îşi spuse ea.

Dădu o căutare în calculator după fişiere legate de *Sfârşitul.* Erau tone de e-mailuri, dar numai câteva fişiere video – unul lung şi o mulţime scurte, cam de aceeaşi dimensiune, de parcă cel lung fusese tăiat în bucăţele. Cel mare era din 4 iunie, iar celelalte purtau date între 9 şi 14 iunie.

O căutare rapidă pe net scoase la iveală faptul că *Sfârşitul* începuse pe 20 iunie şi apoi apăruse de două ori pe săptămână. În total erau zece episoade. 20 iunie, 23 iunie, 27 iunie, 30 iunie, 4 iulie, 7 iulie, 11 iulie, 14 iulie, 18 iulie, 21 iulie. În câteva clipe, verifică programul anului trecut şi văzu că elevii eliberaseră camerele de la Ellingham pe 6 iunie.

Fişierul principal era făcut pe 4 iunie.

Era făcut aici.

M-am dus anul trecut acasă, în Florida, am făcut câteva zile surf şi ideea mi-a venit dintr-odată…

— Ba nu, nu ţi-a venit, spuse Stevie cu voce tare.

Şi atunci de ce a spus asta? De ce ar fi minţit în privinţa *locului* unde a făcut serialul?

Afară se auzi o voce. Stevie îngheţă. Dar nu venea de pe coridor. Venea prin perete şi părea furioasă.

Vocea lui David. Nu reuşea să desluşească ce spunea, aşa că puse deoparte calculatorul şi se furişă către perete. Tot nu reuşi să audă decât o bolboroseală, apoi un cuvânt strigat tare: „Allison!”

— Cine-i Allison? şopti Stevie pentru sine.

Simţi cum o cuprinde anxietatea. Allison. Iubita? Cea adevărată, nu o tâmpită de la şcoală? Allison căpătă pe loc un chip, un întreg profil. Avea păr lung şi o placă de surf. Îi stătea bine în pantaloni scurţi. Se epila cu ceară şi râdea în somn.

Stevie îşi dădu o palmă uşor peste frunte ca să înceteze şi continuă să încerce să asculte, dar de cealaltă parte a peretelui se lăsase tăcerea. Mai rămăseseră în camera lui Hayes doar ea şi bubuitul inimii ei.

Pix avea să se întoarcă în curând. Stevie închise laptopul lui Hayes şi-l aşeză unde-l găsise. Stinse lumina, îşi luă pantofii şi puse prosopul la loc în cuier. Apoi, după ce se asigură că nu se auzea niciun zgomot nici pe coridor, nici în camera lui David, deschise precaut uşa.

Holul era gol.

Se strecură afară şi închise uşa fără zgomot. Când a auzit o uşă deschizându-se în spatele ei, era deja lângă scară. Se întoarse şi-l văzu pe David privind-o.

— Salut, spuse ea.

El nu-i răspunse. Dar nici nu părea să-şi fi dat seama că ea tocmai ieşise din camera lui Hayes.

— Ei, hai acuma! spuse ea. Zi ceva. Nu se poate să nu mai vorbeşti niciodată cu mine. Doar locuim împreună.

— Ceva, spuse el, dar fără urmă de umor în voce.

— Fii atent, spuse ea. De ascultat poţi să asculţi? Nu trebuie să vorbeşti. O să fiu concisă. Ce zici?

David cumpăni o clipă propunerea, apoi ridică din umeri.

— Pot să intru două secunde? spuse ea.

El arătă spre uşa lui deschisă, apoi intră în cameră. Stevie trase aer în piept şi îl urmă.

David nu s-a aşezat. Stătea în picioare în mijlocul camerei, cu braţele încrucişate la piept.

— Ce vrei? spuse el.

— Vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru ce-am făcut.

— Bine, spuse el.

Apoi… nimic.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Bine. Dacă asta e tot, poţi să pleci.

— Pe bune? întrebă ea.

Iar o cuprindea furia. Toate sentimentele pe care le înăbuşea de zile în şir ţâşniră pe neaşteptate la suprafaţă.

— Ia, mai lasă-mă! Nu vrei să-mi spui nimic despre tine, la cină ai minţit…

— La cină am glumit, fiindcă n-aveam chef să vorbesc despre părinţii mei morţi.

— Sunt o nenorocită. Ştiu asta. Dar sunt şi plină de regrete. Nici nu ştii cât de tare regret ce-am făcut.

— De ce stai cu pantofii în mână? întrebă el.

Stevie uitase de pantofi.

— I-am scos acum, spuse ea.

El lăsă capul într-o parte şi o privi lung, câteva clipe. Fetei îi veni o idee, care probabil că era teribil de proastă. Dar în lipsă de altele, trebuia s-o pună în practică. Sinceritate radicală. Spune-i şi gata! Toate cărţile pe faţă.

— Am fost în camera lui Hayes, spuse ea.

David izbucni în râs, dar nici de data asta nu era urmă de veselie în râsul lui.

— Ştiu cum pare, spuse ea, vorbind peste râsul lui, dar am avut cheie. Ascultă-mă puţin. Trebuia să intru. Pix se pregătea să pună lucrurile lui în cutii şi atunci totul ar fi dispărut.

— Şi ai simţit, aşa, nevoia de a mai petrece câteva minute cu amintirea lui?

— Ceva nu e în regulă aici, spuse ea. Nu pot să-mi dau seama ce anume…

— Cred că pot eu, zise el. Cineva din casa asta tot cotrobăie prin lucrurile altora. Ar trebui să fie luate măsuri.

Vorbele lui o răneau. Simţi că-i dau lacrimile.

— Şi de ce zici că trebuia să intri acolo? întrebă el. Trebuie să intri în fiecare cameră de pe coridorul ăsta? Asta-i pasiunea ta?

— Hayes nu a scris *Sfârşitul,* spuse ea.

— Cine zice?

— Logica. Am lucrat cu el la un film. El nu făcea niciodată nimic. Iar anul trecut, toate temele lui au fost făcute de alţii. Iar în laptopul lui nu există nimic care să sugereze că ar fi făcut vreo bucăţică din serial sau că ar fi fost în stare să scrie ceva nou. Iar fosta lui iubită crede…

— Gretchen, spuse David dându-şi ochii peste cap.

— Gretchen, răspunse Stevie.

— Lui Gretchen i se pusese rău pata pe el. L-a părăsit. A fost o mare tragedie anul trecut.

— Hayes a păcălit pe toată lumea, spuse Stevie. Hayes s-a folosit de toată lumea. Hayes n-a muncit nicio secundă, dar a cules toţi laurii. După care, Hayes moare lucrând la proiectul care i-ar fi permis să plece la Hollywood şi să se bucure de rezultatele muncii tuturor. Nu ţi se pare improbabil că Hayes ar fi depus atâta efort ca să facă ceva *complet lipsit de sens?*

— Şi? Ce vrei să spui? întrebă el. Vrei să spui că cineva a făcut-o dinadins? Că cineva l-a *omorât* pe Hayes?

Rostite cu voce tare, cuvintele păreau ireale. Hayes. Omorât.

— Nu, spuse ea, descumpănită de idee. Nu… poate a fost un accident. Vreun plan ca să-i dea peste cap filmările.

Acum, că acel cuvânt fusese introdus în ecuaţie, rătăcea pe coridoarele minţii lui Stevie, stârnind ecouri. Pentru crimă e nevoie de un motiv, iar un motiv exista din plin aici. Numai dacă te gândeai la toţi cei cu care Hayes se cuplase, pe care îi trăsese pe sfoară şi de care se folosise, precum şi la faptul că nu-şi scrisese serialul, dar era pe cale să culeagă laurii pentru el şi să se îmbogăţească… toate astea erau motive cât se poate de întemeiate.

Crimă? Oare asta era, de fapt, convingerea ei? Aceasta să fi fost cauza neliniştii ei?

— Ştii ce nu e-n regulă? spuse David în timp ce Stevie era pierdută în gânduri. Nu e-n regulă să-ţi faci o pasiune din moartea unui coleg. Şi ştii ce altceva nu e-n regulă? Să cotrobăi prin camerele altora, inclusiv în cea a colegului mort. Fiindcă pari nebun.

Oamenii tind să nu ia în serios o persoană obsedată de mistere poliţiste, de parcă graniţa dintre ficţiune şi realitate ar fi extrem de clară. Probabil că nu ştiau că Sherlock Holmes era inspirat dintr-un om adevărat, doctorul Joseph Bell, nici că metodele create de Arthur Conan Doyle pentru detectivul lui fictiv inspiraseră generaţii de detectivi din lumea reală. Ştiau că Arthur Conan Doyle se apucase de investigat infracţiuni reale şi

că dovedise chiar nevinovăţia unui om condamnat pe nedrept? Ştiau că Agatha Christie îşi înscenase cu măiestrie propria dispariţie ca să se răzbune cu eleganţă pe un soţ infidel?

Probabil că nu.

Şi Stevie Bell n-avea de gând să lase pe nimeni s-o ia în derâdere, pe ea, care intrase la şcoala asta pe aripile interesului ei pentru cazul Ellingham, şi care asistase de pe margine la o moarte care acum părea tot mai suspectă.

Nu era nebună. Iar cheia lui Hayes era în buzunarul ei, în timp ce Pix era în drum spre casă.

Stevie se răsuci pe călcâie şi ieşi din camera lui David fără să mai spună nimic. Fiindcă n-avea de gând să-l lase s-o vadă plângând.

RAPORTUL BATT

O celebritate a internetului moare într-un accident

Hayes Major, starul care a făcut senzaţie pe internet în această vară cu filmul Sfârşitul, devenit viral, a murit sâmbătă noapte. Major, elev la Academia Ellingham, făcea un film despre cazul răpirii şi crimelor Ellingham. Trupul lui neînsufleţit a fost găsit într-un tunel dezafectat, care fusese dezgropat recent. Cauza morţii nu a fost clară imediat, dar surse apropiate de Raportul Batt spun că a murit asfixiat, cel mai probabil accidental. Poliţia a stabilit că Major a luat o cantitate de gheaţă carbonică din zona de atelier şi mentenanţă a şcolii, folosind o cartelă de acces furată de la un elev, probabil pentru a produce un efect de ceaţă pentru filmarea sa. Peste noapte, gheaţa carbonică s-a topit în spaţiul închis subteran, umplând încăperea cu un nivel mortal de dioxid de carbon.

Directorul Academiei Ellingham, dr. Charles Scott, a făcut publică marţi dimineaţă următoarea declaraţie: „Toţi cei de la Academia Ellingham avem inimile zdrobite din cauza pierderii lui Hayes Major, un actor şi un artist cu un viitor extrem de promiţător, şi un

prieten drag. Gândurile noastre sunt alături de familia şi prietenii lui, precum şi de numeroşii lui admiratori. Pierderea lui ne-a afectat profund."

26

„Mă numesc Logan Banfield”, spuse Hayes. „Şi nu ştiu unde sunt. Nu ştiu dacă mă aude cineva. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu ştiu dacă sunt singur. Nici măcar nu ştiu dacă sunt mort sau viu.”

Stevie stătea turceşte pe podeaua din podul Casei Mari şi se uita la *Sfârşitul,* numărând clanţe. Trecuseră două zile de când lucrurile lui Hayes fuseseră trimise acasă, de la confruntarea cu David. În acele două zile, ea ar fi trebuit să se apuce din nou de lucru, să se apuce din nou de învăţat. Teancul de cărţi de lângă patul ei nu se citea singur, iar eseul pe care trebuia să-l predea a doua zi rămăsese nescris, deşi Stevie deschisese de nenumărate ori laptopul, dar se holbase în gol în direcţia ecranului, pentru ca în cele din urmă să se mai uite o dată la *Sfârşitul.*

Fiecare episod din *Sfârşitul* ţinea cam zece minute. Stevie începu de la capăt, de la primele momente, când personajul lui Hayes se trezea, buimac, fără să ştie ce se întâmpla. Totul era filmat în acelaşi loc, un fel de buncăr, cu excepţia ultimelor minute din serial. Mare parte din serial consta doar din reacţii, turuială fără noimă şi ascultat zgomote îndepărtate. În unele episoade, lui Logan îi reveneau frânturi de amintiri despre atacul zombilor. În altele, găsea mesaje de la posibili supravieţuitori. Cam toate erau chestii tipice filmelor şi serialelor apocaliptice cu zombi. Motivul pentru care acest serial avusese atâta succes, credea Stevie, era faptul că Hayes era teribil de intens. Şi frumos. Era un tip frumos care se ascundea de zombi şi pierdea treptat contactul cu realitatea. În ultimul episod, Logan pleca din buncăr. Fusese oare salvat, sau renunţase să mai lupte pentru supravieţuire?

Se uită la serial de mai multe ori. Iar acum îl urmărea de pe rândul 39 al podului Casei Mari, în care erau mici obiecte de gospodărie, lustre vechi, cutii cu ciocane, borcane cu şuruburi. Şi aceste clanţe. Casa asta avea o groază de clanţe de rezervă.

Doar o fată, cu clanţele şi zombii ei.

În ultimele câteva zile, Stevie îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului concentrându-se exclusiv la aceste

lucruri. Iar acum, când se lăsa seara şi îi chiorăia stomacul, îşi scoase căştile din urechi. Nu mai putea să-l mai vadă încă o dată.

Se ridică şi căută iar prin cutia cu obiectele din biroul lui Albert Ellingham, până găsi formularul de telegramă cu ultima ghicitoare.

Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată?
E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă…

Se sprijini de rafturile de metal şi privi îndelung foaia în lumina fluorescentă verde. Cineva care nu e niciodată, de fapt, acolo suna puţin cu felul în care Gretchen îl descrisese pe Hayes. *În profunzime nu era* nimic.

E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă putea însemna o mulţime de lucruri. O balustradă. Ceva de pe perete. Îmbinările dintre trepte.

Albert Ellingham n-avea să apară ca să-i dea răspunsul la ghicitoare.

Mirosul de vechi era prezent, dar încăperea avea climatizare şi sistem de control al umidităţii, aşa că în loc să fie stătut şi greu, aerul din pod avea chiar o anume dulceaţă. Bogaţii reuşeau chiar să se şi descompună cu graţie.

Stevie puse pe podea mica foaie de hârtie şi se uită în sus, la rafturile care o înconjurau.

Ce naiba însemnau toate astea? Şi ce dacă nu scrisese el serialul? Ce naiba avea de evita munca şi oamenii şi viaţa, ca să stea într-un pod, holbându-se la Hayes, socotind date şi sortând clanţe? Ar putea să lucreze la eseul ăla, care trebuia predat – aoleu! – mâine. Ar putea să…

Ce? Să încerce să vorbească iar cu David? Că ultima dată fusese un succes răsunător, nu?

Puse clanţele la loc în cutie. Când împinse cutia la locul ei, îşi zgârie dosul mâinii de raftul de deasupra. Din zgârietură apăru o dungă subţire de sânge.

— Proastă mai eşti, îşi spuse ea.

Când termină, coborî fără tragere de inimă scările Casei Mari, cu rucsacul atârnându-i pe spate. Larry era la postul lui de lângă uşă, uitându-se atent la ceva dintr-un dosar. Stevie avea de gând să treacă pe lângă el fără să zică nimic, dar când ajunse la uşă, el o strigă:

— Nici măcar un salut? spuse el.

— Scuze, spuse ea. Mă gândeam la altceva.

— Văd. La ce?

Fata scutură din cap. El îşi lăsă scaunul pe spate şi-o cântări o clipă.

— Ce-ai mai făcut? o întrebă.

— Bine, răspunse ea.

— Nu pari prea entuziasmată.

— Nu, spuse ea. Nu sunt.

— Păi atunci, ia loc.

Deşi n-avea chef, un ordin de la Larry era un ordin de la Larry. Se duse şi se aşeză pe marginea scaunului din faţa biroului său, ca să-i încapă rucsacul şi să se poată ridica repede.

— Ceva idei noi despre cazul Ellingham?

— N-am prea avut timp să mă gândesc la el, spuse ea.

— Păi, dacă vrei să rezolvi un caz vechi, asta trebuie să faci. Nu te fofilezi de la muncă. Cazurile vechi se rezolvă fiindcă cineva se dă peste cap să facă totul. Citeşte fiecare dosar. Ascultă fiecare înregistrare. Vorbeşte cu fiecare martor. Caută fiecare dovadă, cât de mică. Şi apoi o ia de la capăt; iar şi iar, până se aprinde un beculeţ, până ce cazul vechi e văzut într-o lumină complet nouă. Munceşti pe brânci. Şi uneori ai noroc.

— Cam cât e noroc? întrebă Stevie.

— Norocul are întotdeauna un rol. Te roade ceva.

— Chestii de şcoală, spuse ea.

— Nu, spuse el. Nu cred că e vorba doar de şcoală. Cred că are legătură cu Hayes Major. Te macină ceva şi nu e durerea pierderii lui. E altceva.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Douăzeci de ani de muncă în poliţie. Am de unde să ştiu.

Stevie se împinse puţin înapoi în scaun şi-l înfruntă pe Larry.

— Poţi, te rog, să-mi spui ce ştii despre moartea lui şi despre ce s-a întâmplat?

— Vrei detalii?

— Îhî.

— Nu pot să ţi le dau pe toate, spuse el. Dar pot să-ţi dau câteva. A fost luată foarte multă gheaţă carbonică. În containerul acela erau zece bucăţi. Zece cuburi, şi şapte dintre ele au dispărut. Fiecare din acele zece cuburi

cântărea peste douăzeci de kilograme. Am găsit amprentele lui Hayes pe cartela de acces a lui Janelle şi pe o maşinuţă de golf. Cartela lui Janelle a accesat şopronul artelor noaptea, la ora 01:12. Am găsit recipientul în care a fost mutată gheaţa carbonică. Ştim că Hayes a intrat în şopronul artelor când voi eraţi la cursul de yoga. În urma testelor făcute, ştim că gheaţa carbonică a stat în spaţiul acela aproximativ optsprezece ore şi că nivelul de dioxid de carbon din încăpere era extrem de ridicat. Am avut noroc că n-am murit şi noi când am intrat acolo. Uşa era deschisă, deci s-a mai disipat puţin gazul. Dacă Hayes ar fi reuşit să închidă uşa după el, iar după aceea ar fi intrat unul dintre noi, am fi murit şi noi.

— Deci Hayes a intrat în încăperea în care lăsase gheaţa carbonică, spuse ea. Şi a murit pe loc?

— Probabil că aproape imediat sau, cel puţin, şi-a pierdut cunoştinţa aproape pe loc. Moartea a survenit rapid. Locul acela era o capcană mortală. Nu e plăcut, dar aşa s-a întâmplat.

— Şi eşti sigur de asta?

Larry lăsă scaunul să cadă la loc pe cele patru picioare şi se sprijini de birou, împreunându-şi mâinile.

— De ce întrebi? spuse el. Ştii tu mai multe?

A, nu, doar că am avut un vis despre crima asta chiar înainte să se întâmple, în care mi-a apărut pe perete un mesaj fantomatic…

— Nu, răspunse ea. Doar că am o senzaţie aiurea.

O măsură puţin cu privirea, apoi deschise primul sertar al biroului şi scoase un plasture.

— Pentru mână, zise el. Uite, ai fost foarte curajoasă…

Curajoasă.

Mai exista cineva cu care putea vorbi.

— Mulţumesc, Larry, spuse ea lipindu-şi plasturele pe mână. Interesantă discuţie.

★

Beth Brave stătea în apartamentul ei de pe platoul de filmare al propriului serial, având în spate un perete cu lucrări de artă de la fanii săi. Era mai îngrijit decât al lui Hayes, imaginile fiind înrămate şi aşezate pe rafturi suspendate.

Beth era o blondă care te frapa, cu păr strălucitor, drept ca paiul, şi gene imense, pe care Stevie le bănuia că erau false. Unghiile ei lungi – Beth le-a examinat constant pe tot parcursul conversaţiei (părea să fie un tic nervos) – erau creaţii splendide ale artei manichiurii, cu blazoanele celor patru case de la Hogwarts pictate pe degetele ambelor mâini şi cu imaginea minusculă a lui Harry Potter pe unghiile degetelor mari. Nu era genul de manichiură pe care ţi-o făceai singură; era genul de manichiură pe care dădeai sute de dolari şi care dura ore în sir să ţi-o facă cineva.

Nu fusese aşa de greu s-o contacteze pe Beth. Erau peste un milion de oameni care-i urmăreau canalul de YouTube, dar n-a fost nevoie decât să-i trimită un mesaj în care îi povestea că fusese colegă cu Hayes la Academia Ellingham, că lucrase cu el la serial şi că – şi aici intervenea minciunica – voiau să facă un film în memoria lui, în care să apară şi ea. După mai puţin de o oră, a sosit un răspuns, iar după alte cincisprezece minute, Beth şi Stevie se uitau una la alta pe Skype.

— Îţi mulţumesc că m-ai contactat, spuse Beth.

Avea dinţi orbitor de albi, mari cât nişte uşi de bufet.

— Mi-a fost destul de greu. Sunt sigură că şi pentru voi, cei de acolo, a adăugat ea.

— Cu siguranţă, spuse Stevie.

— Frumos din partea voastră că faceţi un clip, spuse Beth. I-ar fi plăcut lui Hayes.

Pe ecranul laptopului, în spatele ferestrei de Skype, Stevie vedea iţindu-se şi ţipând *alooooo* un fişier cu un eseu neterminat (mă rog, de fapt *neînceput),* care trebuia predat a doua zi. N-o să rămână aşa. O să-l facă. Doar să vorbească puţin cu Beth.

— E ceva cam… spuse Stevie… Ceva… Nu ştiu… Aş vrea să-ţi alin durerea, dar mi-e tare teamă că…

— Ce e? spuse Beth.

— Nimic, doar că eu cred că cineva ar trebui să-ţi spună, fiindcă oricum o să se afle, spuse Stevie.

— Te referi la fata aia? spuse Beth.

— Da… răspunse Stevie. La Maris…

— A, ştiu de ea, zise Beth.

— Şi nu te deranjează?

— Adevărul e, spuse Beth, şi asta nu e pentru film, da? Opreşte înregistrarea.

— Bine, zise Stevie.

(Nu că ar fi înregistrat până atunci.)

— Normal că avea pe cineva la şcoală. Şi eu am pe altcineva. Niciunul dintre noi nu ar trebui să fie singur. O să ne cuplăm… urma să ne cuplăm când avea să vină în LA. Dar am stabilit împreună că era în regulă să ne vedem cu altcineva cât eram despărţiţi. Dar asta nu e o informaţie pentru urechile fanilor. S-ar supăra. Ştiam cum să ne descurcăm departe unul de altul.

— A zis ceva de clip? întrebă Stevie cu precauţie. De vreun efect cu gheaţă carbonică?

— Nu, răspunse ea. Nimic. Păcat că n-a făcut-o. Am vorbit cu el chiar în noaptea în care a luat-o.

Stevie simţi furnicături în ceafă.

— Stai puţin, spuse Stevie. Ai vorbit cu el joi seara?

— Da, vorbeam mereu pe Skype înainte să ne culcăm. Probabil că am fost ultima persoană cu care a vorbit în seara aceea, spuse ea.

— Era târziu când ai vorbit cu el?

— A, da! spuse Beth.

— La ce oră?

— Eu ştiu? Era târziu.

— Faza e că ar fi fantastic dacă… dacă discuţia voastră din noaptea aia ar fi aşa… un punct culminant romantic al filmului în memoria lui. Ai pe Skype ora la care aţi vorbit?

— Stai să văd.

Stevie avu parte de un prim-plan al nasului lui Beth când aceasta se aplecă să citească de pe ecran.

— A, uite. Era… zece şi douăzeci.

N-avea nicio logică. La ora aceea, Hayes fusese cu Maris.

Nu, proasto, Beth era în California. Deci aici era ora 01:20 noaptea.

Dar cardul de acces al lui Janelle fusese folosit la ora 01:12. Hayes nu avea sub nicio formă cum să-l folosească şi să fie înapoi în camera lui la 01:20.

La ora 01:20, Hayes fie era în atelier, fie vorbea cu Beth, dar sigur nu le făcea pe amândouă. Iar activitatea la care avea un *martor* era probabil cea reală.

Ceea ce însemna că altcineva pusese gheaţa carbonică în tunel şi făcuse să pară că Hayes era autorul.

Ceea ce aducea foarte tare a crimă.

27

Ploua în noaptea aceea. Nu era o ploaie blândă, care s-o legene pe Stevie ca să adoarmă. Ploua pieziş, furios, bătând haotic în ziduri, ferestre şi acoperiş. Era o ploaie care făcea ca încăperea goală în care stătuse Hayes să pară şi mai pustie.

Era o ploaie care-i biciuia nervii lui Stevie Bell, imprimându-i o stare de alertă maximă.

Inamicul principal în orice anchetă e timpul. Cu fiecare oră care trece, dovezile dispar. Locurile crimelor sunt compromise de oameni şi natură. Lucrurile sunt mişcate, modificate, mânjite, mutate. Organismele putrezesc. Vântul aduce praf şi contaminează dovezile. Amintirile se schimbă şi se estompează. Cu cât te îndepărtezi mai mult de eveniment, cu atât mai mult te îndepărtezi de soluţie.

De aceea nu le-a găsit nimeni pe Dottie şi Iris decât când era prea târziu. Trecuseră zile în şir. Dacă ar fi chemat cineva poliţia în noaptea aceea, poate că totul s-ar fi schimbat pentru familia Ellingham. Dar nu a chemat-o nimeni.

Stevie avea acum informaţii – informaţii adevărate. Putea merge cu ele la Larry, dar Larry o avertizase deja să nu se mai joace de-a detectivul. Putea să se ducă la el când ştia ceva, când înţelegea ce ştia. Aşa că începu să facă liste.

Ce ştiu sigur:

Cineva a luat cartela lui Janelle din şopronul artelor cât noi eram la yoga.

Cineva a folosit cartela ca să intre în atelier în acea noapte, la ora 01:12. La aceeaşi oră, din container au fost luate şapte bucăţi de gheaţă carbonică.

Pe cartelă erau amprentele lui Hayes.

La acea oră, Hayes era pe Skype cu Beth.

Hayes a minţit în legătură cu Sfârşitul.

Ce ştiu aproape sigur:

Hayes nu a scris Sfârşitul *sau, cel puţin, nu l-a scris singur.*

Concluzii:

Hayes a avut la un moment dat cartela aceea, dar nu el a intrat în atelier cu ea.

Întrebări:

De ce a făcut Hayes cale întoarsă ca să se ducă în tunel?

Ştia că gheaţa carbonică era acolo?

A rugat cumva pe cineva să i-o aducă?

În acea dimineaţă, era la laboratorul de anatomie îmbrăcată în cel mai vechi tricou al ei şi un hanorac şi privea în gol în direcţia lui Pix, care îşi făcea de lucru cu scheletul. Intra în faza de acuitate exacerbată. Capul unui femur arăta ca o ciupercă bizară. Stevie îl răsuci în minte, studiind concentrată osul. Trohanterul mare. Trohanterul mic. Capul, care se articulează cu acetabulul şi chestia aia din pelvis, tuberozitatea ischiatică…

Îi curgea un pic de salivă din gură. Îşi şterse bărbia cu o mână şi se uită la caietul ei şi la numele de oase pe care le scrisese acolo, în timp ce Pix le scria pe tablă. Erau nişte mâzgăleli fără noimă. Se gândi la Hayes, la genunchii lui, la cum îi văzuse picioarele întinse pe jos.

La literatură aţipi, apoi a fost trezită brusc ca să răspundă la întrebări despre poezia „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock”. („Şi ce crezi, Stevie, că voia să spună Eliot când a scris *seara în cer e-ntinsă peste noi precum o pacientă sub eter pe-o masă?”*[81] Răspuns: „Că… era obosit?”)

Luă prânzul singură şi ascultă cum lumea discuta despre Petrecerea Tăcută ce avea să aibă loc în acea seară.

Îşi continuă ziua poticnindu-se, încercând să proceseze tot ce acumulase în creier. Când ajunse la cursul de yoga, abia mai reuşea să-şi ţină ochii deschişi. Îşi luă covoraşul mov cam murdar din mormanul din colţ şi păstră lângă ea un loc pentru Janelle, pe care însă îl ocupă altcineva. Janelle a venit, a văzut că Stevie se instalase fără ea şi şi-a făcut tăcută loc în partea cealaltă a încăperii.

Plecă de la curs înainte ca Stevie să apuce să vorbească cu ea.

În seara aceea, Stevie sări peste cină şi trecu din nou în revistă faptele. Stomacul îi chiorăia, iar ploaia răpăia în geam. Janelle şi Ellie se duseseră la dansul din Casa Mare. Habar n-avea ce făceau David şi Nate.

Concentrează-te, Stevie! *Concentrează-te!*

Dar puterea ei de concentrare era pe zero. Ajunsese până aici, dar nu reuşea să mai avanseze niciun centimetru. Îşi băgă căştile în urechi şi dădu drumul tare la muzică, în încercarea de a-şi abate gândurile într-o direcţie nouă, într-un loc de unde putea să vadă imaginea de ansamblu. Aşa că nu a auzit bătaia în uşă şi a fost surprinsă să-l vadă pe Nate în picioare lângă ea, îmbrăcat într-o pereche de raiaţi largi şi o cămaşă în carouri, şi purtând cravată. Vorbea, dar cu căştile în urechi şi gluga hanoracului trasă pe cap, Stevie nu auzea nimic. Îşi smulse căştile şi-şi dădu gluga jos.

— Poftim? întrebă ea.

— Tu, spuse el. Vii cu mine.

— Să vin? Unde?

— La dans.

— La dans?

— Da, la dans, răspunse el. În seara asta se dansează. Iar tu mergi cu mine. Mă rog, nu *cu mine,* cu mine. Dar mergem amândoi.

— Despre ce tot vorbeşti acolo?

— Dans. Chestia aia. În Casa Mare. Toată lumea. Acolo. Aşa că hai.

— Nu pot, spuse ea.

Cu un şut, Nate închise uşa.

— Uite care-i faza. Ai cam luat-o razna. În viaţa mea nu am mers de bunăvoie la un dans. Dar acum merg, fiindcă eşti prietena mea, bine? Şi ceva nu e în regulă cu tine. Normal că nu vreau să fac asta. Şi nici tu nu vrei să faci asta. Dar o fac pentru tine, pentru binele tău. E prima şi ultima dată când mă ofer să fac ceva de genul ăsta. Uneori, trebuie să mai ieşi, la naiba, din Comitat, Frodo. Dacă suntem prieteni, ridică-te şi vino imediat cu mine. Şi ar trebui să mă iei foarte în serios, fiindcă ai cam rămas fără prieteni.

Îi întinse mâna.

— Tu vorbeşti serios.

— Da.

Se uită în jos, la listele ei, apoi ridică ochii spre Nate.

— Ţi-ai pus cravată, spuse ea.

— Ştiu.

— Asta se poartă la dans?

— De unde să ştiu? Ţi se pare că merg non-stop la petreceri?

Stevie se simţea ca făcută din ciment şi sudată de podea. Dar văzându-l pe Nate acolo, văzând câte eforturi făcea, simţi că lanţurile care-o ancorau în loc se rupeau. Se ridică de pe podea. Hanoracul de pe ea era prăfuit. Nu era fardată. Era încălţată cu adidaşi.

— Merg aşa?

— Arăţi suficient de bine pentru mine. Asta nu înseamnă că arăţi bine. Înseamnă că ai face bine să te mişti înainte să-mi piară curajul să merg la dans.

★

Mergeau spre Casa Mare într-o tăcere stranie. Stevie vedea luminile care pulsau blând în ferestrele înalte ale sălii de bal.

— Deci cu ce te ocupi de ai ajuns să fii aşa de ciudată? întrebă Nate.

— Îl caut pe ucigaşul lui Hayes, spuse ea înfundându-şi mai adânc mâinile în buzunarele hanoracului.

— Poftim? spuse el.

— Îl caut pe ucigaşul lui Hayes, repetă ea.

— Să mori tu!

— Să mor eu.

— Eşti beată?

— Nu, răspunse ea. Nu Hayes a fost cel care a pus gheaţa carbonică în tunel şi pot s-o dovedesc.

— Cum?

Stevie îl puse pe Nate să se aşeze sub portalul Casei Mari şi-i explică tot ce descoperise.

— Bun, zise el. Deci de-aia ai fost aşa ciudată în ultimul timp.

— În mare parte, da, spuse ea uitându-se în sus la ceva ce zbura pe lângă cupolă.

Un liliac, probabil. Era plin de lilieci la Ellingham. Nate îl văzu şi el şi sări în picioare.

— Şi? Ai să-i spui lui Larry sau altcuiva toate astea? întrebă Nate după câteva secunde de tăcere.

— Cred că ar fi bine să mai aştept, spuse Stevie.

— De ce? Ce să aştepţi?

— Dacă nu procedez cu cea mai mare grijă, dacă mă înşel, şcoala ar putea fi închisă, spuse ea. Dacă e un accident şi Hayes e vinovat, am scăpat. Dacă e cineva aflat în libertate, am dat toţi de belea.

— Dar ceva s-a întâmplat. Ai dovada că Hayes nu şi-a făcut-o cu mâna lui. Aşadar vrei să găseşti de una singură vinovatul fiindcă nu vrei să te duci acasă?

— Vreau să găsesc vinovatul fiindcă vreau să găsesc vinovatul, răspunse ea. Şi fiindcă nu vreau să mă duc acasă. Dar cred că acum o să merg să dansez. Cu prietenul meu.

Îl strânse de braţ.

— Pentru mine ai făcut asta, spuse ea.

— Îhî, pentru tine am făcut asta, dar nu-i nevoie să faci atâta caz. Şi cum să mergem la dans după tot ce mi-ai spus?

— Mergem, spuse ea. Fiindcă m-ai adus la dans şi fiindcă s-ar putea ca răspunsul să fie aici.

— Pe bune, tu vorbeşti serios când spui toate chestiile astea? întrebă el încet. Nu faci mişto de mine?

— Nu fac mişto de tine, spuse ea.

— Crezi că ştiau că gheaţa era mortală? N-a fost un accident?

— Asta chiar nu ştiu, spuse Stevie privindu-l în ochi şi simţind cum începe să transpire.

— Deci s-ar putea să dansăm cu un ucigaş?

— S-ar putea, spuse Stevie.

— Şi chiar crezi că e cazul să mai aştepţi înainte să spui cuiva?

— Mai lasă-mă măcar o seară, spuse Stevie. Ca să mă uit puţin prin jur. Îţi promit să o să vorbesc curând cu Larry.

Nate trase adânc aer în piept.

— Bine, spuse el. Dacă spui tu. Probabil că asta e doar a doua cea mai mare prostie pe care am făcut-o de când am venit aici.

13 august 1937

Măcelarul s-a prins primul. El a fost cel care a observat că anarhistul local, Anton Vorachek, cumpăra deodată carne mai de calitate. De obicei cumpăra resturi şi bucăţele – orice era mai ieftin – şi nici acelea multe. Într-o zi, a venit la prăvălie şi a cumpărat o halcă pentru friptură.

Sau poate că a fost chelneriţa de la restaurant. A spus că Vorachek a venit ca în fiecare săptămână, ca să comande un singur ou făcut jumări – aşa făcea în fiecare duminică, ca să încerce să vorbească şi să-i recruteze pe oamenii care mâncau la tejghea. Numai că în acea duminică a comandat două ouă, chiftele de cartofi, o porţie de slănină prăjită şi pâine prăjită. Ba chiar a comandat cafea. Şi i-a lăsat bacşiş douăzeci şi cinci de cenţi pentru o consumaţie de treizeci şi cinci de cenţi, pentru că „muncitorul merită o parte mai mare din profituri".

Sau poate că a fost şoferul de autobuz, fiindcă Vorachek avea brusc bani de autobuz.

Tot Burlingtonul a semnalat autorităţilor un om care, chiar dacă nu se întrecea cu familia Rockefeller la bogăţie, avea deodată mult mai mulţi bani ca înainte.

Nu era un personaj prea plăcut de oameni. Incita la greve şi împărţea literatură anarhistă. Striga „Moarte tiranilor!" de câte ori rostea cineva numele lui Ellingham. Albert Ellingham era teribil de îndrăgit în zonă. Dona bani pentru poliţie şi şcoli şi departamentul de pompieri şi spital şi pentru orice altă cauză despre care afla. Influenţase mii de vieţi din Burlington. Vorbim despre un bărbat care cumpăra îngheţată pentru copiii sărmani. Iar acum îşi deschisese o scoală.

Aşa că lumea nu-i privea cu ochi buni pe cei care-i doreau moartea.

Oficial, poliţia i-a percheziţionat casa lui Vorachek fiindcă un martor a spus că l-a văzut dând târcoale cabinelor telefonice. Apoi altcineva a raportat că l-a văzut sigur pe Vorachek dând un telefon la ora 19:07, în seara de 14 aprilie. Şapte martori care au primit câte cincizeci de cenţi pentru declaraţiile lor au spus că în seara de 14 aprilie l-au văzut pe Vorachek luând-o spre

Rock Point. Faptul că acestor oameni le-a luat câteva luni să-şi dea seama că văzuseră aceste lucruri nu părea să deranjeze pe nimeni. La fel şi faptul că declaraţiile acestor martori se băteau cap în cap. Doi dintre cei care au dat declaraţii scrise susţineau că Vorachek s-a dus spre Rock Point într-o maşină neagră. Doi spuneau că s-a dus pe jos. Unul spunea că a luat taxiul. Unul că s-a dus cu bicicleta. Unul nu ştia ce mijloace de transport a folosit.

În orice caz, poliţia din Burlington avea suficiente motive ca să se ducă să arunce o privire prin casa lui, unde au găsit un munte de bani marcaţi cu vopseaua fosforescentă a lui Leonard Holmes Nair, şi chiar un teanc de bani care purta amprenta invizibilă a lui Ellingham. Şi mai îngrijorător era faptul că au găsit şi un pantof de copil, perechea celui lăsat la Rock Point.

Vorachek a fost arestat şi acuzat de răpirea lui Iris şi Alice Ellingham, precum şi de uciderea lui Iris şi Dottie Epstein.

— Eu am făcut-o, a spus el când i s-au pus cătuşele. Toţi tiranii vor cădea. Acesta e doar începutul!

Mecanismul justiţiei s-a pus în mişcare. Pe tot parcursul acelei toamne şi ierni s-au examinat dovezile şi au fost aduşi tot felul de experţi. Un avocat celebru a venit ca să-l apere pe Vorachek. În primăvară, totul părea gata pentru proces, însă au apărut întârzieri. Anarhiştii au venit în oraş ca să protesteze faţă de arestarea lui Vorachek. S-a vorbit de mutarea procesului, dar propunerea a fost respinsă.

În cele din urmă, pe 15 iulie, în toiul unui val de caniculă devastator, totul era pregătit să înceapă. Burlington făcea faţă cu greu magnitudinii situaţiei. Nu mai era nicio cameră de hotel liberă, aşa că Albert Ellingham a cumpărat, pur şi simplu, o casă lângă tribunal. Presa locuia, practic, pe gazonul ei şi ziariştii au fisurat trotuarul tot plimbându-se dintr-o parte în alta. Cazul era pe prima pagină în fiecare zi, în toată ţara. Erau veniţi reporteri de la fiecare ziar din America, din lume chiar. Pe lângă tribunal erau aşa de multe cabluri de telegraf, că uneori, când se uita în sus, Robert nici nu mai vedea cerul. Şi-apoi mai erau şi curioşii, cei care veniseră doar ca să caşte gura. Nici nu se mai putea merge pe Church Street. Restaurantele rămâneau în

fiecare zi fără mâncare. Ambarcaţiuni pline cu oameni traversau lacul Champlain numai ca să ajungă în Burlington, ca să-l vadă pe Anton Vorachek judecat. În faţa tribunalului s-au instalat vânzători ambulanţi care vindeau bere rece, floricele şi limonadă. Parcă era un meci de baseball.

În fiecare zi din acea lună oribilă, Robert Mackenzie a stat în sala de tribunal înăbuşitoare, alături de Albert Ellingham, şi a urmărit prezentarea dovezilor. A luat notiţe care nu erau, de fapt, necesare, dar el era mâna dreaptă, iar mâna dreaptă trebuia să facă ceva. A văzut cum poliţia arăta fotografii cu banii găsiţi sub podea, cu bancnotele pe care le marcaseră cu cerneala specială a lui Leo. A văzut banderola de hârtie pe care Albert Ellingham îşi pusese amprenta înmuiată în aceeaşi cerneală invizibilă, ceea ce dovedea fără urmă de îndoială de unde proveneau bancnotele. Leo a depus mărturie despre cum făcuse vopseaua şi procesul prin care ieşea la iveală.

Vorachek a folosit sala de judecată drept amvon ca să ţină predici furioase împotriva industriaşilor lumii. Aceasta era răzbunarea, a spus el. În curând, toţi cei ca Albert Ellingham aveau să plătească. Anarhiştii l-au ovaţionat şi au fost daţi afară din sală. Mulţimea a icnit şocată şi a plâns şi şi-a mâncat floricelele.

În tot acest timp, chipul lui Albert Ellingham era total lipsit de expresie. Uneori, Ellingham nici măcar nu transpira. Era cenuşiu şi neclintit. Concentrarea lui era nestrămutată. În fiecare zi îi spunea lui Robert: „Poate că azi o să spună unde e Alice."

Vorachek a fost declarat vinovat la toate capetele de acuzare.

În noaptea anterioară pronunţării sentinţei, Albert Ellingham a venit în camera lui Robert.

— Mergem la tribunal, a spus, scurt. Vreau să vorbesc cu el.

Robert şi-a luat pălăria şi l-a urmat. Apariţia lor i-a luat pe nepregătite pe ziarişti, dintre care cei mai mulţi erau plecaţi la cină sau mâncau sandvişuri pe iarba din faţa casei. Au mers pe Church Street, cu o haită de oameni pe urmele lor, răcnind întrebări către ei.

Din cauza interesului stârnit, precum şi a magnitudinii evenimentului, Anton Vorachek nu a putut fi ţinut în

închisoarea normală. În subsolul clădirii impunătoare a vămii şi poştei, aflate lângă tribunal, se construise o celulă într-un loc rezervat de obicei pentru depozitare. Acolo s-au întâlnit cu George Marsh.

— Pe aici, a spus el, făcându-le semn să-l urmeze pe coridorul întunecos, către scări.

Robert şi Ellingham au fost escortaţi înăuntru, apoi jos, prin secţia de sortare a corespondenţei, printre sacii de poştă, către adâncurile pustii. Acolo, după o uşă cu gratii special construită, se afla bărbatul condamnat. Era mic, cu o barbă lungă, foarte ascuţită, şi ochi strălucitori. Era îmbrăcat într-un combinezon maro, din pânză aspră, care-i fusese dat să-l poarte în celulă. Robert şi-a dat seama că nu fusese spălat de multă vreme. Chiar şi de la câţiva metri se simţea că mirosea. Celula pe care-o ocupa Anton Vorachek avea un pat de campanie şi o băncuţă de lemn; pentru necesităţile fizice îi fuseseră puse la dispoziţie nişte găleţi. Nu exista nicio fereastră, iar lumina venea din afara celulei, aşa că bărbatul stătea mai mult în întuneric.

— Văd că eşti foarte bine păzit aici, a spus Ellingham în loc de salut.

Anton Vorachek a clipit şi s-a aşezat pe băncuţa lui, trăgându-şi genunchii la piept. Un gardian a adus un scaun de lemn pentru Albert Ellingham şi l-a pus în faţa zăbrelelor, ca să poată vedea până în fundul celulei.

— Spune-mi unde e, a spus Ellingham. Spune-mi cine te-a ajutat. Sub nicio formă n-aveai cum să faci singur ce-ai făcut.

Anton Vorachek n-a spus nimic. Timp de o oră, a stat tăcut, iar Ellingham l-a ţintuit cu privirea. Robert fuma cu George Marsh şi gardienii. Stăteau în picioare şi se mai foiau din când în când, dar niciunul n-a rupt vraja.

— O să ajungi pe scaunul electric, ştii asta, da? a spus în cele din urmă Albert Ellingham, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Anton Vorachek şi-a părăsit, în sfârşit, locul, a venit lângă gratii şi le-a apucat strâns.

— Ce mai contează cine sunt? a spus el. Cei ca tine îi distrug zi de zi pe cei ca mine.

Ce mai contează cine sunt? şi-a spus în sinea sa Robert. De ce-ar spune cineva aşa ceva?

— E ultima ta şansă, a spus Ellingham.

— Ce mai contează? a spus Vorachek.

— Ce mai contează?

Albert Ellingham aproape că tremura din cauza forţei din vocea sa.

— Dacă ne spui unde e Alice, vorbesc cu judecătorul. Mă duc la el acasă. O să-ţi pledez cauza. Poţi să rămâi în viaţă. Chiar dacă ne spui doar unde i-ai pus trupul…

Când a spus *trupul,* în vocea lui s-a auzit un tremur aproape imperceptibil.

Anton Vorachek s-a uitat la Ellingham câteva clipe nesfârşite, iar expresia pe care-o avusese în boxa martorilor s-a risipit. Masca îi căzuse şi în faţa lor stătea o fiinţă umană. O fiinţă umană care părea… plină de compasiune?

— Du-te acasă, moşule, a spus în cele din urmă Vorachek. N-am nimic să-ţi spun.

— Atunci o să mă uit cum mori, a răspuns Ellingham. S-a ridicat şi şi-a împins scaunul în spate. În timp ce urcau scările înapoi, George Marsh i-a pus mâna pe spate.

— N-o să cedeze niciodată, Albert, a spus el. Mâine, totul se va termina.

— Nu se termină niciodată, a spus Ellingham. Nu pricepi? Mâine abia *începe.*

Robert Mackenzie a dormit prost în acea noapte, chiar mai prost decât în toate acele ultime săptămâni cumplite. De obicei, reuşea să se lupte cu canicula şi grozăvia situaţiei şi să prindă câteva ore, dar de data asta s-a sucit şi s-a răsucit toată noaptea.

S-a dus la fereastră şi s-a uitat la luna care atârna deasupra oraşului şi a lacului Champlain. Era aproape ridicol să zici că ceva nu era în regulă într-o situaţie în care nimic nu era în regulă, dar se apropia ceva rău.

În zori s-a îmbrăcat şi s-a stropit cu apă rece pe faţă. Şi-a găsit şeful gata şi el de plecare. Au ajuns devreme la tribunal şi au stat în hol, aşteptând ca Vorachek să fie adus pentru ultima lui zi de proces.

În acea ultimă zi, s-a schimbat ceva. În loc să-l aducă pe Vorachek prin spate, aşa cum se întâmplase în fiecare zi, poliţia l-a adus prin faţă. Vorachek mergea cu capul sus să-şi înfrunte soarta. Presa a dat năvală şi mulţimea a izbucnit în întrebări urlând şi în mici explozii de blitzuri.

Mai târziu, Robert avea să-şi aducă aminte că nici măcar nu auzise sunetul, că acesta se contopise perfect cu ţipetele şi blitzurile. Vorachek s-a prăbuşit, probabil împiedicându-se de ceva. Gloata spumega de furie şi, deodată, cineva a început să strige: „Culcat! Toată lumea la pământ!”

George Marsh l-a înşfăcat pe Albert Ellingham şi l-a tras în vestibulul tribunalului. Robert Mackenzie a fost prins de valul de oameni şi poliţişti care se repezeau la uşă. A auzit strigăte despre „împuşcat” şi „armă”. Toată lumea ţipa şi fugea.

Vorachek a fost tras în holul de la intrare al tribunalului, cu cămaşa îmbibată de sânge, sânge pe mâini şi sânge mânjit pe faţă. Mai târziu, Leonard Nair, care era acolo, a pictat scena, aruncând vopsea roşie peste mica siluetă căzută jos.

Poliţia a împins pe toată lumea înapoi şi s-a prezentat un doctor, dar era evident că nu se mai putea face nimic. În ultimele sale clipe de viaţă, Vorachek a încercat să vorbească. Din gura lui au ieşit mai mult sânge şi o salivă spumoasă, dar Robert se afla suficient de aproape ca să-l audă spunând: „Nu am…”

Apoi, Anton Vorachek a murit.

28

Stevie rămase în pragul sălii de bal. Vârful adidaşilor ei atingea tabla de şah a podelei alb-negru. Luminile erau scăzute – doar câteva aplice aurii erau aprinse la jumătate de capacitate şi pulsau în ritmul unui cântec neauzit. În jurul ei, restul elevilor de la Ellingham se roteau purtând pe urechi căşti fosforescente roz cu verde, în care răsuna o muzică pe care Stevie nu o auzea.

— Parcă păşesc într-o metaforă, spuse Stevie.

— Salut!

Kaz veni dansând spre ei. Purta un sacou negru, cu o floare roşie în buzunarul de la piept.

— Mă bucur că aţi reuşit să veniţi! Poftim.

Stevie şi Nate au primit fiecare câte o pereche de căşti luminiscente.

— Porniţi-le şi dansaţi! spuse Kaz.

Cu căştile pe urechi, Stevie şi Nate intrară în sala de bal. Stevie nu-şi putu stăpâni admiraţia pentru felul în care încăperea aceasta se juca cu lumina, reflectând-o dintr-un capăt în celălalt şi înapoi, cu ajutorul oglinzilor. Chipurile măştilor de pe pereţi le rânjeau orb.

Stevie opri muzica, astfel încât auzea totul, doar că un pic mai înăbuşit. Nate se uita în jur, agitat, în timp ce executa o mişcare smucită constând într-o uşoare îndoire ritmică a genunchilor. Stevie ţopăi şi ea cu el câteva clipe, în semn de solidaritate. Chiar era mişcată de gestul făcut de Nate pentru ea.

Se uită în jur şi le văzu pe Janelle şi Vi într-o parte a sălii, ţinându-se cu braţele de gât, legănându-se la unison. Maris era şi ea în apropiere, într-o rochie zdrenţuită, executând o mişcare complicată, lentă, împreună cu Dash. Îşi reveniseră amândoi după pierderea lui Hayes.

Într-un colţ stătea discret Gretchen, fosta iubită părăsită, împreună cu alţi elevi de anul doi. Şi dincolo, în cealaltă parte a sălii, erau David şi Ellie. Ellie purta ceva negru şi lucios, care, la o privire mai atentă, părea să fie un snop de saci de gunoi legaţi unii de alţii într-un fel de fustă fistichie, şi pe deasupra un furou scurt. Dansa nebuneşte, prostindu-se şi vânturându-şi la greu braţele. David nu dansa, ci privea, sprijinit de perete. Ca şi

Stevie, nici el nu era îmbrăcat de petrecere. Purta aceiaşi blugi ponosiţi şi un tricou verde jerpelit.

Când Nate şi Stevie au intrat în încăpere, s-a dezlipit de perete şi a traversat sala ca să vină la ei, scoţându-şi căştile.

— Ce cravată frumoasă ai, îi spuse el lui Nate.

— Nu te lua de Nate, zise Stevie.

— Nu mă luam de el, răspunse David. Nate. E o cravată frumoasă. Iar tu văd că te-ai îmbrăcat elegant. Te-ai inspirat de la artistul Banksy sau de la teroristul Unabomber?

— Sunt o fată frumuşică, spuse Stevie. Căreia îi place să se simtă confortabil.

Vi observase şi ea prezenţa lui Stevie şi venea spre ei, târând-o pe Janelle după ea. Vi era îmbrăcată chiar elegant, cu o cămaşă albă, impecabilă, şi cravată galbenă cu buline albe. Janelle era îmbrăcată cu o fustă galbenă şi bluză albă. Îşi asortaseră ţinutele pentru petrecere. Ideea depăşea complet înţelegerea lui Stevie, dar lor li se potrivea mănuşă.

— Salut! spuse Vi cu o voioşie un pic forţată. A venit toată lumea!

Janelle coborî o clipă privirea în podea.

— Îhî, spuse Stevie. Am vrut să ieşim în lume. *Noi doi* am vrut să ieşim în lume.

— Trăiesc pentru dans, spuse Nate.

— Păi, hai să dansăm, spuse Vi.

Adevărul era că Stevie nu ştia să danseze. Părea să fie o aptitudine pe care alţii o aveau de la naştere, ceva ce le era la fel de natural ca mersul. Nu pricepea şi pace cum reuşea lumea să înveţe să danseze. Dar Janelle voia s-o vadă dansând, iar Nate o adusese la dans, iar acum, ea trebuia să-şi continue ancheta la un dans… aşa că, asta însemna că o să danseze. Încercă la început faza cu îndoitul genunchilor, dar până şi Nate se uită la ea cu milă. Încercă să-şi utilizeze în schimb braţele, învârtindu-le ca pe nişte morişti, aşa cum făcea Ellie în cealaltă parte a sălii.

Dumnezeu ştia ce impresie îi făcea lui David, care stătea şi se uita. Nu conta. Nu mai avea nimic de pierdut.

Janelle izbucni în hohote incontrolabile de râs, fiind nevoită să se sprijine de Vi. Apoi o luă pe Stevie pe după gât cu ambele braţe.

— Eşti ridicolă, spuse ea.

— Ştiu, spuse Stevie.

Janelle şi Vi reveniră cu o piruetă una în braţele celeilalte şi începură să danseze mai lent. Stevie se uită la David, dar el se întorsese deja lângă perete. Fata ignoră durerea pe care i-o provoca gestul lui.

La sfârşitul a nenumărate cărţi de Agatha Christie, Poirot aduna suspecţii la un loc ca să-i studieze. Dacă toată Academia Ellingham era adunată în seara asta în aceeaşi încăpere, însemna că Stevie putea să-i studieze pe toţi laolaltă. Să caute pe cineva care ar fi avut motiv să pună gheaţa aia carbonică în tunelul acela şi care a tăcut chitic după aceea. Să caute motivul pentru care Hayes s-a întors înapoi.

Se învârti şi cuprinse cu privirea încăperea decorată, ca un omagiu adus măştilor şi şotiilor. Interpreţi de commedia dell'arte pe pereţi şi corpuri de iluminat în formă de măşti. Totul era un truc cu oglinzi, care făcea ca încăperea să se repete la nesfârşit.

Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată?

Albert Ellingham o îndemna să gândească.

Să fi fost Gretchen? Gretchen, care a mărturisit deschis că muncea în locul lui Hayes, că era furioasă pe el? Gretchen care rămăsese fără cinci sute de dolari?

— Hai!

Janelle venise în spatele ei şi o luase de mână. Începu să danseze iar, cu Stevie. Aceasta încercă să ţină pasul, mişcându-se cât putea ea de bine. Îi părea bine să vadă că Janelle îi zâmbea din nou. Vi înclină discret din cap în semn de *totul o să fie bine.*

Poate că asta era de-ajuns. Doar să fii cu prietenii tăi. Să fii o fată normală. Să încetezi să mai crezi că ai descoperit o crimă. Închide ochii şi dansează.

Janelle o strânse uşor de mână, apăsând puţin pe zgârietura căpătată mai devreme.

Ceva străbătu fulgerător mintea lui Stevie.

Mâna ei. Era ceva legat de mâna ei. O durere în mână. O zgârietură. Îşi concentră toată atenţia ca pe un reflector acolo, la dosul mâinii. Mâna o să-i vorbească. Mâna o să-şi spună povestea dacă o lăsa.

Mâna ei îşi răscoli prin amintiri. Ceva rece care a zdrelit pielea. Căldura din interiorul buzunarelor ei de polar. Atingerea pielii lui David…

— Vin imediat, spuse ea. Mă duc… până la toaletă.

Muzica se schimbă şi toată lumea începu să se mişte frenetic. Stevie îşi împinse căştile de pe urechi şi întinse gâtul ca să se uite în jur. Trebuia să găsească o anume persoană, acea persoană care era mereu acolo, fie că o observai sau nu. Şi bineînţeles că era acolo, stând pe una dintre banchetele joase de lângă ferestre, butonând telefonul. Stevie se duse la ea.

— Trebuie să văd pozele pe care le-ai făcut în ziua aceea, în grădină, spuse ea.

Germaine îşi miji curioasă ochii.

— De ce?

— Fiindcă trebuie, Germaine, spuse ea. Te rog. Îţi rămân datoare. Te rog.

— Îmi place faza cu „Îţi rămân datoare”, spuse Germaine.

Căută puţin prin telefon, apoi întoarse ecranul către Stevie. Stevie trecu de la o poză la alta până găsi ceea ce spera să fie acolo – un cadru clar cu Hayes aşezat, prefăcându-se că lucra pe laptop. Mări imaginea.

Inima i se opri o clipă în loc.

— Alo, spuse Nate din spatele ei.

— Stai, zise Stevie. Stai puţin!

Toţi trei rămaseră în picioare în bula lor de tăcere, timp în care ceilalţi se roteau în jurul lor.

Stevie scoase propriile ei poze, făcute în camera lui Hayes. Peretele cu artă de la fani, biroul, calculatorul…

Dădu drumul unei avalanşe nesfârşite de înjurături murmurate-n barbă.

În pozele de sâmbătă ale lui Germaine, computerul lui Hayes n-avea nicio zgârietură. Dar când apărea iar în pozele făcute de Stevie, în timpul percheziţiei făcute în camera lui, după ce murise, pe faţa capacului erau trei semne clare, ca nişte zgârieturi de pisică. Erau trei semne pe care le mai văzuse pe propria ei mână, când o băgase sub cadă în ziua sosirii aici.

— Ce se întâmplă? spuse Germaine studiind cu atenţie chipul lui Stevie.

Cineva luase laptopul lui Hayes şi-l ascunsese sub cadă.

De ce ai face aşa ceva?

Concentrează-te, Stevie.

Poate dacă era nevoie să cauţi ceva, cum ar fi dovezi că ai scris un serial pentru care Hayes culegea laurii, un serial care urma să devină film. Poate că ai făcut ceva ca să-l hărţuieşti. Poate l-ai omorât din greşeală. Şi apoi, poate că a trebuit să-ţi ştergi urmele. Să te asiguri că în laptopul lui nu era nimic care să indice că tu erai adevăratul autor.

Janelle şi Nate puteau fi eliminaţi de pe lista suspecţilor. Anul trecut nu erau la Ellingham. Mai rămâneau Ellie şi David.

Aici se ajunsese.

Ellie, care iubea arta şi se ducea la Paris şi-şi făcea tatuaje. Ellie, care era simpatică şi nepăsătoare şi poate că se străduia mult prea tare să pară aşa. David, care minţea. David, ai cărui părinţi erau morţi. David, care ţinea totul în el. David, care hărţuia oamenii.

Luminile din încăpere se făcuseră roz strălucitor şi începuseră să pulseze, ca nişte degete trandafirii ce se întindeau spre tavan. Ochii măştilor licăreau.

Oricare dintre cei doi era în stare să iasă noaptea din casă fără să fie detectat. Şi amprentele lui Hayes pe cartela de acces? Simplu. I-o dădeau s-o ţină puţin şi gata.

Intenţie. Planificare. Poate că scopul a fost să-l vadă exmatriculat şi planul o luase razna.

Dintre cei doi, David ar fi putut să ştie cel mai bine ce ar fi însemnat un asemenea gest. Învăţa mai multă matematică şi discipline ştiinţifice. Probabil că David ar fi înţeles mai bine ce efecte poate avea o cantitate aşa de mare de dioxid de carbon. Pe de altă parte, lui Ellie i-ar fi plăcut ideea valului artistic de ceaţă.

Oare era posibil ca cheia întregului caz să fie câteva zgârieturi pe calculator?

— Ce se întâmplă? întrebă Nate.

— Încerc să-mi dau seama, spuse Stevie.

— Hai să vorbim chiar acum cu Larry, spuse el. Lasă-l să cheme poliţia.

— Poliţia n-a ajuns aşa departe cu ancheta, spuse ea. Eu am ajuns. Şi pot să o duc până la capăt.

— Nu spune chestii de-astea, răspunse Nate. Am senzaţia că eşti pe cale să ne bagi într-o belea de-o să murim amândoi sau cam aşa ceva.

— Nu, zise ea. Doar că trebuie să mergem acasă.

★

Dansul s-a terminat la miezul nopţii. Stevie era cu ochii în patru ca să se asigure că toţi cei de la Minerva erau în raza ei vizuală. Janelle şi Nate erau lângă ea. Ellie şi David mergeau înaintea lor. Din când în când, David se întorcea ca să se uite curios la Stevie.

Era oare posibil ca Stevie să se fi sărutat cu un ucigaş? Şi cum săruta un ucigaş? Putea un ucigaş să fie aşa de cald cum fusese David? Oare de aia i se părea aşa de atrăgător? Oare asta să fi recunoscut în el din prima clipă în care îl văzuse, când ceva de pe chipul lui îi amintise foarte tare de ceva cunoscut, ceva ce o umplea de nervi?

Sau Ellie, care acum ţopăia în pasul ştrengarului cu sacii de gunoi pe ea, ca o balerină dezaxată? Oare să-l fi atras jucăuş pe Hayes în tunel, cu promisiunea unei sticle de vin? Oare i-a zis s-o ia el înainte?

Germaine Batt i-a urmat o vreme. Nu spunea nimic, dar era în permanenţă cu doar doi paşi în urma lor. Stevie mai că o auzea cum trage cu urechea ca să înţeleagă ce se petrecea. I-ar fi urmărit până la Minerva dacă ar fi putut, dar la răscrucea cu statui, un grup din casa ei a luat-o către Casa Iunona, şi Stevie i-a urat tare noapte bună. Germaine a mijit puţin ochii, iritată, dar a plecat cu ceilalţi.

— Sunteţi tare tăcuţi, spuse Janelle.

— Suntem doar teribil de surescitaţi, spuse sec Nate. De-atâta dans.

— A mai fost vreunul dintre voi *vreodată* la dans?

— Nu, au răspuns ei la unison.

Noaptea avea ceva teatral. Luna era convenabil de jos şi de galbenă. O lună imensă, de toamnă, strălucind cu furie pe cerul senin şi întunecat. Ca un reflector.

— Măcar ai idee ce faci? o întrebă încet Nate pe Stevie.

— Vag, răspunse ea. Dar n-o să-ţi placă.

29

Ajunşi în casă, Pix le scană conştiincioasă cartelele de acces ca să vadă dacă erau toţi acasă şi apoi se duse la culcare. Ellie şi David păreau gata să se ducă în camerele lor, când Stevie spuse:

— Cine vrea să jucăm un joc?

Nate se uită la ea nedumerit.

— Ce joc? întrebă Ellie.

— *Niciodată,* răspunse Stevie.

— Îmi place jocul ăla, răspunse Ellie. David, hai să jucăm. Aduc eu vin. Nu putem să-l jucăm fără vin.

— Atunci ar trebui să jucăm în cameră la cineva, spuse el.

— Haideţi la mine, spuse Ellie.

Nate îi aruncă lui Stevie o privire. O privire îngrijorată. Dar Stevie îl înghionti ca să-l pună în mişcare.

Camera lui Ellie, cu toate că în realitate avea aceeaşi formă şi mărime ca a lui Stevie, era ca o altă lume. Pereţii erau acoperiţi de schiţe şi broşuri în franceză. Pe podea era un covor zdrenţuit, îmbâcsit, cu un miros greu de beţişoare parfumate. Mai erau mormane de căni şi ceşti şi castroane aduse din bucătărie, toate murdare şi unele mucegăite. Peste tot pe podea erau creioane şi hârtii şi ceară de lumânări întărită revărsându-se de pe marginile mobilei.

— Aţi mai jucat jocul ăsta, nu? spuse Ellie instalându-se pe o pernă pe podea şi scoţând o sticlă de vin dintre noptieră şi pat. Începi prin a spune *Niciodată* şi apoi spui o acţiune. Dacă n-ai făcut-o niciodată, nu bei. Dar dacă tu ai făcut-o, mărturiseşti trăgând o duşcă din sticla de vin. E simplu. Hai să vă arăt. Niciodată nu m-am pupat cu cineva din camera asta.

Zâmbi larg şi se uită la David. David o privi pieziş.

La început, nici Stevie, nici David nu se clintiră, apoi Stevie întinse mâna după sticla de vin şi sorbi foarte puţin, abia cât să-i atingă vinul buzele şi mirosul să-i inunde nările. Puse sticla jos şi David întinse încet mâna după ea.

Ellie începu să râdă.

— Uite-aşa se joacă, spuse Ellie. Acum e rândul tău, Nate.

— Bine, spuse el. Niciodată n-am mai fost la dans până în seara asta.

— Asta ai spus-o mai devreme, zise Janelle.

— Nu scrie nicăieri că nu putem folosi informaţii deja cunoscute, răspunse el.

Janelle oftă adânc şi luă o gură mică de vin, urmată de Ellie şi apoi de David.

Urma Janelle.

— Niciodată n-am stârnit un incendiu, spuse ea.

Numai Ellie trase o duşcă de vin. Acum era rândul lui David. Se sprijini de patul lui Ellie şi-şi mângâie o clipă bărbia.

— Niciodată n-am cotrobăit prin camera altcuiva, spuse el.

Stevie ezită, apoi bău. Toată lumea se uită lung la ea, dar nimeni nu scoase o vorbă. Acum era rândul lui Stevie.

— Niciodată n-am luat ceva ce nu-mi aparţinea, spuse ea.

Janelle şi Stevie nu băură. Nate da – sau, mă rog, a ridicat sticla.

— Ziceţi şi voi că am băut, spuse el.

— A, nu! spuse Ellie. Trebuie să bei. Ce-ai luat?

— Cine n-a luat ceva de la altul? spuse Nate. Toată lumea o face. Cum poţi să treci prin viaţă fără să iei ceva ce nu-i al tău, chiar şi din greşeală?

— Asta aşa e, spuse Janelle întinzând mâna după sticlă. Jocul ăsta e cam intens, iar eu nu prea beau, aşa că… s-ar putea să ies din joc.

— Atunci o să trebuiască să vă cânt, spuse Ellie ducând mâna în spate ca s-o ia pe Roota.

Saxofonul era lângă birou.

Roota.

Ce-a spus Ellie despre Roota? *Trebuia să fie a mea. Nu aveam bani atunci, dar am găsit o soluţie. Am lucrat ceva, am făcut nişte bani şi am luat-o pe Roota.*

— Cât a costat Roota? întrebă Stevie când Ellie dădea să pună gura pe muştiucul saxofonului. Mă bate gândul să-mi iau un instrument.

Declaraţia atrase priviri neîncrezătoare din partea celor mai mulţi dintre cei de faţă.

— Vreo cinci sute de dolari, răspunse Ellie. Dar a meritat. Mi-a fost prietenă bună.

Cinci sute de dolari.

— Şi când ai luat-o? În primăvară?

— Îhî, răspunse Ellie, părând un pic deranjată.

— Spuneai că ai făcut rost de bani lucrând ceva. Ce anume?

Acum Ellie se foia deja în loc.

— Am vândut nişte desene şi alte chestii, spuse ea.

— Desene, de cinci sute de dolari, spuse Stevie. Le-ai vândut foarte bine. De câte ori ai mai vândut desene apoi?

— De vreo două ori, spuse Ellie. Ştiţi ceva? Dacă nu jucăm şi nu bem, puteţi să plecaţi toţi.

Nate se uită la Stevie. Ştia. Înţelegea. Janelle dădu să se ridice, dar Stevie îi făcu semn să rămână.

— Ce-aţi zice să vorbim puţin despre Hayes, spuse Stevie. Parcă ar trebui să… nu ştiu, să-i dedicăm câteva clipe.

— Mda, n-am chef de-aşa ceva, spuse Ellie.

— Stevie, ce faci? întrebă David.

Se strâmba, dar vocea lui era încărcată de o îngrijorare sinceră.

— Chestia este că Hayes, spuse Stevie, avea un obicei: să ia ceea ce nu-i aparţinea. Adineauri ar fi trebuit să tragă o duşcă de vin. Îi punea pe alţii să muncească în locul lui. Pe mine. Pe Nate. Pe Gretchen. Ai lucrat vreodată ceva pentru Hayes, Ellie?

Ellie deja o privea fix pe Stevie. Avea ochii de un căprui aşa deschis, că erau aproape aurii.

— Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti.

— Chiar, Stevie, spuse David. Despre *ce* vorbeşti?

— Fiţi atenţi ce chestie! spuse Stevie. Hayes mi-a spus cu gura lui că a făcut *Sfârşitul* în Florida, la începutul verii trecute. A minţit. L-a făcut pe 4 iunie, iar Ellingham s-a închis pe 6 pentru vacanţa de vară.

— Ce? spuse Ellie. Am…

— Ştiu sigur, fiindcă i-am cotrobăit prin cameră, o întrerupse Stevie. Eu cotrobăi prin camere. Sunt o nemernică. Devin curioasă când lucrurile nu se leagă. Dar am aflat câte ceva. Am aflat că Hayes a minţit. A făcut serialul aici şi nu l-a făcut singur. Iar primăvara trecută a împrumutat cinci sute de dolari de la Gretchen,

fosta lui prietenă, pe care nu i-a mai dat niciodată înapoi. Iar tu ai primit cinci sute de dolari pe ceva ce ai lucrat primăvara trecută, şi ai cumpărat-o pe Roota.

— Te porţi ca o nebună, Stevie, spuse Ellie, dar vocea îi tremura uşor. Ieşi naibii din camera mea! Ia, ieşiţi naibii toţi din camera mea!

— Şi încă ceva, spuse Stevie. Între momentul morţii lui Hayes şi momentul când am intrat la el în cameră, cineva i-a luat calculatorul. Acea persoană l-a ascuns sub cadă. Aşa, calculatorul a căpătat trei zgârieturi pe capac. Zgârieturi care nu erau acolo înainte. Am dovezi.

— Stevie… spuse Janelle cu voce speriată. Ce se întâmplă?

Dar Stevie pornise de acum pe acest drum şi nu mai era cale de întoarcere. În camera întunecoasă era o atmosferă grea, la care contribuia şi duhoarea stătută de paciuli şi vopsele. Nu mai putea şterge cu buretele noaptea asta, nici neaşteptatul interogatoriu despre trecutul lui Ellie şi viaţa şi moartea lui Hayes. Dacă se înşela, avea să fie nevoită să-şi facă bagajele şi să plece. Avea senzaţia că înainta pe creanga unui copac, simţind cum se lăsa şi pârâia la fiecare pas.

Şi-i plăcea la nebunie senzaţia.

— Încă ceva. Beth Brave. La ora la care se presupune că Hayes scotea gheaţa carbonică din atelier, Hayes vorbea cu ea pe Skype. Ştia şi el de gheaţă? Fusese ideea lui?

Chipul lui Ellie se transformase într-una din măştile de pe pereţii sălii de bal – trăsături lăţite, alungite, exagerate de emoţie.

— Ieşi afară din camera mea, spuse Ellie. Ieşiţi afară toţi!

David îşi schimbase poziţia şi acum stătea aproape pe vine, pregătit să se ridice. Janelle se trăgea înapoi, spre perete. Însă Nate era ca o stâncă, privind toată scena cu braţele încrucişate la piept.

— Stevie, spuse cu grijă David, ştii că chestiile astea pe care le spui sunt cam grave, da?

— Ştiu, răspunse ea.

— Deci ar trebui să fii foarte sigură…

— Sunt.

— Şi? Ce dacă l-am ajutat la serial? spuse Ellie. Dumnezeule mare! L-am ajutat la serial.

Prima piesă a puzzle-ului alunecă la locul ei.

— Filmul, spuse Stevie. Se ducea la Hollywood să lucreze cu P.G. Edderton şi să culeagă toate laudele şi beneficiile.

— Şi? Crezi că voiam să afle lumea că am lucrat la un serial cu zombi? Nu voiam decât nişte bani ca să mi-o iau pe Roota.

— Şi atunci de ce i-ai luat laptopul? întrebă Stevie. A venit poliţia. Trebuia să vezi dacă avea acolo dovezi că ai fost implicată în serial, fiindcă ştiai că…

— Ştiam că nu dădea bine. Hayes… Hayes spunea tot felul de tâmpenii. Hayes făcea tâmpenii şi a murit şi asta mă întristează, şi acum hai, *ieşiţi afară toţi!*

Când văzu că nu se mişca nimeni, se ridică, înşfăcându-şi geanta de pe jos.

— Ellie, spuse David ridicându-se şi ducându-se după ea, unde te duci?

Întinse mâna s-o apuce, dar ea îşi smuci braţul. Ellie traversă iute coridorul către camera comună şi într-o clipă ajunse la uşă.

Stevie se ridică repede şi-o urmă. Ellie deschise uşa dând-o de perete şi se repezi afară…

…direct în Larry.

— I-am trimis un mesaj acum un sfert de oră, spuse Nate din spatele lui Stevie. Nu prea voiam să murim toţi, din cauza ta.

— Corect, spuse Stevie sprijinindu-se moale de perete. Mi se pare corect.

Locuitorii casei Minerva au fost duşi în grup la Casa Mare, unde toată lumea a fost invitată în biroul lui Albert Ellingham. Noaptea învăluia casa, iar Larry trase draperiile groase.

Charles arăta de-abia trezit din somn şi era îmbrăcat în blugi şi un pulover de caşmir. Dr. Quinn era şi ea prezentă, îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată. Părea să fi fost convocată în timp ce era la un eveniment. Pix a venit şi ea cu ei ca să supervizeze procedurile, într-un pulover imens şi pantaloni de camuflaj.

Ellie se făcu ghem într-unul din fotoliile de piele ale lui Albert Ellingham, cu capul lipit de genunchi. Au fost relatate evenimentele serii. Când Stevie a terminat, încăperea rămase câteva clipe cufundată în tăcere.

— Element, vorbi în cele din urmă Charles, l-ai ajutat pe Hayes să scrie serialul?

— Da, spuse Ellie. Bine. L-am ajutat la serial. Ce contează?

— Serialul ăla n-a făcut o groază de bani? întrebă Larry.

— Habar n-am, răspunse ea. Nu-mi pasă de bani. Am crescut într-o *comunitate.* Asta n-are nicio legătură cu banii. Nu pentru mine.

— Ce înseamnă *asta?* întrebă Charles.

— Păi… asta. Las-o baltă!

— Ai luat laptopul lui Hayes? întrebă Larry.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Ce porcărie!

— Element, spuse Larry. I-ai luat laptopul? E o întrebare simplă.

— M-am *uitat* la el, spuse ea.

— De ce?

Niciun răspuns.

— Tu ai pus gheaţa carbonică în tunel? întrebă Larry.

— Nu, mormăi Ellie de după genunchi.

— Ne ascunzi ceva, spuse Larry. Trebuie să ne explici ce se întâmplă. Situaţia e gravă.

Deodată, Ellie se îndreptă de spate. Avea ochii plini de lacrimi, care începură să-i şiroiască pe obraji.

— Doamne, ce prost era! De ce i-am dat atenţie?

— Ce vrei să spui? insistă Larry.

— Tot locul ăsta, spuse ea clătinând din cap şi zâmbind amar. Tot locul ăsta. Hayes şi ideile lui idioate. De la asta i s-a tras moartea, de la ideile lui idioate.

— Mă îngrijorează în mod real ideea de a continua această discuţie, spuse dr. Quinn ridicând o mână. Ellie, cred că ar trebui să nu mai vorbeşti până nu-ţi aducem un avocat. Iar voi, ceilalţi, haideţi să plecăm de-aici.

— De acord, spuse Charles. O să-l sun pe avocatul nostru şi-o să-l chem aici ca să-ţi ofere o consultaţie. Larry, te rog să-i duci pe ceilalţi înapoi la Minerva.

Larry traversă încăperea ca să le şoptească ceva lui Charles şi dr. Quinn.

— Bine, spuse Charles. Dr. Pixwell, du, te rog, pe toată lumea în cancelarie. Dacă vrea cineva să doarmă, puteţi folosi camerele de oaspeţi.

— Nu putem să ne întoarcem acasă? spuse Nate.

— Haideţi să mai rămânem puţin aici cu toţii, spuse dr. Quinn. Până lămurim situaţia.

— Adică sunt arestată? întrebă Ellie. Mă arestează *Larry?*

— Nu, răspunse Larry. Şi sunt de acord. Hai să aşteptăm avocatul, Element. Aşteaptă aici, bine? Mai stai puţin aici.

Schimbarea era drastică – de la un grup de elevi care povesteau conducerii şcolii o discuţie purtată în cămin, la adresarea cu numele întreg şi chemat un avocat. Brusc, Ellie părea foarte mică şi un pic nebună, cu ochii ei roşii şi sclipitori.

— Plec, spuse ridicându-se în picioare.

— Element, o avertiză Larry.

— Nu mă poţi ţine aici.

— Ellie, interveni Charles pe un ton liniştitor. Ştiu că e înfricoşător. Dar îţi aducem pe cineva care o să te ajute. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci e să te calmezi şi să iei loc. Dacă rămâi şi vorbeşti cu avocatul, o să fie mai bine pentru tine, dar dacă pleci acum…

— N-ai unde să te duci, spuse dr. Quinn. Suntem în toiul nopţii, în vârf de munte. Stai jos, Ellie.

Ellie se aşeză.

— Îţi aducem ceva de băut şi de mâncare, spuse Charles. Ce zici? Ţi-ar prinde bine. Pix, te ocupi, te rog?

Ieşiră din cameră târşâindu-şi picioarele într-o tăcere stânjenită, fiindcă nu ştiau prea bine care era situaţia lui Ellie. Casa Mare scârţâia şi gemea puţin, bătută de vântul toamnei. Ellie rămase în biroul lui Ellingham. După ce ieşi toată lumea, Larry răsuci cheia în broască.

— O încui înăuntru? întrebă Charles.

— Poţi să fii sigur! Iar glasvandul e blocat pe dinafară.

— Nu e deţinută, spuse Charles.

— Nu, dar s-ar putea să fi omorât pe cineva. E în siguranţă închisă aici.

— Ei, eu îi aduc ceva de mâncare şi apă, spuse Charles.

— Cum vrei, răspunse Larry.

Făcu semn unui paznic să stea în faţa uşii.

— Tu, îi spuse lui Stevie. Hai cu mine!

O duse în biroul pazei şi închise uşa.

— Stai jos, spuse el.

Sună la poliţie şi ceru să fie trimis imediat un echipaj. Când închise telefonul, se uită cu gravitate la Stevie.

— Trebuia să vii să-mi spui, zise el.

— Ce să-ţi spun? întrebă Stevie.

— Că ştii că Hayes era pe Skype când noi credeam că era în atelier.

— Îmi pare rău, spuse Stevie. Nu mi s-a părut suficient.

— Suficient pentru ce? Nu era decizia ta. Tu îţi dai seama ce se putea întâmpla? E clar că Element ascunde ceva. E posibil să-l fi ucis pe Hayes. Mai mult decât posibil. Nu te joci cu aşa ceva.

— Ştiu, spuse ea.

Larry se frecă la ochi.

— Aşa că o să aştepţi aici până vine poliţia şi clarificăm totul.

Se ridică şi ieşi, lăsând-o pe Stevie să se uite la ecranele camerelor de supraveghere, care nu arătau decât beznă şi siluete de copaci şi, din când în când, sclipirea ochilor vreunui animal. Pentru câteva clipe intră într-un fel de transă.

În mintea ei recăpătă formă scrisoarea pe care-o văzuse pe peretele camerei sale. Acum avea consistenţă. Cuvintele începură să revină. *Pe perete-o ghicitoare…*

…crima vine ca o boare.

Asta spunea. Poate că era reală. Poate că Ellie chiar o făcuse? Poate era vreo chestie artistică. Fiindcă n-ai avea niciun motiv să spui că ai de gând să omori pe cineva, nu?

Se auziră strigăte în faţa uşii. Stevie sări în picioare şi se uită pe coridor. Uşa de la birou era deschisă, iar Charles era lângă uşă, ţinând în mâini apă şi fructe. Ceilalţi paznici alergară spre ieşire.

— Cum adică? spunea Larry. Fir-ar a naibii de treabă, poate să moară dacă se îndepărtează prea mult de campus…

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva? întrebă dr. Quinn.

— Probabil că a deschis panoul secret, spuse Larry. De unde naiba ştie de panoul secret? Dennis, du-te în subsol. Lauren, Benny, ieşiţi afară, verificaţi toate ferestrele…

Panoul secret. Stevie citise despre asta. Se presupunea că exista un fel de trecere secretă între biroul lui

Ellingham şi sala de bal, folosită în special pentru farse şi jocuri. Ducea la subsol. Dar se pare că era camuflată inteligent în perete şi nu era uşor de găsit.

Ellie dispăruse.

30 octombrie 1938

Dimineaţa era incredibil de însorită şi albastră, o dimineaţă perfectă de toamnă, fără urmă de nor pe cer. Copacii încă mai păstrau rămăşiţe din coroanele lor de aur.

Robert Mackenzie era aşezat la biroul lui şi asculta ticăitul ceasului de pe şemineu. Cam acesta era singurul sunet pe care-l auzea, cu excepţia lui Montgomery sau a unuia dintre ceilalţi angajaţi, când treceau prin faţa uşii, sau, ocazional, vocile elevilor trecând de la o clădire la alta. Dar chiar şi acele zgomote erau înăbuşite. Când se uita la ei pe fereastră, îşi întorceau întotdeauna privirile dacă vedeau pe cineva la ferestrele Casei Mari.

Acum, Mackenzie avea mult mai mult spaţiu decât îi trebuia, de când fusese mutat din biroul lui Albert Ellingham după terminarea procesului, într-una din încăperile cu glasvand, din faţă.

— Nu văd de ce să nu foloseşti tu spaţiul acela, spusese şeful lui. Oricum stă degeaba.

Dar ştia că adevăratul motiv era că şeful lui voia să fie singur. Singur toată ziua în biroul lui, cu uşile închise. Mânca doar din când în când. Primea foarte rar vizite. Draperiile izolau încăperea de lume. Dar mai era posibilitatea ca Alice să fie în viaţă.

Alice. Nu fusese găsită. Întrebarea, plutind veşnic în aer. Mai era ea…? Mai era ea…?

Ellingham vorbea întotdeauna despre Alice la timpul prezent. Casa era mereu pregătită pentru întoarcerea ei. De trei ori pe an, Ellingham punea o specialistă din New York să-i trimită o garderobă completă cu hainele pentru copii care se purtau în sezonul respectiv, de fiecare dată de mărimea pe care estima că ar fi avut-o Alice. Munţi de rochiţe şi şorţuleţe, puloveraşe şi ciorăpei de toate culorile, pijamale, paltonaşe, pălării, mănuşi, protecţii din blană pentru urechi, pantofiori din piele fină… toate erau despachetate de menajera personală a lui Iris, care încă era angajată în casă, şi aranjate în dulapurile lui Alice. Setul de haine anterior, nefolosit, era donat săracilor. Fetiţa primea cadouri de ziua ei şi de Crăciun – un splendid radio Stewart Warner, un căluţ-balansoar de la Londra, o întreagă bibliotecă de volume ale clasicilor,

un serviciu miniatural de ceai din porţelan, de la Paris, şi o extraordinară casă de păpuşi, copia exactă a Casei Mari de pe domeniul Ellingham.

Aceste treburi erau aşa de deprimante, că personalul plângea deseori în timp ce le îndeplinea, dar niciodată de faţă cu domnul Ellingham. De faţă cu el, vorbeau întotdeauna cu optimism despre domnişoara Alice. „Domnişoarei Alice o să-i placă la nebunie noile rochiţe de primăvară, domnule." „E minunat radioul domnişoarei Alice, domnule. O să fie încântată."

Posibilitatea ca Alice să fie găsită condusese la secarea lacului în iunie, cu un an în urmă. Un pont anonim sugerase că trupul lui Alice era pe fundul lacului. Deşi era foarte puţin probabil, Ellingham a ordonat ca lacul să fie secat. Lui Robert aproape că i s-a părut un act de răzbunare împotriva lacului, pentru rolul jucat fără voie în acea noapte cumplită. Acum lacul era o groapă, un memento constant al pierderii suferite.

Aceasta era atmosfera sufocantă din Casa Mare în acea zi când soneria de pe biroul lui Robert Mackenzie a început să zbârnâie. Şi-a luat agenda şi creionul şi s-a dus în biroul lui Albert Ellingham. În această dimineaţă, draperiile erau deschise. Prin glasvand se vedea priveliştea încă ireală a lacului secat. Robert n-avea să se obişnuiască niciodată pe deplin să vadă acea rană căscată în pământ.

— Mă duc la Yacht Club, a spus Ellingham. Vremea e frumoasă şi e senin. L-am rugat pe Marsh să vină cu mine. Ne-ar prinde bine amândurora un pic de aer curat. Am stat prea mult în locuri întunecate.

— E o idee foarte bună, a spus Robert. Vreţi să vă pregătesc un coş de picnic?

Albert Ellingham a clătinat din cap.

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Uite. Am scris dimineaţă o ghicitoare. Cum ţi se pare?

I-a dat lui Robert un formular Western Union. Trecuse multă vreme de când Albert Ellingham scrisese o ghicitoare, aşa că Robert a luat nerăbdător hârtia.

— *Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată?* a citit Robert. *E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă…*

A ridicat privirea spre şeful lui şi a văzut în ochii acestuia o intensitate stranie.

— S-ar putea să fie cea mai bună ghicitoare pe care am scris-o vreodată, a spus Ellingham. E ca ghicitoarea Sfinxului. Cine o dezleagă poate să treacă. Cine nu…

A lăsat gândul suspendat în aer. A luat hârtia înapoi şi-a pus-o pe birou.

— Robert, astăzi am o sarcină foarte importantă pentru tine, a spus punând un prespapier pe ghicitoare. Ieşi la aer. Bucură-te de viaţă. E un ordin.

— Aşa o să fac. Dar mai întâi trebuie să trec prin vreo cinci kilograme de corespondenţă.

— Vorbesc serios, Robert, a spus Ellingham mai sever. Iarna o să vină curând şi o să-ţi doreşti să fi profitat de zile ca cea de azi.

Remarca era aşa de încărcată de înţelesuri, că Robert a rămas fără replică.

— Eşti un om bun, Robert, a spus Ellingham. Îţi doresc să ai parte de tot atâta fericire în viaţă câtă am avut şi eu. Nu uita să te joci. Nu uita de joc. Nu uita niciodată de joc.

Avea să-şi amintească mai târziu că Albert Ellingham nu rostise acele vorbe având un aer posomorât. Avea mai multă vigoare, ceea ce poate că sugera faptul că-şi transforma durerea într-un monument de marmură. Poate că era timpul să-şi reînceapă viaţa. Trecuse un an de la proces. Poate că era timpul.

Robert a ignorat ordinul de a ieşi la aer şi a avut o după-amiază productivă stând la biroul său. S-a ocupat de apeluri de la New York şi de noua divizie de film din Los Angeles. A ajuns la zi cu corespondenţa. Aproape că n-a observat cum au trecut orele şi s-a lăsat întunericul. Îşi simţea sufletul uşor cum nu şi-l mai simţise de multă vreme. Poate că, şi-a spus el, lucrurile se vor schimba măcar un pic de acum. Poate că Albert Ellingham va începe să se vindece. Nu era bătrân. Era bogat. Era energic. S-ar fi putut însura din nou, şi-ar fi putut face o altă familie. Poate că blestemul groaznic ce plutea asupra acestui loc avea să fie risipit. Poate că ceva avea să fie din nou normal.

La şapte şi jumătate, Robert s-a oprit, mulţumit de tot ce reuşise se facă. Pe birou era un teanc ordonat de documente finalizate. Tăviţa pentru corespondenţă era

goală. Se întunecase de-a binelea şi vântul se înteţise. Şuiera pe la colţurile încăperii şi şerpuia în jos pe horn.

Robert a aprins focul şi a sunat să i se aducă cina. Bucătarul era întotdeauna bucuros să facă de mâncare pentru cineva care chiar avea să mănânce, aşa că în scurt timp avea în faţă o farfurie zdravănă de cotlete cu piure de spanac şi cartofi. A dat drumul la radio şi s-a aşezat la masa din birou. Abia aştepta să înceapă emisiunea de teatru radiofonic Mercury Theatre. În ultimul timp făcuseră nişte spectacole foarte bune, producţii cu Sherlock Holmes şi *Înconjurul Pământului în 80 de zile.* Emisiunea era pentru Robert unul din momentele cele mai plăcute ale săptămânii.

Exact când a început muzica genericului şi crainicul spunea *„Să mergem acum la Grover's Mills, New Jersey*…", a sunat telefonul. Robert şi-a pus şervetul pe masă, a dat radioul mai încet şi a răspuns.

— Robert Mackenzie, a zis, ştergându-şi de la colţul gurii o picătură de piure de spanac.

— Sergentul Arnold la telefon, s-a auzit o voce întretăiată, aproape pierită. Puteţi confirma, Albert Ellingham, barca lui… a ieşit cu barca?

— Da, cu ore în urmă, a răspuns Robert. Cu George Marsh.

— Nu s-a întors?

— Nu, a răspuns Robert. A spus că probabil va rămâne peste noapte în Burlington. Ce s-a întâmplat?

— Am primit rapoarte despre o barcă ce cobora spre South Hero… a spus sergentul. A fost o explozie…

Un zgomot cavernos a umplut urechea lui Robert. A fost cuprins de o senzaţie de cădere în gol, de senzaţia că multe lucruri au convers toate către un singur punct, în timp ce asculta cuvintele care au urmat, iar murmurul scăzut al radioului şi bătăile inimii sale stârneau ecouri pe coridoarele pustii ale sufletului. Mai târziu avea să spună că, pentru o clipă, a simţit că plutea către tavan şi se uita de acolo în jos, la încăperea în care se afla.

Avea să-şi amintească tot restul vieţii conversaţia bizară pe care a avut-o în ziua aceea cu Albert Ellingham. Ghicitoarea Sfinxului. Ordinul de a se bucura de viaţă.

De parcă Ellingham ştia că în ziua aceea avea să moară.

Ghicitoarea avea să bântuie mintea lui Robert până la moarte, dar el n-a reuşit niciodată să găsească răspunsul.

30

Fusese o noapte lungă.

Locatarii din Minerva erau nevoiţi să iasă cât timp poliţia percheziţiona casa. În Casa Mare erau nişte camere rezervate pentru profesorii sau oaspeţii care nu puteau pleca din cauza zăpezii. Pe acestea le-au ocupat Janelle şi Nate. David stătea pe canapeaua din cancelarie. Stevie era trează, în stare de alertă, de câteva ore, pe treptele scării imense, în creier zumzăindu-i informaţii şi ghicitori.

E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă. Dar ea era mereu pe o treaptă. Toată noaptea, pe o treaptă.

S-a uitat cum poliţia şi paza veneau şi plecau, la fel şi Charles, dr. Quinn şi avocatul şcolii. S-a organizat o căutare pe domeniu, dar nu prea se putea face mare lucru pe întuneric. Pădurea era adâncă şi stăpânită de beznă. Se auzea că erau urşi, dar nu şi elani.

Tot nu pomenea nimeni de elani.

În subsol a fost găsită o fereastră deschisă şi, sub ea, câteva cutii aşezate una peste alta. Dispărută, dispărută, dispărută. În sus pe munte. În jos pe munte. Pe după munte. Cine ştie?

Aşa că Stevie stătea chiar în inima pulsândă a Casei Mari, scena unei noi căutări frenetice în toiul nopţii. În versiunea neclară a realităţii, care se derula în creierul ei obosit şi supraexcitat, Stevie trecu în revistă evenimentele ultimelor săptămâni, oprindu-se în cele din urmă asupra mesajului pe care-l văzuse pe peretele camerei sale cu câteva nopţi înainte de moartea lui Hayes. *Pe perete-o ghicitoare…*

O mulţime de ghicitori.

Îşi frecă faţa cu palmele şi rămase câteva clipe cu mâinile pe obraji. Aţipi aşa nu se ştie cât, până o trezi gestul cuiva care-i întindea o cană de cafea.

— Nu cred că-ţi doreşti să dormi aşa, spuse Larry. În biroul Pazei e un pat de campanie, iar sus sunt mai multe canapele.

— Nu vreau să dorm.

— Uneori nu contează ce vrei.

Stevie scutură din cap.

— Aţi găsit-o? întrebă ea.

— Se luminează de-acum. Elicopterul e pe drum.

— Pot să ies afară, la aer?

Larry se legănă pe călcâie.

— Numai să stai în faţă, unde să te pot vedea de la intrare, spuse el.

Aşa că Stevie îşi luă cafeaua, se aşeză pe iarba udă a pajiştii şi privi Casa Mare fără să se mai gândească o vreme la nimic. Deasupra Academiei Ellingham se crăpa de ziuă într-un vârtej roz-trandafiriu care se topea într-un albastru-vineţiu. Stevie se uită cum soarele abia răsărit se iţi de după Casa Mare ca într-un joc celest de-a v-aţi ascunselea. Nu era de multă vreme afară, când văzu pe altcineva ieşind din casă.

David venea agale spre ea cu mersul lui relaxat, cu mâinile îndesate în buzunare. Se aşeză lângă ea fără să spună nimic.

Primele ore ale dimineţii au darul de a-ţi schimba foarte subtil percepţiile. Lumina e nouă; nimeni n-a apucat să-şi ridice scuturile de protecţie purtate în timpul zilei. Totul o ia de la zero şi nimic nu e încă real.

În acest moment, orice se întâmplase între David şi Stevie nu mai exista. Nu mai existau decât rouă şi cafeaua instant de la Larry şi soarele blând, untos, al dimineţii.

— Ei, zise în cele din urmă David, cred că şcoala s-a dus naibii.

Stevie bău lung din cana de cafea. Era prea tare şi plină de cocoloaşe de lapte praf, dar te trezea pe loc.

— Un elev mort, spuse David ridicând ochii spre zgomotul slab de elice care venea de deasupra lor. O elevă dispărută, presupusă ucigaşă a primului. O să fie greu să dea o tentă pozitivă poveştii ăsteia.

— Îhî, făcu Stevie sorbind iar din cafea.

Vântul spinteca tăios munţii, ca un oftat sonor al naturii. Se apropia un elicopter.

— Cred că au organizat o căutare aeriană, spuse David.

— Îhî.

— Ai multe de spus pentru cineva care a rezolvat primul său caz. Nu eşti entuziasmată? Nu primeşti steaua de şerif?

Stevie puse cana de cafea pe iarbă. O privi o clipă, ca să se asigure că nu se varsă. Nu s-a vărsat.

— Hai să te întreb ceva, spuse Stevie. Ai spus că erai cu Ellie în noaptea în care gheaţa carbonică a ajuns în tunel. Erai cu ea, da?

— Până pe la miezul nopţii, a spus el. Dar te-am minţit. N-am fumat iarbă. Am stat doar de vorbă.

— Deci ai adăugat detaliul acela…

— Ca să mă distrez, a spus David.

Elicopterul se vedea din nou, întorcându-se să mai dea o tură pe deasupra pădurii.

— Mie tot nu-mi vine să cred, spuse el. Ellie nu e rea. Înţeleg că aici se întâmplă ceva ce nu pricep, dar ea nu este… ea nu face rău oamenilor. În orice caz, nu dinadins. Nu ştiu ce să zic. Poate că nu ştiu nimic.

— Ai cumva idee ce a vrut să spună la sfârşit? întrebă ea. Că Hayes ştia nişte lucruri? Când tot repeta: *tot locul ăsta…* şi zicea că fusese ideea lui Hayes?

— Habar n-am.

Stevie frecă nişte iarbă între degete până îşi pătă pielea. Poate că era din cauza lipsei de somn. Pusese lucrurile cap la cap. Ellie recunoscuse că scrisese serialul. Ellie fugise. De ce-ai fugi dacă n-ai făcut nimic rău?

Se gândi la Hercule Poirot şi la felul în care el ezita când studia datele problemei şi descoperea că ceva nu se potrivea. Vorbea întotdeauna despre psihologia crimei. În cazul de faţă, lucrurile nu se aliniau perfect. Nu erau limpezi.

Ca şi cu Vorachek. Avusese banii la el. Ba chiar îşi mărturisise vinovăţia. Dar Vorachek nu avea sub nicio formă cum să fie vinovat.

Doi poliţişti ieşiră dintre copaci din direcţia Casei Minerva. Unul ducea o cutie.

— Se pare că au căutat prin lucrurile lui Ellie, spuse David. Cred că ne putem întoarce acasă.

Se ridicară amândoi, înţepeniţi şi obosiţi, cu pete de iarba udă pe haine.

★

Dimineaţă, Minerva scârţâia încetişor, plină de lumină palidă şi fantome reci de fum. Elanul avea o expresie mai binevoitoare şi până şi tapetul roşu nu mai arăta chiar aşa de agresiv. Casa părea părăsită. Deocamdată era golită de oameni şi cel puţin doi dintre ei nu se mai întorceau niciodată. Poate că nu se mai întorcea nimeni.

Uşa camerei lui Ellie rămăsese întredeschisă. Stevie se opri o clipă în faţa ei, uitându-se prin crăpătură. David era chiar în spatele ei. Simţea căldura pe care-o emana trupul lui.

— Intri, nu? spuse el. Asta faci tu.

Ea nu răspunse.

Scena jocului jucat de ei cu câteva ore mai devreme fusese puternic răvăşită. Poliţiştii trăseseră patul lui Ellie de la perete şi-l lăsaseră câş, aproape în mijlocul camerei. Cuvertura fusese întinsă. Cărţile erau fie culcate pe-o parte, fie scoase de tot de pe rafturi şi puse în teancuri ordonate. Toate sertarele erau închise, ceea ce însemna că trecuseră prin ele – în seara anterioară, aproape toate sertarele lui Ellie erau mai mult sau mai puţin întredeschise, cu lucruri atârnând din ele.

— Zău că e mai curat acum, după percheziţia poliţiştilor, spuse David.

Pipăi puţin cu mâna pe marginea patului, după care se aşeză. Stevie se uită la el. În lumina dimineţii, chipul lui părea blând. David aducea puţin a… înger, cu ochii lui mari şi părul uşor ondulat.

Îşi aminti cum comentase mama ei la intrarea pe domeniu că statuile erau nişte îngeri cam ciudaţi, iar ea spusese că nu, nu erau îngeri, erau sfincşi. Îngeri sau sfincşi?

Trebuia neapărat să doarmă puţin.

Se aşeză pe pat lângă David şi se uită la lucrurile lui Ellie. Rucsacul ei din pânză. Mormanul de haine murdare din colţul camerei. Creioanele împrăştiate pe podea. Propoziţiile scurte scrise de ea pe pereţi. Lângă pat era o poză înrămată, cu zeci de oameni. Trebuie să fi fost comunitatea despre care le vorbise. Roota era sprijinită de birou, lucind în soare şi părând singuratică.

— Îmi pare rău, spuse Stevie, adresându-se oarecum Rootei, dar mai mult lui David.

— De ce?

— Fiindcă ţi-am umblat prin lucruri. Mi-a părut rău din clipa în care am făcut-o. Doar că… nu ştiu. Voiam să ştiu. Despre tine. Iar tu te purtai aiurea…

— Frumos îţi mai ceri scuze.

— Bine.

O luă de la capăt.

— Am greşit.

Elicopterul părea să plutească deasupra casei, bătând aerul cu elicea. Ellingham avea să se trezească în curând şi să descopere că Ellie dispăruse, şi iar avea să izbucnească haosul.

— Mda, spuse el după o lungă pauză.

— Mda?

Ridică din umeri.

— Dacă locul ăsta se închide, nu cred că ar trebui să fim supăraţi unul pe altul.

— Probabil că nu, spuse ea.

Tăcerea care a urmat părea nesfârşită. Apoi David a luat-o de mână şi cu un deget trasă în palma ei un mic cerc. Stevie aproape că se clătină sub avalanşa emoţiilor. Oare te puteai săruta în lumina rece a dimineţii, când totul era la vedere? Pe patul colegei tale dispărute? Care probabil că omorâse pe cineva?

El se aplecă puţin spre ea, iar ea reacţionă lăsându-se puţin pe spate. Când a făcut asta, mâna ei a aterizat pe ceva dur, ascuns printre aşternuturi.

Dădu deoparte cuvertura şi scoase la iveală o cutiuţă. Era roşie, din metal, cu colţuri rotunjite, de vreo douăzeci de centimetri pe douăzeci. Timpul îşi cam pusese amprenta pe ea – era lovită şi ruginită, dar desenul încă se mai vedea destul de clar. Pe ea scria PLICULEŢE DE CEAI OLD ENGLISH şi avea pe capac imaginea unei ceşti de ceai din care ieşeau aburi. O vechitură ciudată.

Acum se auzea duduind ceva.

Duduind tare!

Era elicopterul care zbura pe deasupra lor, dar foarte, foarte jos. Era imposibil să-l mai ignori de-acum. David se uită către fereastră mijindu-şi ochii, apoi dădu drumul mâinii lui Stevie şi se ridică să se uite mai bine.

Stevie trase adânc aer în piept şi se adună. Examină cutia ciudată, deschise cu ceva efort capacul şi vărsă conţinutul pe pat. Era acolo ceva ce arăta a rămăşiţă dintr-o pană albă, o bucăţică de pânză ruptă, cu nişte mărgeluţe cusute pe ea, un tub auriu de ruj. Mai era o clemă cu un ştras pătrat şi un pantofior miniatural vopsit cu email roşu, care se dovedi a fi o cutiuţă de medicamente minusculă. Stevie o deschise şi-o închise de câteva ori, privind lung interiorul din bronz mătuit.

— Asta chiar e bizar, spuse ea. Vino să vezi.

— Stai puţin, răspunse el.

Stevie îşi continuă cercetările. Lipită de o latură a cutiei era o bucată de hârtie dictando împăturită şi vreo duzină de fotografii vechi, alb-negru, tăiate grosolan, inegal. Stevie se uită mai întâi la hârtie. Devenise fragilă de-a lungul îndoiturilor bine presate, dar se îngălbenise doar foarte puţin. Scrise ordonat, dar lăbărţat, erau următoarele rânduri:

Balada lui Frankie şi Edward
2 aprilie 1936

Frankie şi Edward aveau argint
Frankie şi Edward aur aveau
Dar ei înţelegeau ce ascundea jocul
Şi-adevărul amândoi să-l spună voiau

Frankie şi Edward pe rege-l sfidau
Trăiau pentru artă şi-amor
~~Pe stăpânul ţinutului l-au dat jos de pe tron~~
Au luat

Rege era un glumeţ ce trăia sus pe culme
Stăpân peste joc se voia numai el
Dar Frankie şi Edward şi-au jucat cartea
Şi lucrurile n-au mai fost niciodată la fel

În fotografii erau doi adolescenţi, o fată şi un băiat, pozând în diverse ipostaze, care lui Stevie i se păreau familiare, dar în acelaşi timp absolut năucitoare. Tipul purta costum, pălărie şi la gât o cravată uşor desfăcută. Fata avea pe ea un pulover mulat, fustă şi o beretă trasă pe-un ochi. Într-o fotografie, pozau în faţa unei maşini. În alta, fata avea un trabuc. În alta, erau faţă în faţă şi fata îl ţinea la distanţă pe băiat cu braţul întins. Stevie întoarse fotografiile. Pe spatele uneia scria *04.11.1935.*

Stevie se holbă îndelung la poze până să-i pice fisa. Oamenii ăştia pozau ca Bonnie şi Clyde, celebrul cuplu de bandiţi din anii ’30. Făceau *cosplay*[191].

Una dintre poze era altfel; era o idee mai groasă, mai grea. Stevie o examină pe aceasta cu mai multă atenţie şi descoperi că erau de fapt două fotografii lipite una de alta. Ignoră zgomotul elicopterului care ateriza pe

pajişte. Chestia asta – ce-o fi fost colecţia asta bizară de poze şi obiecte – era extraordinar de importantă. Încercă să desfacă grijulie pozele şi, când nu reuşi, trase mai tare. Începură să cedeze. Era ceva prins între ele. Arăta ca…

Un cuvânt? Decupat dintr-o revistă?

Era cuvântul NOI, scris cu litere de un roşu aprins pe un fundal galben. Minuscul. Poate să fi avut şapte milimetri.

Lui Stevie începu să-i tremure mâna.

Litere tăiate dintr-o revistă, aflate într-o cutie datând din anii *1935-1936.* Poze cu doi oameni de vârsta ei făcând pe Bonnie şi Clyde. Şi un fragment de poezie – o poezie deloc diferită de scrisoarea Maestrului minciunilor, scrisă cu doar câteva zile înainte de primirea scrisorii de la Maestrul minciunilor. O poezie scurtă, un fel de ciornă, despre un joc jucat cu regele care trăia pe culme.

Era chiar *Maestrul minciunilor.* Indiferent cine scrisese această poezie, indiferent cine erau Frankie şi Edward. Stevie alergă înfrigurată prin podul minţii, unde depozita toate informaţiile, rupând nerăbdătoare cutii şi căutând prin sertare. Plecase foarte departe de această dimineaţă stranie şi de David şi de camera lui Ellie. Uite-o! A găsit-o. Se uita la o pagină cu declaraţia martorului Leonard Holmes Nair despre un băiat şi o fată care i se păruse că dădeau semne de inteligenţă. Formau un cuplu. Ea avea părul ca pana corbului şi el arăta ca lordul Byron, iar fata îl întrebase de Dorothy Parker. Doi elevi în anul întâi la Academia Ellingham.

Nişte elevi scriseseră scrisoarea. Ţinea în mână dovada.

Oare să fi omorât-o nişte elevi pe Iris Ellingham? Să fi fost Dottie ucisă de oameni care-o cunoşteau bine? Să fi fost *Dottie* adevărata ţintă? Mintea lui Stevie era turată la maximum.

— David, spuse Stevie cu voce uşor tremurată.

David ieşi din cameră mergând cu viteză. Plecarea lui era aşa de neaşteptată, încât pentru o clipă Stevie nu reuşi să proceseze informaţia. Clipi, apoi îl urmă, strângând încă în mână fotografiile. El ieşise deja pe uşa casei şi se îndrepta spre pajişte. Elicele elicopterului aterizat acolo îşi încetineau rotirea. Câţiva oameni ieşiseră deja din case. Ellingham se trezise.

Nu era un elicopter de poliţie. Literele de pe el erau de un bronz-închis, uşor metalizat. Scria…

King?

David se oprise brusc la capătul aleii care ducea spre pajişte şi se uita lung la elicopter.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Stevie ajungându-l din urmă. E cumva ceea ce cred?

David n-a răspuns, dar nici nu era nevoie. Uşa elicopterului se deschise şi coborî cineva.

În realitate, Edward King era mai mic decât părea la televizor, expresia îi era mai stresată, iar părul îi flutura ciudat, în toate direcţiile. Încercă fără succes să şi-l netezească.

David tot nu se clintise din loc. Parcă se transformase într-una din numeroasele statui de la Ellingham, o copie din piatră.

În legende, Meduza te transforma în stană de piatră dacă te uitai la ea.

— Cum e posibil? spuse Stevie. De ce? Ce se întâmplă? David?

David nu răspunse.

Şi atunci, toate piesele se adunară şi se potriviră. Toate informaţiile din podul minţii lui Stevie se asamblară în ordinea corectă. Făcu mici calcule, determinând proporţiile chipului său. În minte îi răsări acea primă clipă în care îl văzuse în iurtă, acea antipatie ciudată, chestia care-o râcâia pe creier. Unghiul nasului său, ţinuta umerilor…

Atunci nu reuşise să-şi dea seama. Nici n-ar fi avut cum. Era prea abracadabrant.

Edward King traversa pajiştea venind în direcţia lor.

Acum, în creierul ei se declanşă o avalanşă de indicii. Felul în care David se eschiva de la discuţii, absenţa lui totală de pe platformele de socializare, lipsa fotografiilor, mutarea în California, Rolexul uzat…

— David, spuse ea încet.

El nu o privi.

— David? mai spuse ea o ultimă dată.

El se uită iute la ea cu coada ochiului. Arăta neajutorat, prins în capcană.

— Mai ştii când părinţii tăi au primit slujba aia? spuse David în cele din urmă. În campania lui? Ei, ţi-am zis că vreau să te ajut.

Stevie strânse şi mai tare fotografiile în pumn, cu toate că uitase de ele.

— Explică-mi ce vrei să spui, zise ea.

David zâmbi, dar era un zâmbet ca cel pe care şi-l lipise Stevie pe faţă în seara cinei cu părinţii. Cu fiecare secundă care trecea, speranţa ei se îndepărta tot mai mult, până ce abia o mai ţinea cu unghiile, disperată să nu-i scape de tot. Apoi simţi cum dispare.

— Ţi-l prezint pe tata, răspunse el.

Va urma…

Mulţumiri

TREBUIE SĂ LE MULŢUMESC MULTOR OAMENI.

În primul şi-n primul rând, îi mulţumesc lui Katherine Tegen. Fără ea, *Maestrul minciunilor* n-ar fi existat.

Le mulţumesc numeroşilor oameni care au călăuzit această carte prin hăţişurile procesului editorial – redactorului meu, Beth Dunfey, lui Mabel Hsu şi întregii echipe de la editura Katherine Tegen Books. Îi mulţumesc Anicăi Rissi, cea care m-a adus la editura lui Katherine Tegen.

Agenta mea, Kate Schafer Testerman, mă ţine în viaţă. E susţinută în acest efort de asistenta mea, Felicity Disco (sau Kate Welsh, aşa cum *i se mai spune uneori)*. Fără ele, cine ştie ce s-ar fi întâmplat? Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez.

Pot să spun cu mâna pe inimă că, fără ajutorul prietenei mele Robin Wasserman, această carte n-ar fi existat. Şi nici nu pot să cuprind în cuvinte ajutorul pe care mi l-au dat Cassandra Clare, Holly Black şi Sarah Rees Brennan.

Îi mulţumesc lui Daniel Sinker, pentru că a insistat să mă alătur lui şi să facem emisiunea *Says Who?* Aceasta a contribuit major la păstrarea sănătăţii mele mintale, atâta câtă e.

Mulţumiri doctorului Jason Sutula şi asistentei medicale Erin Wert, pentru ajutorul dat în probleme legate de ştiinţa medicală.

Mulţumiri şi lui Oscar şi Zeldei. Vă iubesc.

Mulţumiri mamei mele, care m-a îngrijit pe parcursul unei lungi boli, în timp ce scriam.

Şi mai există nenumăraţi alţi oameni care îmi fac viaţa mai bună în fiecare zi. Dacă ai citit până la final pagina de mulţumiri, probabil că eşti unul dintre ei. Aşa că îţi mulţumesc şi ŢIE. Da, ŢIE.

VIRTUAL
VP
PROJECT

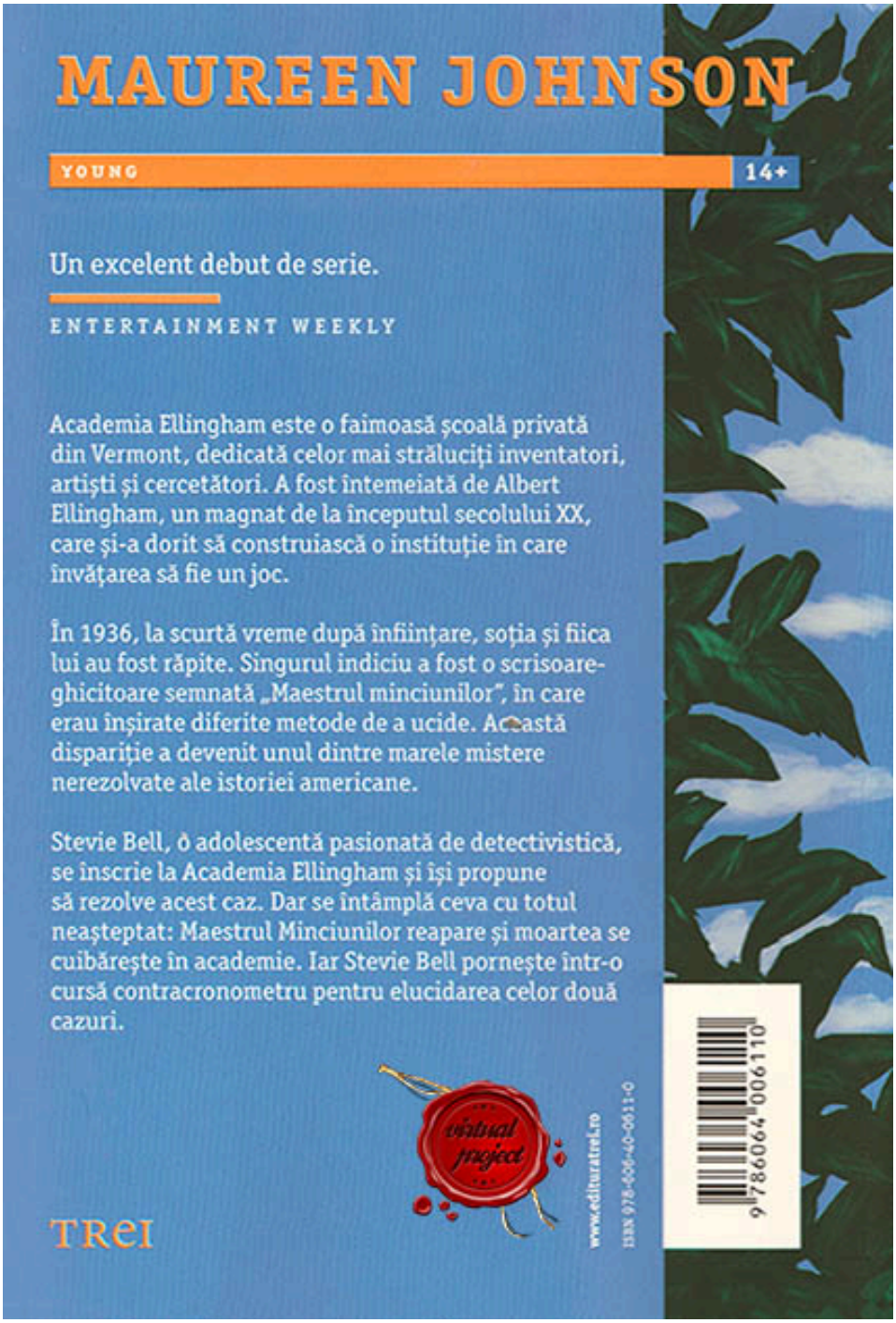
MAUREEN JOHNSON
YOUNG
14+
Un excelent debut de serie.
ENTERTAINMENT WEEKLY
Academia Ellingham este o faimoasă școală privată din Vermont, dedicată celor mai străluciți inventatori, artiști și cercetători. A fost întemeiată de Albert Ellingham, un magnat de la începutul secolului XX, care și-a dorit să construiască o instituție în care învățarea să fie un joc.
În 1936, la scurtă vreme după înființare, soția și fiica lui au fost răpite. Singurul indiciu a fost o scrisoare-ghicitoare semnată „Maestrul minciunilor", în care erau înșirate diferite metode de a ucide. Această dispariție a devenit unul dintre marele mistere nerezolvate ale istoriei americane.
Stevie Bell, o adolescentă pasionată de detectivistică, se înscrie la Academia Ellingham și își propune să rezolve acest caz. Dar se întâmplă ceva cu totul neașteptat: Maestrul Minciunilor reapare și moartea se cuibărește în academie. Iar Stevie Bell pornește într-o cursă contracronometru pentru elucidarea celor două cazuri.
virtual project
TREI
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0611-0
9 786064 006110

[1] Joc de cărţi pe bază de levate, jucat cu un pachet de cărţi special, fără figuri *(N.t.)*.

[2] Massachusetts Institute of Technology – Universitate politehnică din Cambridge Massachusetts, considerată cea mai bună universitate de ştiinţe aplicate din lume *(N.t.)*.

[3] Poezia „Convorbire intimă”, din volumul *Florile răului* de Charles Baudelaire, traducere de Radu Cârneci, Editura Minerva, BPT, Bucureşti, 1978 *(N.t.)*.

[4] Cel mai mare accelerator de particule din lume, construit la Centrul European de Cercetări Nucleare, de lângă Geneva *(N.t.)*.

[5] Celebru site de bârfe despre celebrităţi *(N.t.)*.

[6] Poezia „Un copil a spus: Ce este iarba?” de Walt Whitman, din volumul *Fire de iarbă,* traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Pandora M, Târgovişte, 2000 *(N.t.)*.

[7] *După potop, vin părinţii.* (}n original, în franceză) *(N.t.)*.

[8] Poezie de T.S. Eliot, traducere de Aprilia Zank, *România Literară* nr. 49-50, Bucureşti, 2010 *(N.t.)*.

[9] Formă de artă, la origine japoneză, în care participanţii se costumează în diverse personaje celebre *(N.red.)*.

CUPRINS

13 aprilie 1936, ora 18:00 Știi că nu pot să te las să pleci…
1
2
13 aprilie 1936, ora 18:45
3
13 aprilie 1936, ora 19:15
4
5
13 aprilie 1936, ora 20:00
6
7
14 aprilie 1936, ora 04:00
8
9
14 aprilie 1936, ora 10:00
10
11
14 aprilie 1936, ora 15:00
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
13 august 1937
28
29
30 octombrie 1938
30

Mulţumiri

Table of Contents

13 aprilie 1936, ora 18:00 Ştii că nu pot să te las să pleci… 6
1 16
2 24
13 aprilie 1936, ora 18:45 30
3 34
13 aprilie 1936, ora 19:15 41
4 44
5 50
13 aprilie 1936, ora 20:00 63
6 71
7 80
14 aprilie 1936, ora 04:00 92
8 96
9 102
14 aprilie 1936, ora 10:00 110
10 113
11 120
14 aprilie 1936, ora 15:00 130
12 133
13 140
14 148
15 160
16 172
17 179
18 192
19 202
20 208

21 219
22 229
23 236
24 249
25 258
26 267
27 273
13 august 1937 278
28 284
29 290
30 octombrie 1938 299
30 304
Mulţumiri 313